

Lauren Weisberger

Diavolul se îmbracă de la Prada

Vreți să știți ce i se poate întâmpla unei tinere
angajate la o mare revistă de modă newyorkeză?
Citiți acest roman: e haios!

PROZĂ XXI

„În acest roman spumos, Lauren Weisberger, care și-a făcut ucenicia la celebra revistă *Vogue*, descrie cu mult umor chinurile eroinei, terorizată de șefa ei – diavolul în persoană. Păzea, șefi tiranici! Nici nu știți când angajații se pot răzbuna!”

Booklist

„***Diavolul se îmbracă de la Prada*** este o carte de un comic nebun. Și, mai ales, plină de bîrfe și de mondenități!”

Publishers Weekly

„Lauren Weisberger a scris o irezistibilă comedie neagră, inspirată din culisele marilor reviste de modă.”

Library Journal

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-660-5

9 799736 816603

www.polirom.ro

PROZĂ XXI

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

Lauren Weisberger

Diavolul se îmbracă de la Prada

Traducere și note de Dora Fejes

Lauren Weisberger, The Devil Wears Prada

Copyright © Lauren Weisberger, 2003
© 2004 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

WEISBERGER, LAUREN

Diavolul se îmbracă de la Prada / Lauren Weisberger;
trad. și note de: Dora Fejes – Iași: Polirom, 2004
560 p., 18 cm (Biblioteca Polirom. Proză XXI)

ISBN : 973-681-660-5

I. Fejes, Dora (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

POLIROM
2004

Lauren Weisberger (n. în 1977) a absolvit cursurile prestigioasei Cornell University în 1999. A fost asistentă editorială la faimoasa revistă *Vogue*. A debutat în 2003 cu romanul *Diavolul se îmbracă de la Prada*, care a rămas mai multe luni în fruntea listei bestsellerurilor, eroina romanului fiind comparată cu mult îndrăgita Bridget Jones.

Andrea Sachs, eroina cărții *Diavolul se îmbracă de la Prada*, o tinăra din provincie, proaspătă absolventă a uneia dintre marile universități de pe Coasta de Est, obține în chip nesperat slujba la care visează milioane de fete: asistentă a Mirandei Priestly, editoare de succes a revistei *Runway*. Deși, la început, crede că a ajuns în raiul celebrităților, printre pantofi și poșete Prada, Armani sau Versace, Andrea își dă repede seama că șefa ei este... diavolul în persoană. Terorizată de ordinele acesteia țipate prin telefon la orice oră din zi și din noapte, Andrea începe să se întrebe dacă slujba mult râvnită nu va sfârși prin a o ucide. În eventualitatea în care va supraviețui, Andrea trebuie să se hotărască dacă merită să-și vindă sufletul.

Romanul *Diavolul se îmbracă de la Prada* va fi transpus pe marele ecran de regizorul Peter Hedges.

dedicată singurelor trei persoane
în viață care au convingerea fermă
că acest roman rivalizează
cu *Război și pace*:

mama mea, Cheryl, o mamă
„pentru care un milion de fete ar face
moarte de om”;

tatăl meu, Steve, care e frumos,
spiritual, genial și talentat și care a
insistat să-și scrie singur dedicația;

excepționala mea soră, Dana, preferata
lor (până când am scris eu o carte).

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, firmele, organizațiile, locurile și întâmplările descrise în ea sînt fie rodul imaginației autoarei, fie sînt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate, evenimente sau localități reale este cu totul întîmpltătoare.

Mulțumiri

Le mulțumesc celor patru persoane care au făcut posibilă apariția acestei cărți:

Stacy Creamer – redactorul meu. Dacă nu vă place cartea, pe ea să dați vina... pentru că a scos toate chestiile cu adevărat amuzante.

Charles Salzberg – scriitor și profesor. El m-a ambiționat să lucrez în continuare la acest proiect, așa că, dacă nu vă place cartea, puteți să dați vina și pe el.

Deborah Schneider – agent literar de excepție. Ea îmi spune mereu că îi place cel puțin cincisprezece la sută din tot ceea ce spun și, mai ales, din ceea ce scriu eu.

Richard David Story – fostul meu șef. Acum îmi e ușor să îl iubesc, dat fiind că nu mai sînt obligată să îl văd zilnic înainte de ora nouă dimineața.

Și, bineînțeles, multe mulțumiri tuturor celor care nu mi-au oferit nici un fel de ajutor, dar care au promis că or să cumpere o mulțime de cărți dacă le pomenesc numele:

Dave Baiada, Dan Barasch, Heather Bergida, Lynn Bernstein, Dan Braun, Beth Buschman-Kelly, Helen Coster, Audrey Diamond, Lydia Fakundiny, Wendy Finerman, Chris Fonzone, Kelly Gillespie, Simone Girner, Cathy Gleason, Jon Goldstein, Eliza Harris, Peter Hedges, Julie Hootkin, Bernie Kelberg, Alli Kirshner, John Knecht, Anna Weber Kneitel, Jaime

Lewisohn, Bill McCarthy, Dana McMakin, Ricki Miller, Daryl Nierenberg, Wittney Rachlin, Drew Reed, Edgar Rosenberg, Brian Seitchik, Jonathan Seitchik, Marni Senofonte, Shalom Shoer, Josh Ufberg, Kyle White și Richard Willis.

Și, mai ales, lui Leah Jacobs, Jon Roth, John și Abe Lichtenstein și familiei Weisberger: Shirley și Ed, Judy, David și Pam, Mike și Michele.

1

*Ferește-te de orice proiect
care necesită haine noi.*

Henry David Thoreau,
Walden (1854)

Nici nu se înverzise bine semaforul de la intersecția dintre 17th Street și Broadway, că o armată de taximetriști plini de ei a și vîjîit pe lângă pericolul public pe patru roți, pe care mă chinuiam să îl manevrez pe străzile orașului. *Ambreiaj, accelerație, schimbă viteza* (de la punctul mort la viteza întâi? Sau de la viteza întâi la a doua?), *ia piciorul de pe ambreiaj*, imi repetam eu întruna, iar îngîinarea acestei mantra mi-a dat prea puțin curaj și nici o idee despre încotro să mă îndrept în nebulina traficului de la ora prînzului. Mașinuța s-a scuturat sălbatic de două ori, după care a țîșnit drept în intersecție. Am simțit că-mi sare inima din piept. Ca din senin vehiculul s-a stabilizat și am început să prind viteză. Viteză, nu glumă. Mi-am coborît privirea ca să mă conving că eram doar în viteză a doua, dar am zărit spatele unui taxi la o apropiere așa de amenințătoare de parbrizul meu, încît nu mi-a rămas altceva de făcut decît să calc frîna cu atîta putere, încît mi s-a rupt tocul. La dracu'! Încă o pereche de pantofi de șapte sute de dolari sacrificată pe altarul completei și totalei mele lipse de autocontrol în situații de criză: înregistrasem al treilea dezastru din luna în curs. M-am

simțit aproape ușurată când motorul a murit din nou (uitasem, evident, să apăs pe ambreiaj când călcasem frâna să-mi salvez viața). Aveam la dispoziție câteva secunde – câteva secunde liniștite pentru cineva în stare să ignore claxoanele furioase și diversele variațiuni ale expresiei „băga-te-aș” din toate părțile – pentru a-mi scoate din picioare pantofii Manolo și a-i azvîrli pe scaunul din dreapta. Nu-mi puteam șterge miinile umezite de transpirație de altceva decît de pantalonii Gucci din piele întoarsă, care erau atît de strimți, încît șoldurile și pulpele începuseră să mă furnice de cum terminasem de încheiat ultimul nasture. Degetele mele au lăsat dungi umede pe pielea întoarsă atît de fină care îmi îmbrăca pulpele deja amorțite. Tentativa de a conduce o decapotabilă cu cutie de viteze manuală, în valoare de optzeci și patru de mii de dolari, pe străzile din centrul orașului, înșesate cu obstacole de tot felul, la ora prînzului făcea foarte necesară fumaerea unei țigări.

— Mișcă dracu' de-aci, cucoană! a zberat un șofer măsliniu, al cărui păr de pe piept amenința să răzbată prin țesătura tricoului. Unde mă-ta te crezi? La o nenorocită de școală de șoferi? Dă-te naibii la o parte!

Am ridicat o mină tremurîndă ca să-i arăt degetul mijlociu, după care mi-am îndreptat atenția spre o treabă mai importantă: cum să fac să-mi intre nicotina în sînge cît mai rapid. Miinile îmi erau din nou umede de transpirație, dovadă fiind chibriturile care îmi tot scăpau printre degete și cădeau pe podea. Semaforul s-a făcut verde exact în clipa în care reușisem să aprind țigara, așa că am fost nevoită să o las spînzurată între buze, în timp ce mă chinuiam cu jocul complicat *ambreiaj, accelerație, bagă în viteză* (de la

punctul mort la viteza întîi? Sau de la viteza întîi la a doua?), *dă drumul ambreiajului*, iar fumul îmi intra și îmi ieșea la fiecare respirație. Abia trei intersecții mai încolo am decis că mașina rulează suficient de constant și de normal ca să-mi pot scoate țigara din gură, dar era deja prea tîrziu: cilindrul lunguieț de scrum care abia se mai ținea s-a îndreptat direct spre pata umedă de transpirație de pe pantaloni. Splendid! Dar înainte de a calcula că, punind la socoteală și pantofii Manolo, făcusem praf articole de îmbrăcăminte în valoare de trei mii o sută de dolari în mai puțin de trei minute, celularul a urlat să-mi spargă timpanele. Și, de ca și cum în acel moment viața mea nu era și așa destul de mizerabilă, ecranul telefonului mi-a confirmat temerile cele mai negre: era chiar Ea. Miranda Priestly. Șefa mea.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Mă auzi, Ahn-dre-ah? a ciripit ea în secunda în care am deschis mobilul Motorola – împrejurare care se constituia într-o realizare deloc de neglijat, ținînd cont de faptul că ambele mele mîini și ambele mele picioare (goale) își aveau deja fiecare ocupația proprie. Am propitit telefonul între ureche și umăr și am azvîrlit țigara pe fereastră, reușind să evit în ultimul moment un curier pe bicicletă. Băiatul a urlat de câteva ori foarte puțin originalul „Băga-te-aș în mă-ta!” înainte de a pedala mai departe.

— Da, Miranda. Bună, te aud perfect.

— Ahn-dre-ah, unde e mașina mea? Ai lăsat-o în parcare?

Dim fericire, tocmai atunci semaforul s-a făcut roșu și se părea că ăsta e un stop lung. Mașina s-a oprit brusc, fără a izbi ceva sau pe cineva, iar mie mi-a scăpat un suspin de ușurare.

— Sînt chiar acum în mașină, Miranda, ajung în cîteva minute în parcare.

Am presupus că era de bună seamă îngrijorată cu privire la starea de fapt, așa că am asigurat-o că nu era nici o problemă și că aveam să ajungem — și eu, și mașina — cît de curînd, în perfectă stare.

— Mă rog, m-a întrerupt ea nepoliticos. Vreau să o iei pe Madelaine și să o lași la apartament înainte de a te întoarce la birou.

Clic. Și telefonul a amuțit. M-am holbat cîteva secunde la el înainte de a-mi da seama că mi-l închisese în nas cu bună știință, deoarece îmi comunicase toate amănuntele pe care puteam spera să le primesc. Madelaine. Cine dracu' era Madelaine? Și unde se afla ea în clipa de față? Știa oare că urma să vin să o iau? De ce trebuia dusă respectiva la apartamentul Mirandei? Și, ținînd cont de faptul că Miranda avea șofer personal, menajeră și bonă, de ce, Doamne iartă-mă, trebuia să fac eu treaba asta?

Mi-am amintit că nu e permis să vorbești la celular în timp ce conduci mașina în New York și m-am gîndit că ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa de față era o altercație cu poliția rutieră, așa că am tras pe dreapta și am aprins luminile de avarie. *Inspiră, expiră*, mă auto-instruiam și, spre lauda mea, mi-am adus aminte chiar și să trag frîna de mină înainte de a-mi ridica piciorul de pe pedala de frînă. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai condusesem o mașină cu cutie de viteză manuală — cinci ani, ca să fiu sinceră, de cînd un fost prieten din liceu îmi pusese de bunăvoie la dispoziție mașina lui pentru cîteva lecții de șoferie soldate cu un eșec total, lucru de care însă Miranda nu ținuse cont cituși de puțin atunci cînd mă chemase în biroul ei, cu o oră și jumătate în urmă.

— Ahn-dre-ah, mașina mea trebuie luată de acolo și dusă în parcare. Ocupă-te imediat de asta, pentru că o să avem nevoie de ea diseară ca să mergem în vizită la familia Hampton. Asta e tot.

Rămăsesem acolo, pironită pe covor în fața imensului ei birou, dar ea uitase deja de prezența mea. Sau, cel puțin, așa îmi închipuisem eu.

— Asta e *tot*, Ahn-dre-ah. Treci imediat la treabă, adăugase ea, tot fără să-și ridice privirea.

Ăă, da, sigur, Miranda, îmi spusese eu în vreme ce mă îndepărtam gîndindu-mă deja la primul pas în îndeplinirea acestei misiuni, în cursul căreia aveau să fie desigur un milion de capcane ascunse. Iar primul pas era, cu siguranță, să aflui unde era acel „acolo” de unde trebuia ridicată mașina. Era foarte probabil să se afle la un atelier de reparații, iar acesta putea fi oricare dintre milioanele de ateliere de reparații din cele cinci districte ale orașului. Sau, poate, o împrumutase vreunei prietene și se afla acum într-un foarte scump atelier de reparații din Park Avenue? Și, firește, mai exista probabilitatea să se fi referit la o mașină nouă, de o marcă necunoscută, pe care tocmai o cumpărase, dar care nu fusese încă adusă acasă de la dealer (nu se știe care). Aveam mult de muncă.

Am început prin a o suna pe bona Mirandei, dar a intrat căsuța vocală. Menajera a fost următoarea pe listă și, ca niciodată, s-a dovedit de mare ajutor. Ea a fost în măsură să îmi spună că mașina nu era chiar nouă și că era, de fapt, o „decapotabilă sport de un verde englezesc” și că era de regulă dusă la un atelier de reparații aflat nu departe de locuința Mirandei, dar habar n-avea ce marcă era sau unde se afla în momentul

acela. A urmat asistenta soțului Mirandei, care m-a informat că, din câte știa ea, cei doi aveau o mașină neagră ultimul model marca Lincoln Navigator și un soi de Porsche verde. Ura! Primul meu indiciu. Un telefon rapid la un atelier de reparații Porsche de pe Eleventh Avenue a fost destul ca să aflu că, într-adevăr, tocmai terminaseră de dat un strat de vopsea și de instalat un nou casetofon la o mașină cabriolet Porsche Carrera 4 de culoare verde pentru o anume doamnă Miranda Priestly. Evrika!

Am comandat o mașină de serviciu ca să mă ducă pînă la atelier, unde am înmînat un bilețel pe care falsificasem semnătura Mirandei și care conținea instrucțiunea de a mi se preda mie mașina. Nimănui nu părea să-i pese că nu eram nici un fel de rudă cu femeia asta, că o străină dăduse buzna peste ei și ceruse să i se dea mașina altcuiva. Mi-au azvirlit cheile și n-au făcut decît să ridă atunci cînd i-am rugat să o scoată din atelier, pentru că nu eram prea sigură că pot manevra în marșarier o mașină cu cutie de viteze manuală. Mi-a luat apoi o jumătate de oră ca să trec de zece intersecții fără să fi găsit încă un loc bun de întors ca s-o apuc spre nord, spre locul de parcare din apropierea apartamentului Mirandei de care pomenise femeia de serviciu. Șansele de a ajunge la intersecția dintre 76th Street și Fifth Avenue fără să accidentez mașina, propria-mi persoană, vreun biciclist, pieton sau alt vehicul erau, practic, nule, iar recent încheiata conversație telefonică nu contribuise cu nimic la calmarea nervilor mei.

M-am pus din nou pe dat telefoane, dar de data asta bona a răspuns de la primul apel.

— Bună, Cara, eu sint.

— Bună, ce mai faci? Ești cumva în trafic? Abia te aud.

— Mda, cam așa ceva. A trebuit să ridic mașina Mirandei de la reparat. Din păcate însă, nu mă prea pricep să conduc mașini cu schimbător de viteze. Dar m-a sunat adineauri din nou și acum vrea să iau pe cineva pe care o cheamă Madelaine și să o las la apartamentul ei. Cine naiba e Madelaine și cam pe unde s-ar putea afla?

Cara a izbucnit în ris și am avut impresia că a tot ris zece minute întregi înainte de a-mi răspunde:

— Madelaine e cățelușa lor, un pui de bulldog franțuzesc, și e la veterinar. A fost sterilizată. Eu trebuia să o iau de acolo, dar Miranda m-a sunat și mi-a zis să le iau pe gemene de la școală mai devreme ca să se ducă împreună la familia Hampton.

— Glumești. Vrei să spui că trebuie să iau un afurisit de *ciine* cu o mașină Porsche? Fără să fac un accident? *Niciodată*.

— E la Clinica veterinară din East Side, pe 52nd Street, între First și Second Avenue. Îmi pare rău, Andy, trebuie să plec chiar acum să le iau pe fete de la școală, dar sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva, OK?

Efortul de a manevra monstrul acela verde spre suburbii mi-a secătuit ultimele rezerve de concentrare, așa că, atunci cînd am ajuns la Second Avenue, stresul începuse să îmi topească trupul ca pe o luminare. *Lucrurile nu pot ajunge mai rău decît acum*, mi-am zis eu în timp ce un alt taxi a oprit la cinci milimetri de bara din spate a mașinii. Cea mai mică jultură pe mașina asta și-mi pierd locul de muncă – era mai mult decît clar –, dar puteam să îmi pierd și viața dacă nu eram atentă. Dat fiind că, evident, un loc de parcare, legal sau de alt fel, nu era de găsit în miezul zilei, am sunat la Clinica veterinară și

i-am rugat să mi-o aducă cineva pe Madelaine. O femeie cu înfățișare binevoitoare a ieșit din clădire câteva minute mai târziu (după ce tocmai încheiasem o nouă convorbire cu Miranda, care m-a întrebat de data asta de ce nu mă întorsesem încă la birou) și mi-a adus o cățelușă care se smiorcăia și scheuna. Femeia mi-a arătat burta plină de cusături a lui Madelaine și mi-a spus să conduc cu mare, mare atenție, pentru că „animalul se resimte după operație”. Sigur că da, cucoană. O să conduc cu mare atenție, dar voi face asta numai pentru a-mi salva jobul și, posibil, propria viață, iar dacă animalul profită de pe urma acestui fapt, cu atât mai bine.

Cu Madelaine făcută covrig pe scaunul din față, am aprins o nouă țigară și mi-am frecat picioarele goale, congelate, pentru ca degetele să poată începe din nou să apese pedalele. *Ambreiaj, accelerație, bagă în viteză, ia piciorul de pe ambreiaj*, am recitat eu în timp ce mă străduiam să ignor urletele jalnice ale cățelușei care se auzeau de cite ori acceleram. Când plîngea, cînd scheuna, cînd fornăia. Cînd am ajuns la apartamentul Mirandei, bietul animal era aproape isteric. Am încercat să-l liniștesc, dar înțelegea probabil că nu sînt întru totul sinceră, și-apoi, nici nu aveam vreo mină liberă cu care să-l mîngîi. Deci, de asta studiasem și analizasem cărți, piese de teatru, nuvele și poezii timp de patru ani de facultate: ca să am șansa de a liniști un buldog alb cu mutră de liliac, străduindu-mă concomitent să nu distrug mașina extrem de scumpă a altcuiva. Superbă viață! Exact cum o visasem.

Am reușit să las mașina la garajul Mirandei și ciinele în brațele portarului fără vreun incident neplăcut, dar miinile încă îmi tremurau

atunci cînd m-am urcat în mașina de serviciu, cu șofer, care mă urmăse prin tot orașul. Șoferul mi-a aruncat o privire plină de simpatie și a făcut o remarcă înțelegătoare cu privire la dificultatea de a conduce o mașină cu cutie de viteze manuală, dar mie nu prea-mi ardea de conversație.

— Mergem înapoi la sediul Elias-Clark, am zis eu cu un lung suspin, iar șoferul a pornit-o spre sud, pe Park Avenue.

Dat fiind că făceam zilnic ruta cu pricina – uneori chiar de două ori pe zi – știam că dispun de exact opt minute ca să îmi recapăt stăpînirea de sine și să găsesc eventual și un mod de a ascunde petele de transpirație și scrum care se imprimaseră deja definitiv în pielea Gucci. Cît despră pantofi, nu mai aveau speranță, afară doar de cazul în care puteau fi reparați de regimentul de pantofari pe care *Runway* îi ținea la îndemînă tocmai pentru asemenea situații de criză. Am ajuns în doar șase minute și jumătate, așa că n-am avut încotro și m-am bălăbănit ca o girafă dezecilibrată, încălțată cum eram într-un pantof cu talpă plată și celălalt cu toc de zece centimetri. Un scurt popas la Dulap, unde am găsit o pereche nou-nouță de cizmulite maro marca Jimmy Choo pînă la genunchi, care se potriveau perfect cu fusta din piele pe care am înșfăcat-o, iar pantalonii din piele întoarsă au aterizat în mormanul cu rufe „haute couture” (prețul curățătoriei chimice e de minimum șaptezeci și cinci de dolari pe articol de îmbrăcăminte). Singura oprire care îmi rămasese de făcut era la Cabina de Machiaj, unde una dintre fete a aruncat o singură privire asupra machiajului meu brăzdat de transpirație și s-a apucat imediat să mi-l refacă, utilizînd un camion întreg de cosmetice.

Nu-i rău deloc, mi-am zis eu aruncînd o privire în una dintre omniprezentele oglinzi înalte de doi metri. Nici prin minte nu-ți putea trece că în urmă cu abia cîteva minute bijbiam bezmetică prin trafic, în mare primejdie de a mă sinucide și de a-i omori în drum și pe toți cei din jur. Am intrat plină de încredere în biroul asistentelor, aflat înaintea celui al Mirandei, și m-am așezat în tăcere, în speranța că voi avea parte de cîteva minute de liniște înainte ca ea să revină din pauza de prînz.

— Ahn-dre-ah, m-a chemat ea din biroul cu mobilă austeră și atmosferă voit rece. Unde e mașina mea și unde mi-e cățelușa?

Am sărit de pe scaun și am alergat cît de repede poți alerga pe un covor gros cu pantofi cu tocuri de unsprezece centimetri și m-am oprit în fața biroului ei.

— Am lăsat mașina în grija paznicului de la garaj și pe Madelaine în grija portarului tău, Miranda, am zis eu, mindră că reușisem să îndeplinesc ambele misiuni fără a face praf mașina, ciinele sau propria-mi persoană.

— Și de ce ai făcut una ca asta? a mirîit ea și a ridicat privirea, pentru prima dată de cînd intrasem în birou, de pe revista *Women's Wear Daily*. Ți-am cerut foarte clar să le aduci pe amîndouă la birou, pentru că fetele vor ajunge aici dintr-un moment în altul și trebuie să plecăm.

— Aă, păi, de fapt, am avut impresia că ai vrut să le duc...

— Destul. Amănuntele incompetenței tale mă interesează prea puțin. Du-te și adu mașina și cățelușa aici. Va trebui să fim toate gata de plecare în cincisprezece minute. Ai înțeles?

Cincisprezece minute? Femeia asta nu era în toate mințile? Îmi ia un minut, două numai ca

să ajung la parter și să iau o mașină de serviciu, alte șase sau opt ca să ajung la apartamentul ei, apoi alte vreo trei ore ca să gădesc cățelușa prin apartamentul ei cu optsprezece camere, să manevrez schimbătorul acela de viteze ca să scot mașina din parcare și să-mi croiesc drum prin cele vreo douăzeci de intersecții înapoi la birou.

— Bineînțeles, Miranda. Cincisprezece minute.

Am început să tremur din nou cînd am ieșit din biroul ei și m-am întrebat dacă e posibil ca inima mea să cedeze pur și simplu și să fac infarct la înaintata vîrstă de douăzeci și trei de ani. Prima țigară pe care am aprins-o a aterizat direct pe botul noilor mele cizme Jimmy și, în loc se se rostogolească pe pardoseală, a rămas acolo timp suficient cît să facă o gaură frumoasă și rotundă. *Minunat*, am bombănit eu. *Al dracului de minunat*. Suma totală a mărfurilor pe care le distrusesem pe ziua de azi ajunsese la cifra rotundă de patru miare – un nou record personal. Poate o să moară înainte de a mă întoarce la birou, am gîndit eu, socotind că e momentul cel mai potrivit să fiu optimistă. Poate, cine știe, poate chiar o să se prăbușească din cauza vreunui aliment rar și exotic pe care l-a îngurgitat și o să fim cu toții salvați de valul de nefericire pe care îl emană persoana ei. Am tras adînc un ultim fum înainte de a stinge țigara și m-am îndemnat să gîndesc rațional. *Nu vrei să moară, mi-am spus și mi-am întins oasele. Pentru că, dacă moare, pierzi orice speranță de a o omori cu mina ta. Și ar fi păcat.*

Nu știam nimic atunci când m-am dus la primul meu interviu și am pășit în superfamosul lift din Elias-Clark Building, care transportă tot ce poate fi mai *en vogue*. Nici prin cap nu-mi trecea că toți ziaristii publicațiilor de scandal, toată elita mondenă și directorii celor mai reputeate ziare din oraș făcuseră o adevărată obsesie pentru pasagerii cu machiaj, trup și vestimentație perfecte din aceste lifturi silențioase. Nu văzusem în viața mea femei cu păr de un blond atît de strălucitor și nu știam că toate șuvițele acelea, create de faimoși colorişti, costau șase miare pe an numai ca să le întreții, și nici că ceilalți din branșă puteau ghici pe loc care stilist realizase culoarea respectivă după o singură ocheadă aruncată produsului finit. Nici cînd privea mea nu poposisse asupra unor bărbați mai arătoși. Erau cu toții într-o formă fizică perfectă – nu prea musculoși, pentru că „*așa ceva* nu e deloc sexy” – iar puloverele pe gît cu dungi fine și pantalonii strîmți din piele scoteau la iveală o viață întreagă de ședințe în sălile de sport. Poșete și pantofi pe care nu îi văzusem niciodată purtați de oameni adevărați țipau de la o poștă *Prada! Armani! Versace!* din toate direcțiile. Auzisem de la prietenul unui prieten – asistentul unui editor la revista *Chic* – că din cînd în cînd produsele își întâlneau chiar în aceste lifturi producătorii – întâlniri pline de emoție, la care Miuccia, Giorgio sau Donatella își puteau admira din nou pantofii

cu toc cui din vara lui 2002 sau poșetele în formă de lacrimă din colecția de primăvară. Știam că pentru mine lucrurile erau pe cale să se schimbe – atîta că nu eram prea sigură că schimbarea era în bine.

Primii douăzeci și trei de ani din viața mea fuseseră o personificare a vieții dintr-un orașel american. Întreaga mea existență fusese un clișeu perfect. Crescusem în Avon, Connecticut, ceea ce înseamnă că în liceu practicasem diverse sporturi, luasem parte la întruniri de tineret și „ceaiuri dansante” în case frumoase stil *ranch*, atunci cînd părinții respectivului coleg erau plecați de acasă. Purtasem pantaloni de trening la școală, jeanși la petrecerile de sîmbătă seara și bluze cu minci bufante la petrecerile dansante semiconvenționale. Iar facultatea! Ei bine, aceea fusese o lume de-a dreptul sofisticată în comparație cu liceul. Universitatea Brown oferea nenumărate tipuri de activități, cursuri și grupuri speciale de studiu pentru orice gen imaginabil de indivizi – artiști, neadaptați sau calculatoriști împătîmiți. Orice activitate m-ar fi atras, de ordin intelectual sau artistic, oricît ar fi fost ea de esoterică sau neobișnuită, își avea locul ei la Brown. Vestimentația de mare clasă era poate singura excepție de la acest fapt binecunoscut. Cei patru ani petrecuți bîntuind prin orașelul Providence în pulovere de lînă și bocanci, adîncită în studiul impresionismului francez și în redactarea unor interminabile eseuri pentru orele de literatură engleză, nu mă pregătiseră în nici un fel pentru primul meu loc de muncă postuniversitar.

Reușisem să ațin acel moment cît putusem de mult. Timp de trei luni după absolvire adunaseram ceva bani și pornisem într-o călătorie solitară. Am călătorit o lună prin Europa cu trenul,

am petrecut mai mult timp pe plajă decît prin muzee și am reușit să nu țin legătura cu nimeni de acasă, în afară de Alex, prietenul meu de trei ani. El și-a dat seama că, după vreo cinci săptămîni, o să încep să mă simt singură și, dat fiind că tocmai își terminase cursul pregătitor pentru meseria de profesor și avea ceva timp liber înainte de a-și începe serviciul, în septembrie, a apărut pe neașteptate la Amsterdam. Eu vizitasem deja aproape toată Europa, iar el fusese acolo în vara precedentă, așa că, la finele unei după-amieze într-o cafenea, un pic abțiguiți, am decis să ne cheltuim amîndoi cecurile de călătorie și am cumpărat bilete, numai dus, pentru Bangkok.

Am străbătut mare parte din Asia de sud-est, rareori cheltuind mai mult de zece dolari pe zi și am discutat întruna despre viitor. El era nerăbdător să înceapă să predea engleza la una dintre școlile pentru copii săraci din oraș, entuziasmat de ideea că avea să modeleze minți tinere și să-i îndrume pe cei mai lipsiți de mijloace și mai neglijanți copii, așa cum numai Alex putea fi entuziasmat. Tîlul vieții mele nu era nici pe departe atît de înălțător: eu eram hotărîtă să găsesc ceva de lucru la redacția unei reviste. Deși știam că era destul de puțin probabil să fiu angajată imediat după terminarea facultății la *The New Yorker*, eram totuși inflexibilă în decizia mea de a scrie articole la această revistă înainte de întîlnirea de cinci ani de la terminarea facultății. Era singurul lucru pe care doream să îl fac, era unicul loc în care doream să lucrez. Cumpărasem pe vremuri un număr al revistei, după ce îi auzisem pe ai mei discutînd despre un articol pe care tocmai îl citiseră, iar mama spusese: „E așa de bine scris – nu mai e nimeni în stare să scrie așa ceva”, iar tata se declarase de acord: „Fără îndoială, e

singura revistă scrisă ca lumea în ziua de azi”. Îmi plăcuse la nebulie. Îmi plăcuseră la nebulie articolele incisive și benzile desenate pline de ingeniozitate, ca și sentimentul că făceam parte dintr-un soi de club exclusivist, accesibil doar unei elite a cititorilor. Iar în cei șapte ani care trecuseră de atunci citisem fiecare număr, cunoșteam fiecare departament, fiecare redactor și condeier pe dinafară.

Alex și cu mine discutam despre felul în care urma să ne îmbarcăm amîndoi în noua etapă a vieții noastre și cît eram de norocoși că o vom face împreună. Nu ne grăbeam însă deloc să ne întoarcem acasă, parcă simțeam că asta avea să fie ultima perioadă de calm dinaintea nebuliei, așa că ne-am prelungit proteste vizele la Delhi, să ne mai bucurăm de cîteva săptămîni de hălăduială prin peisajul exotic al Indiei.

Ei bine, nimic nu retează mai drastic ideile romantice decît dizenteria amibică. Am rezistat timp de o săptămînă într-un motel indian soios, dar l-am implorat pe Alex să nu mă lase nici moartă în infernul acela. Patru zile mai tîrziu aterizam în Newark, iar îngrijorata mea mamă m-a întins pe bancheta din spate a mașinii și a bombănit tot drumul pînă acasă. Într-un anume fel, ăsta e visul oricărei mame evreice: să aibă un motiv serios să alerge de la un doctor la alt doctor, la alt doctor ca să se asigure că toți mizerabilii de paraziți au părăsit-o definitiv pe fetița ei. A durat patru săptămîni pînă m-am simțit din nou ca o ființă omenească și alte două ca să-mi dau seama că ideea de a continua să locuiesc acasă era insuportabilă. Mama și tata sînt niște tipi grozavi, dar faptul că eram întrebată unde plec ori de cîte ori ieșeam pe ușă – sau unde am

fost ori de cîte ori mă întorceam – a început foarte rapid să mă calce pe nervi. Am sunat-o pe Lily și am întrebat-o dacă pot veni să zac o vreme pe canapeaua din garsoniera ei minusculă din Harlem. Din bunătatea inimii, m-a primit.

*
* * *

M-am trezit în garsoniera aceea din Harlem scăldată în sudoare. Capul îmi plesnea, stomacul îmi bolborosea, fiecare nerv din corp îmi pulsa – și îmi pulsa de o manieră *deloc* sexy. Ah, *m-am îmbolnăvit din nou*, mi-am zis îngrozită. Paraziții își croieseră din nou drum în trupul meu și eram sortită veșnicei suferințe! Dar dacă era ceva mai rău? Poate contactasem cu infirziere o formă rară de friguri tropicale contagioase? Sau malarie? Poate chiar ucigătorul virus Ebola? Am zăcut așa, în tăcere, încercînd să mă obișnuiesc cu ideea iminentului meu deced, cînd seara din ajun a început să-mi revină în minte în scurte secvențe. Un bar înecat în fum undeva în East Village. Ceva care se chema *jazz fusion music*. O băutură trandafirie într-un pahar de Martini – o, ce greață-mi e, ce n-aș da să înceteze. Prieteni care trec pe la mine să îmi ureze bun venit acasă. Un toast, o dușcă, alt toast. O, slavă Domnului – nu era o formă rară de febră hemoragică, era o banală mahmureală. Nu-mi trecuse prin minte că nu mai pot să beau ca înainte după ce slăbisem nouă kilograme din cauza dizenteriei. Un metru șaptezeci și șase înălțime și cincizeci și două de kilograme nu reprezentau o garanție pentru rezistență sporită la o noapte de chef (deși, dacă stau să mă gîndesc bine acum, au reprezentat o garanție destul de bună pentru a fi angajată la o revistă de modă).

M-am smuls plină de curaj de pe canapeaua de suferință pe care zăceam de vreo săptămînă și am depus mari eforturi să nu vomit. Readaptarea la America – la mîncare, la modul de viață, la dușul divin – nu fusese prea dificilă, dar chestia asta cu locuitul la altcineva acasă a început destul de repede să mă obosească. M-am gîndit că în vreo săptămînă și jumătate aveam să termin de schimbat ce îmi mai rămăsese din bahtii thailandezi și rupile indiene și că singura modalitate de a obține bani de la ai mei era să mă mut înapoi la veșnica cicăleală. Ei bine, această idee a fost singura care a reușit să mă salte din pat în acea fatidică zi de noiembrie, ca să mă duc în locul unde eram așteptată la primul interviu pentru un loc de muncă din viața mea. Petrecusem toată săptămîna precedentă lîncezind pe canapeaua lui Lily, încă slăbită și extenuată, pînă cînd, într-un sfîrșit, ea a zberlat la mine să mai ies și eu din casă, măcar citeva ore pe zi. Nu prea sigură pe ce ar trebui să fac, am cumpărat abonament la metrou și am pornit-o cam la întîmplare prin oraș să-mi împrăstii în stînga și-n dreapta curriculum vitae. L-am lăsat la agenții de pază de la sediile celor mai importante reviste, împreună cu o scrisoare cam neconvingătoare în care explicam că vreau să fiu asistent de redacție și să cîștig ceva experiență editorială la o revistă. Mă simțeam prea slăbită și obosită ca să-mi pese dacă o să le citească vreodată careva și ultimul lucru la care mă așteptam era să fiu chemată la un interviu. Dar telefonul lui Lily sunase exact cu o zi în urmă și, în mod surprinzător, cineva de la departamentul resurse umane al unei reviste editate de firma Elias-Clark voia să vin să „stăm de vorbă”. Nu știam prea sigur dacă asta însemna un interviu oficial, dar „a sta de vorbă” suna, oricum, ceva mai plăcut.

Am dat pe gît un Advil contra migrenei cu sirop de Pepto-Bismol contra greții și am reușit să găsesc o jachetă și o pereche de pantaloni care nu se potriveau una cu alta și care nu reușeau defel să formeze un deus-pièces, dar care măcar nu spînzurau pe corpul meu scheletic. O bluză albastră cu nasturi, părul prins într-o coadă nu prea obraznică și niște pantofi fără toc și ușor uzați îmi completau look-ul. Nu era grozav – de fapt, era ceva vecin cu urîțenia aproape hidoasă –, dar trebuia să fie de-ajuns. *Doar n-or să mă angajeze sau să mă respingă doar pe considerente de ținută vestimentară*, gîndeam eu pe atunci. E clar că nu gîndeam limpede.

Am ajuns la timp la interviu, la ora unsprezece dimineata, și nu m-am impacientat decît după ce am dat cu ochii de fetele subțiri, cu picioare lungi, gen Twiggy, care așteptau la lift. Tocau întruna, iar birfa le era întreruptă la răs-timpuri doar de zgomotul emis de pantofii cu tocuri înalte care făceau toc-toc pe hol. *Tocătoare¹*, am conchis eu. *Splendid*. (Faimosul lift!) *Inspiră, expiră*, mi-am amintit eu. *N-o să vomîți. N-o să vomîți. Ai venit aici numai ca să stai de vorbă cu cineva despre postul de asistent de redacție, după care fuga înapoi pe canapea. N-o să vomîți. „Da, desigur, mi-ar plăcea să lucrez la Reaction! Ei da, sigur, The Buzz ar fi un loc de muncă acceptabil. Cum ați spus? Pot să aleg? Ei da, o să trebuia să mă gîndesc în această seară, să decid dacă o să lucrez aici sau la Maison Vous. Minunat!”*

Cîteva minute mai tîrziu îmi agățam pe pieptul dezagreabilului meu pseudo-deus-pièces un

dezagreabil ecuson pe care scria „Vizitator” (dar am aflat destul de curînd că vizitatorii mai cu experiență în materie își prindeau uritele ecusoane pe genți sau chiar scăpau imediat de ele – numai neinițiatii și ratații *le purtau pe haine*) și m-am îndreptat spre lift. Apoi... m-am îmbarcat. Sus, sus, tot mai sus a urcat liftul prin spațiu și timp și infinită senzualitate, în drum spre... departamentul resurse umane.

Mi-am permis cîteva momente de relaxare în timpul scurtei și silențioasei călătorii. Miresme pătrunzătoare de parfum scump se amestecau cu mirosul de haine de piele noi și transformau liftul dintr-un vehicul cu funcțiune practică într-un ambient aproape erotic. Liftul a alunecat pe nesimțite de la un etaj la altul, oprindu-se din loc în loc pentru a permite diverselor splendori să coboare la *Chic*, *Mantra*, *The Buzz* și *Coquette*. Ușile se deschideau silențios și respectuos spre spațiile albe și largi ale recepțiilor. Piese de mobilier cochete, cu un design simplu, parcă te provocau cu un aer sfidător să te așezi, gata să urle în agonie dacă cineva, Doamne ferește, comitea cumva crima – ce oroare! – de a vărsa ceva pe ele.

Numele diverselor reviste scrise cu litere negre și groase, reproducînd fontul de pe copertă, atîrnau pe pereții holurilor. Uși groase, opace de sticlă apărau aceste titluri. Sint, toate, nume pe care orice american de rînd le recunoaște, dar rareori și le poate imagina în vîltoarea și agitația activității lor cotidiene sub același foarte înalt acoperiș.

Deși nu ocupasem niciodată un loc de muncă mai impresionant decît cel de la un chioșc de înghețată, auzisem destule povești de la amici de-ai mei proaspăt angajați ca să știu că viața în

1. Joc de cuvinte – în original, *clacker* desemnează și zgomotul produs de pantofii cu toc, și o persoană birfitoare.

cîmpul muncii la un birou nu arăta așa. Nici pe departe. Nu se vedeau pe nicăieri luminile grețoase de neon și covoarele în culori antijeg. Acolo unde ar fi trebuit să dai de o secretară demodată trona o tipă tină, superrafinată, cu pomeți înalți și deux-pièces-uri (business). Accesoriile de birou pur și simplu nu existau! Acele lucruri elementare și necesare, precum dosarele, coșurile de gunoi și documentele nu se zăreau pe nicăieri. Am urmărit din priviri cum apar și dispar șase etaje întregi de perfecțiune de un alb imaculat și abia pe urmă am simțit veninul și am auzit vocea.

— Tipa — asta — e — o — căfea — nenorocită. Zău așa, nici *nu mai pot* să discut cu ea. Cine se crede ca să facă una ca asta? Vorbesc serios — CINE SE CREDE CA SĂ FACĂ UNA CA ASTA? a șuierat o fată de vreo douăzeci și ceva de ani îmbrăcată într-o fustă din piele de șarpe și un top minuscul care se termina binișor deasupra buricului și al cărei loc părea mai potrivit la Bungalow 8¹, decît într-un birou.

— Știu. *Știiiiiiiiu*. Păi tu ce crezi că a trebuit să îndur eu în ultimele șase luni? E jigodie absolută. Și-n plus, are și niște gusturi oribile, s-a declarat de acord prietena, scuturîndu-și cu emfază pletele aranjate într-un bob adorabil.

Din fericire, am ajuns la etajul meu, iar ușile glisante ale liftului s-au deschis. *Interesant*, m-am gîndit eu. Dacă era să faci comparație între acest potențial loc de muncă și o zi din viața obișnuită a unei fete dintr-o gașcă de liceu, aici s-ar putea chiar să fie mai bine. Stimulant? Ei bine, poate că nu. Un loc plin de bunătațe, blîndețe, încurajator? Nu tocmai. Genul de loc care să te îndemne să zîmbești și să faci treabă bună? Nu e bine?

1. Club select din New York.

Nu! Dar dacă erai în căutarea unui loc însuflețit, cu oameni subțiri, sofisticați, incredibil de șic, și atît de stilat că-ți dă cuțite-n inimă, ei bine, pentru așa ceva Elias-Clark era o adevărată Mecca.

Bijuteriile splendide și machiajul impecabil ale secretarei de la resurse umane nu au reușit să îmi atenueze cîtuși de puțin simțămîntul copleșitor că n-am ce căuta acolo. Mi-a spus să iau loc și „să citesc, dacă doresc, citeva dintre articolele noastre”. În loc de asta, m-am apucat să memorez la îtușală numele tuturor editorilor revistelor de acolo — de parcă aveau să mă testeze pe tema asta. Ha! Cunoșteam deja numele lui Stephen Alexander de la revista *Reaction*, iar cel al lui Tanner Michel de la *The Buzz* nu era prea greu de reținut. Și, oricum, erau singurele două publicații interesante, mi-am zis eu. O să mă descurc.

O femeie scundă și subțirică s-a prezentat cu numele de Sharon.

— Deci, draga mea, ai de gînd să pătrunzi în lumea publicisticii, da? m-a întrebat ea în timp ce mă conducea printr-un furnicar de fete cu picioare lungi ca niște fotomodele, pînă la biroul ei sever și rece. Nu e ușor să reușești ce ți-ai propus, abia ieșită de pe băncile facultății, să știi. Concurența e mare și locuri de muncă sînt puține. Iar cele care există... ce să-ți spun, nu sînt tocmai bine plătite, mă înțelegi.

Mi-am coborît privirea spre hainele mele care nu se potriveau unele cu altele și spre pantofii care nu se potriveau cu nimic și m-am întrebat de ce mă obosisem să și vin. Cu gîndul deja la cum o să mă tirăsc înapoi pe canapea, cu sărățele și țigări cit să-mi ajungă o săptămînă întreagă, abia am auzit cînd mi-a șoptit:

— Dar trebuie să mărturisesc că s-a eliberat un loc cu perspective uluitoare în momentul de față și o să se ducă rapid!

Hmm. Mi s-au ridicat imediat antenele și m-am străduit să o fac să mă privească în ochi. Loc de muncă? O să se ducă rapid? Mintea mea lucra febril. Voia oare să mă ajute? Mă plăcea? Dar nici nu deschisese încă gura – cum ar fi putut să mă placă? Și de ce începuse deodată să vorbească precum un agent de vânzări?

— Draga mea, poți să-mi spui numele editorului de la revista *Runway*? m-a întrebat ea și s-a uitat fix la mine, pentru prima dată de când mă așezasem.

Blanc. Blanc total și absolut. Nu-mi aminteam nimic. Nu-mi venea să cred că mă testa pe tema asta. Nu citisem în viața mea revista *Runway* – nu avea voie să mă întrebe tocmai despre asta. *Runway* nici nu conta. Era o revistă de modă, pentru numele lui Dumnezeu, una care nici nu mă gândeam că ar conține și articole, doar poze cu fotomodele lihnite și slăbănoage și reclame strălucitoare. M-am bilbiit câteva momente, în timp ce prin minte mi se perindau diverse nume de editori pe care mă străduisem să le memorez de curind, dansînd desprecieate. Undeva, în fundul minții, eram sigură că sălășluia și acel nume – în fond, cine nu-l știa numele? Dar acest nume nu voia nicidecum să se alcătuiască în creierul meu aburit.

— Ăă, păi se pare că nu-mi amintesc numele în momentul de față. Dar îl știu, bineînțeles că îl știu. Toată lumea îl știe! Doar că, ăăă, exact acum nu pot să mi-l amintesc.

M-a fixat o clipă cu ochii ei mari, căprui, pironiți pe fața mea de-acum transpirată.

— Miranda Priestly, a rostit ea aproape în șoaptă, cu un amestec de respect și teamă pe chip. Numele ei este Miranda Priestly.

A urmat o lungă tăcere. O bucată de vreme, care mi s-a părut lungă cît un minut întreg, nici una din noi nu a scos o vorbă, apoi Sharon a părut a trece peste cruciala mea eroare. Nu știam pe atunci că se străduia cu disperare să angajeze o nouă asistentă pentru Miranda, nu aveam de unde să știu că-și dorea cu disperată nerăbdare ca femeia asta să înceteze să o sune zi și noapte ca s-o întrebe despre potențialele candidate la post. Că se agita cu disperare să găsească pe cineva pe care Miranda să nu-l respingă. Iar dacă exista șansa – fie ea și infinitesimală – ca eu să fiu angajată și să o scap pe ea de chinul ăsta, ei bine, în acest caz meritam atenția ei.

Sharon a zîmbit scurt și fără cine știe ce entuziasm și mi-a spus că voi avea o întâlnire cu cele două asistente ale Mirandei. Două asistente?

— Sigur că da, a confirmat ea cu o privire exasperată. Miranda are nevoie de două asistente, bineînțeles. Allison, actuala ei asistentă principală, a fost promovată redactor la departamentul de modă al revistei *Runway*, iar Emily, a doua asistentă, va trece în locul lui Allison. Așa că postul ei a rămas disponibil! Andrea, știu că abia ai terminat facultatea și probabil că nu ești la curent cu lumea publicisticii, dar...

A făcut o pauză pentru efect, căutîndu-și cuvintele potrivite.

— ...dar simt că e de datoria mea, că e obligația mea chiar să-ți spun ce ocazie incredibilă ți se oferă. Miranda Priestly...

A făcut o nouă pauză, tot pentru efect, de parcă ar fi făcut, mental, o plecăciune.

— Miranda Priestly este cea mai influentă personalitate din lumea modei și, în mod clar, unul dintre cei mai mari editori de reviste din lume! Din lume! Ocazia de a lucra pentru ea, de a vedea cum editează revista și cum se întâlnește cu scriitorii faimoși și cu fotomodele, de a o ajuta să realizeze tot ceea ce realizează *în fiecare zi*, ei bine, nu e nevoie să-ți mai spun că este un loc de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

— Ăă, păi... da, sigur, sună minunat, am zis eu, în timp ce mă întrebam vag de ce se străduia atât Sharon să mă convingă să accept ceva pentru care un milion de fete ar face moarte de om. Dar nu am avut prea mult timp de gândire. Sharon a ridicat receptorul și a ciripit vreo două vorbe, iar câteva minute mai târziu m-a condus la lift pentru întâlnirea cu cele două asistente ale Mirandei.

Avusesem impresia că vocea lui Sharon cam începuse să sune ca a unui robot, dar a urmat apoi întâlnirea cu Emily. Am reușit să ajung la etajul șaptesprezece și am așteptat în biroul iritant de alb al recepționerei de la *Runway*. A durat mai bine de jumătate de oră până când o fată înaltă și suplă și-a făcut apariția de după ușile de sticlă. O fustă din piele până sub genunchi îi atrna de șolduri, iar părul bogat, roșu, îi era prins într-unul dintre acele aparent dezordonate, dar extrem de atrăgătoare cocuri drept în vârful capului. Pielea perfectă și palidă, fără măcar un pistru sau coș, se întindea impecabil peste cei mai înalți pomeți pe care îi văzusem vreodată. Nu a zîmbit. S-a așezat lângă mine și mi-a aruncat o privire serioasă, dar lipsită de vreun interes aparent. Ca un fel de gest reflex. Apoi, brusc și fără să se fi prezentat, fata care presupuneam că ar fi Emily s-a lansat într-o descriere a locului

de muncă oferit. Tonul placid al polologhiei m-a lămurit mai mult decât cuvintele în sine: făcuse deja treaba asta de zeci de ori și nu prea credea că eu m-aș deosebi în vreun fel de cele de dinaintea mea, așa că nu prea merita să piardă multă vreme cu mine.

— E greu, fără doar și poate. Vor fi și zile de muncă lungi de paisprezece ore, să știi — nu foarte des, dar destul de des, a melițat ea monoton, tot fără să mă privească. Și este important să înțelegi că nu vei avea nimic de-a face cu redactarea în sine a revistei. În calitate de asistentă secundară a Mirandei va trebui să îi anticipezi toate problemele și să i le rezolvi. Iar asta poate să însemne orice, de la a-i comanda obiectele preferate de birotică până la a merge cu ea la cumpărături. În orice caz, e plăcut. În fond, vei petrece zi după zi, săptămână după săptămână cu această femeie absolut uluitoare. Și este, într-adevăr, uluitoare, a zis ea trăgându-și suflul și, pentru prima oară de când începuse să vorbească, a părut ușor entuziasmată.

— Sună grozav, am zis eu și vorbeam serios. Prieteni de-ai mei, care începuseră să lucreze imediat după absolvirea facultății, aveau deja la activ șase luni de muncă în posturile lor modeste și păreau cu toții decepționați. Fie că lucrau la bănci, în firme de publicitate sau în edituri — nu contează unde —, păreau cu toții teribil de nefețiți. Se plîngeau de zilele lungi de muncă, de colegii de serviciu, de politicile de la locul de muncă, dar, mai mult decât de orice altceva, se plîngeau amarnic de plictiseală. În comparație cu școala, sarcinile de serviciu li se păreau stupide, inutile, sarcini pe care și un cimpanzeu le putea duce la capăt. Povesteau despre nenumăratele ore pe care și le petreceau în căutarea

unor cifre în bazele de date sau vorbind la telefon cu oameni care nu voiau să vorbească la telefon cu ei. Sau cum catalogul la nesfârșit pe ecranele calculatoarelor informații adunate ani de zile și făceau luni întregi cercetări pe teme lipsite de importanță, numai pentru a le da șefilor impresia că sint productivi la culme. Se jurau cu toții că se timpiseră în scurtul răstimp scurs de la absolvire și că nu părea să existe scăpare. Nu mi-o fi plăcînd mie lumea modei, dar, era clar, preferam să fac ceva „plăcut” toată ziua decît să fiu prinsă într-un loc de muncă mai anost.

— Da, chiar e grozav. Într-adevăr grozav. Zău, e cu adevărat grozav. În orice caz, mă bucur de cunoștință. Mă duc să o trimit și pe Allison să stea de vorbă cu tine. Și ea e grozavă.

Aproape imediat ce a terminat de vorbit și a dispărut, cu un foșnet delicat de piele și bucle, dincolo de ușile de sticlă, și-a făcut apariția o siluetă zveltă.

Superba negresă s-a prezentat drept Allison, proaspăt promovată asistentă principală a Mirandei, și mi-am dat seama imediat că e pur și simplu *prea* subțire. Dar nu puteam să analizez felul în care stomacul ei se curba înlăuntru, concav, și felul în care oasele pelvisului i se proiectau în afară pentru că mă uluia însuși faptul că își etala stomacul la serviciu. Purta pantaloni negri de piele, moi și mulați pe picioare, și o bluză fără mîinci pufoasă (sau blănoasă?) care i se mula pe sîni și se termina la vreo cinci centimetri deasupra buricului. Părul lung, negru-tăciune, i se revărsa pe umeri ca o pătură groasă și strălucitoare. Ungھیile de la mîini și picioare îi erau date cu lac de un alb sclipitor, care părea a emana o luminescență dinlăuntru, iar tocurile sandalelor decupate la vîrf adăugau încă vreo

opt centimetri corpului care avea și așa un metru optzeci înălțime. Reușea să pară nemaipomenit de sexy și rasată așa, pe jumătate goală cum era, dar mie mi se părea doar rece ca gheața. La propriu. În fond, eram în luna noiembrie.

— Bună. Mă cheamă Allison, după cum probabil că știi, a început ea și a îndepărtat cu mîna citeva fire de blăniță de pe o abia sesizabilă pulpă înveșmîntată în piele. Tocmai am fost promovată redactor și asta e avantajul principal cînd lucrezi pentru Miranda. Ce-i drept, se muncește din greu și zilele sînt lungi, dar este senzațional și un milion de fete ar face moarte de om pentru asta. Iar Miranda este o femeie, este un editor, este o *persoană* de excepție și are mare grijă de fetele ei. Poți să scapi de ani întregi de muncă grea ca să avansezi în altă parte dacă muncești un singur an pentru ea; dacă ești talentată, ajungi, grație ei, direct la vîrf și...

Și a tot trîncănit așa înainte, fără să se oboască și să ridice privirea sau să mîimeze că pune vreun dram de pasiune în ceea ce spune. Deși nu dădea deloc impresia că ar fi proastă, ochii ei păreau cumva împăienjeniți, ca ochii sectanților sau ai fanaticilor. Aveam senzația că puteam foarte bine să adorm, să mă scobesc în nas sau să mă ridic și să plec, fără ca ea să ia notă de asta.

Cînd a terminat în cele din urmă și a plecat să stea de vorbă cu o altă fată venită pentru interviu, aproape că m-am prăbușit pe canapeaua din neprimitorul birou al recepționerei. Totul se petrecea atît de rapid, totul părea scăpat de sub control, și totuși eram surescitată. Și ce dacă nu știam cine e Miranda Priestly? Toți ceilalți știau și păreau destul de impresionați de ea. Ei da, era o revistă de modă și nu ceva mai interesant,

dar era al naibii de bine, cu mult mai bine decît la vreo plicticoasă revistă de comerț pe undeva, nu-i așa? Prestigiul pe care mi-l putea conferi specificarea în curriculum vitae că am lucrat la *Runway* avea să îmi dea în mod sigur mai multă credibilitate cînd mă voi duce cu cererea de angajare la *The New Yorker* decît dacă aș lucra, să zicem, la *Popular Mechanics*. Și apoi, sînt sigură că pentru slujba asta un milion de fete *chiar* ar face moarte de om.

După o jumătate de oră de dat astfel cu presupusul, și-a făcut apariția o altă fată înaltă și imposibil de subțire. Mi-a spus cum o cheamă, dar întreaga mea atenție era focalizată doar asupra corpului ei. Purta o fustă strîmtă și franjurată din denim, o bluză albă transparentă cu nasturi și niște sandale argintii cu barete. Era perfect bronzată, manichiurată și dezgolită într-un fel absolut necaracteristic unor oameni normali atunci cînd e zăpadă afară. Abia cînd mi-a făcut semn să o urmez mi-am dat seama în chip dureros cit erau de nepotrivite două-pieșes-ul meu jalnic, părul pleoștit și totala absență a accesoriilor, bijuteriilor și a spălucirii personale. Pînă în ziua de azi, amintirea vestimentației mele din acea zi – precum și faptul că duceam în mînă ceva aducînd a *servietă-diplomat* – continuă să îmi provoace coșmaruri. Roșesc toată de cite ori îmi amintesc cit de total, complet nepotrivită eram printre cele mai frumoase și stilate femei din New York. Și abia mai tirziu, cînd am ajuns și eu la periferia clasei din care ele făceau parte, am aflat cit au ris de mine în pauzele dintre interviuri.

După ce m-a măsurat cu privirea din cap pînă-n picioare, Fata Mortală m-a condus în biroul lui Cheryl Kerston, directorul executiv al revistei

Runway, o zăbăucă adorabilă. Și ea a vorbit la nesfîrșit, dar de data asta am ascultat cu atenție. Am ascultat cu atenție pentru că părea să îi placă ceea ce face, pentru că mi-a vorbit despre aspectul „literar” al revistei, despre articolele minunate pe care le citește, despre autorii de articole cu care lucrează și despre redactorii a căror activitate o coordonează.

— Nu am absolut nimic de-a face cu partea de modă a revistei, a declarat ea cu mindrie, așa că e mai bine să pui altcuiva întrebări legate de asta.

Cînd i-am spus că, de fapt, mie tocmai poziția ei mi se părea cea mai atrăgătoare și că nu mă interesează și nu am nici o pregătire în domeniul modei, zîmbetul ei s-a lărgit și i-a luminat tot chipul.

— Ei bine, în acest caz, Andrea, s-ar putea să fii exact ce ne trebuie. Cred că a sosit timpul să faci cunoștință cu Miranda. Și îmi permiți să-ți dau un sfat? Privește-o drept în ochi și fă-ți reclamă singură. Fă-ți o reclamă agresivă, în felul acesta o să-i cîștigi respectul.

Ca la un semn, Fata Mortală s-a strecurat în încăpere și m-a condus la biroul Mirandei. A fost o plimbare de numai treizeci de secunde, dar am simțit că toate privirile erau ațintite asupra mea. Mă urmăreau de după ușile reci de sticlă ale redacției și din direcția birourilor compartimentate ale asistentelor. O frumusețe de fată care lucra la copiator s-a oprit din lucru pentru a mă analiza, la fel un bărbat absolut superb, deși era evident homosexual și nu-l interesa decît îmbrăcămintea mea. Chiar în momentul în care am intrat în spațiul rezervat asistentelor, aflat înaintea biroului Mirandei, Emily mi-a smuls servieta din mînă și a dosit-o iute sub biroul ei. Mi-a

trebuie o singură secundă ca să pricep mesajul din spatele gestului, și anume *Tiriei chestia asta după tine și îți pierzi toată credibilitatea*. Apoi m-am pomenit chiar în biroul ei, un spațiu imens, cu ferestre înalte și inundat de o lumină albă, strălucitoare. Nici un alt amănunt referitor la biroul ei nu mi-a lăsat vreo impresie în ziua aceea: nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Dat fiind că nu văzusem niciodată nici măcar o poză cu Miranda Priestly, am fost șocată să constat că era de *slăbănoagă*. Mina pe care mi-a întins-o era subțire, feminină, fină. A trebuit să-și înalte ochii ca să mă privească în față, dar nu s-a ridicat să mă salute. Părul blond, vopsit cu mare artă, era prins într-un coc foarte șic, pieptănat în mod voit ca la întâmplare, dar extrem de ordonat și, cu toate că nu zimbea, nu te intimidă în mod deosebit. Părea blindă și cumva minusculă, așa cum stătea acolo, în spatele aceluia birou negru cu aspect amenințător și, deși nu m-a invitat să iau loc, m-am simțit destul de în largul meu încât să mă așez pe unul dintre incomodele scaune negre din fața biroului. Abia atunci am observat că ea mă cerceta cu mare atenție și urmărirea tentativele mele de a fi politicoasă și manierată, cu un aer oarecum amuzat. Condescendentă și antipatică, am decis eu, dar nu răutăcioasă. Ea a vorbit prima.

— Și ce te aduce la *Runway*, Ahn-dre-ah? a întrebat ea cu accent britanic aristocratic, fără să-și ia ochii de la mine.

— Păi, am stat de vorbă cu Sharon, iar ea mi-a spus că ești în căutarea unei asistente, am început eu cu voce cam tremurătoare.

Când am văzut-o dînd încurajator din cap, încrederea mi-a sporit puțin și am continuat:

— Iar acum, după ce am vorbit și cu Emily, Allison și Cheryl, cred că am o idee mai clară cu

privire la ceea ce cauți și am convingerea că sînt perfectă pentru acest post, am zis eu, conform sfatului primit de la Cheryl.

Ea a părut amuzată o clipă, dar nu impresiionată în mod deosebit.

Abia în momentul acela am început să îmi doresc cu disperare acest loc de muncă, așa cum își doresc uneori oamenii ceva considerat imposibil de obținut. Poate nu era totuși a reuși la Drept sau a publica un articol în revista facultății, dar, în mintea mea avidă de succes, reprezenta realmente o mare provocare – provocare, pentru că eram o impostoare, și încă una nu prea pricepută. Realizaseam din secundă în care pășisem pe holul revistei *Runway* că nu aveam ce căuta aici. Hainele și părul nu erau potrivite, asta era clar, dar cea mai nepotrivită era atitudinea mea. Nu știam nimic despre modă și nici *nu-mi păsa*. Cîtuși de puțin. Drept pentru care trebuia să obțin slujba. Și apoi, un milion de fete ar face moarte de om pentru acest post.

Am continuat să răspund la întrebările ei cu o sinceritate și o siguranță de sine care m-au surprins chiar și pe mine. Nu aveam timp să mă simt intimidată. În fond, ea mi se părea o persoană destul de plăcută și, surprinzător lucru, nu auzisem de la nimeni că lucrurile ar sta altfel. Discuția era cît pe ce să se împotmolească atunci cînd m-a întrebat ce limbi străine vorbesc. Cînd i-am spus că știu ebraica, a amuțit preț de o clipă, apoi și-a pus palmele deschise pe birou și mi-a spus cu o voce ca de gheață:

— Ebraica? Speram că știi franceza sau măcar ceva mai util.

Mai să-mi cer scuze, dar m-am stăpînit.

— Din păcate, nu știu nici un cuvînt în franceză, dar sînt convinsă că asta nu va fi o problemă.

Și-a împreunat din nou mîinile.

— Scrie aici că ai studiat la Brown.

— Da, ăă, am absolvit facultatea de limbă și literatură engleză, specialitatea ficțiune literară. Scrisul a fost întotdeauna pasiunea mea.

Of, ce siropos a sunat! m-am muștrat în gînd. *Chiar era nevoie să folosesc cuvîntul „pasiune”?*

— Așadar, avînd înclinații spre literatură, înseamnă că nu ești cine știe ce interesată de modă?

A sorbit o înghițitură de băutură acidulată din paharul aflat în fața ei, după care l-a pus înapoi în tăcere. O privire rapidă aruncată în direcția paharului m-a convins că era genul de femeie în stare să bea fără a lăsa una dintre acele dezgustătoare urme de ruj pe marginea paharului. Genul de femeie cu buze perfect rujate și conturate la orice oră.

— O, nu, bineînțeles că nu-i așa. Ador moda, am mințit eu fără să clilesc. Sint nerăbdătoare să învăț mai multe despre modă, pentru că ar fi nemaipomenit să pot într-o bună zi să scriu și articole în acest domeniu.

De unde naiba îmi răsărise asemenea idee? Întreagă această scenă începea să îmi dea impresia că trăiesc o experiență extracorporală.

Discuția a continuat în aceeași atmosferă relativ relaxată pînă cînd mi-a pus întrebarea finală: Ce reviste citesc în mod regulat? M-am aplecat înainte și am început să vorbesc plină de surescitare:

— Păi, nu am abonament decît la *The New Yorker* și *Newsweek*, dar citesc cu regularitate *The Buzz*. Uneori și *Time*, dar articolele sînt plicticoase, iar *U.S. News* e o revistă mult prea conservatoare. Sigur, uneori, cu un soi de plăcere vinovată, arunc o privire prin *Chic* și, de cînd

m-am întors din călătorie, citesc toate revistele turistice și...

— Și citești și *Runway*, Ahn-dre-ah? m-a întrerupt ea și s-a aplecat peste birou, cu o privire chiar mai atentă ațintită asupra mea.

Întrebarea venise atît de brusc, atît de neașteptat, încît, pentru prima dată în ziua aceea, m-a prins cu garda jos. Nu am mințit și nici nu m-am obosit să compun o explicație.

— Nu.

După vreo zece secunde de tăcere, i-a făcut semn lui Emily să mă conducă spre ieșire. Și am știut că promisem postul.

— Mie nu mi se pare că ai obținut postul, mi-a spus prietenul meu, Alex, cu voce domoală, în timp ce se juca cu părul meu, căci îmi pusese capul îndurerat pe genunchii lui, să mă odihnesc după ziua aceea infernală. De la interviu mă dusesem direct la apartamentul lui din Brooklyn, nemaivind eu nici un chef să dorm încă o noapte pe canapeaua lui Lily și pentru că simțisem nevoia să îi povestesc tot ce se întâmplase. La un moment dat mă gândisem să mă mut acolo de tot, dar nu voiam ca prezența mea să-l sufoc.

— Și nici nu prea știu de ce ai vrea să-l obții. Dar, după o clipă-două, s-a răzgîndit: De fapt, să știi că pare totuși o ocazie senzațională. Păi dacă fata asta, Allison, a început ca asistentă a Mirandei și acum e redactor la revistă, ei bine, mi-ar plăcea să te văd și pe tine așa. Eu zic să accepți.

Se străduia din răspuțuri să pară încântat de treaba asta. Ne împrietenisem încă din primul an de facultate la Brown și îi cunoșteam fiecare intonație, fiecare privire, știam să îi prind fiecare subînțeles. El începuse serviciul cu câteva săptămîni în urmă la școala Școala 277 din Bronx, și era atît de extenuat, încît abia mai putea să vorbească. Deși elevii lui aveau abia nouă ani, fusese decepționat văzîndu-i deja atît de cinici și blazați. Îl dezgusta faptul că discutau deja fără opreliști despre sex oral, cunoșteau zece expresii

diferite în argou pentru canabis și se lăudau care ce mai șterpelise și care ce văr avea rezident prin pușcăriile de maximă securitate. „Specialiști în pușcării”, începuse Alex să îi numească, și adăuga: „Puștii ăștia ar fi în stare să scrie o carte întreagă despre subtilele avantaje ale închisorii Sing Sing față de Rikers, dar nu sînt în stare să citească un cuvînt în limba engleză”. Iar acum se străduia să găsească un mod de a-i ajuta.

Mi-am strecurat mina pe sub tricoul lui și am început să îl masez pe spate. Arăta, sărmanul, atît de nefericit, încît mă simțeam vinovată că îl deranjam cu amănuntele interviului, dar simțeam pur și simplu nevoia de a vorbi cu cineva.

— Știi. Îmi dau seama că în postul ăsta nu voi face muncă de redacție, dar sînt sigură că voi putea să scriu și eu cite ceva peste cîteva luni, am zis. Tu crezi că e sub demnitatea mea să lucrez la o revistă *de modă*?

Ma a strîns încurajător de braț și s-a întins lîngă mine.

— Iubito, ești o scriitoare strălucită și sînt convins că te vei descurca perfect oriunde. Și bineînțeles că nu e sub demnitatea ta. Se cheamă că o iei pas cu pas. Parcă spuneai că un an de muncă la *Runway* te scutește de trei ani de căcaturi făcînd-o pe asistenta prin alte părți, nu-i așa?

Am dat afirmativ din cap.

— Așa spuneau Emily și Allison, că e un soi de compensație automată. Adică muncești pentru Miranda fără a fi concediată și ea dă un telefon, îți găsește serviciu oriunde.

— Atunci, cum ai putea să refuzi? Vorbesc serios, Andy, du-te și lucrează acolo un an și pe urmă te angajezi la *The New Yorker*. Doar asta

ți-ai dorit dintotdeauna! Și chiar am impresia că așa o să reușești mult mai repede decât făcând orice altceva.

— Ai dreptate, ai perfectă dreptate.

— Și-apoi, asta ar însemna că va trebui obligatoriu să te muți la New York, ceea ce, mărturisesc, mi se pare extrem de atrăgător la ora actuală.

M-a sărutat, unul dintre acele săruturi lungi, leneșe pe care părea că le inventaserăm noi doi.

— Însă nu-ți mai face atâtea griji. Cum spuneai și tu, nu știi sigur că ai obținut postul. Om trăi și om vedea.

Am pregătit o cină frugală și am adormit cu ochii la Letterman Show. Tocmai visam că niște nesuferiți de copii de nouă ani făceau amor pe terenul de joacă în timp ce înghițeau vagoane întregi de cuvinte din engleza veche și zbierau la adorabilul și iubitorul meu prieten, când a sunat telefonul.

Alex a ridicat receptorul, și l-a dus la ureche, dar nu s-a oboșit să deschidă ochii sau să zică „Alo”. L-a aruncat imediat lângă mine. Nu eram prea sigură că dispun de energia necesară să îl ridic.

— Alo? am bliguit eu cu ochii la ceas, constatînd că e șapte și un sfert dimineața. Cine naiba putea fi la ora asta?

— Eu sînt, a lătrat Lily cu o voce care părea furioasă peste măsură.

— Bună, e totul în regulă?

— Crezi că te-aș suna dacă totul ar fi în regulă? Am o mahnireală de-mi vine să mor, și tocmai cînd terminasem de vomitat și eram cît pe ce să adorm, mă scoală o cucoană țifnoasă, zicea că lucrează la resurse umane la Elias-Clark. Pe tine te căuta. Cu noaptea-n cap, la *șapte și-un*

sfert. Așa că sun-o. Și spune-i să facă pierdut numărul meu de telefon.

— Iartă-mă, Lil. Le-am dat numărul tău pentru că nu am încă mobil. Nu-mi vine să cred că a sunat atît de devreme! Mă întreb dacă asta o fi de bine sau de rău.

Am luat telefonul și m-am strecurat afară din dormitor, închizînd binișor ușa în urma mea.

— Mă rog. Succes. Să-mi spui cum stă treaba. Dar nu în următoarele două ore, bine?

— Nici o problemă. Mersi. Și scuză-mă.

M-am uitat la ceas și nu mi-a venit să cred că mă pregăteam să am o discuție de afaceri la ora asta. Am pus de-o cafea și am așteptat pînă a dat în clocot, după care mi-am luat ceașca cu mine pe canapea. Era timpul să sun. Nu aveam încotro.

— Bună dimineața, sînt Andrea Sachs, am zis eu pe un ton hotărît, deși vocea mă trăda cu specifica răgușeală dogită de om abia trezit din somn.

— Andrea, bună dimineața! Sper că nu te-am sunat prea devreme, a ciripit Sharon, iar vocea ei suna de-a dreptul înșorită. Sînt sigură că nu, draga mea, mai ales că va trebui să devii cît de curînd extrem de matinală! Am veste foarte bune pentru tine. Miranda a fost foarte impresionată de tine și dorește să lucrezi pentru ea. Nu-i așa că e minunat? Felicitări, draga mea. Cum te simți în calitate de nouă asistentă a Mirandei Priestly? Cred că ești de-a dreptul...

Mi se învîrteau creierii. Am încercat să mă smulg de pe canapea să-mi mai torn o ceașcă de cafea, sau niște apă, sau orice în stare să mă limpezească la cap și să facă în așa fel încît vorbele ei să sune din nou a engleză, dar nu am reușit decît să mă aprofund și mai adînc între perne.

Mă întreba oare dacă mi-ar plăcea postul? Sau îmi făcea o ofertă oficială? Nimic din ceea ce îmi spunea nu părea să aibă vreo noimă, exceptând faptul că Miranda mă plăcuse.

— ...încântată de veste. În fond, cine nu ar fi? Păi, să vedem, poți să începi serviciul de luni, da? Ea o să fie în concediu atunci, dar este un moment foarte bun să începi. Așa o să ai ceva timp să faci cunoștință cu celelalte fete – o, și sînt toate așa de drăguțe!

Să fac cunoștință? Ce? Să încep de luni? Fete drăguțe? Tot ce auzeam refuza cu desăvîrșire să-și afle logica în creierul meu năucit. O singură frază am înțeles și la ea am răspuns.

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, am zis eu încet, în speranța că m-am exprimat cît de cît coerent.

Pronunțarea acestor cuvinte m-a zguduit suficient cît să mă trezească pe jumătate. Intrasem pentru prima dată pe ușa Elias-Clark Building cu o zi în urmă, iar acum eram abia sculată dintr-un somn adînc ca să ascult pe cineva care îmi spunea că trebuie să mă prezint la lucru peste trei zile. Era vineri – *abia se crăpa de ziuă, era ora șapte dimineața* – și ei voiau să mă prezint la lucru luni? Începeam să am senzația că evenimentele se precipită și îmi scapă de sub control. Ce-i graba asta ridicolă? Era femeia asta atît de importantă încît avea așa mare nevoie de mine? Și de ce oare părea pînă și Sharon așa speriată de Miranda?

Era imposibil să încep de luni. Nu aveam unde locui. Cartierul meu general era, la acea oră, la ai mei, în Avon, acolo unde mă mutasem, cam cu inima îndoită, după absolvire, acolo unde rămăseseră majoritatea efectelor mele personale în timpul călătoriei din vară. Toate hainele mele

pentru interviuri erau făcute vraf pe canapeaua lui Lily. Încercasem să îi spăl vasele, să îi golesc scrumierele și să cumpăr cutii de înghețată Häagen-Dazs ca să nu mă deteste, dar mi se părea corect să o scutesc din cînd în cînd de veșnica mea prezență, așa că stăteam la Alex în timpul weekendurilor. Ceea ce însemna că toate hainele mele pentru plimbările duminicale și trusa de machiaj erau la el acasă, în Brooklyn, laptopul și ținutele vestimentare desperecheate – acasă la Lily, în Harlem, iar restul – la ai mei, în Avon. Nu aveam un apartament în New York și nu înțelegeam cum de toată lumea știe că pe Madison Avenue o iei „în sus”, în vreme ce pe Broadway o iei „în jos”. Nici pe unde anume se afla partea „de sus” a orașului nu eram prea sigură. Iar ea voia să mă prezint la lucru luni?

— Ăăă, păi nu cred că pot să încep de luni, pentru că la ora actuală nu locuiesc în New York, am explicat eu cu mina încreștată pe telefon, așa că am nevoie de cîteva zile ca să găsesc un apartament, să cumpăr ceva mobilă și să mă mut.

— Bine, mă rog. Atunci, începi de miercuri, a pufnit ea.

După alte cîteva minute de parlamentări, am convenit în cele din urmă că o să încep pe 17 noiembrie, adică de luni într-o săptămînă. Ceea ce îmi lăsa ceva mai mult de opt zile ca să găsesc și să mobilez un apartament într-una dintre cele mai demente piețe imobiliare din lume.

Am închis telefonul și m-am trîntit pe canapea: Îmi tremurau miinile și am scăpat receptorul pe covor. O săptămînă. Aveam la dispoziție o săptămînă ca să-mi încep munca în postul pe care îl acceptasem, acela de asistentă a Mirandei Priestly. Ei, dar stai așa! Uite ce mă deranjase de fapt tot timpul, fără să-mi dau seama... În

fond, nu acceptasem postul, pentru că nu-mi fusese în mod oficial oferit. Sharon nici nu pronunțase cuvintele „Am dori să-ți facem o ofertă”, pentru că i se păruse normal ca orice ființă înzestrată cu un dram de inteligență să îl accepte în mod firesc. Nimeni nu pomenise cuvântul „salariu”. Aproape că am ris cu voce tare. Era oare asta un soi de tactică de război perfecționată? Să aștepti ca victima să doarmă profund, să fie în acea stare în care globii oculari se mișcă rapid, după o zi extrem de stresantă, și atunci să o bombardezi cu vești care îi vor schimba radical modul de viață? Sau se presupunea pur și simplu că ar fi pierdere de timp și energie irosită să faci ceva atât de plicticos precum oferta unui loc de muncă și să aștepti acceptul, dat fiind că era vorba de revista *Runway*? Sharon era convinsă că, normal, o să dau năvală să nu scap asemenea ocazie și că o să fiu superîncântată de ideea unui asemenea loc de muncă. Și, cum se întâmpla întotdeauna la Elias-Clark, avea dreptate. Totul se petrecuse atât de rapid, atât de frenetic, încât nu avusesem timp să mă sfătuiesc și cu alții și să analizez lucrurile ca de obicei. Dar aveam plăcuta senzație că asta *chiar era* o șansă pe care aș fi nebună să o ratez, că asta chiar ar putea fi primul pas în drumul meu spre *The New Yorker*. Trebuia să încerc. Eram norocoasă că obținusem postul.

Încărcată cu această nouă energie, am dat pe gît restul de cafea, am pus un nou rind la fiert pentru Alex și am făcut rapid un duș fierbinte. Când m-am întors în dormitor, el stătea în pat, în capul oaselor.

— Te-ai și îmbrăcat? a întrebat el, bîjbîind după ochelarii cu rame subțiri de metal fără de

care era aproape orb. A sunat cineva azi-dimineață, sau doar am visat?

— N-a fost un vis, am zis eu și m-am strecurat înapoi sub plapumă, deși îmi trăsesem deja pe mine jeansii și un pulover pe gît. Am avut grijă ca părul meu să nu-i ude perna. Lily era la telefon, am continuat. Tipa de la resurse umane de la Elias-Clark a sunat la ea acasă pentru că le-am dat numărul ei de telefon. Ghici ce mi-a spus?

— Ai primit postul?

— Am primit postul!

— O, vino-ncoace, a zis el, s-a ridicat în capul oaselor și m-a îmbrățișat. Sînt atât de mindru de tine! E o veste minunată, zău.

— Chiar crezi că e șansa mea? Știu că am mai discutat despre asta, dar nici măcar nu mi s-a dat ocazia să decid eu însămi. Femeia aceea a presupus că vreau postul.

— E o șansă incredibilă. Domeniul modei nu e cel mai rău pe lumea asta – s-ar putea să fie chiar interesant.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ei da, mă rog, poate că exagerez. Dar dacă scrie *Runway* în curriculum vitae și capeti și o recomandare de la cucoana asta, Miranda, și mai scrii și citeva articole între timp, la naiba, poți face orice. Cei de la *The New Yorker* or să-ți bată chiar ei la ușă.

— Sper să ai dreptate, din toată inima sper.

Am sărit în picioare și m-am apucat să îndes diverse lucruri în rucsac.

— Poți să mai îmi împrumuți o dată mașina? Cu cit ajung mai repede acasă, cu atât mai repede mă întorc. De fapt, nici nu mai contează, doar *mă mut la New York*. E chestie oficială!

Întrucît Alex mergea acasă la ai lui, în Westchester, de două ori pe săptămînă ca să aibă grijă de frăţiorul lui mai mic atunci cînd mama lui lucra în tura de noapte, aceasta îi dăduse vechea ei maşină s-o aibă în oraş. Dar el nu avea nevoie de maşină pînă marţi, iar eu urma să mă întorc pînă atunci. Avusesem oricum de gînd să mă duc acasă în weekend, şi acum măcar aveam şi eu o veste bună să le dau alor mei.

— Sigur, nici o problemă. E parcată două străzi mai jos, pe Grand Street. Cheile sînt pe masa din bucătărie. Sună-mă cînd ajungi, bine?

— O să te sun. Sigur nu vrei să vii şi tu? O să fie rost de mîncare bună – doar ştii că mama comandă numai de la cele mai bune restaurante.

— Tentant. Ştii bine că mi-ar plăcea să vin, dar i-am chemat pe cîţiva dintre profesorii mai tineri să mergem undeva împreună mîine seară. M-am gîndit că asta ne-ar ajuta să lucrăm mai bine în echipă. Nu pot să lipsesc tocmai eu.

— Altruist afurisit. Îi ajuţi întotdeauna pe toţi, împrăştii voie bună oriunde te duci. Zău că te-aş urî dacă nu te-aş iubi aşa de mult.

M-am aplecat şi l-am sărutat de rămas-bun.

Am găsit Jetta din prima şi în numai douăzeci de minute am dibuit calea spre autostrada 95 spre nord, care nu era deloc aglomerată. Era o zi geroasă de noiembrie; erau vreo zero grade afară şi pe străzile lăturalnice se vedeau crîmpeie de pămînt acoperite de gheaţă alunecoasă. Dar soarele era sus pe cer şi împrăştia acea intensă lumină hibernală din cauza căreia ochii încă neobişnuiţi cu strălucirea puternică îţi lăcrimează şi clipeşti, şi simţeam cum aerul curat şi rece îmi pătrunde în plămîni. Am mers tot drumul cu geamurile deschise, ascultînd muzica din filmul *Almost Famous* la casetofon. Am reuşit să-mi

prind cu o mină părul umed într-o coadă de cal, ca să nu-mi intre-n ochi, şi mi-am tot suflat în palme să le încălzesc suficient cît să pot ţine volanul. La numai şase luni de la absolvirea facultăţii, viaţa mea era pe cale să facă un uriaş salt înainte. Miranda Priestly, o străină pînă mai ieri, dar o femeie cu adevărat puternică, mă alesese personal să lucrez la revista ei. Acum aveam un motiv serios să plec din Connecticut, să mă mut – singură, ca un adult în toată puterea cuvîntului – în Manhattan şi să am casa mea. Cînd am intrat pe alea casei în care copilărisem, m-a cuprins o veritabilă surescitare. Îmi vedeam în oglinda retrovizoare obrăzii îmbujoraţi de frig şi vînt şi părul zburlit şi ciufulit. Nu eram machiată şi jeanşii îmi erau murdari la tiv în urma eforturilor din zilele precedente de a-mi croi drum pe străzile ude şi noroioase ale oraşului. Dar în clipa aceea mă simţeam frumoasă. Spontană şi înfrigurată şi proaspătă, am dat uşa de perete şi am strigat-o pe mama. A fost ultima dată în viaţa mea cînd m-am simţit atît de lipsită de griji.

*
* * *

— O săptămînă? Scumpa mea, zău dacă-mi dau seama cum vei putea începe să lucrezi peste numai o săptămînă, a zis mama în timp ce-şi amesteca ceaiul cu linguriţa.

Stăteam la masa din bucătărie pe locurile noastre obişnuite, mama bea obişnuitul ei ceai decofeinizat cu zaharină, iar eu, obişnuitul meu ceai English Breakfast cu zahăr. Deşi plecasem de patru ani de acasă, tot ce îmi trebuia ca să simt că n-aş fi plecat vreodată era o uriaşă cană de ceai încălzit la microunde şi vreo două prăjituri Reese cu unt de arahide.

— Ei bine, nu prea am de ales și, sincer vorbind, am mare noroc că am și atita timp. Să fi auzit ce dură a fost femeia asta la telefon, am zis eu. Mama m-a privit cu ochi total lipsiți de expresie, iar eu am continuat: Dar, oricum, n-are rost să-mi fac griji pe chestia asta. Tocmai am căpătat un post la o revistă realmente celebră, voi lucra cu cea mai faimoasă femeie din industria modei. Un post pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

Ne-am zîmbit, dar zîmbetul ei era trist.

— Sînt foarte fericită pentru tine, mi-a spus. Am o fată atît frumoasă și de matură. Știu că va fi începutul unei perioade minunate, absolut minunate din viața ta. O, îmi aduc bine aminte cum a fost cînd am absolvit și eu facultatea și m-am mutat la New York. Singură-singurică în orașul acela mare și turbat. Însăpămintător, dar în același timp excitant. Vreau să te bucuri de fiecare clipă, de piese de teatru, de filme, de oameni, de magazine și de cărți. Va fi cea mai frumoasă perioadă din viața ta – știu eu că așa va fi.

Și-a așezat mîna peste a mea, ceea ce nu făcea prea des:

— Sînt foarte mîndră de tine.

— Mulțumesc, mamă. Să înțeleg că ești suficient de mîndră ca să-mi cumperi un apartament, mobilă și o garderobă nou-nouță?

— Ei da, ce să spun, a răspuns ea și mi-a tras în glumă una peste cap cu o revistă în drum spre cuptorul cu microunde, spre care o pornise ca să mai încălzească două cești de ceai.

Nu spusese nu, dar nici nu se repezise să-mi dea un cec.

Am petrecut restul serii trimițînd tuturor cunoscuților e-mail-uri în care îi întrebam dacă nu au nevoie de o colegă de cameră sau dacă nu știu pe cineva care ar avea nevoie de așa ceva.

loc. Am decis că singura soluție – ca să nu mă mut definitiv pe canapeaua lui Lily, ceea ce ne-ar fi distrus inevitabil prietenia, și ca să nu mă mut nici la Alex, lucru pentru care nu eram încă pregătiți – era să închiriez o cameră cu încă cineva pe termen scurt, pînă reușeam să îmi amenajez ceva separat în oraș. Cel mai bine era să găsesc undeva o cameră separată, preferabil gata mobilată, ca să nu mai am și asta de făcut.

Telefonul a sunat puțin după miezul nopții și m-am năpustit să îl apuc, mai-mai să cad din pătutul meu în care dormisem de cînd eram mică. Poza înrămată și semnată de eroina copilăriei mele, Chris Evert¹, mi-a zîmbit din perete, de sub un panou pe care încă mai erau prinse tăieturi din reviste despre Kirk Cameron². Am zîmbit la telefon.

— Bună, iubito, sînt eu, Alex, a zis el cu tonul acela care semnala că s-a întîmplat ceva. Dar îmi era imposibil să-mi dau seama dacă era de bine sau de rău. Tocmai am primit e-mail de la o fată, Claire McMillan, care caută o colegă de cameră. O fată care a terminat la Princeton. Cred că am cunoscut-o cîndva. Prietenă cu Andrew, o fată absolut normală. Te interesează?

— Sigur, de ce nu? Ai numărul ei de telefon?

— Nu, am doar e-mail-ul, dar îți trimit mesajul și poți să iei legătura cu ea. Cred că o să vă înțelegeți bine.

I-am trimis un e-mail lui Claire de cum am terminat convorbirea cu Alex, după care am reușit să adorm și eu în propriul pat. Poate, cine știe, totul va fi bine.

1. Faimoasă jucătoare de tenis în anii '80.

2. Actor american născut în 1970, remarcat mai ales grație unor filme pentru adolescenți.

*
*
*

Claire McMillan: nici vorbă. Locuia într-un apartament întunecos și deprimant, în mijlocul unei clădiri care aducea cu fundul iadului, și am dat și peste un drogat care se sprijinea de ușă cînd am ajuns acolo. Celelalte apartamente pe care le-am vizitat nu erau cu mult mai acătării. Un cuplu voia să închirieze o cameră în plus din apartamentul lor și mi-au făcut apropouri voalate că va trebui să mă obișnuiesc cu desele și gălăgioasele lor partide de amor; o artistă de vreo treizeci și ceva de ani, care avea patru pisici și ardea de dorința de a mai achiziționa cîteva; un dormitor la capătul unui hol interminabil și întunecos, fără ferestre și fără dulapuri în perete; un homosexual de vreo douăzeci de ani, aflat într-o autoproclamată „perioadă de curvăsăreală”. Fiecare dintre camerele astea mizerabile pe care le-am vizitat costa peste o mie de dolari pe lună, or, salariul meu avea să se încadreze în enorma sumă de treizeci și două de mii de dolari pe an. Și, măcar că nu fusesem niciodată tare la matematică, nu era nevoie să fiu te miri ce geniu ca să-mi dau seama că chiria o să-mi înghită peste douăsprezece mii pe an, iar impozitele – restul. A, da, și părinții decisese să îmi confişte acum, că devenisem adult, cartea de credit „specială pentru situații de urgență”. Minunat.

După trei zile soldate cu eşecuri, Lily a decis să mă ajute. Dat fiind că avea și ea un interes personal, acela de a mă expedia pentru totdeauna de pe canapeaua ei, a trimis la rîndul ei e-mail-uri tuturor cunoștințelor. O colegă de-a ei, de la cursurile pentru doctorat de la Universitatea Columbia, avea un șef care cunoștea două fete în

căutarea unei colege de apartament. Am sunat imediat și am vorbit cu o fată foarte drăguță pe nume Shanti, care mi-a spus că ea și prietena ei, Kendra, erau în căutarea unei persoane dispuse să se mute în apartamentul lor din Upper East Side, într-o cameră care era cam micuță, dar care avea fereastră, dulap în perete și chiar un perete de cărămidă aparentă. Cu o chirie de opt sute de dolari pe lună. Am întrebat-o dacă apartamentul dispunea de baie și bucătărie. Dispunea (nu avea mașină de spălat vase, cadă de baie sau lift, evident, dar nu e cazul să pretinzi asemenea lux cînd o pornești pentru prima dată de unul singur în viață). Evrika! Shanti și Kendra s-au dovedit a fi două indience foarte drăguțe și tăcute, erau proaspăt absolvente ale Universității Duke, lucrau zilnic un număr drăcesc de ore la o bancă de investiții, două fete pe care în prima zi, și nici în următoarea, nu le-am putut deosebi una de cealaltă. Îmi găsisem și eu un cămin.

Dormisem deja trei nopți în noua mea cameră și încă mă simțeam ca o străină care locuiește într-un loc foarte straniu. Camera era minusculă. Ceva mai mare, poate, decît magazioara din curtea casei alor mei din Avon, dar cu foarte puțin. Și, spre deosebire de majoritatea spațiilor goale care par mai mari odată mobilate, odaia mea parcă intrase la apă și se redusese la jumătatea dimensiunilor inițiale. Analizasem ochiometric cămăruța pătrătoasă și decisesem, în naivitatea mea, că are cam jumătate din dimensiunile unei camere normale și că aș putea achiziționa o garnitură obișnuită de mobilă de dormitor: un pat de mărime medie, o comodă, poate chiar o noptieră sau două. Lily și cu mine luasem mașina lui Alex și ne dusesem la magazinul Ikea, paradisul absolventului de facultate care vrea să-și mobilize apartamentul și alesesem o garnitură de mobilă dintr-un furnir de culoare deschisă și un covor împletit în câteva nuanțe de albastru: bleu, bleumarin, albastru regal și indigo. Repet, dacă moda nu era punctul meu forte, decorațiunile interioare nu erau nici atît: cred că Ikea era în „Perioada albastră”. Am cumpărat o cuvertură în picățele albastre și cea mai pufoasă plapumă pe care o aveau de vînzare. Lily m-a convins să cumpăr o veioză din aceea chinezească cu abajur din hirtie de orez pentru noptieră, după care am ales câteva desene alb-negru gata înrămate, care să se potrivească cu roșul aprins al multlăudatului meu

perete din cărămidă aparentă. Elegant și lejer și, nu în mică măsură, stil Zen. Era perfect pentru prima mea cameră de adult în marele oraș.

Adică, perfect pînă cînd au sosit. Se pare că analiza ochiometrică a unei camere nu echivalează cu măsurarea ei. Nimic nu se potrivea. Alex a asamblat patul și, cînd l-a împins lîngă peretele din cărămidă aparentă (numele codificat în Manhattan pentru „perete nefinisat”), am constatat că acesta ocupase deja întreaga cameră. A trebuit să returnez comoda cu șase sertare, cele două superbe noptiere, ba chiar și oglinda înaltă cît un stat de om. Totuși, oamenii trimiși de magazin, împreună cu Alex, au ridicat patul și așa am reușit să strecor sub el covorul în trei nuanțe de albastru și cîțiva centimetri albastrii se ițeau de sub gigantul de lemn. Nu aveam nici o comodă sau noptieră pe care să pun veioza cu abajur din hirtie de orez, așa că am așezat-o pur și simplu pe podea, proptită în spațiul de vreo cincisprezece centimetri rămas între pat și ușa glisantă a dulapului din perete. Și, cu toate că am încercat cu bandă adezivă specială, cuie, șirme, superglue, scoci dublu adeziv și numeroase bles-teme, desenele înrămate au refuzat să se lipească de peretele din cărămidă aparentă. După aproape trei ore de eforturi și după ce mi-am zgîriat la sînge degetele în cărămizi, am proptit în cele din urmă tablourile de pervazul ferestrei. Cu atît mai bine, mi-am zis. Măcar așa desenele blocau cît de cît vederea directă pe care o avea spre apartamentul meu femeia de dincolo de minuscula curte interioară. Dar nimic din toate astea nu conta. Nu mă deranja nici faptul că vedeam pe fereastră o minusculă curte interioară în locul maiestuosului contur al orașului, nici că îmi lipsea spațiul necesar unei comode, nici faptul că dulapul

din perete era prea neîncăpător ca să pot agăța în el o haină de blană. Camera era a mea – prima pe care o puteam aranja de una singură, fără nici o sugestie din partea părinților sau a prietenilor – și îmi plăcea la nebunie.

Era duminică seara, înaintea primei mele zile de muncă, și nu puteam face decît să mă dau de ceasul morții gîndind la ce aveam să port a doua zi. Kendra, cea mai drăguță din cele două fete cu care împărțeam apartamentul, tot băga capul pe ușă și mă întreba cu voce domoală dacă mă poate ajuta cu ceva. Ținînd cont de faptul că amîndouă purtau zilnic la serviciu o ținută vestimentară ultraconservatoare, am refuzat orice ajutor în materie de modă din partea lor. M-am tot preumblat în sus și-n jos prin living în măsura posibilului, dat fiind că din patru pași îi acopeream întreaga suprafață, și m-am așezat pe canapea, în fața televizorului. Ce anume poartă cineva în prima zi de muncă pentru cel mai la modă redactor al celei mai la modă reviste de modă din lume? Auzisem de Prada (de la puținele japoneze care purtau marca asta de rucsac la Brown) și de Louis Vuitton (pentru că ambelor mele bunici le plăcea să poarte pe genți faimoasa semnătură, fără a realiza însă cît sînt astfel de șic) și poate chiar de Gucci (cine nu auzise de Gucci?). Dar nu dețineam nici un fir de ață din asemenea vestimentație și, chiar dacă întregul conținut al lanțurilor de magazine aparținînd celor trei firme ar fi fost indesat în minusculul meu dulap, tot n-aș fi știut ce să fac cu el. M-am întors în camera mea sau, mai bine zis, pe salteaua care se întindea de la un perete la altul și pe care o numeam camera mea – și m-am prăbușit pe acel mare și minunat pat, după ce mi-am lovit la intrare glezna de rama de lemn. Rahat. Ce fac acum?

După ce mi-am stors creierii și mi-am luat toată garderoba la mină, am decis să port un pulover albastru deschis și o fustă neagră pînă la genunchi, cu cizmele mele negre trei sferturi. Știam deja că o servietă nu avea să fie potrivită acolo, așa că nu-mi rămînea decît să port geanta neagră de pînă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din noaptea aceea este tentativa de a naviga primprejurul masivului meu pat în cizmele cu toc, cu fustă, fără bluză și cu dese pauze de odihnă în urma epuizantului efort.

Trebuie să fi leșinat din cauza anxietății, pentru că adrenalina a fost cea care m-a trezit la ora cinci și jumătate dimineața. Am sărit din pat. Nervii îmi fuseseră încordați la maximum toată săptămîna și-mi simțeam căpătîna pe cale să explodeze. Aveam la dispoziție exact o oră și jumătate ca să fac duș, să mă îmbrac și să îmi croiesc drum de la clădirea mea stil dormitor al unei frății studentești, aflată la intersecția 96th Street cu 3rd Street, pînă hăt în centru, și asta cu ajutorul transportului în comun, concept care încă era pentru mine sinistru și timorant. Iar asta însemna că trebuia să aloc o oră pentru transport și o jumătate de oră pentru a-mi pune la punct propria înfățișare.

Dușul a fost oribil. Scotea un șuier strident ca fluierul acelea folosite la dresarea cîinilor, iar apa a rămas abia călîie, asta exact pînă în clipa în care am ieșit din cadă în camera friguroasă de baie, moment în care a devenit clocotită. Am mai trăit toată povestea *asta* încă vreo trei zile, după care am început să sar din pat cu cincisprezece minute mai devreme, să dau drumul la apă și să mă bag rapid la loc sub plapumă. După ce deșteptătorul mai sună de trei ori, mă întorc în baie pentru runda a doua, iar la momentul respectiv

oglanda e deja aburită toată de la apa minunat de caldă – deși curgînd într-un jet cam anemic.

M-am virit în hainele strimte și incomode și am ieșit din casă în doar douăzeci și cinci de minute – un nou record pentru mine. Și am avut nevoie de numai zece minute ca să găsesc cea mai apropiată gură de metrou, lucru pe care ar fi trebuit să îl fac de cu seară, dar fusesem prea ocupată și ridiculizasesm sugestia mamei de a face drumul pină acolo „dus-întors”, ca să nu mă rătăcesc a doua zi. Cu o săptămînă în urmă, cînd fusesem la interviu, luasem un taxi, fiind convinsă că experiența unei călătorii cu metroul avea să fie un coșmar. Dar, fapt remarcabil, am dat de o funcționară de la metrou care chiar vorbea limba engleză și care m-a sfătuit să iau trenul numărul 6 pină la 59th Street, să ies pe 59th Street și să merg pe jos încă două intersecții spre vest, pină la Madison Street. Nimic mai simplu. M-am urcat în trenul friguros și am mers în liniște, fiind una dintre puținele persoane suficient de tăcănite să fie treze și în mișcare la o asemenea oră mizerabilă în miez de noiembrie. Toate bune pină aici – nici o problemă pină cînd am ieșit în stradă.

Am urcat cele mai apropiate scări și am ieșit în frigul de afară, unde singura lumină emana de la bodegile deschise non-stop. În spatele meu se vedea un magazin Bloomingdale, dar nimic altceva nu-mi părea cunoscut. Elias-Clark, Elias-Clark, Elias-Clark. Unde era oare clădirea aceea? M-am învîrtit în jurul propriei axe pină cînd, la o intersecție, am văzut numele străzilor: 60th Street și Lexington. Ei bine, 59th Street nu putea fi prea departe de 60th Street, dar încotro să merg ca să ajung acolo unde străzile o iau spre vest? Și unde se afla Madison, în raport cu

Lexington? Nu mai recunoșteam nimic din cele văzute cu ocazia vizitei făcute acolo cu peste o săptămînă în urmă, dat fiind că atunci taxiul mă lăsase drept în fața clădirii. M-am mai plimbat primprejur cîteva minute, bucuroasă că aveam destul timp să fiu atît de rătăcită cum eram, și în cele din urmă am intrat într-un local să beau o cană de cafea.

— Bună dimineața, domnule. Nu găsesc drumul spre Elias-Clark Building. M-ați putea lămuri cumva încotro s-o iau? I-am întrebat pe bărbatul cu înfățișare neliniștită din spatele casei de marcat. Am încercat să nu zîmbesc dulce, amintindu-mi ce-mi spusese toată lumea, și anume că nu mai sînt în Avon și că pe-aici nimeni nu răspunde cu bunăvoință bunelor maniere. El s-a încruntat la mine și m-a impacientat gîndul că, poate, m-a considerat obraznică. I-am zîmbit dulce.

— Marcă dolaru', a zis el și a întins mina.

— Trebuie să plătesc ca să-mi indicați direcția?

— Marcă dolaru', neagră sau cu lapte, dă care vrei.

M-am holbat o clipă la el, după care mi-am dat seama că știa numai atîta engleză cît să discute despre cafea.

— O, neagră e foarte bine. Mulțumesc foarte mult.

I-am înminat un dolar și am ieșit înapoi în stradă, mai pierdută ca niciodată. Am întrebat vinzători de la chioșcurile de ziare, măturători, chiar și un boschetar ghemuit într-un soi de adăpost mobil alcătuit din cutii de carton. Nici unul nu a înțeles îndeajuns ce spuneam ca să mă îndrume spre intersecția 59th Street și Madison, și asta mi-a readus în minte, în scurte flash-back-uri, pătaniile din Delhi, deprimarea, dizenteria. Nu! (I) să găsesc clădirea!

După încă vreo câteva minute de rătăcit aiurea prin centrul care se trezea încet-încet din somn, am ajuns și la intrarea în Elias-Clark Building. Holul, văzut de după ușile de sticlă, părea un punct luminos în tenebrele de dinaintea zorilor și mi s-a părut, în acele prime clipe, un loc plăcut, plin de căldură. Dar când am împins ușa turnantă ca să intru, aceasta a rezistat. Am împins-o tot mai tare, până când întreaga mea greutate s-a concentrat asupra ei, iar fața aproape că mi s-a lipit de ușă, și abia atunci s-a urnit. Când a început să se miște, a lunecat mai întâi ușurel, ceea ce m-a făcut s-o împing cu îndoită putere. Dar de cum a prins ceva viteză, enorma ușă de sticlă a țișnit pur și simplu din loc, s-a învîrtit brusc în jurul axei, m-a izbit din spate, făcându-mă să mă împiedic în propriile picioare și să mă lupt vizibil ca să rămân în poziție verticală. Un individ așezat la biroul agenților de pază a izbucnit în ris.

— Îngelătoare ușa asta, ce zici? Nu e prima oară când văd asta și n-o să fie nici ultima, a chicotit el, iar obrajii cărmoși i se scuturau de ris. Te-a prins bine în gheare.

L-am analizat rapid din cap până-n picioare și am decis să îl urăsc, și am știut și că nici el nu avea să mă placă niciodată, indiferent ce-o să spun sau cum o să mă port. Dar i-am zîmbit.

— Andrea este numele meu, i-am spus eu scoțîndu-mi mînușile și întinzîndu-i mîna peste birou. Azi e prima mea zi de lucru la *Runway*. Sint noua asistentă a Mirandei Priestly.

— Condoleanțe e numele meu! a hohotit el, aruncîndu-și capul rotund pe spate. Chiar așa poți să-mi și spui: „Condoleanțele mele!” Ha, ha, ha. Hei, Eduardo, ascultă aici. Fata asta e una dintre noile *slave* ale Mirandei! De unde

vii, fătuc, de ești așa din cale-afară de prietenoasă? Din fundu' Kansasului? O să te mănînce de vie, ha, ha, ha!

Dar înainte să găsesc un răspuns, un bărbat solid, purtînd aceeași uniformă, s-a apropiat de mine și m-a măsurat fără nici o jenă din cap pînă-n picioare. Mă pregătisem să aud alte batjocuri și zeflemele, dar nici vorbă de așa ceva. În loc de asta, el și-a întors spre mine o față binevoitoare și m-a privit drept în ochi.

— Io-s Eduardo, iar cretinu' ăsta e Mickey, a zis el, indicîndu-l printr-un gest pe primul paznic, care părea ofuscă că Eduardo se purta civilizat și îi stricase lui tot cheful. Nu-l lua în seamă, a continuat el, îi place să facă glume pe socoteala ta, atîta tot. Avea un accent corcit, ceva între spaniol și newyorkez. Mi-a întins un registru. Completează datele astea aici și-ți dau card provizoriu de acces, să te poți duce' la etaj. Și zi-le acolo la resurse umane că-ț trebe card cu poză.

Trebuie că îl privisem cu recunoștință, pentru că a părut jenat când mi-a împins registrul pe birou.

— Ei, hai, completează formularu' ăsta. Și baftă azi, fătuc. O să-ț trebuiește.

Eram prea agitată și extenuată în momentul acela ca să-i cer să se explice, și-apoi, nici nu prea aveam nevoie. Cam singurul lucru pe care apucasem să-l fac în săptămîna care trecuse de cînd acceptasem postul pînă în ziua în care urmam să încep lucrul fusese să află cite ceva despre noua mea șefă. Căutasem pe Internet și aflasem cu surprindere că Miranda Priestly se născuse sub numele Miriam Princkeh în East End, Londra. Familia ei, ca mai toate familiile de evrei ortodocși din oraș, trăia într-o sărăcie lucie, dar era foarte religioasă. Tatăl ei mai lucra cite ceva pe

ici, pe colo, dar familia se baza în principal pe ajutorul comunității, dat fiind că el își petrecea cea mai mare parte a zilelor adîncit în studiul textelor religioase evreiești. Mama lui Miriam murise la nașterea ei, așa că mama ei se mutase acolo și ajutase la creșterea copiilor. Și ce de copii! Unsprezece cu totul. Majoritatea fraților și surorilor ei începuseră să activeze în posturi ocazionale, onorifice, ca și tatăl lor, și nu aveau timp decît să se roage și să activeze; vreo doi dintre ei reușiseră să intre și să termine o facultate, și asta numai ca să se căsătorească de foarte tineri și să pună, la rîndul lor, bazele unor familii numeroase. Miriam era singura excepție de la tradiția familiei.

Adunînd la ciorap măruntîșul pe care i-l strecurau frații și surorile mai mari din ce agonisneau și ei, Miriam părăsise brusc liceul la împlinirea vîrstei de șaptesprezece ani – cu numai trei luni înainte de a-l absolvi – și se angajase ca asistentă a unui designer britanic de modă a cărui stea era în ascensiune și pe care l-a ajutat să-și organizeze paradele sezon după sezon. După cîțiva ani, timp în care și-a clădit, la rîndul ei, propriul renume în lumea înfloritoare a modei londoneze și în care a studiat franceza la seral, a obținut un post de redactor începător la revista franțuzească *Chic* din Paris. La acel moment, păstra prea puține legături cu familia: ei nu-i înțelegeau modul de viață sau ambițiile, iar ea era jenată de religiozitatea lor demodată și de cumplita lor lipsă de rafinament. Totala înstrăinare de familie a intervenit la scurt timp după ce a început să lucreze pentru *Chic*, cînd, la vîrsta de douăzeci și patru de ani, Miriam Princkek a devenit Miranda Priestly, decizîndu-se astfel de un nume cu clare conotații etnice, în favoarea

unuia mai pompos. Accentul ei *cockney*¹, necizelat, a fost curînd înlocuit de unul bine gîndit, cultivat și educat și, înainte de a împlini treizeci de ani, transformarea lui Miriam dintr-o evreică săracă într-o persoană din înalta societate era desăvîrșită. După care a avut o ascensiune rapidă și fără scrupule în lumea revistelor de modă.

A petrecut zece ani la cirna redacției franceze a revistei *Runway* înainte ca Elias să o transfere la redacția americană a respectivei reviste, cea mai mare realizare a ei. Și-a mutat cele două fiice și soțul de la acea vreme, o stea a muzicii rock (care ardea și el de nerăbdare să devină mai cunoscut în America) într-un apartament luxos de la intersecția lui Fifth Avenue cu 76th Street, și astfel a început o nouă eră în viața revistei *Runway* – anii Priestly, iar cînd m-am angajat eu, era tocmai pe cale să îl începem pe cel de-al șaselea.

Un fel de noroc chior a făcut să lucrez timp de aproape o lună înainte ca Miranda să se întorcă la birou. Ea își lua concediu în fiecare an înainte de Ziua Recunoștinței pînă imediat după Anul Nou. De regulă, petrecea cîteva săptămîni în apartamentul ei din Londra, dar mi s-a spus că anul acesta își cărase soțul și ficele la reședința lui Oscar de la Renta din Republica Dominicană pentru două săptămîni, înainte de a petrece Crăciunul și Anul Nou la Hotelul Ritz din Paris. Și fusesem prevenită că, deși era, teoretic vorbind, „în vacanță”, avea să ne fie întru totul la dispoziție la telefon și va lucra tot timpul, drept pentru care așa trebuia să procedeze întreg personalul din staful ei. Eu urma să fiu pregătită

1. *Cockney* – accentul celor din mediul necultivat al Londrei.

și instruită corespunzător fără ca înălțimea sa să fie prezentă. În acest fel, Miranda nu avea să sufere din pricina inevitabilelor greșeli pe care le-aș fi comis în timp ce îmi însușeam îndatoririle. Mie îmi convenea. Așa că, la ora șapte fix, am semnat în registrul lui Eduardo și am intrat, pentru prima dată, pe ușile cu închidere automată ale liftului.

— Fă frumos! a strigat Eduardo în urma mea, chiar înainte ca ușile liftului să se închidă după mine.

*
* *
*

Emily, care părea teribil de trasă la față și neîngrijită, îmbrăcată într-un tricou de un alb orbitor, bine mulat pe corp, dar cam mototolit, și cu niște pantaloni cu multe buzunare, mă aștepta la recepție, cu o cană de cafea de la Starbucks¹ într-o mână și cu ediția din decembrie a revistei în cealaltă. Tocurile înalte erau plantate ferm pe măsuta de sticlă din hol, iar sutienu negru de dantelă se vedea clar prin țesătura de bumbac absolut transparentă a tricoului. Rujul cu care era ușor minjită buza căinii de cafea și părul roșu, cirliionțat, care i se revărsa pe umeri își dădeau senzația că petrecuse ultimele șaptezeci și două de ore în pat.

— Salutare și bun-venit, a murmurat ea și am fost blagoslovită cu întia privire oficială din cap până-n picioare din partea altcuiva decît a agenților de pază. Frumoase cizme.

Mi-a sărit inima din piept. Vorbea serios? Sau își bătea joc? Imposibil de apreciat judecînd după

ton. Mă dureau deja picioarele, ale căror degete mi-erău îngrămădite în vârful cizmelor, dar dacă într-adevăr promisem un compliment de la un om din echipa *Runway* pe tema vreunui element din vestimentația mea, s-ar putea să merite.

Emily a continuat să mă analizeze preț de o clipă, după care și-a dat jos picioarele de pe măsută și a suspinat dramatic:

— Ei bine, hai să trecem la treabă. Ai *mare* noroc că ea nu e aici, a zis ea. Nu că nu ar fi o femeie grozavă, firește, pentru că într-adevăr este, a adăugat într-un stil pe care aveam să ajung foarte curînd să îl recunosc – și să îl adopt chiar eu – ca fiind Virajul Paranoic *Runway*. Exact cînd de pe buzele vreunui bîrfitor scapă ceva negativ despre Miranda – oricît ar fi acel ceva de justificat – apare paranoia că Miranda ar putea să afle asta, iar vorbitorul panicat face un brusc stînga-mprejur. Una dintre preocupările mele preferate în zilele de lucru a devenit cercetarea modului în care colegii se chinuiesc să nege vreo blasfemie tocmai scăpată pe gură.

Emily și-a trecut cardul prin cititorul electronic și am pornit-o amîndouă în tăcere prin coridorul plin de coturi pînă în partea centrală, unde era situat biroul Mirandei. Am urmărit din priviri cum deschide ușile franțuzești și își aruncă haina și geanta pe unul dintre birourile aflate în anticamera încăperii cavernoase în care lucra Miranda.

— Țsta e biroul tău, evident, a zis ea și a arătat din cap spre o bucată netedă și lucioasă de lemn în formă de L, în stilul mobilierului din pal melaminat, aflat vizavi de biroul ei.

Pe birou trona un computer iMac nou-nouț de culoare turcoaz, un telefon, cîteva suporturi pentru documente, iar în suporturi erau deja pixuri, agrafe de birou și cîteva blocnotesuri.

1. Cel mai cunoscut lanț de magazine specializate în vânzarea de cafea, în SUA.

— Ți-am lăsat mare parte din lucrurile mele, a continuat ea. M-am gândit că e mai simplu să comand pentru mine accesorii noi de birou.

Emily tocmai fusese promovată în postul de asistentă principală, astfel că postul de asistentă secundară devenise vacant pentru mine. Mi-a explicat că avea să petreacă doi ani ca asistentă principală a Mirandei, după care avea să fie catapultată într-un post extraordinar în redacția de modă a revistei *Runway*. Programul de trei ani pe post de asistentă pe care avea să îl încheie astfel urma să constituie garanția absolută că drumurile spre lumea modei îi sînt deschise, dar eu mă agățam cu disperare de convingerea că sentința de un an îmi va fi suficientă pentru *The New Yorker*. Allison își părăsise deja postul din preajma Mirandei în favoarea unuia din departamentul de frumusețe, la secția de preparate cosmetice, unde avea să se ocupe de testarea noilor produse de machiaj, creme de față și loțiuni pentru îngrijirea părului și de lansarea lor în paginile revistei. Nu eram prea sigură în ce fel activitatea ei în calitate de asistentă a Mirandei o pregătise pentru așa ceva, dar eram, totuși, impresionată. Așadar, promisiunile se adevăreau: oamenii care lucrau pentru Miranda ajungeau departe.

Restul personalului a început să apară pe la ora zece, vreo cincizeci de oameni în total. Cel mai consistent departament era, firește, cel de modă, care avea cam treizeci de oameni, inclusiv asistenții. Departamentele de îngrijirea corpului, frumusețe și departamentul artistic completau acest melanj. Aproape cu toții au făcut un popas la biroul Mirandei ca să stea un pic la taclale cu Emily, să afle ultima birfă despre șefa și să vadă cum stă treaba cu fata cea nouă. În acea primă

dimineată am făcut cunoștință cu zeci de persoane și cu toții și-au etalat dinții de un alb orbitor în zimbete de la o ureche la alta, pîrînd realmente interesați de persoana mea.

Bărbații erau cu toții flamboiant de homosexuali, înveșmîntați în pantaloni din piele și tricouri mulate, care le scoteau în evidență bicepsii umflați și pectoralii perfecți. Șeful departamentului artistic, un tip ceva mai în vîrstă, cu păr rar și blond, de culoarea șampaniei, care părea să-și fi dedicat viața imitării lui Elton John, și-a făcut apariția încălțat cu pantofi din blană de iepure și machiat cu dermatograf la ochi. Nimeni nici măcar n-a clipit. Avusesem și noi grupul nostru de homosexuali în campusul facultății și chiar avusesem cîțiva prieteni despre care aflasem în ultimii ani că ar fi homosexuali, dar nici unul nu arăta așa. Aveam impresia că sînt înconjurată de toți actorii din *Rent*¹ – dar, evident, purtînd costume mai frumoase.

Femeile, sau mai degrabă fetele, erau fiecare de o frumusețe aparte. Luată împreună, alcătuiau o trupă de-ți lua mințile și mai multe nu. Cele mai multe păreau a avea în jur de douăzeci și cinci de ani, doar cîteva păreau să aibă puțin peste treizeci. Deși aproape toate purtau uriașe diamante strălucitoare pe inelarul stîng, mi se părea imposibil ca vreuna dintre ele să fi dat vreodată naștere unui copil – sau că avea să facă vreodată una ca asta. Intrau și ieșeau pe ușă, se prelingeau grațios pe tocurile lor cui de zece centimetri pînă la biroul meu și întindeau mîini albe ca laptele cu unghii lăcuite și se prezentau: „Jocelyn, care lucrează cu Hope“, „Nicole, de la

1. Spectacol muzical care se joacă la New York, avînd ca temă moartea, SIDA și homosexualitatea.

departamentul de modă", sau „Stef, care răspunde de accesorii vestimentare”. Una singură, Shayna, avea ceva mai puțin de un metru șaptezeci și cinci, dar era atât de firavă, încât părea imposibil să poată ține pe picioare un singur centimetru în plus. Toate cîntăreau sub cincizeci și cinci de kilograme.

Pe cînd stăteam pe scaunul meu rotativ de birou și mă căzneau să rețin numele tuturor, și-a făcut apariția cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viața mea. Purta un pulover delicat din cașmir care părea tricotat din norișori roz. Părul uluitor de alb i se revărsa, buclat, pe umeri. Trupul, înalt de un metru optzeci, părea să aibă exact atîta greutate cît să-l mențină în poziție verticală, dar păsea cu grația surprinzătoare a unei dansatoare. Avea obraji strălucitori, iar inelul de logodnă din diamante perfecte, de multe carate, emana o incredibilă luminescență. Cred că mi-a surprins privirea ațintită spre el, pentru că și-a fluturat mîna pe sub nasul meu.

— E creația mea, m-a înștiințat zîmbind în direcția inelului, după care m-a privit.

M-am uitat la Emily ca să aud o explicație, o cit de vagă idee cu privire la persoana cu pricina, dar ea vorbea din nou la telefon. Am crezut că fata se referă la inel, că e propria ei creație, dar ea a continuat:

— Nu că e o culoare nemaipomenită? Un strat *Marshmallow*¹ și unul *Ballet Slipper*². De fapt, am aplicat mai întîi *Ballet Slipper* și abia pe urmă stratul următor, pentru finisaj. E perfect,

1. Bezea. În text – referire la culoarea albă.

2. Poante de balet. În text – referire la culoarea de un roz delicat a acestora.

e o culoare deschisă, fără să pară că ți-ai dat pe unghii cu alb turbat. Cred că o să folosesc lacul ăsta ori de cîte ori o să îmi fac manichiura!

După care s-a răsucit pe călcîie și a plecat. A, da, mă bucur și eu de cunoștință, i-am zis în gînd, cu ochii la spinarea care se îndepărta tăntoș.

Mi-a făcut plăcere să îi cunosc pe toți colegii; toți, mai puțin frumusețea excentrică obsedată de lacul de unghii, au părut foarte drăguți și amabili și doriți să mă cunoască. Emily nu m-a părăsit o clipă și a folosit orice prilej ca să mă învețe cîte ceva. Mi-a oferit din mers cîte un comentariu cu privire la cine era important, pe cine să nu cumva să supăr și cu cine era util să mă împrietenesc pentru că organiza cele mai strașnice petreceri. Cînd i-am descris-o pe Fata cu Manichiură, chipul lui Emily s-a luminat.

— O! a suspinat ea, mai surescitată decît o văzusem cu privire la oricine altcineva pînă atunci. Nu-i așa că e absolut formidabilă?

— Ăă, da, sigur, părea foarte drăguță. N-am prea avut ocazia să discutăm, n-a făcut altceva decît, mă-nțelegi tu, să îmi arate lacul de unghii.

Emily a zîmbit larg, cu mîndrie.

— Da, sigur, dar știi cine e, nu?

Mi-am muncit creierii în încercarea de a-mi aduce aminte dacă semăna cumva cu vreo stea de cinema, cu vreo cîntăreață sau cu vreun foto-model, dar nu-mi aminteam defel. Era, deci, faimoasă! Poate că de aceea nici nu se prezentase – presupunea că o s-o recunosc. Dar, nimic.

— Sincer vorbind, nu știu. E cumva faimoasă?

Privirea fixă pe care am primit-o drept răspuns a fost în parte incredulă, în parte disprețuitoare.

— Mda, a zis Emily plină de ifose, cu ochii îngustați, și acel „mda” suna de parcă ar fi spus:

Că timpită mai ești. E Jessica Duchamps.

După care a așteptat. Am așteptat și eu. Nimic.

— Știi cine e, nu?

Am trecut din nou în revistă liste întregi de nume în încercarea de a face o legătură între această nouă informație și ceva cunoscut, dar eram absolut sigură că nu auzisem în viața mea de fata asta. Începusem să mă plictisesc de jocul ăsta, zău așa.

— Emily, nu am văzut-o niciodată pînă acum și numele ei îmi este necunoscut. Vrei, te rog, să îmi spui cine e? am întrebat-o, străduindu-mă să îmi păstrez calmul. Partea interesantă era că, în fond, puțin îmi păsa cine era fata aceea, dar era limpede că Emily nu avea de gînd să renunțe la toată povestea asta înainte de a mă face să mă simt o ratată totală și absolută.

Zimbetul ei era deja de-a dreptul disprețuitor.

— Bineînțeles. Trebuia să-mi fi spus de la bun început că asta-i problema. Jessica Duchamps, e... ei bine, e o Duchamps! Știi doar, cel mai bun restaurant franțuzesc din oraș! E al părinților ei — nu că e nemaipomenit? Sint incredibil de bogați!

— Zău? am făcut eu, prefăcîndu-mă entuziasmată de faptul că această fată extrem de drăguță merita să fie cunoscută numai pentru că părinții ei erau proprietari de restaurant. Grozav, am adăugat.

Am răspuns de cîteva ori la telefon cu obligatoriu „Biroul Mirandei Priestly”, deși atît Emily, cît și eu eram îngrijorate că s-ar putea să sune însăși Miranda, iar eu nu o să știu ce să spun. M-a cuprins panica atunci cînd a sunat o femeie care nu s-a prezentat și care a lătrat ceva în receptor cu puternic accent britanic, iar eu i-am aruncat telefonul lui Emily fără măcar să îl pun mai întîi pe *hold*.

— Ea e, am șoptit speriată. Răspunde tu.

Pentru întîia oară Emily mi-a aruncat privirea aceea a ei. Nu era genul care să-și exteriorizeze emoțiile, dar era capabilă să-și ridice sprincenele și să-și coboare bărbia într-un fel care să exprime, fără nici un dubiu, dezgust și milă în proporții egale.

— Miranda? Sint eu, Emily, a zis ea, cu chipul strălucind de zîmbet, de parcă Miranda ar fi fost în stare să se strecoare prin cablul telefonic și să i-l vadă. Linște. Încruntată: O, Mimi, îmi pare foarte rău! Fata cea nouă a crezut că ești Miranda! Da, da, știu, e foarte haios. Cred că va trebui să o învăț că *nu orice accent britanic este neapărat al șefei!*

Mi-a aruncat încă o privire severă, iar sprincenele exagerat de pensate i s-au arcuit mai abitur.

A mai stat puțin la taclale, în timp ce eu am continuat să răspund la telefon și să notez mesaje pentru Emily, care avea ulterior să sune diverse persoane, în funcție de importanța pe care o aveau — dacă aveau vreuna — în viața Mirandei. Cam pe la prinz, tocmai cînd începusem să simt primele împunsături ale foamei, am ridicat receptorul și am auzit un accent britanic la celălalt capăt al firului.

— Alo? Allison, tu ești? a întrebat o voce ca de gheață, dar maiestuoasă. O să am nevoie de o fustă.

Am acoperit receptorul cu palma și am simțit că-mi ies ochii din orbite.

— Emily, e ea, sigur e ea, am șuiert și am scuturat receptorul ca să-i atrag atenția. Vrea o fustă!

Emily s-a întors spre mine, mi-a văzut chipul înspăimîntat și a închis brusc telefonul ei, fără

să se obosească să spună „Te sun eu mai tirziu” sau măcar „La revedere”. A apăsător pe buton și a transferat apelul Mirandei pe telefonul ei, după care și-a lățit pe față un nou rinjet de la o ureche la alta.

— Miranda? Sint eu, Emily. Cu ce te pot ajuta? A înșfăcat un pix și a început să scrie ceva în mare grabă, timp în care fruntea i se încruntase toată în efortul de a se concentra. Da, firește. Bineînțeles.

Apoi, la fel de brusc cum începuse, convorbirea s-a sfârșit. M-am uitat la ea, curioasă. Și-a dat ochii peste cap, ca pentru a se scuza că păruse atât de precipitată.

— Ei bine, se pare că te-ai ales cu prima ta misiune. Printre altele, Miranda are nevoie de o fustă pentru mine, așa că va trebui să i-o trimitem cu avionul cel tirziu diseară.

— OK, și de ce fel de fustă are nevoie? am întrebat eu, în timp ce încă mă străduiam să-mi revin din șoc la aflarea veștii că o fustă avea să călătorească tocmai pînă în Republica Dominicană numai pentru că așa ceruse ea.

— Nu a precizat foarte exact, a murmurat Emily în timp ce ridica receptorul.

— Bună, Jocelyn, eu sint. Vrea o fustă și va trebui să o trimit cu avionul cu care pleacă doamna de la Renta diseară, pentru că ea o să se întilnească acolo cu Miranda. Nu, n-am nici cea mai vagă idee. Nu, n-a spus. Zău că nu știu. E-n regulă, mersi.

S-a întors către mine și mi-a spus:

— E foarte greu cînd nu spune exact ce vrea. E prea ocupată să se mai complice și cu asemenea amănunte, așa că nu a precizat ce material, ce culoare, ce stil sau ce marcă vrea. Dar nu face nimic. Eu îi știu măsurile și îi cunosc foarte bine

gusturile ca să-mi dau seama exact ce vrea. Am vorbit cu Jocelyn de la departamentul de modă. Fustele vor începe să ne parvină cit de curînd.

Mi l-am închipuit pe Jerry Lewis prezîdînd un televoting pentru fuste, alături de un panou uriaș de punctaj, în uruit de tobe și – voilă! Gucci și un ropot de aplauze.

Nu tocmai. Fustele care aveau „să parvină” au reprezentat prima mea lecție de ridicol practicat la *Runway*, deși trebuie să mărturisesc că procesul s-a desfășurat cu eficiența unei operațiuni militare. Fie eu, fie Emily urma să-i anunțăm pe asistenții din departamentul de modă – cam opt la număr, care aveau fiecare contactele lor cu o anumită linie de designeri și cu rețele de magazine. Asistenții urmau să îi sune imediat pe toți oamenii lor de la PR din diversele case de modă și, dacă era cazul, pe cei din magazinele din Manhattan, și să le spună că Miranda Priestly – ei da, Miranda Priestly în persoană, și, da, pentru ea personal – era în căutarea unui anumit articol de îmbrăcăminte. În doar cîteva minute, toți directorii departamentelor de relații cu publicul de la Michael Kors, Gucci, Prada, Versace, Fendi, Armani, Chanel, Barney's, Chloé, Calvin Klein, Bergdorf, Roberto Cavalli și Saks aveau să trimită prin curier special (sau, în unele cazuri, să aducă personal) toate genurile de fuste pe care Miranda Priestly le putea găsi cit de cit atrăgătoare. Am urmărit cum se desfășoară întreg procesul – o scenă perfect regizată, în care fiecare actor știe cu precizie cum și cînd va veni următoarea replică. În timp ce se desfășura respectiva scenă, care se repeta aproape zilnic, Emily m-a trimis să ridic alte cîteva lucruri pe care urma să le trimitem în acea seară împreună cu fusta.

— Mașina ta e parcată pe 58th Street și te așteaptă, mi-a spus ea, vorbind concomitent în două receptoare și notind niște instrucțiuni pentru mine pe o bucată de hîrtie cu antetul *Runway*. A făcut o scurtă pauză, doar cît să-mi arunce un telefon celular, și mi-a mai zis: Ține, ia telefonul ăsta în caz că trebuie să te sun sau în caz că ai întrebări. Nu-l închide niciodată. Răspunde întotdeauna.

Am luat telefonul și bucata de hîrtie și am pornit-o spre accesul către 58th Street aflată într-o latură a clădirii, întrebîndu-mă cum aveam să găsesc „mașina mea”. Sau ce anume însemna asta mai exact. Abia pășisem pe trotuar și începusem să privesc cam timid în jur, cînd un om cu părul cărunt, care morfolea o pipă între dinți, s-a apropiat de mine.

— Ești fata cea nouă a lui Priestly? a hîrîit el printre buzele pătate de tutun, fără să scoată o clipă din gură pipa de culoarea mahonului. Am dat afirmativ din cap. Eu sînt Rich, a continuat el. Dispecerul. Vrei mașină, cu mine vorbești. Priceput, blondo?

Am dat din nou din cap și m-am afundat pe bancheta din spate a unui Cadillac negru. El a trîntit portiera mașinii după mine și mi-a făcut cu mîna.

— Unde me'gi, don'șoară? m-a întrebât șoferul, iar întrebarea m-a readus la timpul prezent. Mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai vagă idee și am scos din buzunar bucata de hîrtie.

Prima oprire: atelierul Tommy Hilfiger pe West 57th Street, numărul 355, etajul 6. Întrebă de Leanne. O să-ți dea tot ce ne trebuie.

I-am dat șoferului adresa și m-am uitat pe fereastră. Era ora unu fix, într-o zi geroasă de iarnă. Aveam douăzeci și trei de ani și călătoream pe bancheta din spate a unui Cadillac cu șofer, în drum spre atelierul lui Tommy Hilfiger. Și eram, indubitabil, moartă de foame. Ne-au trebuit aproape patruzeci și cinci de minute ca să trecem de cele cincisprezece intersecții la ora la care un oraș întreg iese în pauza de prînz, era primul meu contact cu un adevărat blocaj de trafic. Șoferul mi-a spus că o să tot facă înconjurul clădirii pînă ies, și am intrat în atelierul lui Tommy. Cînd am întrebât de Leanne la recepție, o fată adorabilă, care nu avea o zi peste optsprezece ani, a coborît grațios scările.

— Bună! m-a salutat ea, cu o ușoară prelungire a lui „u”. Tu trebuie să fii Andrea, noua asistentă a Mirandei. Nouă ne place la nebulie să o vedem pe la noi, așa că bun venit în echipa ei!

A rînjit. Am rînjit. Ea a scos o imensă pungă de plastic de sub o masă și i-a deșertat conținutul pe podea.

— Avem aici jeanșii preferați ai lui Caroline, în trei culori, și am pus de la noi și niște tricouri care să meargă cu jeanșii. Iar Cassidy adoră pur și simplu cămășile kaki ale lui Tommy – dar îi trimiț pe olive și pe gri.

Fuste și jachete din denim și chiar citeva perechi de șosete s-au revărsat din punga aceea, iar eu am rămas holbîndu-mă la ele: erau acolo haine cît pentru întreaga garderobă a patru sau mai mulți preadolescenți. *Cine dracu' erau Cassidy și Caroline?* m-am întrebât eu cu ochii la catrafuse. Cine e persoana care se respectă și poartă jeanși Tommy Hilfiger în nu mai puțin de trei culori?

Probabil că aveam un aer total abulic, pentru că Leanne s-a întors anume cu spatele în timp

ce așeza toate hainele înapoi în pungă și mi-a spus:

— Sînt convinsă că fiicelor Mirandei or să le placă toate chestiile astea. Le îmbrăcăm de ani de zile, iar Tommy insistă să le aleagă personal hainele.

I-am aruncat o privire recunoscătoare și mi-am azvîrlit pungă pe-un umăr.

— Succes! mi-a strigat ea în timp ce ușile liftului se închideau și un zîmbet sincer i se întindea pe mai toată fața. Ai mare noroc cu locul ăsta de muncă atît de grozav!

Înainte ca ea să o poată spune, m-am pomenit terminînd eu fraza în minte — *pentru care un milion de fete ar face moarte de om*. Și, în acel moment, după ce tocmai văzusem cum arată birourile unui faimos creator de modă și căram pe-un umăr o pungă cu haine în valoare de mai multe mii de dolari, eram înclinată să cred că avea dreptate.

O dată ce m-am prins cum merge treaba, restul zilei a trecut ca-n zbor. M-am întrebat, timp de cîteva minute, dacă voi supăra pe cineva în cazul în care opresc mașina pentru o clipă ca să-mi cumpăr un sandwich, dar nu aveam încotro. Nu mîncasem nimic de la croissantul de la șapte dimineața și era aproape ora două. I-am cerut șoferului să oprească la un chioșc cu gustări și am decis în ultima clipă să îi cumpăr și lui un sandwich. I s-a lungit fața cînd i-am înmînat sandwichul cu file de curcan și muștar dulce și m-am întrebat dacă nu l-am făcut cumva să se simtă prost.

— Mă gîndeam că trebuie să-ți fie și ție foame, i-am spus eu. Dacă ești toată ziua la volan, probabil că nu prea ai timp să mînci.

— Mulțumesc, don'șoară, îți foarte mulțumesc. Numai că duc fetele de la Elias-Clark cu mașina

de colo-colo de doisprezece ani și nu sînt atît de drăguțe. Tu ești foarte drăguță, a zis el cu un accent pronunțat, dar greu de identificat, privindu-mă în oglinda retrovizoare. I-am zîmbit, cuprinsă brusc de neliniște. Dar momentul a trecut și am continuat să ne infulecăm amîndoi sandwichurile cu file de curcan în timp ce așteptam blocați în trafic și ascultam CD-ul lui preferat, pe care mie mi se părea că nu e înregistrat aproape nimic altceva decît glasul unei femei țîpînd încontinuu unul și același lucru într-o limbă necunoscută, totul pe un fel de muzică sitar¹.

Următoarea instrucțiune scrisă de Emily zicea că trebuie să ridic un șort alb de care Miranda avea nevoie disperată pentru partidele de tenis. Credeam că o să mergem la Polo, dar ea scrisese Chanel. Chiar făcea Chanel sorturi de tenis? Șoferul m-a dus la un salon de modă particular, unde o femeie mai în vîrstă, ai cărei ochi semănau, din cauza prea multelor operații estetice, cu niște fante, mi-a înmînat un șort alb foarte scurt, măsura 0, 50% bumbac, 50% lycra, agățat pe un umerăș căptușit în mătase și împachetat într-o gentuță de catifea, specială pentru haine. M-am uitat la pantalonășii aceia scurți, care nu păreau să poată intra nici măcar pe un copil de șase ani, după care m-am uitat din nou la femeie.

— Aăă, chiar credeți că Miranda o să poarte așa ceva? am întrebat-o timid, convinsă că femeia o să deschidă gura ei ca de bulldog și o să mă înghită cu cap cu tot.

S-a holbat la mine.

— Sper că da, domnișoară, ținînd cont de faptul că a fost croit și confecționat conform măsurilor

1. Muzică hindustană.

exacte pe care le-am primit de la ea, a miriit femeia în timp ce îmi înmîna șortul. Și spuneți-i că domnul Kopelman îi transmite toate cele bune.

Sigur, cucoană. Cine-o mai fi și ăsta.

Următorul popas a fost un loc desemnat de Emily ca „departe de tot, chiar în centru“, la J&R Computer World, lângă Primărie. Se pare că acela era singurul magazin din tot orașul unde se vindea Warriors of the West¹, un joc pe calculator pe care Miranda voia să îl cumpere pentru Moises, fiul lui Oscar și al lui Annette de la Renta. O oră mai târziu, înainte de a ajunge chiar în centru, mi-am dat seama că celularul putea fi folosit și pentru convorbiri interurbane, așa că i-am sunat încântată pe ai mei și le-am povestit ce grozav era locul meu de muncă.

— Ăă, tată? Bună, sînt eu, Andy. Poți să ghi-cești unde sînt acum? Da, bineînțeles că sînt la serviciu, numai că, întîmplător, asta e pe ban-cheta din spate a unei mașini cu șofer care mă plimbă prin Manhattan. Am fost deja la Tommy Hilfiger și la Chanel și, după ce cumpăr un joc pe calculator, mă duc la apartamentul lui Oscar de la Renta din Park Avenue să las toate catra-fusele acolo. Nu, nu sînt pentru el! Miranda e în RD și Annette pleacă acolo cu avionul și se întil-nesc diseară. Cu un avion particular, da! Tată! RD e prescurtarea de la Republica Dominicană, bineînțeles!

Vocea îi suna cam circumspect, dar părea mulțumit că sînt fericită, iar eu am decis în cele din urmă că am fost angajată pe post de curier cu studii superioare. Ceea ce nu mă deranja deloc. După ce am lăsat punga cu haine de la Tommy, șortul și jocul pe calculator în grija unui portar

foarte distins dintr-un elegant hol de la intrarea unei clădiri din Park Avenue (deci la asta se referea lumea cînd vorbea despre Park Avenue!), am pornit-o înapoi spre Elias-Clark Building. Cînd am intrat în birou, Emily stătea turcește pe covor și îi împacheta cadouri în hirtie albă și le lega cu panglicuță albă. Era înconjurată de munți întregi de cutii albe și roșii, toate de formă iden-tică, sute, poate chiar mii, împrăștiate pe întreg spațiul dintre birourile noastre și revărsindu-se și în biroul Mirandei. Emily nu și-a dat seama că o privesc, și am observat că îi trebuie doar două minute ca să împacheteze perfect fiecare cutie în parte și alte cincisprezece secunde ca să o lege cu panglica albă de satin. Se mișca eficient, fără a irosi o singură secundă, și clădea cutiile gata împachetate în noi grămezi în spatele ei. Mor-manul cutiilor împachetate creștea neconștient, dar cel al cutiilor neîmpachetate nu părea să scadă cituși de puțin. Am estimat că ar putea s-o țină tot așa încă patru zile și tot nu le-ar ter-mina.

Am strigat-o în vacarmul muzicii anilor '80 pe care o asculta de pe un CD pus la calculator.

— Ăă, Emily? M-am întors.

S-a răsucit spre mine și, preț de cîteva secunde, a părut să nu aibă nici cea mai vagă idee cine sînt. Vid total. Apoi însă, eticheta „fata cea nouă“ i-a revenit în minte.

— Cum a mers? m-a întrebat repede. Ai luat tot ce era pe listă?

Am dat din cap.

— Chiar și jocul pe calculator? Cînd i-am sunat, mai aveau unul singur. L-ai luat?

Am dat iarăși din cap.

— Și ai predat totul portarului familiei de la Renta din Park? Hainele, șortul, totul?

1. Războinicii Vestului.

— Da. Nici o problemă. A mers foarte bine și am predat totul acum câteva minute. Dar mă întrebam: Miranda chiar o să poarte șortul...

— Uite ce e, trebuie să fug pînă la toaletă și am așteptat să te întorci tu. Rămîi la telefon câteva minute, bine?

— Cum, n-ai fost la toaletă de cînd am plecat eu? am întrebat-o, nevenindu-mi a crede. Dar au trecut cinci ore de atunci. De ce n-ai fost?

Emily a terminat de legat panglica pe cutia pe care tocmai o împachetase și m-a privit cu răceală:

— Miranda nu tolerează ca altcineva în afara asistentelor ei să răspundă la telefon și, cum tu nu erai aici, n-am vrut să mă duc. Probabil că așa fi putut să fug un minut, dar știu că are o zi infernală și vreau să fiu sigură că îi sînt permanent la dispoziție. Așa că, nu, noi două nu mergem la toaletă – și nici altunde – fără să ne asigurăm mai întîi că una din noi rămîne aici. Trebuie să lucrăm împreună ca să fim sigure că o servim cît mai bine cu putință. Clar?

— Sigur, am zis eu. Du-te. Rămîn eu.

S-a întors pe călcîie și a plecat, iar eu am pus o mîină pe birou, pentru că mă clătinam pe picioare. Adică, noi nu mergem la toaletă fără a elabora în prealabil o strategie de război? Chiar stătuse ea în biroul ăsta în ultimele cinci ore și își disciplinase vezica urinară numai pentru că fusese îngrijorată că o femeie aflată dincolo de Atlantic avea să sune în cele două minute și jumătate cît i-ar fi trebuit să dea o fugă pînă la toaletă? Se pare că da. Suna cam dramatic, dar am presupus că Emily era doar prea zeloasă de felul ei. Imposibil ca Miranda să pretindă așa ceva din partea celor două asistente. Eram sigură de asta. Dar dacă, totuși...

Am luat cîteva hîrtii din imprimantă și am văzut că purtau titlul: „Cadouri de Crăciun primite”. Una, două, trei, patru, cinci, șase pagini tipărite la un rînd, pe care erau trecuți expeditorul și obiectul primit – rîndul și expeditorul. În total, două sute cincizeci și șase de cadouri. Semăna cu registrul cadourilor de nuntă primite de regina Angliei și nu mai pridideam să citesc toate cîte erau scrise acolo. Un set de machiaj Bobby Brown de la însăși Bobby Brown, o geantă de umăr Kate Spade de la Kate și Andy Spade, o agendă roșu Burgundia de la Smythson of Bond Street, expediată de Graydon Carter, un sac de dormit cu căptușeală din blană de nărcă de la Miuccia Prada, o brățară Verdura cu mai multe rînduri de diamante din partea lui Aerin Lauder, un ceas încrustat cu diamante de la Donatella Versace, o ladă de șampanie din partea Cynthiei Rowley, un set cu pulover fără mîneci și poșetă de la Mark Badgley și James Mischka, o colecție de pixuri Cartier de la Irv Ravitz, un șal de șînșila de la Vera Wang, o jachetă cu imprimeu zebra de la Alberto Ferretti, o pătură cu imprimeu Burberry de la Rosemarie Bravo. Iar acesta era doar începutul. Citeai acolo despre poșete de toate formele și dimensiunile din partea tuturor celebrităților: Herb Ritts, Bruce Weber, Giselle Bundchen, Hillary Clinton, Tom Ford, Calvin Klein, Annie Leibovitz, Nicole Miller, Adrienne Vittadini, Michael Kors, Helmut Lang, Giorgio Armani, John Sahag, Bruno Magli, Mario Testino și Narcisco Rodriguez, ca să amintesc doar cîteva. Erau zeci de donații făcute în numele Mirandei pentru diverse organizații caritabile, o nesfîrșită listă care părea a conține sute de sticle de vin și șampanie, opt sau zece poșete Dior, cîteva zeci de luminări parfumate, cîteva vase orientale din

lut, pijamale de mătase, cărți legate în piele, produse pentru baie, batoane de ciocolată, brățări, caviar, pulovere de cașmir, fotografii înrămate și un număr suficient de aranjamente florale și ghivece cu flori cit să poată decora una dintre acele festivități gigantice, în cadrul cărora cinci sute de cupluri se căsătoresc pe un stadion din China. Doamne sfinte! Era totul real? Chiar se petreceau toate astea? Chiar lucram pentru o femeie care primise două sute cincizeci și șase de cadouri de Crăciun din partea celor mai mari celebrități ale lumii? Sau poate nu erau chiar toți celebrități. Nu eram prea sigură. Recunoscusem câteva nume de celebrități și cîteva creatori de modă mai cunoscuți, dar nu știam pe atunci că restul se numărau printre cei mai căutați fotografi, maeștri în machiaj, fotomodele, persoane de vază și o mulțime de directori din stafful firmei Elias-Clark. Tocmai cînd mă întrebam dacă Emily îi cunoaște personal pe toți oamenii aceia, ea a revenit în birou. Am încercat să mă prefac că nu citesc lista, dar faptul nu o deranja deloc.

— O nebulie, nu-i așa? E cea mai grozavă femeie din lume, a izbucnit ea, a înșăfăcat hirtiiile de pe biroul ei și le-a privit cu ceva care ar putea fi descris doar prin cuvîntul „patimă”. Ai văzut ceva mai uimitor în viața ta? Asta e lista de anul trecut. Am scos-o la imprimantă ca să știu cam la ce să mă aștept, pentru că au început deja să vină cadourile. E în mod clar una dintre obligațiile noastre de serviciu cele mai plăcute — să deschidem cadourile care vin pentru ea.

Eram nedumerită.

— Noi deschidem cadourile care vin pentru ea? Dar de ce nu și le deschide ea? am întrebat eu.

— Ai înnebunit? Nouăzeci la sută dintre chestiile care se trimit nici n-o să-i placă Mirandei.

Unele sînt de-a dreptul insultătoare, nici n-o să i le arăt. Uite, ca asta, a zis ea și mi-a arătat o cutiuță. Era un telefon fără fir delicat și elegant, marca Bang & Olufsen, argintiu, culoarea folosită curent de firmă, cu margini rotunjite și capacitatea de a bate pe o rază de vreo trei mii de kilometri.

Fusesem în magazinul firmei respective cu vreo două săptămîni în urmă și văzusem cum lui Alex i se scurgeau ochii după sistemele stereo expuse acolo și știam că telefonul costa peste cinci sute de dolari și că făcea cam totul, doar că nu *puta* convorbirea telefonică în locul tău.

— Un telefon? Îți vine să crezi că a avut cineva obraznicia să-i trimită Mirandei Priestly un *telefon*?

Mi l-a aruncat în brațe.

— Păstrează-l tu, dacă vrei: nu i-aș arăta în veci așa ceva. S-ar enerva la culme că cineva i-a trimis un obiect *electronic*.

A pronunțat cuvîntul „electronic” de parcă ar fi fost sinonim cu „acoperit de fecale”.

Am băgat telefonul într-un sertar al biroului meu și am încercat să-mi ascund zîmbetul care-mi înflorise pe față. Perfect! Un telefon fără fir era oricum pe lista obiectelor de care aveam nevoie pentru noua mea cameră și tocmai mă alesesem cu unul de cinci sute de dolari pe gratis.

— De fapt, știi ceva, a continuat ea și s-a așezat din nou turcește pe covor, hai să lucrăm cîteva ore la împachetat sticlele astea de vin și pe urmă poți să deschizi cadourile care au venit azi. Sint acolo.

A arătat în spatele ei, în direcția unui munte ceva mai scund de cutii și coșuri într-o multitudine de culori.

— Deci, astea sînt cadouri pe care le trimitem din partea Mirandei, nu-i așa? am întrebat în

timp ce luam o cutie și mă apucam să o împachetez în hîrtia albă, groasă.

— Mda. În fiecare an e la fel. Oamenii importanți primesc sticle de Dom Perignon. Asta înseamnă directorii de la Elias-Clark și marii creatori de modă care nu sînt și prieteni personali. Avocatul și contabilul ei. Cei de importanță medie se aleg cu Veuve, iar categoria asta îi include aproape pe toți — profesorii gemenelor, hair stylist-ii, Uri etc. Cei mai mărunți capătă o sticlă de Ruffino Chianti — de regulă, personalul de la relații cu publicul care trimit cadouri mici, de uz general și care nu sînt gîndite special pentru ea. Miranda ne pune să trimitem Chianti veterinarului, diverselor bone care țin uneori locul Carei, personalului ajutător din magazinele unde-și face de obicei cumpărăturile și întregului personal care se ocupă de casa ei din Connecticut. În orice caz, eu am grijă să comand băuturi din astea, în valoare de vreo douăzeci și cinci de mii de dolari, pe la începutul lui noiembrie, Sherry-Lehman ni le livrează și îmi trebuie de regulă cam o lună să le împachetez pe toate. E bine că lipsește de la birou în perioada asta, altfel ar trebui să le luăm și să le împachetăm acasă. Bună treabă, mai ales că Elias-Clark plătește.

— Ar costa, probabil, dublu dacă Sherry-Lehman le-ar și împacheta, nu-i așa? am întrebat eu, în timp ce continuam să mă lupt spre a da de capătul încilcitei ierarhii în oferirea de cadouri.

— Ce dracu' ne pasă nouă? a pufnit ea. Crede-mă, *ô* să înveți repede că aici nu contează cît costă lucrurile. Chestia e că Mirandei nu-i place hîrtia pe care o folosesc ei. Le-am dat hîrtie din asta albă anul trecut, dar nu arată așa de drăguț ca atunci cînd o împachetăm noi.

Părea mîndră de sine.

Am împachetat pînă pe la ora șase, iar Emily mi-a tot explicat cum merg lucrurile, în timp ce eu mă căzneau să-mi împachetez în creier toate cunoștințele despre această nouă și interesantă lume. Tocmai cînd îmi explica exact cum îi place Mirandei cafeaua (latte, mică, două lingurițe de zahăr), o fată blondă de o frumusețe răpitoare, pe care am recunoscut-o ca fiind una dintre numeroasele asistente de la departamentul de modă, s-a apropiat cu un coș de răchită în mînă, mare cam cît un cărucior de copil. S-a oprit la intrarea în biroul Mirandei, pîrînd a se teme că mocheta cenușie și moale se va transforma în nisip mișcător sub pantofii ei Jimmy Choo dacă îndrăznește să treacă pragul.

— Bună, Em, am aici toate fustele. Îmi pare rău că a durat așa de mult, dar e greu să găsești lumea la lucru, e perioada asta proastă dinainte de Ziua Recunoștinței. În orice caz, sper să fie aici ceva care să-ți placă.

Și-a coborît privirea spre coșul plin cu fuste împăturate.

Emily și-a ridicat ochii spre ea cu un abia reținut dispreț.

— Lasă-le pe biroul meu. O să le returnez pe cele care nu se potrivesc. *Probabil, majoritatea, dacă ne gîndim ce gusturi ai tu în materie de îmbrăcăminte.*

Ultima parte fusese spusă printre dinți, ca să aud numai eu.

Blonda părea intimidată. Poate nu era ea steaua cea mai luminoasă de pe firmament, dar părea fată de treabă. M-am întrebat de ce o urăște Emily într-un mod atît de evident. Dar avusesem și așa o zi extrem de lungă, cu atîtea explicații, cu drumuri făcute prin tot orașul și cu sute de nume și figuri pe care mă străduiam să le rețin, așa că n-am mai întrebat-o.

Emily a așezat uriașul coș pe biroul ei și i-a privit conținutul de sus, cu mâinile în șolduri. Din cite vedeam de pe covorul din biroul Mirandei, unde mă aflam, în coș erau vreo douăzeci și cinci de fuste într-o incredibilă varietate de materiale, culori și mărimi. Chiar nu spusese ce voia? Chiar nu se ostenise să o informeze pe Emily dacă are nevoie de ceva pentru o cină festivă sau pentru o partidă de dublu la tenis, sau doar pentru a fi trasă peste costumul de baie? Voia ceva din material de blugi, sau îi convenea mai mult ceva din șifon? În ce fel se presupunea că noi vom putea prezice ce anume *ar putea* să o mulțumească?

Tocmai eram pe punctul de a afla. Emily a cărat coșul de răchită în biroul Mirandei și l-a pus, cu deferență și mare grijă, pe covorul gros, lângă mine. S-a așezat și a început să scoată fustele una câte una și să le rânduiească într-un cerc în jurul nostru. Erau acolo o fustă croșetată de un fuscă strident de la Celine, una gri-perle, parte peste parte, de la Calvin Klein, și o alta neagră, din piele întoarsă, cu perle negre înșirate de-a lungul poalelor, care era chiar din colecția lui Oscar de la Renta. Erau acolo fuste în nuanțe de roșu, ocru, lavandă, unele din mătase, altele din cașmir. Unele erau destul de lungi ca să mîngie elegant gleznele, iar altele atît de scurte, că păreau bustiere. Am luat o fustă lungă pînă pe la jumătatea gambei și mi-am pus-o în dreptul taliei, dar materialul abia dacă îmi acoperea unul din picioare. Următoarea din vraf pe care am pus mîna se revărsa pînă la podea într-un vîrtej de tul și șifon și părea că s-ar potrivea mai bine la o petrecere în aer liber din Charleston. Una dintre fuste era din material decolorat de jeans și avea gata prinsă la brîu o curea gigantică din piele maro, iar alta era confecționată dintr-un soi de material sclipitor, argintiu, cu dublură tot

argintie, dar ceva mai opacă. Ce naiba să facem noi cu toate astea?

— Sfinte Sisoe, s-ar zice că Mirandei îi plac fustele, nu-i așa? am întrebat eu pentru că pur și simplu nu-mi venea nimic altceva în minte.

— De fapt, nu. Miranda are o ușoară obsesie pentru eșarfe. Emily refuza să mă privească în ochi, de parcă mi-ar fi mărturisit că ea însăși are herpes genital, și a continuat: Este una dintre chestiile aparte și nostime pe care trebuie să le cunoști despre ea.

— Zău? am întrebat eu și m-am străduit să par amuzată, și nu oripilată.

Obsesie pentru eșarfe? Îmi plac și mie hainele, și pantofii, și gențile, ca oricărei alte fete, dar nu cred că aș putea numi vreuna dintre plăcerile astea „obsesie”. Și ceva din tonul lui Emily mă prevenea că spusele ei nu erau deloc lipsite de importanță.

— Da, ăă, probabil are nevoie acum de o fustă pentru ceva anume, dar eșarfele sînt slăbiciunea ei. Înțelegi, nu? Sint un fel de semn distinctiv al personalității ei.

M-a privit. Fața mea trebuie să fi trădat faptul că nu înțelegeam o iotă, așa că a continuat:

— Îți amintești cînd ai vorbit cu ea la interviu, nu?

— Bineînțeles, am răspuns eu repede, realizînd că nu ar fi înțelept să îi spun acestei fete că abia dacă îmi mai amintisem numele Mirandei după ce mă întinlisem cu ea, darămite ce purta, și am continuat: Dar nu țin minte dacă purta o eșarfă.

— Ea poartă întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna o singură eșarfă albă Hermès undeva în vestimentație. De cele mai multe ori în jurul gîtului, dar uneori hair stylist-ul ei îi aranjează una

în coc și uneori o poartă la briu. Sint, cum să-ți explic eu ție, un fel de însemn distinctiv, ca o semnătură. Toată lumea știe că, orice-ar fi, Miranda Priestly poartă o eșarfă albă Hermès. Nu că-i grozav?

În clipa aceea am observat că Emily poartă, petrecută prin găicile pantalonilor, o eșarfă verzuie care abia se șteie de sub tricoul alb.

— Uneori îi place să amestece stilurile și probabil că asta e una dintre acele ocazii. În orice caz, timpotii de la departamentul de modă habar n-au ce-i place. Uită-te numai la asta, e oribilă!

Și a ridicat o fustă absolut superbă, unduioasă, ceva mai elegantă decit celelalte, cu mici picățele auri sclipind de pe un fond maro închis.

— Mda, m-am declarat eu de acord, de o manieră la care aveam să apelez de mii de ori de acum înainte ca să aprob orice-ar fi spus, numai să o fac să tacă din gură. Arată oribil, am adăugat eu.

Era atât de frumoasă, încit imi ziceam că aș fi fericită să o port la propria mea nuntă.

Emily a continuat să turuie despre modele și materiale și despre ce voia și ce îi plăcea Mirandei, aruncind la răstimpuri cite o insultă usturătoare la adresa vreunei colege. A ales în cele din urmă trei fuste total diferite una de cealaltă și le-a pus deoparte să i le trimită Mirandei, și tot timpul a vorbit, a vorbit, a vorbit. Am încercat să ascult, dar era aproape șapte seara și încercam să mă hotărâsc dacă sint moartă de foame, total îngreșată sau pur și simplu extenuată. Cred că eram toate trei. Nici n-am observat cînd cel mai înalt dintre pămînteni a intrat pe ușă.

— TU DE COLO! am auzit o voce de undeva din spatele meu. RIDICĂ-TE ÎN PICIOARE, SĂ TE POT VEDEA!

M-am întors tocmai la timp ca să văd bărbatul de peste doi metri și zece centimetri înălțime, bronzat și cu păr negru care arăta cu degetul în direcția mea. Avea vreo sută douăzeci de kilograme răspindite pe trupul incredibil de înalt și era atât de musculos și avea bicepșii atât de umflați, încit părea că e pe cale să explodeze din... *catsuit*¹? Doamne păzește! Purta un *catsuit*. Da, un *catsuit* din denim, dintr-o singură bucată, cu pantaloni foarte mulați, cu cingătoare și cu mincile suflecate. Și o pelerină. Chiar purta o pelerină de blană mare cit o pătură, legată de două ori împrejurul gîtului, și niște bocanci militari cit niște rachete de tenis în picioarele de mamut. Părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani, deși toată musculatura aceea și pielea bronzată ar fi putut la fel de bine să ascundă zece ani sau să adauge vreo cinci. Gesticula și imi făcea semne disperate din mîini să mă ridic de pe covor. M-am ridicat, fără să-mi pot desprinde privirea de la el, iar el s-a apucat imediat să mă evalueze.

— EI BINE! CE VEDEM NOI AICI? a urlat el din totîmplici, atât cit poate urla cineva în falset. EȘTI DRĂGUTĂ, DAR PEA NORMALĂ. ȘI CE AI PE TINE NU-ȚI VINE BINE DELOC!

— Mă cheamă Andrea. Sint noua asistentă a Mirandei.

Ochii i-au alunecat pe trupul meu din cap pînă-n călcîie și mi-au inspectat fiecare centimetru pătrat. Emily asista la întregul spectacol cu un rinjet întipărit pe față. Tăcerea era insuportabilă.

— CIZME PÎNĂ LA GENUNCHI? CU FUSTĂ PÎNĂ LA GENUNCHI? TU VORBEȘTI SERIOS?

1. Costum dintr-o bucată, confecționat de obicei din piele neagră, foarte mulat pe corp.

FETIȚO, ÎN CAZ CĂ NU ȘTIAI – ÎN CAZ CĂ NU AI OBSERVAT ÎNSCRISUL ACELA MARE ȘI NEGRU DE PE UȘĂ – SÎNTEM LA REVISTA *RUNWAY*, REVISTA CEL MAI AL DRACULUI DE *EN VOGUE* DE PE MAPAMOND! DAR NU-ȚI FACE GRIJI, SCUMPO, TE SCAPĂ EL, NIGEL, CÎT DE CURÎND DE ÎNFĂȚIȘAREA ASTA DE ȘOARECE CARE SE ÎMBRACĂ DE LA MALL-UL DIN JERSEY.

Și-a pus ambele mîini masive pe șoldurile mele și m-a invîtit în jurul propriei axe. Simțeam cum privirea îmi sfredelește picioarele și partea dorsală.

— CÎT DE CURÎND, SCUMPETE, ÎȚI PROMIT, CĂ AI MATERIE PRIMĂ DE CALITATE. PICIOARE FRUMOASE, PĂR SUPERB ȘI NU EȘTI GRASĂ. POT SĂ LUCREZ BINE CU O FATĂ CARE NU E GRASĂ. CÎT DE CURÎND, SCUMPETE.

Voiam să mă simt ofensată, să mă eliberez din strînsoarea în care îmi prinsese partea inferioară a corpului, să mă gîndesc cîteva clipe la faptul că un individ total străin – fie el și coleg de serviciu – îmi prezentase o evaluare nesolicitată, dar absolut onestă privind vestimentația și corpul meu, dar nu am reușit. Mi-au plăcut ochii lui verzi și blînzi care păreau să ridă, nu să critice, dar încă mai mult mi-a plăcut faptul că trecusem examenul. Deci, acesta era Nigel – un nume de sine stătător, ca Madonna sau Prince –, autoritate supremă în domeniul modei, pe care o recunoșteam chiar și eu de la televizor, din reviste, de peste tot, iar el mă numise „drăguță”. Și spusese că am picioare frumoase! M-am făcut că nu bag în seamă comentariul cu „șoarecele care se îmbracă de la Mall-ul din Jersey”. Chiar îmi plăcea tipul.

Am auzit-o pe Emily spunîndu-i de undeva, din spatele meu, să mă lase în pace, dar eu nu voiam ca el să plece. Prea tîrziu, se îndrepta deja spre ușa cu pelerina fluturînd în urma lui. Am vrut să strig după el, să îi spun că mă bucur de cunoștință, că nu mă simt jignită de ce-mi spusese și că mă încintă ideea că vrea să mă remodeleze. Dar înainte să apuc să spun ceva, Nigel s-a răsucit pe călcîie și a acoperit spațiul dintre noi din doi pași, fiecare de mărimea unei sărituri olimpice în lungime. S-a proptit drept în fața mea, mi-a învăluit întreg corpul în brațele lui masive, cu bicepsii umflați, și m-a apăsător pe pieptul lui. Capul meu îi ajungea cam pînă sub pectorali și simțeam aroma inconfundabilă a loțiunii Johnson Baby. Și tocmai cînd mi-a trecut prin minte să îl îmbrățîșez și eu, m-a împins la o parte, mi-a prins ambele mîini într-una de-a lui și a zburat:

— BUN VENIT ÎN CASA CU PĂPUȘI, SCUMPO!

— Ce zici c-a zis? m-a întrebat Lily în timp ce-și lingea lingurița de înghețată de ceai verde.

Ne întâlnisem la Sushi Samba la ora nouă ca să-i povestesc cum decursese prima mea zi de lucru. Părinții mei scosese din nou la iveală, mîrîind, cartea de credit pentru situații de urgență pînă cînd aveam să încasez primul salariu. Sushi cu ton și salată de iarbă de mare reprezentau, cu siguranță, o situație de urgență, așa că le-am mulțumit în gînd părinților că ne făcuseră cînstă mie și lui Lily.

— A zis: „Bun venit în casa cu păpuși, scumpo!”

S-a holbat la mine cu gura căscată, iar lingurița i-a rămas suspendată în aer.

— Ai cel mai nemaipomenit loc de muncă, a declarat Lily, care spunea mereu că ar fi trebuit să lucreze și ea un an înainte de a se reapuca de studii.

— Sună, într-adevăr, nemaipomenit, nu-i așa? Bizar, fără doar și poate, dar în același timp nemaipomenit. În fine, am zis eu și mi-am înfipt lingurița în prăjitura cu ciocolată îmbibată în sirop. Dar asta nu înseamnă că nu aș prefera să fiu din nou studentă decît să fac chestia asta.

— Mda, sînt convinsă că ți-ar plăcea la nebunie să lucrezi cu jumătate de normă ca să-ți plătești un doctorat care are un preț obscen și o utilitate îndoielnică. Ți-ar plăcea la nebunie, nu?

Ești geloasă pe mine, care fac pe chelnerița într-un bar de mina a doua unde se dau la mine studenții din anul întii pînă la patru dimineața, după care mă duc la cursuri toată ziua, nu-i așa? Și toate astea știind foarte bine că și dacă – un „dacă” mare și gras – reușesc cumva să termin cursurile la un moment dat în următorii șaptesprezece ani, n-o să reușesc în veci să-mi gădesc un job. Nicăieri.

Mi-a etalat un rinjet mare și fals, după care a mai luat o lingură de înghețată Sapporo. Lily studia la Columbia pentru a-și da doctoratul în literatură rusă și muncea pe ici, pe colo, pe unde apuca, în fiecare secundă în care nu studia. Bunica ei abia avea cu ce-și duce zilele, iar Lily nu avea drept de credit înainte de-lua masteratul, așa că faptul că reușise să vină cu mine la restaurant în seara asta era remarcabil.

Am acceptat momeala, cum făceam întotdeauna atunci cînd se plîngea de viața ei.

— Și atunci, de ce faci toate astea, Lil? am întrebat-o, deși auzisem răspunsul de un milion de ori.

Lily a pufnit și și-a dat ochii peste cap.

— Fiindcă îmi place la nebunie! a recitat ea sarcastic.

Și chiar îi plăcea la nebunie ce făcea, deși n-ar fi recunoscut asta în ruptul capului, pentru că era mult mai plăcut să se văicărească. O apucase damblaua pentru cultura rusă încă de pe vremea cînd o profesoară de-a ei din clasa a opta îi spusese că arată exact așa cum și-o închipuise pe Lolita, cu fața ei rotundă și cu părul ei negru cirlionțat. Lily se dusese glonț acasă și citise acea capodoperă de depravare a lui Nabokov și nu o deranjase niciodată aluzia profesoarei cu

privire la asemănarea ei cu Lolita, după care citise tot ce scrisese vreodată Nabokov. Și Tolstoi. Și Gogol. Și Cehov. Cînd venise vremea să dea la facultate, ceruse să studieze la Brown cu un profesor de literatură rusă, care, după ce discutasese cu Lily, în vîrstă pe atunci de șaptesprezece ani, declarase că este una dintre cele mai citite și mai împătîmite studențe în materie de literatură rusă pe care le întîlnise vreodată – fie ele din primii ani, absolvente sau de orice alt fel. Îi plăcea în continuare ceea ce făcea, studia mai departe gramatica limbii ruse și putea să citească orice în original, dar cel mai mult îi plăcea să se vîicărească.

— Mda, ce-i drept, sînt de acord că am cea mai grozavă slujbă din oraș. Gîndește-te numai, Tommy Hilfiger? Chanel? Apartamentul lui Oscar de la Renta? Trebuie să mărturisesc că am avut parte de o primă zi pe cîinste. Nu prea știu eu cum or să mă ajute toate astea să ajung mai repede la *The New Yorker*, dar poate e prea curînd să-mi dau seama. Parcă nici nu prea seamănă a realitate, înțelegi ce vreau să spun?

— Nici o problemă, oricînd îți vine cheful să iei din nou legătura cu realitatea, știu unde mă găsești, a zis Lily și și-a scos din poșetă abonamentul de metrou. Dacă arzi de dorul ghetoului, dacă vrei cu ardoare să rămîi ancorată în realitatea Harlemului, luxoașa mea garsonieră de șaptezeci și șase de metri pătrați îți stă la dispoziție.

Am achitat consumația și ne-am îmbrățișat, după care ea s-a străduit să-mi explice cum să ajung de la intersecția lui Seventh Avenue cu Christopher Street pînă la mine acasă, adică de la un capăt al orașului la celălalt. M-am jurat pe

toate cele că am înțeles exact de unde să iau metroul și de acolo autobuzul 6 și cum să merg apoi pe jos de la stația de pe 96th Street pînă la mine acasă, dar de cum a plecat, am sărit într-un taxi.

Doar de data asta, mi-am zis și m-am afundat în bancheta calduță din spate, străduindu-mă să nu trag pe nas miasele corporale emanate de șofer. Acum lucrez la Runway, în fond.

*
* *

Am constatat cu plăcere că restul acelei prime săptămîni nu a fost prea diferit de prima zi. Vineri, Emily m-a întîmpinat, ca de obicei, în holul de un alb imaculat la ora șapte dimineața și de data asta mi-a înmînat propriul meu card de identificare, pe care se afla o poză despre care nu-mi aminteam să mi-o fi făcut.

— A fost făcută de camerele de supraveghere, mi-a explicat ea cînd a văzut că mă holbez la poză. Sînt peste tot împrejurul nostru, ca să știi și tu. Au fost mari probleme cu angajați care au șterpelit diverse chestii, haine și bijuterii pregătite pentru ședințele cu fotomodele, se pare că unii curieri și uneori chiar și unii redactori s-au cam autoservit. Așa că acum toată lumea e urmărită.

Și-a trecut cardul prin cititorul de la ușa groasă de sticlă, care s-a deschis cu un declic.

— Urmărită? Ce anume înseamnă „urmărită”?

Păsea cu iuteală pe coridorul care ducea spre biroul nostru, iar soldurile i se legănau dintr-o parte în alta în pantalonii reiați maro, foarte mulați, pe care îi purta. Îmi spusese în ajun că ar trebui să mă gîndesc serios să-mi cumpăr și

eu o pereche, poate chiar zece, acesta fiind unul dintre puținele genuri de jeanși sau reiați pe care Miranda accepta ca personalul ei să îi poarte. Reiații și M.J. erau OK, dar numai vinerea și numai cu pantofi cu toc.

— M.J.?

— Marc Jacobs, m-a lămurit ea exasperată. Ei bine, cu camerele și cu cardurile de acces, ei cam știu ce face toată lumea pe aici, a zis ea și și-a pus poșeta Gucci pe birou. A început să se descheie la jacheta din piele, și ea foarte strînsă pe corp, haină care părea total inadecvată pentru condițiile meteorologice ale unui sfîrșit de noiembrie. Nu cred că se uită cineva pe materialul filmat, a continuat ea, decît dacă lipsește ceva, dar cardurile spun totul. De exemplu, de fiecare dată cînd îl folosești la parter ca să intri, ei știu unde ești. În felul ăsta, ei știu și cine e la serviciu, așa că, dacă trebuie să lipsești — și nu o vei face niciodată, dar în caz că se întîmplă ceva într-adevăr îngrozitor —, va trebui să-mi dai mie cardul să ți-l trec prin cititor. Așa o să fii plătită pentru zilele în care lipsești, chiar dacă nu ai fost aici. Iar tu ai să faci la fel pentru mine — toată lumea face așa.

Mă străduiam cu greu să-mi revin din șocul provocat de cuvintele „și nu o vei face niciodată”, dar ea și-a continuat lămuririle:

— Și așa îțiiei și de mîncare de la sala de mese. Ai un card de debit: îl alimentezi cu o sumă oarecare și la casa de marcat ți se scade ce cumperi direct din suma respectivă. Sigur, în felul ăsta ei pot să afle și ce mîncîci, a zis ea, a descuiat biroul Mirandei și s-a așezat pe covor. A întins imediat mina după o sticlă de vin și s-a pus pe împachetat.

— Chiar le pasă ce mîncîcă lumea? am întrebat eu, cu senzația că am plonjat direct într-o scenă din *Sliver*¹.

— Ăă, nu știu. Posibil. Știu doar că pot să afle. Și la sala de sport, de asemenea. Trebuie să folosești cardul ca să intri și acolo, la fel și la chioșc, ca să cumperi cărți sau reviste. Cred că îi ajută la o mai bună organizare, atîta tot.

O mai bună organizare? Lucram oare pentru o firmă care înțelegea prin „organizare” a ști exact ce etaje a vizitat fiecare angajat, dacă preferă să mîncească supă de ceapă sau salată Caesar în pauza de prînz și cite minute putea să suporte aparatul de antrenament? Ei da, eram o fată norocoasă, cu adevărat norocoasă.

Extenuată după cea de-a patra dimineață în care mă sculasem de la cinci și jumătate, mi-au trebuit încă cinci minute întregi ca să găsesc energia necesară pentru a mă extrage din haină și a mă așeza la birou. M-am gîndit să pun capul pe birou ca să mă odihnesc cîteva clipe, dar Emily și-a dres vocea. Foarte sonor.

— Ăă, ești bună să vii să mă ajuți? m-a întrebat ea, deși nu suna deloc a întrebare. Uite, împachetează astea.

A aruncat un morman de hîrtie albă spre mine și și-a reluat activitatea. O melodie cîntată de Jewel urla în boxele atașate suplimentar la iMac-ul ei.

Taie, înfășoară, pliază, lipește: Emily și cu mine am muncit toată dimineața și ne-am oprit numai cît să dăm telefon la dispecerat de cîte ori

1. Film realizat în 1993 după un roman de Ira Levin, despre un bărbat care urmărește cu ajutorul camerelor de luat vederi ceea ce se petrece în apartamentele pe care le închiria unor femei.

terminam douăzeci și cinci de cutii. Ei le păstrează până când le dăm undă verde să le împăcăm prin tot Manhattan-ul, pe la mijlocul lui decembrie. Terminasem deja de împachetat cutiile care urmau să fie trimise în afara orașului, iar acestea erau îngrămădite în Dulap, în așteptarea DHL-ului. Ținând cont de faptul că fiecare dintre ele avea să fie expediată în sistem de urgență și avea să ajungă la destinație în cel mai scurt timp posibil, adică în dimineața imediat următoare expediției, nu prea înțelegeam ce atîta grabă – doar nu era decît sfîrșitul lui noiembrie –, dar învățasem deja că era mai bine să nu pui prea multe întrebări. Urma să trimitem prin FedEx aproximativ o sută cincizeci de sticle pe tot cuprinsul globului. Sticlele Priestly vor poposi la Paris, Cannes, Bordeaux, Milano, Roma, Florența, Barcelona, Geneva, Bruges, Stockholm, Amsterdam și Londra. Zeci și zeci la Londra! FedEx urma să le transporte cu avionul la Beijing, și Hong Kong, și Capetown, și Tel Aviv, și Dubai (taman la Dubai!). Lumea va toasta în cinstea Mirandei Priestly în Los Angeles, Honolulu, New Orleans, Charleston, Houston, Bridgehampton și Nantucket. Și toate astea înainte ca pachetele destinate persoanelor din New York să plece – iar New York era orașul unde se aflau toți prietenii Mirandei, la fel doctorii, cameristele, hair stylist-ii, bonele, makeup artist-ii, psihiatrul, instructorii de yoga, antrenorii personali, șoferii și personalul folosit la cumpărături. Firește, aici se aflau și personalități din lumea modei: designeri, fotomodele, actori, editori, specialiști în publicitate, cei de la PR și magnați de tot felul, care urmau cu toții să primească sticla corespunzătoare, în funcție de gradul de importanță stabilit, sticlă livrată cu

iubire și căldură de către un angajat al firmei Elias-Clark.

— Cit crezi că pot să coste toate astea? am întrebat-o pe Emily în timp ce legam ceea ce aveam impresia că ar constitui coala de hirtie albă și groasă cu numărul un milion.

— Ți-am spus, am comandat băutura în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Nu, nu – cit crezi că pot să coste în total? Cu tot cu expediția lor peste noapte în întreaga lume; cred că, în unele cazuri, expediția costă mai mult decît sticla în sine, mai ales dacă e vorba de o sticlă pentru vreun individ obscur.

Părea intrigată. Mă privea pentru prima oară altfel decît cu dezgust, exasperare sau indiferență.

— Păi, să vedem. Dacă ne gîndim că fiecare dintre pachetele trimise prin FedEx în țară costă în jur de vreo douăzeci de dolari, iar cele internaționale cam șauzeici, totalul pentru FedEx ar fi de vreo nouă mii de dolari. Parcă am auzit la un moment dat că și curierii încasează unsprezece dolari de pachet, așa că expedierea a două sute cincizeci de pachete s-ar ridica la vreo două mii șapte sute cincizeci de dolari. Plus timpul nostru, ăă, noi două petrecem o săptămînă întreagă să împachetăm toate astea, deci două salarii săptămînale, ceea ce înseamnă încă patru miare...

În acel moment, m-am îngrozit în sinea mea, realizînd că salariile noastre cumulate pe o săptămînă întreagă de muncă reprezentau în mod clar cea mai nesemnificativă cheltuială dintre toate cele enumerate.

— Mda, totalul e cam șaisprezece mii de dolari. O adevărată nebulie, nu? Dar parcă ai de ales! În fond, e vorba de Miranda Priestly.

Pe la ora unu, Emily m-a anunțat că îi e foame și că se duce pînă afară să ia prinzul cu

citeva fete de la departamentul de accesorii. Am presupus că merge numai să cumpere ceva de mâncare, doar asta făcuserăm amândouă toată săptămîna, așa că am așteptat zece minute, cinci-sprezece minute, douăzeci, dar nu și-a făcut apariția cu mîncarea. Nici una din noi nu luase prînzul la sala de mese de cînd începusem eu serviciul, de teamă ca nu cumva să sune Miranda, dar chestia asta începea să fie deja ridicolă. Ora două a venit și a trecut, apoi două și jumătate, apoi ora trei și nu mă puteam gîndi decît la cît îmi e de foame. Am încercat să o sun pe Emily pe celular, dar a intrat direct mesageria vocală. O fi murit în sala de mese? m-am întrebat. S-o fi înecat cu salata, s-o fi prăvălit la pămînt după ce o fi dat pe gît un suc? M-am gîndit să trimit pe cineva să-mi cumpere ceva de mîncare, dar mi se părea că ar fi un comportament prea de primadonă să trimit un străin să-mi cumpere mie de mîncare. În fond, eu eram aceea care ar trebui trimisă după mîncare de către ceilalți. *O, da, draga mea, eu sînt pur și simplu prea importantă ca să-mi pot abandona postul în care împachetez cadouri, așa că m-am gîndit: n-ai vrea tu să fii drăguță să-mi aduci un sandvici cu curcan și un croissant cu gem? Splendid.* Pur și simplu n-am putut s-o fac. Așa că, atunci cînd s-a făcut de ora patru și Emily tot nu și-a făcut apariția și n-am primit nici un telefon de la Miranda, am făcut ceva de neimaginat: am părăsit biroul.

După ce am aruncat o privă rapidă pe coridor și m-am convins că Emily nu era nicăieri prin preajmă, am alergat, la propriu, în zona recepției și am apăsător de vreo douăzeci de ori pe butonul liftului. Sophy, splendida recepționeră asiatică, a ridicat din sprîncene și s-a uitat în

altă parte, iar eu nu mi-am dat seama dacă nerăbdarea mea sau faptul că realizase că biroul Mirandei fusese părăsit au făcut-o să mă privească astfel. Dar nu aveam timp să aflu. Liftul a venit, într-un sfîrșit, și am reușit să mă arunc în el exact în clipa în care un ins zîmbitor, emaciator ca un morfinoman, cu păr țepos și îmbrăcat în niște pantaloni Puma de culoarea lămîiei verzi, a apăsător butonul de închidere. Nimeni nu s-a mișcat să-mi facă loc, deși liftul era suficient de încăpător. Deși în mod normal chestia asta m-ar fi scos din sârîte, nu mă puteam concentra decît asupra ideii de a-mi cumpăra ceva de mîncare și a mă întoarce cît mai curînd posibil.

Intrarea în sala de mese, toată în sticlă și granit, era blocată de un grup de Tocătoare începătoare, care se sprijineau cu toatele de pereți și șușoteau între ele, cu ochii după fiecare grup de oameni care urca în sau cobora din lift. Prietene de-ai angajaților de la Elias-Clark, le-am recunoscut eu, după felul în care mi le descrieseră Emily, iar faptul era foarte evident dacă judecai după surscitarea lor nedisimulată că se aflau acolo, chiar în miezul tuturor lucrurilor. Lily mă implorase să o duc la sala asta de mese, dar fiind că era menționată în toate ziarele și revistele din Manhattan pentru calitatea și diversitatea felurilor de mîncare – ca să nu mai vorbim de puhoiul de oameni senzaționali care o populau –, dar eu încă nu mă simțeam pregătită pentru așa ceva. Și apoi, din cauza strategiei foarte complexe privind paza biroului, pe care o negociam în fiecare zi cu Emily, ar fi trebuit să petrec acolo mai mult decît cele două minute și jumătate cite îmi erau necesare pentru a comanda și plăti mîncarea, și nu eram prea sigură că voi avea vreo dată la dispoziție așa de mult timp.

Mi-am făcut loc pe lângă fete și am văzut cum se întorc să se uite dacă nu sînt cumva vreo celebritate. Fis. Am senzat repede și scurt pe lângă niște fripturi senzaționale de miel și cotlete de vițel și, cu un efort de voință, am virat pe lângă porția de pizza cu roșii uscate la soare și brînză de capră (care se lăfăia pe o măsuță exilată într-un colț al încăperii, pe care toată lumea îl numea „Colțul Hidrocarburilor”). Nu mi-a fost la fel de ușor să navighez pe lângă *la pièce de résistance* a sălii, și anume barul cu salate (cunoscut sub numele „Verdețuri”, adică: „Ne vedem la Verdețuri”), lung cît pista de aterizare a unui aeroport, accesibil din patru direcții, dar hoarele m-au lăsat să trec cînd le-am asigurat cu glas tare că nu atentez la ultimele patru cubulețe de tofu. Taman în partea din spate, lângă masa cu covrigei, care aducea oarecum cu o măsuță de machiaj, se afla unicul și însingurat raion în care se vindea supă. Însingurat, pentru că bucătarul-șef al acestuia era singurul din întreaga sală de mese care refuza să gătească vreun fel de mîncare cu cantități reduse de grăsimi, sau fără grăsimi, sau fără sodiu, sau cu cantități reduse de hidrocarburi. Refuza pur și simplu. Drept urmare, raionul lui era singurul din sală la care nu era coadă, iar eu sprintam direct spre el în fiecare zi. Întrucît se pare că eram singura persoană din întreaga companie care chiar cumpăra supă – iar eu nu eram aici decît de o săptămînă – mai-marii firmei îi reduseseră meniul la un singur fel de supă zilnic. M-am rugat în gînd să aibă supă de roșii cu cașcaval. În loc de asta, el mi-a oferit o caserolă gigantică cu supă-cremă de moluște New England și a declarat cu mîndrie că fusese preparată cu smîntînă grasă. Trei oameni care așteptau la rînd la Verdețuri s-au întors să

se holbeze la noi. Singurul obstacol care îmi rămăsese de ocolit era mulțimea care se adunase la raionul bucătarului-șef al sălii, unde un alt bucătar, aflat în vizită, îmbrăcat în alb imaculat, rînduia niște bucăți mari de *sashimi*¹ pentru ceea ce părea a fi o trupă de fani în adorație. Am citit ecusonul de pe gulerul alb, scrobît: Nobu Matsuhisa. Mi-am notat mental să aflu cite ceva despre el, dat fiind că, se pare, eram unicul angajat din întreaga clădire care nu saliva primpurului lui. Oare ce era mai rău: să nu fi auzit niciodată de domnul Matsuhisa, sau de Miranda Priestly?

Cînd a tastat suma la casa de marcat, casiera minionă s-a uitat mai întîi la supă, apoi la șoldurile mele. Chiar s-a uitat oare? Mă obișnuisem deja ca lumea să mă măsoare din cap pînă-n picioare ori de cite ori mă duceam undeva, așa că aș fi putut să jur că m-a privit cu aceeași expresie pe care aș arbora-o eu la vederea unui ins de vreo două sute cincizeci de kilograme cu opt Big Mac-uri în fața lui: adică ridicînd ușurel din sprincene, ca pentru a întreba: „Chiar crezi pe bune că ai nevoie de așa ceva?” Dar mi-am dat paranoia la o parte și mi-am amintit cîtă tîpa asta nu era decît casieră într-o sală de mese, și nu consilier la asociația Weight Watchers². Sau vreun redactor de modă.

— Așa deci. Nu multă lume cumpără supă în ziua de azi, a zis ea cu glas domol în timp ce tastează cifrele la casa de marcat.

— Mda, probabil că nu multă lume gustă supă-cremă de moluște New England, am murmurat eu în timp ce îmi treceam cardul de debit

1. Pește crud, delicatăsă japoneză.
2. Asociație care oferă metode de slăbit bazate pe numărul de „puncte” conținute de diverse alimente.

prin aparat și îmi doream ca mâinile ei să se miște mai repede, cât mai repede.

S-a oprit din treabă și și-a întors spre mine ochii câprui, îngustați:

— Nu, cred că e din cauză că bucătarul de la raionul de supe insistă să prepare chestiile astea îngrozitor de grase – ai idee câte calorii sînt în supă asta? Păi pune omul cinci kile numai uitîndu-se la ea...

...iar tu nu ești „omul” care își poate permite să pună cinci kile, era, de fapt, mesajul.

Au! Ca și cînd nu mi-ar fi fost și așa destul de greu să mă conving că am greutatea normală pentru înălțimea mea normală în timp ce toate blondele înalte și mlădioase ca salciile de la *Runway* mă examinau fătîș, acum și o *casierică* îmi spunea – franc și fără ocolișuri – că eram grasă? Am înhățat punga cu mîncare, mi-am făcut loc printre oameni și m-am dus la toaleta amplasată, foarte convenabil, chiar la ieșirea din sala de mese, acolo unde omul putea să elimine imediat orice excese culinare anterioare. Și, chiar dacă știam că oglinda nu avea să-mi dezvăluie nimic în plus sau în minus față de imaginea pe care mi-o reflectase de dimineață, am înfruntat-o cu fruntea sus. O față răvășită și minioasă mă privea de acolo.

— Ce dracu' faci aici? s-a răstit Emily la imaginea mea din oglindă.

M-am răscuit în loc și am văzut-o trecîndu-și haina prin baieralele poșetei Gucci și punîndu-și ochelarii de soare pe cap. Abia atunci mi-a trecut prin minte că Emily vorbise la propriu în urmă cu trei ore și jumătate cînd spusese că se duce afară să ia prînzul. Adică ieșise din clădire. Adică, vreme de trei ore în cap, fără să spună o vorbă despre cit o să întîrzie, mă lăsase singură, practic

legată de o linie telefonică, fără nici o speranță de a căpăta ceva de mîncare sau de a mă duce la toaletă. De fapt, nimic din toate astea nu conta, pentru că știam totuși că făcusem o greșală părăsind biroul și că o fată de vîrsta mea avea să țipe la mine pe chestia asta. Din fericire, ușa s-a deschis brusc și a intrat editoarea de la *Coquette*. Ne-a măsurat pe amîndouă din cap pînă-n picioare, iar Emily m-a înhățat de braț și m-a condus spre lift. Am rămas acolo împreună; ea mă ținea în continuare de braț, iar eu mă simțeam de parcă tocmai fusesem prinsă făcînd pipi în pat. Trăiam una dintre scenele acelea în care un răpitor pune pistolul în coasta femeii răpite și, în plină zi, o conduce spre subsol, unde își are camera de tortură.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a șuierat ea și m-a împins pe ușa recepției de la *Runway*, de unde ne-am grăbit să ajungem în birou. În calitate de asistentă principală, eu sînt răspunzătoare de tot ce se petrece în biroul ăsta. Știu că ești nouă, dar ți s-a spus încă din prima zi: nu lăsa biroul Mirandei nesupravegheat.

— Dar Miranda nu e aici.

Glasul mi-a sunat ca un chițcăit de șoricel.

— Dar putea suna în timp ce ai fost plecată și nimeni nu a fost aici să răspundă la nenorocitul ăla de telefon! a urlat ea și a trîntit ușa în urma ei. Prioritatea noastră – unica noastră prioritate – este Miranda Priestly. Punct. Și dacă nu ești în stare să accepți treaba asta, amin-tește-ți că pentru slujba asta un milion de fete ar face moarte de om. Și acum, ascultă mesajele de pe robot. Dacă a sunat cumva, sîntem terminate. Tu ești terminată.

Îmi venea să mă tirăsc înlăuntrul calculatorului meu iMac și să mor. Cum putusem s-o

dau în bară în așa hal chiar în prima săptămână? Miranda nu venise încă la birou, iar eu o și dezamăgisem. Și ce dacă mi-era foame? Asta putea să aștepte. Oameni cu adevărat marcanți se străduiau să realizeze lucruri importante aici, oameni care depindeau de mine, iar eu îi dezamăgisem. Am ascultat mesajele.

„Bună, Andy, sint eu, Alex. Unde ești? Nu mi s-a întâmplat niciodată să sun și să nu răspundă nimeni. Abia aștept să luăm cina diseară – ne vedem azi, da? Oriunde vrei, alege tu un restaurant. Sună-mă când primești mesajul, o să fiu în cancelarie după ora patru. Te iubesc.”

M-am simțit imediat vinovată, și asta pentru că, după dezastrul cu masa asta de prinz, hotărâsem să reprogream cina cu el. Prima mea săptămână de lucru fusese atît de dementă, încît abia apucasem să ne vedem, așa că plănuisem să luăm cina în seara aceea, numai noi doi. Dar realizăm că n-o să fie deloc plăcut dacă, de obo-seală, o să-mi cadă capul în paharul de vin, și cam simțeam nevoia să mă relaxez o seară și să fiu singură. Trebuie să îmi aduc aminte să-l sun, să văd dacă putem să ne vedem mîine seară.

Emily mă privea; ea își verificase deja mesajele. Judecînd după fața ei relativ calmă, am dedus că Miranda nu-i lăsase pe robot nici o amenințare cu moartea. Am clătinat din cap ca să o anunț că nici eu nu promisem nimic.

„Bună, Andrea, sint eu, Cara. Bona fetelor Mirandei. Voiam să-ți spun că Miranda a sunat aici ceva mai devreme – am simțit că mi se oprește inima în piept – și a zis că a încercat să sune la birou, dar că n-a răspuns nimeni. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva neobișnuit acolo, așa că i-am spus că vorbisem și cu tine, și cu Emily cu doar un minut mai devreme, dar nu-ți face griji.

Voia să i se trimită prin fax un exemplar din revista Women's Wear Daily și aveam eu un exemplar chiar aici. A confirmat deja că l-a primit, așa că nu-ți face griji. Am vrut doar să-ți dau de știre. În fine, îți urez un weekend plăcut. Vorbim mai tîrziu. Pa!”

Mi-a salvat viața. Fata asta era o adevărată sfință. Greu de crezut că nu o cunoșteam decît de o săptămână – și nici măcar în carne și oase, ci numai prin telefon –, pentru că aveam impresia că m-am îndrăgostit de ea. Era exact opusul lui Emily în toate privințele: calmă, echilibrată și total indiferentă față de modă. Recunoștea că Miranda e absurdă, dar nu i-o lua în nume de rău; poseda acea rară și incântătoare calitate de a face haz de ea însăși și de toți ceilalți.

— Nu, n-a fost ea, am mințit eu oarecum, cu un zîmbet triumfător. Sintem în regulă.

— Tu ești în regulă, de data asta, a zis ea cu voce inexpressivă. Dar ține minte că, deși lucrăm împreună, eu răspund pentru tot ce se-ntîmplă. Vei sta de veghe aici dacă eu voi dori să mă duc să iau prînzul din cînd în cînd – am dreptul. N-o să mai faci niciodată ce-ai făcut azi, bine?

Mi-am stăpînit impulsul de a-i da o replică usturătoare.

— Bine, am zis. Bine.

*
* * *

Am reușit să terminăm de împachetat restul sticlelor și să le dăm în primire curierilor înainte de ora șapte seara, iar Emily n-a mai adus în discuție tema abandon-birou. M-am prăbușit într-un sfîrșit într-un taxi (doar de data asta) la ora opt, după care, la ora zece, m-am întins cît eram de lungă, încă îmbrăcată, peste plapuma

de pe pat. Și încă nu mîncasem nimic, pentru că nu puteam să sufăr ideea că trebuie s-o pornesc să caut ceva de-ale gurii și să mă rătăcesc iarăși, așa cum mi se întîmplase în ultimele patru zile, în propriul meu cartier. Am sunat-o pe Lily să-mi plîng de milă de pe noul meu telefon Bang and Olufsen.

— Bună! Parcă tu și Alex trebuia să vă vedeți astă-seară, a zis ea.

— Mda, trebuia, dar sînt terminată. El zice că n-are nimic împotriva să ne vedem mîine seară, așa că o să comand probabil ceva de mîncare. În fine. Tu ce-ai făcut azi?

— Într-un cuvînt: o mizerie. Mă rog, în două. Nici nu-ți poți închipui ce s-a întîmplat. De fapt, poți, că se întîmplă tot...

— Trece la subiect, Lil. Sînt pe cale să dau în primire.

— OK. Cel mai drăguț tip din lume a venit la seminarul la care mi-am citit azi o lucrare. M-a ascultat de la cap la coadă absolut fascinat și m-a așteptat după aceea. M-a întrebat dacă n-am putea să mergem undeva, la un pahar, ca să vorbim despre disertația pe care am publicat-o la Brown și pe care o și citise.

— Sună grozav. Ce gradație?

Lily ieșea cu diversi tipi aproape în fiecare seară după serviciu, dar trebuia mai întîi să le calculeze gradația. Inventase așa-numita „Gradație Fracțională a Iubirii” într-o seară, după ce ascultase cum niște prieteni de-ai noștri evaluau, în stilul lor propriu, fetele cu care se întîlniseră: „Tipa era o șase, opt, B-plus”, spusese Jake despre o asistentă din publicitate cu care se culcase în noaptea precedentă. Era de presupus că toată lumea știe că există o evaluare de la unu la zece, în cadrul căreia fizionomia reprezenta prima cifră,

corpul – a doua, personalitatea venind pe ultimul plan și avînd parte de o evaluare ceva mai puțin detaliată, în litere de la A la F. Dat fiind că, la evaluarea unui bărbat, trebuiau luați în considerare mai mulți parametri, Lily divizase Gradația Fracțională, care cuprindea un total de zece calități, fiecare reprezentată de cîte un punct. Bărbatul Perfect ar fi avut, evident, toate cele cinci calități principale din prima jumătate: inteligență, simțul umorului, corp decent, o fizionomie agreabilă și o profesiune care să încapă sub generoasa umbrelă a „normalului”. Întrucît era aproape imposibil să dai de Bărbatul Perfect, indivizii își puteau mări punctajul cu ceva elemente din cea de-a doua tranșă de cinci calități, care includea lipsa absolută de foste prietene psihopate, de părinți psihopați, sau colegi de cameră violatori, sau a unor ocupații sau hobby-uri extracurriculare, altele decît sportul sau povestirile pornografice. Pînă acum, cea mai bună evaluare pe care o primise vreodată un bărbat fusese de nouă din zece, dar el se despărțise de Lily.

— Păi, la început mergea puternic pe șapte din zece. A terminat facultatea de teatru la Yale și e heterosexual, și a discutat atît de inteligent despre politica față de Israel, n-a sugerat măcar o dată că ar trebui „să le dăm pur și simplu la cap”, așa că la capitolul ăsta era în regulă.

— Sună grozav. Abia aștept să aud poanta. Ce te-a dezumflat? Ți-a spus că jocul lui preferat e Nintendo?

— Mai rău, a suspinat ea.

— E mai sfrijit ca tine?

— Mai rău.

Avea o voce de om înfrînt.

— Ce, Doamne iartă-mă, poate fi mai rău de-atît?

— Locuieste în Long Island...
— Lily! Asta îl face indezirabil din punct de vedere geografic. Dar nu din alte puncte de vedere. Doar n-ai de gând să...

— ...cu părinții, m-a întrerupt ea.

Oo!

— De patru ani încoace.

Oo, Doamne!

— Și chestia asta îi place la nebunie. Zice că nu-și poate imagina cum și-ar dori să locuiască singur într-un oraș atât de mare, când mama și tatăl lui sint niște tipi așa de grozavi.

— Aleu! Gata, am înțeles. Nu cred că mi s-a întâmplat vreodată ca un tip de șapte din zece să pice tocmai la zero de la prima întâlnire. Tipul tău a stabilit un nou record. Felicitări. Ziua ta a mers mai prost decât a mea.

M-am întins cît să dau un șut ca să închid ușa camerei mele, cînd le-am auzit pe Shanti și Kendra intrînd în apartament. Am auzit și o voce bărbătească și m-am întrebat dacă vreuna din colegele mele de apartament are un iubit. Le văzusem, cumulat, zece minute în decursul ultimei săptămîni și jumătate, dat fiind că ele păreau să lucreze chiar pînă mai tîrziu decât mine.

— Chiar mai prost? Cum ar putea ziua ta să meargă prost? Doar lucrezi în domeniul *modei*, a zis ea.

S-a auzit o bătaie discretă la ușă.

— Stai așa, a venit cineva. Intră! am strigat eu spre ușă, mult prea tare pentru spațiul minuscul.

Mă așteptam ca una din liniștile mele colege să mă întrebe cu sfială dacă mi-am amintit să îl sun pe administrator ca să-mi adauge numele pe contractul de închiriere (nu), sau dacă am mai cumpărat cîteva farfurii de unică folosință (nu),

sau dacă mi-am verificat mesajele de pe robot (nu), dar și-a făcut apariția Alex.

— Pot să te sun eu mai tîrziu? Tocmai a venit Alex.

Eram atât de încîntată să îl văd, fascinată de ideea că-mi făcuse o surpriză, numai că o mică parte din ființa mea își dorea să facă un duș și să se tîrască urgent în pat.

— Nici o problemă. Salută-l din partea mea. Și ține minte, ești norocoasă că ai nimerit punctul maxim cu el, Andy. E un tip grozav. Nu-l scăpa.

— Știu foarte bine. Puștiu' ăsta e un afurisit de sfînt, zău așa.

Și am zîmbit în direcția lui.

— Pa!

— Bună!

M-am străduit cu un efort de voință să mă ridic în picioare și apoi să mă deplasez spre el.

— Asta da, surpriză! am zis și am vrut să-l îmbrățișez, dar el s-a dat îndărăt, cu mîinile la spate. E ceva în neregulă?

— Absolut nimic. Știu că ai avut parte de o săptămînă teribil de lungă și, pentru că te cunosc, mi-am închipuit că nu te-ai obosit să te duci să mînci, așa că ți-am adus eu ceva de mîncare.

Și a dat la iveală o pungă mare din hîrtie maro, din cele pe care le găsești la magazinele alimentare de modă veche, pe care transpăreau deja niște delicioase pete de grăsime. Și am realizat brusc că mi-e o foame de lup.

— Nu se poate! De unde ai știut că zac în clipa asta aici și mă chinuiesc să găsesc voința necesară ca să fac rost de ceva de mîncare? Tocmai eram pe cale să mă las păgubașă.

— Atunci, treci încoace și mîncîncă!

A părut mulțumit și a deschis punga, dar nu aveam loc amîndoi pe podeaua dormitorului. M-am

gîndit să mergem să mîncăm în living, pentru că și bucătăria era prea mică, dar Kendra și Shanti se prăbușiseră amîndouă în fața televizorului, cu caserolele cu salată neatînse în fața lor. Am crezut că așteaptă să se termine episodul din *Real World* la care se uitau, dar am observat pe urmă că adormiseră amîndouă. Halal viață duceam toate trei.

— Stai așa, am o idee, a zis el și a pornit în virful picioarelor spre bucătărie.

S-a întors cu două pungi mari de plastic pentru gunoi pe care le-a întins peste plapuma de pe pat. A înfipt o mîină în punga cu mîncare și a scos de acolo doi hamburgeri uriași îndesați cu de toate și un pachet enorm cu cartofi prăjiți. Nu uitase să pună și pliculețe de ketchup și tone de sare pentru mine, ba chiar și șervețele. De atîta încîntare chiar am bătut din palme, deși în imaginația mea a răsărit, pentru o clipită, expresia dezaprobatoare de pe chipul Mirandei, care spusese: „Tu? Tu chiar mîninci un hamburger?”

— Stai, că n-am terminat încă. Ia uite aici.

Și din punga lui maro au ieșit o mîină de luminări cu aromă de vanilie, o sticlă de vin roșu și două pahare de carton.

— Glumești, am zis cu voce domoală, nevîndu-mi a crede că făcuse toate astea pentru mine, după ce eu anulasem întîlnirea.

Mi-a dat unul din paharele cu vin și l-a ciocnit cu al lui.

— Nu, nu glumesc. Doar nu-ți închipui că nu voiam să aflu cum a decurs prima săptămîină din restul vieții tale? În cinstea iubitei mele uluitoare.

— Mulțumesc, am spus eu aproape în șoaptă și am sorbit din pahar. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

6

— Măculiță, Doamne, veni coana redactoreasă de modă în persoană?! a țipat Jill cu prefăcută afectare cînd a deschis ușa. Hai încoa' și dă-i voie sor'tiilor mai mari să se prosterneze oleacă dinainte-ți.

— Redactoare de modă? am pufnit eu. Aiurea, mai degrabă neștiutoare de modă. Bun venit înapoi în lumea civilizată.

Am strîns-o la piept într-o îmbrățișare înfocată care mi s-a părut că a durat zece minute întregi și abia m-am îndurat să mă descleștez. Îmi fusese destul de greu cînd plecase la facultate la Stanford și mă lăsase singură cu părinții la vîrsta de nouă ani, dar îmi fusese încă și mai greu cînd plecase după aceea împreună cu prietenul ei — care acum îi era soț — la Houston. Tocmai la Houston! Întreg acel oraș mi se păruse de-a dreptul insuportabil de înecat în umezeală și infestat de țînțari, dar, de parcă asta nu era îndeajuns de infect, sora mea — sofisticata, frumoasa mea soră mai mare care iubea arta neoclasică și care își topea sufletul cînd recita poezii — se pricopsise și cu un accent sudic. Și nu doar cu acea vagă și subtilă intonație încîntătoare și melodioasă, ci cu o pronunție lăbărtată, evident rurală, ceva gen picamer-care-ți-găurește-tîmpanele. Încă nu-l iertasem pe Kyle pentru că o tirise în locul acela mizerabil, chiar dacă, trebuie să recunosc, altminteri era un cumnat

destul de acceptabil, dar nu înregistram nici un progres din partea lui cînd deschidea gura.

— Bună, Andy, draga mea, de cite ori ne vedem parcă ești tot mai frumoasă. „*Di citi ori ne v'dem parca ești tăt mai fr'moasi.*” Da' cu ce te hrănesc aia la *Runway*, ha?

Îmi venea să-i astup gura cu o minge de tenis ca să-l împiedic să vorbească, dar mi-a zîmbit, așa că m-am dus la el și l-am îmbrățișat. O fi vorbind el în sughițuri și o fi rinjind el prea lăbărțat, dar făcea săracul tot ce putea și o adora la modul absolut pe sora mea. Mi-am propus să fac un efort sincer și să nu mă strîmb chiar vizibil atunci cînd vorbește.

— Nu e un loc tocmai favorabil din punct de vedere alimentar, mă-nțelegi. Și dacă e să ne îmbolnăvim acolo, otrava e toată în apă, nu în mîncare. În fine, Kyle, și tu arăți grozav. O ții pe soră-mea ocupată în orașul acela mizerabil, nu?

— Andy, hai de ne fă o vizită, scumpo. Adă-l și pe Alex și puteți s-o puneți toți d'o vacanță.

Mi-a zîmbit mie, apoi lui Jill, care i-a zîmbit la rîndul ei și și-a trecut mîna peste obrazul lui. Erau dezgustător de îndrăgostiți unul de altul.

— Zău, Andy, e un oraș cu o cultură bogată, în care sînt multe de făcut. Amîndoi ne dorim să vii mai des să ne vizitezi. Nu e-n regulă să ne vedem numai cînd venim noi aici, a zis ea și a schițat un gest vag în direcția livingului părinților. Dacă poți să rezști în Avon, rezști în mod sigur și la Houston.

— Andy, ai și venit! Jay, a venit fata care face o carieră suitoare în marele New York, hai să-i dai ziua bună, a strigat mama, făcîndu-și apariția dinspre bucătărie. Parcă spuseseși că ne suni din stația de metrou.

— Doamna Myers tocmai o lua din stație pe Erika, așa că m-a lăsat și pe mine în drum. Cînd mîncăm? Mor de foame.

— Acum. Nu vrei să te aranjezi? Te așteptăm. Pari un pic cam ciufulit pentru un om ieșit din metrou. Să știi că nu e nici o problemă dacă...

— Mamă! am zis eu și i-am aruncat o privire amenințătoare.

— Andy! Arăți trăsnet. Vino-ncoace și îmbrățișează-ți bătrînul tată.

Tata, înalt și încă frumos la cei cincizeci și cinci de ani ai lui, mi-a zîmbit din hol. Ținea la spate o cutie de Scrabble și mi-a arătat-o iute pe lîngă picior. A așteptat pînă cînd toți ceilalți și-au întors privirile de la el și mi-a șoptit: „Te fac praf, să nu spui că nu ți-am zis”.

Am zîmbit și am încuviințat din cap. În pofida oricărei logici, m-am pomenit că ideea de a-mi petrece următoarele patruzeci și opt de ore împreună cu familia îmi face mare plăcere, mai mare decît în toți cei patru ani de cînd plecasem de acasă. Ziua Recunoștinței era sărbătoarea mea preferată, iar anul acesta eram hotărîtă să mă bucur cît mai mult de ea.

Ne-am adunat în sufragerie și am atacat masa îmbelsugată pe care o comandase mama în chip expert — varianta ei evreiască de cină în seara din ajunul Zilei Recunoștinței. Cornuri și piinici, brînză topită, somn și *latke*¹, aranjate toate profesionist pe platouri de unică folosință și care așteptau să fie transferate pe farfurii de unică folosință și consumate cu ajutorul furculițelor și cuțitelor de unică folosință. În timp ce liota dădea

1. Fel de mîncare specific evreiesc, cu cartofi, ceapă, usturoi și ouă.

năvală la mîncare, mama ne-a acordat un zîmbet plin de iubire, însoțit de o privire încărcată de mîndrie, de parcă ar fi gătit o săptămîină întreagă ca să-și hrănească și să le poarte de grijă copiilor.

Le-am povestit totul despre noul meu loc de muncă, străduindu-mă din răputeri să descriu o activitate pe care nu o înțelegeam nici eu pe deplin. Mi-a trecut pentru o clipă prin minte că sună de-a dreptul ridicol să le povestesc cum au sosit fustele acelea de pretutindeni și cite ore am petrecut cu împachetatul și expedierea cadourilor, și cum există un card electronic de identificare care te urmărește pretutindeni. Mi-a fost greu să descriu în cuvinte cită tensiune mă însoțise în îndeplinirea fiecăreia dintre sarcinile mele de serviciu, ca și faptul că, atunci cînd mă aflam la birou, mi se părea că munca mea era extrem de semnificativă, chiar importantă. Am tot vorbit și vorbit întruna, dar nu m-am priceput să explic o lume care, măcar că se afla la numai două ore depărtare în plan geografic, făcea de fapt parte dintr-un cu totul alt sistem solar. Toți dădeau din cap aprobator, zîbeau, unii mi-au pus întrebări și s-au prefăcut interesați, dar mi-am dat seama că totul părea mult prea îndepărtat, prea straniu și prea diferit de realitatea lor ca să aibă vreo noimă pentru niște oameni care – ca și mine pînă cu cîteva săptămîni în urmă – nu auziseră în viața lor de Miranda Priestly. Nici pentru mine nu avea cine știe ce noimă, ce-i drept: totul părea exagerat de dramatic, chiar aducea a Big Brother, dar era interesant. Chiar șic. Era în mod clar și fără umbră de îndoială un loc de muncă extra-super. Nu?

— Ei bine, Andy, crezi că vei fi fericită acolo timp de un an? Poate chiar o să vrei să rămîi

mai mult acolo, ce zici? a întrebat mama în timp ce ungea cu brînză topită un covrigel sărat.

Cînd semnasem contractul la Elias-Clark mă obligasem să rămîn asistenta Mirandei timp de un an – dacă rezistam și nu eram concediată, ceea ce în momentul de față mi se părea o eventualitate extrem de îndoielnică. Iar dacă îmi îndeplineam îndatoririle cu noblețe și entuziasm și cît de cît profesionist – ceea ce nu era stipulat în contract, dar fusese menționat de o jumătate de duzină de angajați de la resurse umane, precum și de Emily și de Allison – mă puteam afla în situația de a numi postul pe care mi-l doresc. Se subînțelegea, firește, că, oricare ar fi fost acela, ar fi fost la *Runway* sau cel puțin la Elias-Clark, dar eram liberă să solicit orice – de la recenzor pînă la postul de om de legătură între celebritățile Hollywoodului și *Runway*. Ultimele zece asistente care supraviețuiseră anului de muncă în slujba Mirandei deciseseră, în procent absolut, să lucreze la departamentul de modă de la *Runway*, dar așa ceva nu se referea și la mine. Acest termen minimal petrecut în biroul Mirandei era considerat cea mai bună metodă pentru a sări peste trei, patru, sau chiar cinci ani de muncă umiltoare în calitate de asistentă și de a avansa direct în poziții mai importante în locuri mai prestigioase.

— Sigur că da. Deocamdată toată lumea pare extrem de drăguță. Emily e un pic cam... ăă... *devotată*, dar altminteri, totul a fost grozav. Nu știu, dar cînd o ascult pe Lily povestind despre examenele pe care le tot dă, sau pe Alex despre chestiile de rahat pe care le face la serviciu, încep să realizez că am fost foarte norocoasă. În fond, cine mai merge într-o mașină cu șofer încă

din prima zi de muncă? Zău așa, să fim serioși. Așa că, da, cred că o să fie un an grozav și abia aștept să se întoarcă Miranda. Cred că sint pregătită.

Jill și-a dat ochii peste cap și mi-a aruncat o privire care voia să spună: *Mai lasă timpenniile, Andy. Știm cu toții că lucrezi, mai mult ca sigur, pentru o vrăjitoare psihopată înconjurată de stilști anorexici și că te străduiești să colorezi tabloul asta în roz-bombon fiindcă ți-e teamă că te-ai băgat în ceva din care nu mai poți ieși*, dar în loc de asta a spus:

— Sună grozav, Andy, zău că da. Fantastică ocazie.

Ea era singura persoană dintre toți cei așezați acum la masă care mă putea înțelege, pentru că înainte de a se muta în lumea a treia lucrase vreme de un an într-un mic muzeu particular din Paris, și acolo căpătase oarece interes față *haute couture*. Sigur, era mai degrabă un observator al aspectului artistic și estetic decât un consumator, dar fusese cât de cât implicată în lumea modei.

— Și noi avem vești grozave, a continuat ea și a întins mîna spre Kyle. El și-a pus pe masă ceașca de cafea și a întins spre ea ambele mîini.

— O, slavă Domnului, a exclamat mama pe loc și s-a lăsat pe speteaza scaunului, să juri că tocmai îi luase cineva din spinare greutatea de o sută de kilograme pe care o căra de două decenii încoace, după care a continuat: Era și timpul.

— Felicitări amindurora! Mărturisesc că o cam îngrijorasei pe maică-ta. Doar nu mai ești proaspăt căsătorită, nu-i așa? Chiar începusem să ne luăm de gînduri... a zis tata de la locul lui, din capul mesei, și a ridicat o sprinceană.

— Oho, asta e o veste mare. Era și timpul să devin mătușică. Și cînd se naște micuțul?

Amîndoi au părut total debusolați, așa că, preț de cîteva clipe, m-am temut că ne-am înșelat și că vestea cea „grozavă” era că își construiau o casă nouă, mai mare, în mlaștina aia în care trăiau, sau că, cine știe, Kyle se hotărîse în sfîrșit să plece de la firma de avocatură a lui taică-său și că avea s-o ajute pe sora mea să deschidă galeria de artă la care visase dintotdeauna. Poate ajunsesem noi la o concluzie pripită, fiind cu toții prea dornici să auzim cum că e pe cale să vină pe lume un nepoțel sau nepoțică. În ultima vreme, era singura temă pe care o dezbăteau părinții noștri: analizau și disecau întruna motivele pentru care sora mea și Kyle — care aveau deja peste treizeci de ani, cu patru ani de căsătorie în urma lor — încă nu se reproduceseră. De vreo șase luni încoace tema cu pricina ajunsese de la stadiul de obsesie familială la cel de criză notorie.

Sora mea părea îngrijorată. Kyle s-a încruntat. Părinții păreau gata să leșine din cauza tăcerii. Tensiunea era palpabilă.

Jill s-a ridicat de pe scaun, s-a dus la Kyle și s-a proptîit pe genunchii lui. Și-a încolăcit brațele în jurul gîtului lui, și-a apropiat obrazul de al lui și i-a șoptit ceva la ureche. Am aruncat o privire în direcția mamei, care părea că în vreo zece secunde avea să cadă în stare de inconștiență, cu micile ei riduri din jurul ochilor adîncite cît niște tranșee.

În sfîrșit, în sfîrșit, au chicotit amîndoi, s-au întors spre noi și au rostit într-un glas:

— O să avem un copil.

Și în cameră s-a făcut lumină. Și s-au pornit țipetele. Și îmbrățișările. Mama a sărit în picioare

cu atîta iușeală, încît a dărimat scaunul, care la rîndul lui a lovit un ghiveci cu un cactus, care a rămas proptit în ușa glisantă de sticlă. Tata a înhățat-o pe Jill și a sărutat-o pe amîndoi obraji și pe creștet și, pentru înția oară de la nunta lor încoace, l-a sărutat și pe Kyle.

Am bătut cu furculița în cutia mea cu suc de cireșe negre și am declarat că vreau un toast.

— Vă rog să ridicăți toți paharele, ridicăți paharele în cinstea pruncului Sachs care va spori rîndurile familiei.

Kyle și Jill mi-au aruncat o privire semnificativă, așa că am continuat:

— Ei da, tehnic vorbind, va fi un prunc Harrison, dar știu că sufletește va fi un Sachs. În cinstea lui Kyle și și a lui Jill, viitori părinți perfecți ai celui mai perfect copil de pe fața pămîntului.

Am ciocnit cu pahare de suc și cești de cafea și am toastat în cinstea cuplului zimbăreț și a taliei de șaizeci de centimetri a surorii mele. Am strîns masa aruncînd pur și simplu tot ce era pe ea în coșul de gunoi, timp în care mama se străduia să o convingă pe Jill să dea copilului numele diverselor rude defuncte. Kyle sorbea din ceașca de cafea și părea mulțumit de sine și, puțin înainte de miezul nopții, tata și cu mine ne-am furișat în biroul lui, să jucăm Scrabble.

El a adus aparatul pentru zgomot de fond pe care îl folosea cînd primea pacienți în timpul zilei, ca să nu audă zgomotele din restul casei și ca să-i împiedice pe cei de afară să audă ce se vorbea în birou. Ca orice bun psihiatru, tata instalase o canapea cenușie din piele în colțul mai îndepărtat — și era atît de moale, îmi plăcea să-mi pun capul pe brațul ei — și trei fotolii gen hamac, în care stăteau ca-ntr-o pungă. Ca-n pîntecele mamei, spunea tata. Biroul lui era negru și

lucios, pe el trona un calculator cu monitor plat, iar scaunul se potrivea cu biroul: mare, negru, din piele, cu speteaza înaltă și foarte elegant. Un perete întreg cu tomuri de psihologie protejate de geamuri, o colecție de tulpini de bambus într-o vază foarte înaltă de cristal, așezată pe covor, și cîteva afișe colorate înrămate — singura pată de culoare din toată camera — completau aspectul futurist. M-am așezat direct pe covor, între canapea și birou, iar el a făcut același lucru.

— Ei, și acum spune-mi care-i problema, de fapt, Andy, a zis el și mi-a întins plăcuța de așezat literele. Sînt sigur că te simți copleșită de tot ce e în jurul tău.

Mi-am luat cele șapte litere și le-am aranjat pe plăcuță.

— Mda, ultimele două săptămîni au fost cam aiurite. Întîi mutarea, pe urmă începutul serviciului. E un loc ciudat, e greu de explicat. Toți sînt frumoși, supli și poartă haine senzaționale. Și par cu toții într-adevăr foarte drăguți — extrem de prietenoși. Mai că-ți vine să crezi că sînt dependenți de ceva medicamente care se dau numai pe rețetă, zău așa. Nu știu, dar...

— Dar, ce? Ce vrei să spui?

— Nu pot să-mi dau seama exact care-i problema. E doar senzația pe care o am că totul nu e decît un castel de cărți de joc pe cale să se prăbușească în jurul meu. Nu pot să scap de sentimentul că e ridicol să lucrez pentru o revistă *de modă*, mă înțelegi? Ce am avut de făcut pînă acum nu mi-a cerut prea multă inteligență, dar nici nu-mi pasă. E suficient de interesant pentru că totul e atît de nou pentru mine, înțelegi?

A dat afirmativ din cap.

— Știu că e un loc de muncă „trăsnet“, dar mă tot întreb în ce fel mă pregătește el pentru

The New Yorker. Dar poate că nu fac decît să caut noduri în papură, pentru că totul pare deocamdată prea frumos ca să fie adevărat. Poate că totuși nu sînt decît nebulă și gata.

— Nu cred că ești nebulă, scumpo. Cred că ești sensibilă. Dar trebuie să mă declar de acord cu tine, cred că a dat norocul peste tine cu slujba asta. Alții trăiesc o viață întreagă fără să aibă parte de tot ce vei avea tu anul ăsta. Gîndește-te și tu! Primul tău job după absolvire și lucrezi deja pentru cea mai importantă femeie de la cea mai rentabilă revistă de la cel mai mare trust editorial din lume! Vei avea ocazia să vezi cum se desfășoară totul, de la nivelul cel mai de sus pînă la cel mai de jos. Dacă ții ochii deschiși și ai grijă să-ți pui bine în ordine prioritățile, vei învăța într-un an mai mult decît înveți în întreaga lor carieră majoritatea celor care lucrează în domeniu.

A etalat apoi primul lui cuvînt, JOLT¹.

— Nu-i rău pentru primul cuvînt, am zis eu și i-am calculat punctajul, după care l-am dublat, pentru că forma primul cuvînt întotdeauna pe pătratul roz, adică se dubla, după care am înscris punctajul pe o coală de hîrtie. Tata : 22 de puncte, Andy : 0. Literale mele nu promiteau să formeze cine știe ce cuvinte. Am adăugat un A, un M și un E la prima literă, L², și am notat amărățile mele șase puncte.

— Vreau doar să fiu sigur că o să depui tot efortul care merită, a zis el învîrtind de zor literele pe plăcuță. Cu cît mă gîndesc mai mult la toată povestea asta, cu atît sînt mai convins că slujba asta o să-ți aducă lucruri bune în viață.

— Ei bine, sper să ai dreptate, că m-am tăiat în hîrtia aia de împachetat cît să-mi ajungă pentru foarte multă vreme de acum înainte. Sper să mă aleg cu ceva mai mult din toată povestea asta.

— O să te alegi, scumpo, o să te alegi. Ai să vezi. Ți s-o fi pîrînd ție acum că faci chestii cam stupide, dar, crede-mă, nu e așa. E începutul unei chestii fantastice, simt eu. Și m-am documentat cu privire la șefa ta. Miranda asta pare a fi o femeie dură și nu mă îndoiesc că așa și e, dar cred că pînă la urmă o s-o plăci. Și cred că și ea o să te placă.

A etalat cuvîntul TOWEL¹ după ce s-a servit cu litera E de la mine și a părut încîntat.

— Sper să ai dreptate, tată. Sper foarte mult să ai dreptate.

*
*
*

— E editoarea de la *Runway* — știi tu, revista de modă! am șoptit eu grăbită în receptorul telefonului și m-am străduit cu vitejie să nu-mi trădez extrema enervare.

— A, da, știi care e! a răspuns Julia, asistentă la departamentul de publicitate de la Scholastic Books. Grozavă revistă. Îmi plac mai ales scrisorile în care fetele povestesc treburi jenante despre menstruație. Sînt chiar adevărate? Ai citit-o pe aceea în care...

— Nu, nu, nu e revista pentru adolescente. E în mod clar scrisă pentru adulți. Cel puțin teoretic, am gîndit. Chiar nu ai văzut niciodată *Runway*? E oare posibil să nu o fi văzut nicio dată? m-am minunat eu. În fine, numele se scrie

1. Jolt — zdruncinătură.

2. Lame — imperfect, incomplet, defectuos.

1. Towel — prosop.

P-R-I-E-S-T-L-Y. Da, Miranda, am zis cu infinită răbdare. Și m-am întrebat cum ar reacționa Miranda dacă ar ști că vorbesc la telefon cu cineva care n-a auzit niciodată de ea. Nu prea bine, evident.

— Ei bine, dacă m-ai putea suna cât de urgent posibil, ți-aș fi cu adevărat recunoscătoare, i-am spus Juliei. Și dacă redactorul-șef își face apariția cât de curînd, *te rog*, spune-i să mă sune.

Era într-o vineri dimineață, era mijlocul lui decembrie, și dulcea, dulcea libertate a weekend-ului era la doar zece ore depărtare. Tocmai mă străduisem să o conving pe Julia-cea-necunoscutoare-într-ale-modei de la Scholastic că Miranda Priestly chiar era o persoană importantă, pentru care merita să încalci cîteva reguli și elemente de logică. Treaba asta se dovedise cu mult mai dificilă decît îmi închipuisem. De unde era să știu că trebuia să explic cuiva care nu auzise niciodată de cea mai prestigioasă revistă de modă din lume – sau de editorul ei – ce poziție importantă ocupa Miranda? În cele patru scurte săptămîni de cînd lucram ca asistentă a Mirandei îmi dădusem deja seama că exercitarea de presiuni și solicitarea unor favoruri făceau parte din slujbă, dar, de regulă, persoana pe care încercam să o conving, să o intimidez sau asupra căreia exercitam presiuni capitula imediat la simplul auz al binecunoscutului nume al șefei mele.

Din păcate pentru mine, Julia lucra pentru o editură de manuale școlare, unde cineva ca Nora Ephron¹ sau Wendy Wasserstein² ar fi avut mai multe șanse să fie tratate ca niște VIP-uri decît

o persoană faimoasă pentru gustul ei impecabil în materie de blănuri. În sinea mea, mi se părea de înțeles. Am încercat să-mi readuc în memorie niște vremuri de mult apuse, cînd nu auzisem nici eu de Miranda Priestly – cu cinci săptămîni în urmă –, dar nu am reușit. Știam însă că astfel de vremuri de legendă existaseră cîndva. Am învidiat indiferența Juliei, dar aveam o treabă de făcut și îi dividea nu-mi era de nici un ajutor.

Cel de-al patrulea volum din seria Harry Potter urma să iasă de sub tipar a doua zi, sîmbătă, iar fiicele gemene ale Mirandei, în vîrstă de zece ani, voiau fiecare cîte un exemplar. Primele exemplare aveau să ajungă în librării abia luni, dar eu trebuia să pun mina pe cele două exemplare sîmbătă dimineața – la doar cîteva minute după ce ieșeau pe ușa depozitului. Ca atare, Harry și restul trupei lui trebuiau să prindă un avion particular spre Paris.

Telefonul mi-a întrerupt meditația. Am ridicat receptorul ca întotdeauna, acum că Emily avea destulă încredere să mă lase să vorbesc cu Miranda. Și le vorbeam, frătore, de cel puțin douăzeci de ori pe zi. Chiar și de la distanță, Miranda reușise să se strecoare în viața mea și să pună total stăpînire pe ea; lătra ordine și cereri și pretenții în ritm rapid de la șapte dimineața pînă cînd mi se permitea, în sfîrșit, să plec acasă, la nouă seara.

— Ahn-dre-ah? Alo? E cineva acolo? Ahn-dre-ah!

Am sărit de pe scaun cînd am auzit-o strîgîndu-mi numele. Mi-au trebuit cîteva momente să-mi aduc aminte și să mă obișnuiesc cu ideea că ea nu se afla în biroul de alături – că nu se afla nici măcar în aceeași țară cu mine și că, pentru moment, eram în siguranță. Emily mă

1. Scenaristă, regizoare, redactor de revistă și scriitoare americană.

2. Scenaristă, producătoare și actriță americană.

asigurase că Miranda habar n-are că Allison fusese promovată sau că eu fusesem angajată, că astea erau amănunte total nesemnificative pe care nu avea nici un rost să i le pomenești. Atâta vreme cît cineva răspundea la telefon și procura lucrurile de care avea nevoie, identitatea reală a persoanei respective era total lipsită de însemnătate.

— Nu înțeleg și pace de ce-ți trebuie așa de mult timp pînă vorbești după ce ridici receptorul, a declarat ea. În gura oricui altcuiva, fraza ar fi putut suna ca o smiorcăială, dar într-a Mirandei suna rece și ferm, așa cum și intenționase. Așa cum era ea. În caz că încă n-ai observat de cînd lucrezi aici, atunci cînd sun eu trebuie să răsponzi imediat. E foarte simplu. Înțelegi? Eu sun. Tu răspunzi. Crezi că poți să te descurci, Ahn-dre-ah?

Deși nu mă putea vedea, am încuviințat din cap ca un ținc de șase ani brustuluit pentru că a aruncat cu macaroune pe plafon. M-am străduit să nu uit că nu trebuie să îi zic „doamnă”, greșeală pe care o făcusem cu o săptămînă în urmă și din cauza căreia era cît pe ce să fiu concediată.

— Da, Miranda, îmi pare rău, am răspuns eu cu voce domoală și cu fruntea plecată.

Și în clipa aceea chiar îmi părea rău, îmi părea rău că vorbele ei nu îmi rezonasera în creier cu trei zecimi de secundă mai devreme, că întîrziaseam să spun „Biroul Mirandei Priestly” o fracțiune de secundă peste cît era absolut necesar. Timpul ei era, după cum mi se reamintea fără încetare, mult mai prețios decît al meu.

— Foarte bine. Iar acum, după ce am irosit atîta timp, putem începe? Ți s-a confirmat rezervarea domnului Tomlinson? a întrebat ea.

— Da, Miranda. Am făcut rezervare pentru domnul Tomlinson la restaurantul Four Seasons pentru ora unu.

Știam perfect ce urmează. Cu doar zece minute în urmă mă sunase și îmi poruncise să fac o rezervare la Four Seasons și să-l sun pe domnul Tomlinson, pe șoferul ei și pe dădăcă pentru a le comunica planul, iar acum o să vrea cu siguranță să schimbe totul.

— Ei bine, m-am răzgîndit. Four Seasons nu e cel mai potrivit restaurant pentru prînzul lui cu Irv. Rezervă o masă de două persoane la Le Cirque și nu uita să-i spui lui *maitre d'* că ei vor dori să stea în partea din *spate* a restaurantului. Nu la vedere, nu în față. În *spate*. Asta e tot.

La început, cînd am avut primele convorbiri telefonice cu Miranda, gîndisem că atunci cînd spunea „asta e tot” voia de fapt să spună ceva de genul „mulțumesc”. În cea de-a doua săptămînă însă m-am răzgîndit în privința asta.

— Bineînțeles, Miranda. *Mulțumesc*, am zis eu cu un zîmbet.

Am auzit tăcerea de la capătul celălalt al firului, ea se întreba ce să-mi răspundă. Își dădea oare seama că, în fond, îi atrăgeam atenția asupra faptului că refuză să spună „mulțumesc”? I se părea oare bizar că eu îi mulțumesc pentru că-mi tot comandă ba una, ba alta? În ultima vreme începusem să-i mulțumesc după fiecare dintre comentariile ei sarcastice sau comenzile date rău-tăcios la telefon, iar tactica asta îmi producea o ciudată senzație de plăcere. Cred că-și dădea seama că-mi bat joc oarecum de ea, dar ce putea să zică? *Ahn-dre-ah*, nu vreau să te mai aud vreo dată mulțumindu-mi. Îți interzic să-ți mai exprimi recunoștința în acest fel! De fapt însă,

dacă stau să mă gîndesc mai bine, din partea ei mă puteam aștepta chiar și la așa ceva.

Le Cirque, Le Cirque, Le Cirque, mi-am tot repetat în gînd, hotărîtă să fac rezervarea respectivă cît mai curînd posibil, ca să-mi pot vedea apoi de problema, mult mai spinoasă, a lui Harry Potter. Funcționarul cu rezervarea de la *Le Cirque* s-a declarat imediat de acord să aibă o masă pregătită pentru domnul Tomlinson și Irv de îndată ce aceia vor ajunge acolo.

Emily s-a întors dintr-o scurtă plimbare și m-a întrebat dacă a sunat Miranda.

— Numai de trei ori și nu m-a amenințat că mă concediază în nici una dintre convorbiri, am declarat eu cu mîndrie. A făcut, firește, apropouri, dar nu m-a amenințat pe față. E și ăsta un progres, nu?

A rîs în felul acela în care rîdea numai atunci cînd făceam haz de propria-mi persoană, după care m-a întrebat ce voia Miranda, idolul ei.

— Voia doar să schimb rezervarea lui B-DAD pentru prînz. Nu prea știu de ce trebuie să fac eu treaba asta, cită vreme el are propria asistentă, dar ce să-i faci, nu e cazul să-mi pun prea multe întrebări pe-aici.

*Mr. Blind, Deaf and Dumb*¹ era porecla pe care i-o dădusem noi celui de-al treilea soț al Mirandei. Deși pentru publicul larg nu părea deloc așa, noi, cei în cunoștință de cauză, eram convinși că avea toate cele trei deficiențe susmenționate. Pentru că altminteri nu exista nici o explicație pentru faptul că un tip de treabă ca el putea suporta traiul alături de ea.

A venit apoi momentul să îl sun pe însuși B-DAD. Dacă nu-l sunam acum, poate nu mai

avea cum să ajungă la restaurant în timp util. Își întrerupsese vacanța pentru două zile de întîlniri de afaceri și prînzul acesta cu Irv Ravitz – director general executiv al firmei Elias-Clark – era cea mai importantă dintre ele. Miranda voia ca toate amănuntele să fie planificate perfect – de parcă asta mai constituia pentru cineva o surpriză. Numele adevărat al lui B-DAD era Hunter Tomlinson. El și Miranda se căsătoriseră în vara anului de dinaintea celui în care începusem eu să lucrez acolo și a fost urmarea unui stil unic de făcut curte: ea îl urmărea, el se dădea sfios. După cum povestea Emily, îl fugărise fără preget pînă cînd el cedase pur și simplu, pentru că se săturase să o tot evite. Ea își părăsise cel de-al doilea soț (solist principal al uneia dintre cele mai faimoase trupe de muzică pop de la sfîrșitul anilor '60, tatăl gemenelor) fără să-i spună o vorbă, avocatul ei îi servise aceluia doar actele de divorț, și se măritase după exact douăsprezece zile de la pronunțarea definitivă a divorțului. Domnul Tomlinson se supusese ordinului și se mutase în casa ei luxoasă din Fifth Avenue. O văzusem o singură dată pe Miranda și nu-l văzusem încă pe noul ei soț, dar vorbisem atîtea ore la telefon cu amîndoi, încît simțeam că, din păcate, fac parte oarecum din familie.

Telefonul a sunat de trei ori, de patru ori, de cinci ori... *hmm, mă întreb pe unde o fi umblind asistenta lui?* M-am rugat să dau peste un robot, pentru că nu aveam deloc chef să stau la tacla-lele alea aiurite și prietenoase care lui B-DAD îi plăceau atît de mult. Dar am dat de secretară.

— Biroul domnului Tomlinson, a cîripit ea cu accentul ei extrem de sudic. Cu ce v-aș putea fi de folos? *Cu ce v-aș putia fee dă fooloos?*

— Bună, Martha, sînt eu, Andrea. Uite ce e, nu e nevoie să vorbesc cu domnul Tomlinson, ai

1. *Blind, Deaf and Dumb* – Orb, surd și mut.

putea tu să-i transmiți un mesaj din partea mea? Am făcut o rezervare pentru...

— Scumpo, da' știi că domnul T. vrea întotdeauna să vorbească cu tine. O clipă.

Și, pînă să protestez, m-am pomenit ascultînd varianta orchestrală a melodiei *Don't Worry, Be Happy* a lui Bobby McFerrin. Splendid. Se potrivea perfect cu stilul lui alegerea celei mai enervant de optimiste melodii compuse vreodată pentru a-i binedispune pe cei care așteptau să vorbească la telefon cu el.

— Andy, tu ești, iubito? a întrebat el cu vocea lui profundă, ușor de recunoscut. Domnul Tomlinson o să creadă că vrei să îl eviți. Au trecut secole de cînd am avut plăcerea să stau de vorbă cu tine.

O săptămînă și jumătate, mai precis. Pe lîngă faptul că era orb, surd și mut, domnul Tomlinson mai avea și obiceiul extrem de agasant de a se referi la sine folosind persoana a treia.

Am respirat adînc.

— Bună ziua, domnule Tomlinson. Miranda mi-a cerut să vă anunț că prînzul va avea loc la ora unu la Le Cirque. A zis că o să...

— Iubito, a zis el cu vocea domoală și calmă. Destul cu toate planificările astea, măcar pentru o clipă. Oferă-i unui om bătrîn un dram de plăcere și povestește-i domnului Tomlinson totul despre viața ta. Vrei să faci asta pentru el? Spune-mi, draga mea, ești fericită că lucrezi pentru soția mea?

Eram eu oare fericită că lucrez pentru soția lui? Hmm. Păi, să ne gîndim puțin. Sînt fericită puii mamiferelor atunci cînd un animal de pradă le înghite cu cap cu tot? Păi, da, bineînțeles, blegomanule, sînt cuprinsă de o veritabilă fericire delirantă că lucrez cu nevastă-ta. Cînd noi

două nu sîntem prea ocupate, ne punem una alteia măști de nămol pe față și stăm la taclale despre idilele noastre. E ca un fel de petrecere între fete, dacă vrei să știi. Toată chestia e o mare și splendidă distracție, ce mai.

— Domnule Tomlinson, îmi place foarte mult locul meu de muncă și mi se pare adorabil să lucrez pentru Miranda.

Mi-am ținut răsufleta și am sperat să se lase păgubaș.

— Ei bine, domnul T. e încîntat că totul merge bine.

Bravo ție, timpitule, dar chiar ești încîntat?

— Minunat, domnule Tomlinson. Distracție plăcută la prînz, i-am tăiat-o eu înainte ca el să mă întrebe, inevitabil, ce planuri am pentru weekend, după care am închis telefonul.

M-am lăsat pe spate în scaun și mi-am rotit privirea prin birou. Emily era adîncită în studiarea uneia dintre facturile Mirandei, în valoare de douăzeci de mii de dolari, de pe cardul de credit American Express, cu sprincenele ei bine îngrijite încruntate de extrema concentrare. Proiectul Harry Potter se înălța amenințător la orizont și trebuia să trec imediat la acțiune dacă voiam să apuc s-o șterg de aici pe ziua de azi.

Lily și cu mine plănuisem un weekend consacrat exclusiv vizionării de filme. Eu eram extenuată din cauza serviciului, iar ea, stresată din cauza orelor de curs, așa că ne promiseseam reciproc să subzistăm două zile exclusiv cu bere și *doritos*¹. Nici un fel de *Snackwells*². Nici o Cola light. Și absolut nici o pereche de pantaloni

1. Sandvici în stil mexican, cu carne, brînză și legume, învelite într-o crustă crocantă.

2. Biscuiți cu cremă.

negri. Deși vorbeam tot timpul, nu stătuserăm de fapt prea mult împreună de cind mă mutasem în oraș.

Deveniserăm cele mai bune prietene încă din clasa a opta, cînd o văzusem pentru prima dată pe Lily plîngînd singură la o masă la cantină. Tocmai se mutase cu bunica ei și fusese înscrisă la școala noastră, după ce devenise clar că părinții ei nu aveau să revină prea curînd să o ia. Ei o șterseseră cu cîteva luni mai înainte, urmîndu-i pe băieții de la Dead¹ (făcuseră copilul la vîrsta de nouăsprezece ani și îi interesa mai mult muzica aiurită decît bebelușii), așa că pe ea o lăsaseră la niște drogați de prieteni de-ai lor care locuiau într-o comunitate din New Mexico (sau „în colectiv”, cum prefera să zică Lily). Cînd, un an mai tîrziu, bunica lui Lily a văzut că ei tot nu s-au întors, a luat-o din colectiv (sau „din cult”, cum prefera să zică bunica lui Lily) și a dus-o la ea acasă, în Avon. În ziua în care o găsisem plîngînd la cantină, bunica ei o silise să-și tundă lațele murdare și să-și pună o rochie pe ea, iar Lily nu era încîntată de chestia asta. Ceva din felul în care vorbea, felul în care mi-a spus „Asta-i așa Zen din partea ta” sau „Hai să ne decompresăm” m-a umplut de încintare și am devenit imediat prietene. Am fost nedespărțite pînă la sfîrșitul liceului și am fost colege de cameră toți cei patru ani la Brown. Lily încă nu se hotărîse dacă preferă rujul MAC sau colierele din cîneșă și era și acum prea „zărghită” ca să ducă o treabă la bun sfîrșit, dar ne completam bine una pe cealaltă. Și mi-era dor de ea. Pentru că, ea fiind în anul întîii la doctorat, iar eu fiind, practic, o sclavă, nu ne prea văzuserăm în ultima vreme.

1. Trupa Dead Jesus.

Abia așteptam weekendul. Simțeam cum zilele de muncă de paisprezece ore îmi apasă picioarele, brațele, spinarea. Ochelarii înlocuiseră lentilele de contact pe care le purtasem un deceniu înainte de a veni aici, pentru că ochii îmi erau prea uscați și prea obosiți ca să le mai accepte. Fumam un pachet de țigări pe zi și trăiam din cafelele de la Starbucks (plătite, firește, de firmă) și cu *sushi* la pachet (plătit tot de firmă). Începusem deja să slăbesc. Kilogramele pe care le pierdusem în urma dîzenteriei se puseseră, pentru scurtă vreme, la loc, dar după cele cîteva săptămîni petrecute la *Runway* începuseră să se topească iarăși. Era ceva în aerul biroului probabil, sau poate era obstinația cu care angajații evitau mincarea. Avusesem deja o infecție la sinusuri și eram foarte palidă, și toate astea după doar patru săptămîni. Iar Miranda nici nu venise încă la birou. La dracu! Meritam *un weekend*.

Și-n toată combinația asta dăduse buzna și Harry Potter și eu nu eram cituși de puțin mulțumită. Miranda sunase azi-dimineață. Îmi spusese în doar cîteva secunde ce vrea, dar mie îmi trebuise o veșnicie să îi interpretez instrucțiunile. Am învățat repede că în lumea Mirandei Priestly era mai bine să faci o greșală și să cheltuești pe urmă o grămadă de timp și de bani ca să o corectezi, decît să recunoști că nu îi înțelegi instrucțiunile întortocheate, rostite cu puternic accent britanic, și să ceri lămuriri. Așa că, atunci cînd a mormăit ceva despre procurarea cărților despre Harry Potter pentru gemene și expedierea lor la Paris, am știut, din pură intuiție, că treaba asta avea să se amestece în planurile mele de weekend. Cînd mi-a închis telefonul în nas cîteva minute mai tîrziu, m-am uitat panicată spre Emily.

— Ce, Doamne, ce-a spus? m-am smiorcăit eu și mi-a fost ciudă că am fost prea speriată ca să o rog pe Miranda să repete. De ce nu înțeleg un cuvânt din ce spune femeia asta? Nu e vina mea, Em, eu vorbesc engleza, am vorbit-o dintotdeauna. Știu că o face special, ca să mă înnebunească pe mine.

Emily mi-a aruncat privirea ei obișnuită, încărcată cu un amestec de dezgust și milă.

— Dat fiind că respectiva carte iese mâine de sub tipar și ele nu sînt aici ca să o cumpere, ea vrea să iei tu două exemplare și să le trimiți la Teterboro. Avionul o să le ducă de acolo la Paris, a recapitulat ea pe un ton rece, de parcă m-ar fi provocat să îndrăznesc vreun comentariu cu privire la ridicolul unor asemenea instrucțiuni.

Mi-am amintit din nou că Emily ar face orice – la propriu – dacă asta însemna să îi ofere o cit de mică plăcere Mirandei. Mi-am dat ochii peste cap și mi-am ținut gura.

Dat fiind că NU aveam de gînd să sacrific nici măcar o fracțiune de secundă din weekend ca să îi execut ordinele și dat fiind că aveam la dispoziție resurse nelimitate de bani și putere (ale ei), am petrecut restul zilei făcînd aranjamente pentru ca Harry Potter să-și ia zborul spre Paris. Întîi, cîteva cuvinte adresate Juliei, de la Scholastic:

Draga mea Julia,

Asistenta mea, Andrea, mi-a spus că ești o drăguță și că ție trebuie să-ți mulțumesc din suflet. Ea m-a informat că ești singura persoană capabilă să faci rost de două exemplare din acea minunată carte pentru mine. Am vrut să-ți transmit cît de mult apreciez strădania pe care ai depus-o în acest scop și istețimea

de care ai dat dovadă. Fii convinsă că dragele mele fiece vor fi foarte fericite. Și nu ezita să-mi spui dacă pot face vreodată o favoare unei fete excepționale ca tine.

*Pupici,
Miranda Priestly*

I-am falsificat numele cu o înfloritură perfectă (numărările ore de exercițiu sub supravegherea lui Emily, care îmi explicase cum să fac „a”-ul de la coadă un pic mai buclat, începuseră în sfîrșit să dea roade), am prins biletul de ultima ediție *Runway* – care nu apăruse încă la chioșcuri – și am chemat un mesager rapid să trimită pachetul la biroul din centru al editurii Scholastic. Dacă nici asta nu avea să producă rezultate, altceva nu putea nici atît. Mirandei nu-i păsa că noi îi falsificam semnătura – o scutea de mărunțisuri plictisitoare –, dar s-ar fi învințit probabil de furie dacă ar fi aflat că eu compusesem ceva atît de politicoasă, atît de *adorabil*, în numele ei.

Cu abia trei scurte săptămîni în urmă mi-aș fi anulat imediat planurile dacă m-ar fi sunat Miranda și mi-ar fi cerut să fac ceva pentru ea în weekend, acum însă eram destul de experimentată – și blazată – ca să îndulcesc puțin regulile. Dat fiind că Miranda și fetele ei nu aveau să fie personal la aeroportul din New Jersey cînd avea să ajungă *Harry* acolo, în ziua următoare, nu vedeam nici un motiv pentru care trebuia să fiu eu cea care îl va duce acolo personal. Presupunînd, și rugîndu-mă, că Julia o să reușească să facă rost de cele două exemplare, am pus la punct cîteva amănunte. Am format și iar am format la numere de telefon și în mai puțin de o oră s-a născut un adevărat plan de acțiune.

Brian, un inimos asistent de redacție de la Scholastic – care m-a asigurat că va obține peste vreo două ore aprobarea Juliei – urma să ia cu el acasă cele două exemplare în această seară, ca să nu fie nevoit să se întoarcă simbătă la birou. Brian avea să lase cărțile la portarul clădirii lui din Upper West Side, iar eu urma să trimit o mașină să le ia de acolo a doua zi, la unsprezece dimineața. Șoferul Mirandei, Uri, mă va suna pe celular ca să confirme că a preluat coletul și că e în drum spre aeroportul Teterboro, unde cele două cărți vor fi predate pilotului avionului particular al domnului Tomlinson și de unde vor fi transportate la Paris. O clipă mi-a trecut prin minte să desfășor întreaga operațiune sub un nume secret de cod, ca să aducă și mai mult a operațiune KGB, dar m-am lăsat păgubașă, pentru că Uri și așa abia bălmăjea engleza. Verificasem cât de repede putea ajunge coletul cu cel mai rapid curier DHL, dar acolo nu puteau asigura livrarea decît luni, ceea ce era, evident, inacceptabil. De aceea fusesem nevoită să recurg la ideea cu avionul particular. Dacă totul se va desfășura conform planului, micile Cassidy și Caroline se vor trezi din somn în apartamentul lor parizian duminică dimineață și își vor bea lăpticul la micul dejun citind noile aventuri ale lui Harry – *cu o zi întreagă înaintea tuturor prietenelor lor*. Mi se încălzea sufletul de drag, zău așa.

La cîteva minute după ce rezervasem mașinile și îi puseseam pe toți cei implicați în gardă, Julia m-a sunat. Deși se dovedise o treabă extrem de dificilă și avea toate șansele să dea de necaz din cauza asta, s-a declarat încîntată să îi dea lui Brian două exemplare pentru doamna Priestly. Aleluia.

*
*
*

— Îți vine să crezi că *s-a logodit*? m-a întrebat Lily în timp ce derula videocaseta cu *Ferris Bueller*¹. Păi nu avem decît douăzeci și trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu – ce atîta grabă?

— Știu, pare foarte ciudat, am zis eu din bucătărie. Dar poate că maică-sa și taică-său nu-l lasă să moștenească imensa avere decît după ce se așază la casa lui. Ei da, ăsta ar fi motiv să-i pună verigheta pe deget. Sau poate se simte și el singur?

Lily s-a uitat la mine și a izbucnit în rîs.

— Firește, doar nu se poate să se fi îndrăgostit pur și simplu de ea și să vrea să-și petreacă restul vieții împreună, nu? Păi, am stabilit deja definitiv că așa ceva nici nu intră în discuție, Corect?

— Corect. Așa ceva nici nu intră în discuție. Încearcă altceva.

— Ei bine, atunci mă văd nevoită să-ți relev și o a treia posibilitate. E homosexual. Abia acum și-a dat și el seama de chestia asta – deși eu am știut-o dintotdeauna – și realizează că părinții lui nu se vor împăca în veci cu ideea, așa că acoperă totul dînd buzna să se însoare cu prima fată ieșită în cale. Ce zici de asta?

Casablanca era următorul film pe listă și Lily a trecut cu „repede înainte” peste distribuție, în timp ce eu îmi încălzeam ceașca de cacao în minuscula bucătărie din garsoniera ei din Morningside Heights. Lenevisem amîndouă toată după-amiaza de vineri – ne oprisem din vizionat numai ca să fumăm și să tragem o fugă pînă la

1. Comedie din 1986.

Blockbuster să închiriem alte filme. După-amiaza de simbătă ne găsisem cam agitate, așa că am dat o raită prin SoHo pentru câteva ore. Ne-am cumpărat fiecare cite un top scurtuț pentru petrecerea de Anul Nou de la Lily și am băut cite o cană uriașă de lichior de ouă la o cafenea în aer liber. Cînd ne-am întors, simbătă seara, eram extenuate și fericite și am petrecut restul serii urmărind cînd filmul *Cind Harry a întilnit-o pe Sally* pe TNT, cînd *Saturday Night Live*. Totul a fost atît de relaxant, atît de departe de nefericirea care devenise pentru mine rutină cotidiană, încît am uitat cu totul de misiunea Harry Potter pînă a sunat telefonul – duminică. Doamne sfinte, era Ea! Apoi însă am auzit-o pe Lily vorbind rusește la telefon, probabil cu un coleg de cursuri. Mulțumescu-ți Ție, mulțumescu-ți Ție, Doamne: nu era Ea. Dar cu asta încă nu scăpasem. Era deja duminică dimineța și nu aveam nici cea mai vagă idee dacă romanele alea timpite găsiseră drumul spre Paris. Mă bucurasem atît de mult de weekend, mă relaxasem atît de total, încît uitasem să verific treaba asta. Sigur, telefonul meu era conectat și soneria dată la volum maxim, dar n-ar fi trebuit să aștept ca cineva să mă sune cu vreo problemă, pentru că atunci ar fi fost prea tîrziu să mai repar ceva. Ar fi trebuit să-mi iau măsuri de prevedere și să am încă din ajun confirmarea tuturor celor implicați, ca să mă asigur că toți pașii din coregrafia aceea atît de sofisticată fuseseră executați.

Am făcut, disperată, săpături în geantă în căutarea celularului, pus la dispoziție de cei de la *Runway* tocmai ca să fie siguri că eram în permanență la doar șapte cifre depărtare de Miranda. L-am descilcit, într-un sfîrșit, dintre desuurile de pe fundul genții și m-am prăbușit

pe pat. Micul ecran m-a înștiințat imediat că telefonul se deconectase din greșeală și am știut pe loc, instinctiv, că ea sunase și dăduse numai de căsuța vocală. Am simțit că urăsc telefonul acela din tot sufletul. Uram deja pînă și noul meu Bang and Olufsen de acasă. Uram telefonul lui Lily, publicitatea pentru telefoane, fotografiile telefoanelor din reviste și îl uram și pe Alexander Graham Bell. Munca în slujba Mirandei Priestly produsese o mulțime de nefericite efecte secundare în viața mea de zi cu zi, dar cel mai nefiresc dintre acestea era aversiunea mea totală și pătimașă față de telefoane.

Pentru majoritatea oamenilor, sunetul telefonului este binevenit. Cineva încearcă să dea de ei, să le dea binețe, să-i întrebe de sănătate sau să aranjeze să meargă undeva împreună. Pentru mine el era generator de teamă, adîncă neliniște și o panică ce-mi oprea inima-n loc. Unii oameni considerau toate acele servicii oferite în ziua de azi de rețelele de telefonie ca fiind ceva nou, chiar amuzant. Pentru mine nu erau decît o obligație. Înainte de a lucra pentru Miranda nu avusesem nici măcar apel în așteptare, dar la citeva zile după angajarea mea la *Runway* îmi activaseră apelul în așteptare (pentru ca ea să nu audă niciodată semnalul de ocupat), *caller ID* (ca să pot evita să vorbesc cu ea), apel în așteptare cu *caller ID* (ca să pot evita să vorbesc cu ea în timp ce vorbesc pe cealaltă linie cu altcineva) și mesageria vocală (pentru ca ea să nu-și dea seama că evit să vorbesc cu ea, pentru că poate lăsa mesaje). Cîncizeci de parai pe lună – fără să punem la socoteală convorbirile interurbane – părea un preț mult prea mic pentru liniștea mea sufletească. Mă rog, nu tocmai liniștea sufletească, mai degrabă înștiințarea din timp.

— Bună, Andy, mă bucur să-ți aud vocea, a înginat el cu accentul acela pronunțat rusesc care mi se părea întotdeauna foarte liniștitor.

Îmi spusese Andy, ca un fel de unchi blajin, încă de când ne văzusem pentru prima dată și, rostit de el – spre deosebire de B-DAD – nu mă deranja. A continuat:

— Bunînțielies ci am luat cărțile, cuum mi-ai spus. Criezi că nuu vriaui să ti ajut?

— Nu, nu, sigur că nu cred așa ceva. Numai că am primit mesaj de la Miranda în care îmi spune că încă n-a primit și mă întrebam ce s-a întâmplat.

A tăcut o clipă, după care mi-a spus numele și numărul de telefon ale pilotului care zburase ieri după-amiază cu avionul particular.

— O, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, i-am spus în timp ce notam grăbită numărul și mă rugam în sinea mea ca pilotul să fie amabil. Trebuie să plec. Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult de vorbă cu tine, dar îți urez un week-end plăcut în continuare.

— Da, da, weekend plăcut și ție, Andy. Cried ci piluotu o să ti ajuti să gasiești cărți. Nuoroc bun, a zis el cu voioșie și a închis.

Lily făcea niște clătite și voiam din toată inima să o ajut, dar trebuia să mă ocup de treaba asta acum, altfel mă pomeneam șomeră. Sau, mai știi, poate fusesem deja concediată și nimeni nu se ostenise să mă anunțe. Chestie care nu ar fi neobișnuită la *Runway*, dacă ne gândim că o tipă, redactor de modă, fusesse concediată în timp ce se afla în luna de miere. Și aflate asta absolut întâmplător, răsfoind un exemplar al revistei *Women's Wear Daily*, în Bali. Am sunat repede la numărul pe care mi-l dăduse Uri și mi-a venit să leșin când am dat de robot.

— Bună, Jonathan. Sint Andrea Sachs de la revista *Runway*. Sint asistenta Mirandei Priestly și trebuie să te întreb ceva despre cursa pe care ai făcut-o ieri. Ăă, de fapt, dacă mă gîndesc bine, tu ești probabil încă la Paris sau poate tocmai te întorci de acolo. Voiam doar să aflu dacă romanele și, ăăă, și tu, firește, ați ajuns cu bine la Paris. Poți cumva să mă suni pe celular? Numărul meu e 917-555-8702. Te rog, cit poți de urgent. Mulțumesc. La revedere.

M-am gândit să sun la Ritz ca să-l întreb pe recepționar dacă își amintește cumva de o mașină care să fi adus cărțile de la aeroportul particular de lângă Paris, dar mi-am adus aminte că nu pot avea convorbiri internaționale de pe celularul meu. Era, foarte posibil, singurul serviciu pe care nu fusese programat să-l ofere și era, firește, singurul care conta acum. În acel moment, Lily m-a anunțat că terminase de făcut clătitele și cafeaua. M-am dus la bucătărie și m-am așezat la masă. Ea sorbea dintr-un pahar de Bloody Mary. Brrr. Era duminică dimineața. Cum putea să bea la ora asta?

— Ai o criză-Miranda? m-a întrebat ea și mi-a aruncat o privire plină de simpatie.

Am dat afirmativ din cap.

— De data asta, cred c-am dat-o rău de tot în bară, am zis, acceptînd recunoscătoare farfuria. Pe chestia asta s-ar putea să fiu concediată.

— O, scumpo, tu întotdeauna spui așa. N-o să te concedieze. Nici n-a văzut încă în ce hal muncеști. Cel puțin, sper că n-o să te concedieze – ai cel mai mișto loc de muncă din lume!

I-am aruncat o privire încărcată de suspiciune și mi-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Vorbesc serios, zău, a continuat ea. Ei da, individa pare greu de mulțumit și e cam într-o

ureche. Dar cine nu e? Oricum, te alegi cu toate alea pe gratis: pantofii, cosmeticele, coafuri și haine. Haine! Cine naiba mai primește haine de firmă numai pentru că se prezintă zilnic la serviciu? Andy, lucrezi la *Runway*, chiar nu-ți dai seama ce înseamnă asta? Un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba asta!

Îmi dădeam seama. Îmi dădeam limpede seama că Lily, pentru prima dată în cei nouă ani de când ne cunoșteam, nu își dădea seama. Ea, ca și toți ceilalți prieteni ai mei, se amuza ascultând poveștile mele aiurite despre serviciu pe care le acumulasem în cele câteva săptămîni de muncă – toată acea birfă și strălucire –, dar nu-și dădea de fapt seama cît de grea era fiecare zi petrecută acolo. Nu-și dădea seama că motivul pentru care continuam să mă prezint acolo zi după zi nu erau hainele primite gratis, nu-și dădea seama că toate hainele gratis din lume n-ar fi fost în stare să facă slujba asta cît de cît acceptabilă. Era timpul să o aduc pe una dintre cele mai bune prietene ale mele în lumea mea, unde, eram sigură, avea să-și dea seama. Trebuia doar să îi povestesc totul. Da! Era momentul să dezvălui cuiva ce se petrece acolo de fapt. Am deschis gura să-i vorbesc, încîntată de ideea că voi avea o aliată, dar tocmai atunci mi-a sunat celularul.

Dracu' să-l ia! Mi-a venit să dau cu el de perete, să-i spun persoanei de la celălalt capăt al firului să se ducă dracului. Dar o pîrticică din mine spera că era Jonathan cu ceva informații. Lily a zîmbit și mi-a spus că nu e nevoie să mă grăbesc. Am clătînat cu tristețe din cap și am răspuns.

— Alo, Andrea?

— Da, eu sînt. Jonathan?

— Da. Am sunat adineauri acasă și mi-am ascultat mesajele de pe robot. Sînt chiar acum în

drum dinspre Paris, undeva deasupra Atlanticului, dar aveai o voce atît de îngrijorată, încît m-am gîndit să te sun imediat.

— Mulțumesc! Mulțumesc! Îți sînt foarte recunoscătoare. Da, sînt puțin îngrijorată pentru că am primit un telefon de la Miranda azi-dimineață și mi s-a pîrut ciudat că n-a primit coletul. I l-ai dat șoferului la Paris, nu?

— Bineînțeles. Mă înțelegi, domnișoară, în meseria mea nu e cazul să pui prea multe întrebări. Eu nu fac decît să pilotez avionul acolo unde mi se cere și-mi dau silința să transport toată lumea cu bine la destinație. Dar, ce-i drept, nu mi se întîmplă prea des să fac o cursă transatlantică fără nimic altceva la bord decît un colet. Trebuie să fi fost ceva important, de bună seamă, probabil un organ pentru transplant sau ceva documente secrete. Așa că, da, am avut mare grijă de pachet și i l-am înmînat șoferului așa cum mi s-a comandat. Un tip amabil de la Ritz. Nici o problemă.

I-am mulțumit și am închis. Recepționarul de la Ritz aranjase ca un șofer să aștepte avionul particular al domnului Tomlinson la aeroportul de Gaulle și să-l ducă pe *Harry* la hotel. Bine, dar dacă totul se desfășurase conform planului, Miranda ar fi trebuit să primească romanele înainte de ora șapte dimineața, ora locală și, dat fiind că acum acolo era deja seară, nu-mi puteam da seama unde se împotmolise operațiunea. Nu aveam de ales: trebuia să-l sun pe recepționar și, dat fiind că celularul meu nu putea realiza convorbiri internaționale, trebuia să găsesc un telefon care putea.

Am dus la bucătărie farfuria cu clătitele care se răciseră între timp și am deșertat-o în coșul de gunoi. Lily zăcea din nou pe canapea și moțăia.

Am îmbrățișat-o de rămas-bun și m-am grăbit să plec, să fluier după un taxi care să mă ducă la birou.

— Și cum rămîne cu ziua de azi? s-a plîns ea. Am *Președintele american* pe țeavă. Nu se poate să pleci – weekendul nostru nu s-a terminat încă!

— Știu, îmi pare rău, Lil. Trebuie să rezolv treaba asta acum. Nu-mi doresc nimic altceva decît să rămîn aici, dar ea mă ține într-o lesă foarte scurtă. Te sun eu mai tîrziu, bine?

Biroul era, bineînțeles, pustiu, toate fetele luau de bună seamă masa la Pastis cu prietenii lor bancheri. M-am așezat în semiîntineric la biroul meu, am inspirat adînc și am format numărul. Din fericire, Monsieur Renaud, recepționarul meu preferat de la Ritz, era acolo.

— Andrea, draga mea, ce mai faci? Sîntem încintați să le avem din nou aici pe Miranda și pe gemene, a mințit el.

Emily îmi spusese că Miranda trăgea atît de des la Ritz, încît întreg personalul hotelului cunoștea numele ei și al feteițelor.

— Da, Monsieur Renaud, și știu că și ea e încintată să stea acolo, am mințit la rîndul meu.

Oricît de mult se străduia bietul recepționar să-i facă pe plac, Miranda îi găsea mereu nod în papură. Dar, spre meritul lui, recepționarul nu înceta nicicum să se străduiască din răspuțeri să-i facă pe plac și nici nu înceta să mintă cît de mult o iubea.

— Uite ce e, mă întrebam dacă mașina pe care ai trimis-o să aștepte avionul particular al Mirandei s-a întors la hotel.

— Bineînțeles, draga mea. Cu multe ore în urmă. S-a întors înainte de ora opt dimineața. Am trimis cel mai bun șofer pe care îl avem, a declarat el cu mîndrie.

Să fi știut el ce plimbase cel mai bun șofer al lui prin tot orașul!

— Păi, e foarte ciudat că am primit un mesaj de la Miranda care zicea că nu a primit coletul, și am vorbit cu șoferul de aici, care jură că l-a predat la aeroport, cu pilotul, care jură că l-a transportat la Paris și l-a predat șoferului tău, și acum tu spui că a sosit la hotel. Cum e posibil ca ea să nu-l fi primit?

— Se pare că singura metodă de a rezolva misterul e să vorbești chiar cu doamna în chestiune, a cîrîpit el cu prefăcută veselie în glas. Să-ți fac legătura?

Sperasem din tot sufletul că nu se va ajunge la asta, că o să fiu în stare să identific și să rezolv problema fără a fi nevoită să vorbesc cu ea. Ce-i puteam spune dacă ar fi insistat și acum că nu a primit coletul? Trebuia oare să îi sugerez să se uite pe masa din apartamentul ei, unde fusese cu siguranță lăsat cu cîteva ore în urmă? Sau trebuia să o iau de la capăt cu șoferii și cu avionul particular și să obțin alte două exemplare înainte de sfîrșitul zilei? Sau, poate, data viitoare ar trebui să angajez un agent secret care să întovărășească romanele, să se asigure că nu li se întîmplă nimic pe drum? Ei da, era ceva demn de luat în considerare.

— Sigur că da, Monsieur Renaud. Mulțumesc pentru ajutor.

Cîteva declicuri, apoi am auzit telefonul sunînd. Eram ușor transpirată din cauza tensiunii, așa că mi-am șters palmele de pantalonii de trening și am încercat să nu mă gîndesc la ce ar spune Miranda dacă ar ști că port trening în biroul ei. *Fii calmă, fii sigură pe tine*, m-am autoinstruit eu. Doar nu te poate dezmembra prin telefon.

— Da? am auzit vocea care, de la mare depărtare, m-a smuls din gândurile mele de autoîmbărbătare.

Era Caroline, care, la cei doar zece ani ai ei, reușea deja să imite perfect maniera abruptă de a răspunde la telefon a mamei. Cassidy măcar avea politețea de a răspunde cu „Alo”.

— Bună, scumpo, am ciripit eu și mi-a fost silă de mine însămi pentru că linguesc un copil. Sint Andrea, de la birou. Mami e acolo?

— Vrei să spui *mama*? m-a corectat ea, cum făcea întotdeauna când auzea accent american. Sigur, ți-o dau imediat.

— Da, Ahn-dre-ah? Sper că e vorba de ceva important. Știi cât îmi displace să fiu deranjată când îmi petrec timpul cu fetele, a declarat ea în stilul acela al ei, rece și arogant.

Știi cât îmi displace să fiu deranjată când îmi petrec timpul cu fetele? mi-a venit mie să țiip. Trebuie că glumești, cucoană, băga-te-aș în mă-ta! Crezi că te sun pentru că-mi face bine la sănătate? Pentru că nu pot rezista să petrec un singur weekend fără să-ți aud împușta aia de voce? Dar cum rămîne cu mine și cu fetele mele? Am crezut că o să leșin de furie, dar am inspirat adînc și am plonjat direct în miezul problemei.

— Miranda, îmi pare rău dacă nu e momentul cel mai potrivit, dar sun ca să mă asigur că ai primit cărțile cu Harry Potter. Am primit mesajul în care îmi spuneai că nu le-ai primit, dar am vorbit cu toată lumea și...

M-a întrerupt în mijlocul propoziției și mi-a vorbit calm și măsurat.

— Ahn-dre-ah. Ar trebui să ascuți mai atent. N-am spus deloc așa ceva. Am primit pachetul azi-dimineață. Întîmplător, a venit atît de devreme, încît ne-a trezit pe toate din cauza acestei prostii.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Doar nu visasem că lăsase mesajul respectiv, nu? Eram prea tină ră ca să am deja Alzheimer, nu?

— Ceea ce am spus a fost că nu am primit două exemplare, așa cum cerusem. Pachetul a conținut unul singur, și sînt sigură că îți poți închipui ce dezamăgite sînt fetele. Ele și-au dorit să aibă fiecare *exemplarul propriu*, așa cum îți cerusem. Vreau să-mi explici de ce ordinele mele nu au fost executate întocmai.

Nu era posibil. Așa ceva nu era posibil. Mă aflam acum cu siguranță într-un vis, într-un univers alternativ în care orice aducea cît de cît a logică și rațiune fusese suspendat pe termen nelimitat. Nu mi-am permis nici măcar să mă gîndesc la absurditatea celor ce se petreceau.

— Miranda, îmi amintesc perfect că ai cerut două exemplare și două am comandat, m-am bilbiit eu și mi-a fost ciudă pe mine că îi făceam jocul. Am vorbit cu fata de la Scholastic și a înțeles că ai nevoie de două exemplare, sînt sigură, așa că îți dai seama că...

— Ahn-dre-ah, știi cît îmi displac justificările. Și nu mă interesează nici justificările tale din momentul de față. Sper să nu se mai întîmple niciodată așa ceva, ai înțeles? Asta-i tot.

Și a închis.

Am rămas pironită locului preț de vreo cinci minute întregi, cu telefonul, în care se auzea tonul, lipit de ureche. Mîntea mea se învîrtea nebunește, doldora de întrebări. Era oare posibil să o omor? m-am întreat eu, luînd în cosiderare și probabilitatea de a fi prinsă. Ar presupune cineva în mod automat că eu am ucis-o? Bine-înțeles că nu, am concluzionat în cele din urmă — doar toată lumea, cel puțin cei de la *Runway*, ar fi avut motive întemeiate să o facă. Dar dispun

eu de tăria sufletească de a o vedea murind de cea mai lungă, lentă și agonizant de dureroasă moarte? Ei bine, da, de asta eram sigură –, dar care o fi cea mai agreabilă modalitate de a o scăpa de mizerabila ei existență?

Am pus încet receptorul la loc. Chiar am înțeles eu greșit mesajul când îl ascultasem mai devreme? Am înhățat celularul și am derulat mesajul:

„Ahn-dre-ah. Sint eu, Mir-ahnda. E ora nouă dimineața la Pahrîs și fetele încă nu și-au primit cărțile. Sună-mă la Ritz să mă asigur că vor sosi în curînd. Asta-i tot”.

Nu era nimic în neregulă. O fi primit un singur exemplar în loc de două, dar mă lăsase în mod intenționat cu impresia că făcusem o greșală imensă, din cele care duc la încheierea carierei. Mă sunase durînd-o în cot că telefonul dat de ea la nouă dimineața avea să sune la mine la trei dimineața, în mijlocul celui mai minunat weekend al meu de luni de zile încoace. Mă sunase doar ca să-mi mai dea un mic ghionț pe calea nebuniei, să mă sîdie și mai tare. Mă sunase ca să mă provoace să o sfidez. Mă sunase ca să o urăsc cu îndoită putere.

7

Petrecerea de Anul Nou de la Lily a fost foarte plăcută și modestă – doar o mulțime de pahare de carton umplute cu șampanie, servite la Lily acasă unor prieteni de la facultate și altor citorva înși pe care aceștia reușiseră să îi aducă după ei. Eu n-am fost niciodată un fan al nopții de Anul Nou. Nu mai țin minte cine a fost cel care a numit-o pentru prima dată „Noaptea Amatorilor” (Hugh Hefner, cred), tipul a zis că el ieșea în oraș în toate celelalte trei sute șaizeci și patru de zile ale anului, iar eu sint tentată să mă declar de acord cu el. Toată pileala și toată distracția aceea cu de-a sila nu reprezentau nici un fel de garanție că o să te simți neapărat bine. Așa că Lily o lăsase mai moale și organizase o petrecere modestă, ca să ne scutească de plata a o sută cincizeci de dolari pentru bilete la vreun club sau, mai rău, de ideea încă și mai ridicolă de a îngheța bocnă în Times Square. Adusesem fiecare cîte o sticlă de băutură – nu prea otrăvitoare –, iar ea ne confecționase trompețele din carton și coifuri lucioase, și ne-am îmbătat criță, fericiți, și am toastat în cinstea Anului Nou cocoțați pe acoperișul ei cu vedere spre Harlem. Deși de băut băuserăm cu toții, după ce restul au plecat, Lily se vădise a fi singura beată turtă. Vomitase deja de două ori și nu m-am îndurat să o las singură în apartament, așa că Alex și cu mine i-am împachetat una-alta și am tîrit-o după

noi într-un taxi. Ne-am dus toți trei la apartamentul meu, Lily a dormit pe canapeaua din living, iar a doua zi am ieșit împreună să luăm un prinz baban în oraș.

Îmi părea bine că se terminaseră sărbătorile de iarnă. Era timpul să-mi văd de viața mea și să încep – pe bune – să lucrez. Deși aveam senzația că lucrez de un deceniu, tehnic vorbind abia începusem. Nutream mari speranțe că lucrurile aveau să se îmbunătățească o dată ce Miranda și cu mine vom începe să lucrăm împreună. Oricine putea fi la telefon un monstru cu sufler de gheață, mai ales cineva căruia îi plăceau atât de mult vacanțele și ideea de a fi departe de serviciu. Dar eram convinsă că nefericirea acestei prime luni avea să facă loc unei situații cu totul noi și așteptam cu nerăbdare să văd cum se vor desfășura lucrurile.

Era puțin după ora zece în dimineața aceea rece și cenușie a zilei de 3 ianuarie, iar eu chiar mă bucuram că sînt la serviciu. Mă bucuram! Emily îi tot dădea înainte despre nu știu ce tip pe care îl cunoscuse la petrecerea de Revelion, în Los Angeles, un „compozitor super-extra în plină ascensiune”, care îi promisese că îi va face o vizită la New York peste vreo două săptămîni. Stăteau la taclale cu un redactor-adjunct de la cosmetice, care își avea biroul în partea cealaltă a coridorului, un tip foarte drăguț, absolvent al Universității Vassar, ai cărui părinți nu știau – în pofida facultății pe care și-o alesese și a faptului că era redactor în domeniul *cosmeticelor* la o revistă *de modă* – că el se culca, de fapt, cu bărbați.

— O, chiar nu vrei să vii cu mine? Hai, te rog, o să fie foarte plăcut, promit. O să te prezint unor tipi senzaționali, Andy, o să vezi. Zău, am

o mulțime de prieteni heterosexuali superbi. Și-apoi, e petrecerea dată de *Marshall* – o să fie prima-ntii, a susurat James și s-a sprijinit de biroul meu, în timp ce îmi citeam e-mail-urile.

Emily ciripea fericită în partea ei de birou amănunte despre întîlnirea ei cu compozitorul cel pletos.

— Aș vrea să vin, știi prea bine că aș vrea, dar prietenul meu și cu mine ne-am făcut planuri pentru seara asta încă dinainte de Crăciun, am protestat eu. De săptămîni întregi am tot zis că mergem împreună în oraș să luăm o cină cu adevărat plăcută, dar data trecută am contra-mandat eu.

— Dar n-ai decît să te vezi cu el după aceea! Ei hai, doar n-ai în fiecare zi ocazia să-l cunoști pe cel mai talentat specialist în vopsele de păr din lume, nu? Și o să fie un puhoi de celebrități, și toată lumea o să arate bestial și... ei bine, sînt pur și simplu convins că o să fie cea mai fabuloasă petrecere din săptămîna asta! Doar o organizează firma Harrison & Shriftman, ce Dumnezeu! Ceva mai bun nu poți găsi. Spune da.

S-a botoșit și a făcut niște ochi exagerat de rotunzi, ca de cățeluș, așa că n-am putut să nu izbucnesc în rîs.

— James, mi-ar face mare, foarte mare plăcere să vin – n-am fost niciodată la Plaza! Dar nu pot să schimb planurile. Alex a făcut rezervare la un mic restaurant italianesc de lângă apartamentul lui și n-are cum să schimbe rezervarea.

Știam că nu puteam schimba rezervarea – și nici nu voiam s-o schimb – voiam să-mi petrec seara împreună cu Alex și să aflu cum mai merge programul lui de lucru cu copiii după orele de curs, dar îmi părea rău că treaba asta se brodea

tocmai în seara petrecerii. Citisem despre ea în ziare toată săptămîna trecută: se pare că întreg Manhattan-ul aştepta în extaz ca Marshall Madden, *colorist extraordinaire* în materie de vopsele de păr, să dea anuala petrecere-monstru de după Anul Nou. Se zvonea că de data asta o să fie chiar mai ceva ca de obicei, pentru că Marshall tocmai publicase o nouă carte, *Colorează-mă Marshall*. Dar eu nu aveam de gînd să ratez ocazia de a fi cu prietenul meu numai ca să mă duc la nu ştiu ce petrecere de-a starurilor.

— Mă rog, cum vrei, dar să nu spui că nu te invit nicăieri. Şi să nu-mi vii plîngînd cînd o să citeşti în *Page Six* miine dimineaţă că am fost văzut împreună cu Mariah sau J-Lo. Uite-aşa!

Şi s-a îndepărtat, jumătate făcînd pe furiosul, jumătate pe seriosul, el şi așa fiind veşnic cu susul în jos.

Pînă una alta, săptămîna de după Anul Nou fusese lejeră. Eram încă în faza de despachetat şi catalogat cadouri – eu fusesem cea care descoperise azi-dimineaţă cea mai uluitoare pereche de pantofi cu cristale Swarovski cu toc cui –, dar nu mai aveam nici un cadou de expediat, iar telefoanele tăceau, majoritatea oamenilor fiind încă în vacanţă. Miranda urma să se întoarcă de la Paris la sfîrşitul săptămîinii, dar la birou avea să vină abia luni. Emily se simţea pe deplin convinsă că acum eram pregătită să lucrez cu Miranda – şi așa mă simţeam şi eu. Trecusem toate aspectele în revistă şi umplusem aproape un carnet întreg cu notiţe. Am aruncat o privire prin el şi am sperat că-mi voi aminti totul. Căfea: numai de la Starbucks, cu lapte, mică, două cubuleţe de zahăr, două şerveţele, o linguriţă. Mic dejun: comandat de la Mangia, telefon 555-3948 – o felie caşcaval moale Danish, patru felii slăninuţă,

doi cîrnaţi. Ziare: de la chioşcul din holul principal, *The New York Times*, *Daily News*, *New York Post*, *The Financial Times*, *The Washington Post*, *USA Today*, *The Wall Street Journal*, *Women's Wear Daily*, precum şi *The New York Observer* miercurea. Reviste săptămînale care puteau fi procurate în zilele de luni: *Time*, *Newsweek*, *U.S. News*, *The New Yorker* (!), *Time Out New York*, *New York*, *The Economist*. Şi tot așa, liste întregi – florile preferate şi florile detestate, numele doctorilor ei şi adresele şi numerele lor de telefon de acasă, menajera de acasă, gustările preferate, apa preferată la sticlă, mărimea pentru toate articolele vestimentare, de la lenjerie intimă pînă la botine de schi. Făcusem liste cu oamenii cu care era dispusă să vorbească (*Întotdeauna*) şi liste separate cu oamenii cu care nu voia să vorbească (*Niciodată*). Am scris şi am tot scris întruna, pe măsură ce Emily mi-a relatat despre treburile astea în decursul săptămînilor petrecute împreună la birou şi, odată acestea isprăvite, am simţit că nu îmi rămăsese nimic neştiut din viaţa Mirandei Priestly. Cu excepţia, fireşte, a motivului pentru care era atît de importantă încît trebuise să umplu un întreg carnet cu notiţe despre ce îi plăcea şi ce îi dispăcea ei. Şi de ce, în fond, se presupunea oare că mie ar trebui să-mi pese cîtuişi de puţin de toate astea.

— Mda, tipul e uluitor, a oftat Emily şi şi-a răsucit firul telefonului în jurul unui deget. Cred că a fost cel mai romantic weekend din viaţa mea.

Bing! Ai primit un nou e-mail de la Alexander Fineman. Apasă aici să-l deschizi. Ooo, ce drăguţ. Elias-Clark instalase un sistem pentru filtrarea noilor mesaje e-mail, dar, nu se ştie de ce, eu încă primeam notificare instantanee cînd îmi venea un nou e-mail. L-am deschis.

Bună, iubito, ce faci?? Lucrurile sînt nebunești pe aici, ca întotdeauna. Mai ții minte, ți-am povestit că Jeremiah le-a amenințat pe toate fetele cu un cuțitaș pentru deschis cutii pe care îl adusese de acasă. Ei bine, se pare că a vorbit serios – azi l-a adus din nou la școală și a tăiat-o pe mină pe o fetiță în timpul recreației și a făcut-o căfea. Nu e o tăietură adîncă, dar cînd profesorul de serviciu l-a întrebat de unde i-a venit o asemenea idee, a zis că amantul mamei-sii îi zice așa mamei-sii. Nu are decît șase ani, Andy, îți vine să crezi așa ceva? Ei, în fine, directorul a convocat o ședință de urgență la catedră, așa că mă tem că nu ne putem vedea diseară la cină. Îmi pare rău! Dar trebuie să-ți mărturisesc că mă bucur că se face totuși ceva în privința asta – e mai mult decît sperasem. Înțelegi, nu? Te rog, nu fi supărată. O să te sun mai tirziu și-ți promit că o să mă revanșez. Cu dragoste, A.

Te rog, nu fi supărată? Sper că înțelegi? Unul dintre elevii lui din clasa întâi își *tăia* se cu cuțitul o colegă, iar el spera să nu mă supăr că a contramandat întîlnirea noastră? Eu o contramandasem în prima mea săptămînă de lucru pentru că mi se părușe că o săptămînă de plimbări cu limuzina și de împachetat cadouri fusese prea obositoare. Mi-a venit să plîng, să îl sun și să-i spun că nu numai nu mă supăr, dar că sînt mîndră de el, de faptul că îi păsă de copii ăștia, că acceptase o asemenea loc de muncă. Am dat *reply* și eram pe punctul să scriu toate astea într-un e-mail de răspuns, cînd mi-am auzit strigat numele.

— Andrea! E pe drum. E aici în zece minute, m-a anunțat Emily cu glas tare, străduindu-se foarte evident să-și păstreze calmul.

— Ăăă, poftim? N-am auzit ce ai...

— Miranda e în drum spre birou chiar în clipa asta. Trebuie să ne pregătim.

— În drum spre birou? Parcă ziceai că nici nu vine în țară pînă sîmbătă...

— Ei bine, s-a răzgîndit. Și acum, fuga! Du-te jos, cumpără ziarele și așază-le pe urmă exact cum te-am învățat. După ce termini, șterge-i biroul și pune în stînga un pahar cu apă San Pellegrino, cu gheață și lălmie. Și ai grijă să fie destulă hirtie igienică în toaleta ei, OK? Fugi! E deja în mașină, așa că ajunge aici în mai puțin de zece minute, în funcție de trafic.

Pe cînd ieșeam din birou, am auzit-o pe Emily formînd nebunești numere de telefon pe interior și aproape zbirînd în receptor: „Vine – spune la toată lumea!” Mi-au trebuit nu mai mult de trei secunde să mă năpustesc prin coridoare și să depășesc departamentul de modă, apucasem deja să aud țipete impanicate: „Emily a zis că e pe drum” și „Miranda vine!” și, mai ales, un urlet neomenesc: „S-a întooooooooooooors!” Asistenții aranjau de zor hainele din miniexpозиția vestimentară de pe coridor, iar redactorii dădeau fuga în birourile lor, unde am văzut o fată care își schimba pantofii cu toculeț gingaș cu alții cu toc cui, în timp ce o alta se ruja, se rimela și își aranja sutienu fără măcar să-și încetinească goana frenetică. În timp ce redactorul-șef ieșea în fuga mare din toaleta bărbaților, am aruncat o privire dincolo de el și l-am văzut pe James, cu o expresie agitată, verificînd dacă are scame pe puloverul negru de cașmir și umplîndu-și gura cu bomboane de mentă. Afară doar de cazul în care

erau instalate boxe în toaleta bărbaților tocmai pentru asemenea situații, nu-mi prea dădeam seama cum de aflaseră.

Tare m-aș fi oprit ca să urmăresc toate aceste scene, dar aveam la dispoziție mai puțin de zece minute ca să mă pregătesc pentru prima întâlnire cu Miranda în noua mea calitate de asistentă și nu aveam de gând s-o dau în bară. Inițial, încercasem să nu dau impresia că alerg, dar după ce fusesem martora acelei desăvârșite lipse de demnitate de care dădeau dovadă toți ceilalți, am rupt-o la fugă.

— Andrea! Știi că Miranda vine încoace, nu? mi-a strigat Sophy de la recepție, în timp ce eu zburam pur și simplu pe lângă ea.

— Da, știu, dar tu de unde știi?

— Scumpete, eu știu tot. Iar acum îți sugerez să prinzi ceva viteză. Un lucru e sigur: Mirandei Priestly *NU* îi place să aștepte.

Am sărit în lift și am aruncat un „mulțumesc” în direcția ei.

— Mă întorc în trei minute cu ziarele!

Cele două femei aflate în lift mi-au aruncat o privire încărcată de dispreț și mi-am dat seama că urlasem.

— Mă scuzați, am zis în timp ce mă străduiam să-mi recapăt răsuflarea. Tocmai am aflat că editorul nostru e în drum spre birou și nu eram pregătiți, așa că toată lumea e un pic cam agitată. *De ce mă justific față de femeile astea?*

— Dumnezeule, trebuie că lucrezi pentru Miranda! Stai să ghicesc. Ești noua asistentă a Mirandei, nu? Te cheamă Andrea, nu-i așa?

Bruneta cu picioare lungi mi-a zîmbit cu ceea ce trebuie să fi fost vreo patru duzini de dinți și a înaintat spre mine ca un piranha. Prietena ei s-a înșeninat pe loc.

— Aă, da, Andrea, am zis eu și mi-am rostit numele ca și când nu eram prea sigură că e al meu. Și da, sint noua asistentă a Mirandei.

În clipa aceea ușile liftului s-au deschis spre holul din marmură albă de la intrare. Am trecut pe lângă cele două femei și m-am năspustit afară înainte ca ușile să se deschidă de tot și am auzit-o pe una din ele strigându-mi din urmă:

— Ești o fată norocoasă, Andrea. Miranda e o femeie uluitoare și un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba ta!

M-am străduit din răzputeri să nu nimeresc în mijlocul unui mic grup de avocați cu expresii foarte nefericite și am ajuns aproape în zbor drept la chioșcul de ziare din hol, unde un mic kuweitian pe nume Ahmed prezida o mare varietate de titluri scilpitoare de ziare și o varietate simțitor mai mică de bomboane și sucuri dietetice. Emily mă prezentase lui Ahmed înainte de Crăciun, prezentarea făcînd și ea parte din instruirea mea, și acum speram să-l pot cîștiga de partea mea.

— Stai așa, a strigat el văzînd că m-am pus pe înhățat diverse ziare din vrafurile de la margine. Ești fata cea nouă a Mirandei, nu? Vino încoace.

M-am răsucit pe călcie și am observat cum Ahmed se apleacă și se viră cu totul sub chioșc, iar fața îi devine stacojie de efort.

— Aha! a strigat el din nou și a sărit în picioare cu toată agilitatea de care ar fi în stare un bătrîn cu ambele picioare fracturate. Uite-aici, pentru tine. Așa că nu-mi face dezordine în ziare, păstrează aici tot ce-ți trebuie în fiecare zi. Și, poate, și ca să mă asigur că nu se epuizează cumva vreunul din ziare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ahmed, îți mulțumesc. Nici nu pot să-ți spun ce mult mă ajută chestia asta. Crezi că ar trebui să iau acum și revistele?

— Sigur că da. Uite, e deja miercuri, și astea au apărut toate încă de luni. Șefei tale probabil că n-o să-i placă prea mult, a zis el cu un aer atâteștiutor.

Și s-a virit iarăși sub chioșc, și iarăși s-a ridicat cu un braț întreg de reviste care, după o scurtă analiză, am constatat că erau într-adevăr cele de pe lista mea — nici mai multe, nici mai puține.

Cardul de acces, cardul, unde dracu' era afurisitul ăla de card? Am băgat mîna în buzunarul bluzei mele albe apretate, cu guler prins în nasturi, și am găsit cardul agățat de o bentiță de mătase pe care Emily mi-o confectionase dintr-una din eșarfele Hermès ale Mirandei. „Nu-l porți niciodată cînd ea e aici, firește, îmi spusese ea atunci, dar, în caz că uiți să-l scoți de la gît, măcar n-o să-l porți pe un lanț din plastic.“ Rostise ultimele trei cuvinte cu atîta dispreț, mai că le scuipase.

— Uite cardul pentru decont, Ahmed. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor, dar mă grăbesc foarte, foarte tare. Ea e pe drum.

El mi-a trecut cardul prin cititorul din partea laterală a casei de marcat și mi-a pus apoi bentița de mătase în jurul gîtului, ca pe o zgardă.

— Gata, hai, fugi!

Am înhățat punga de plastic care dădea pe dinafară de plină ce era și am rupt-o la fugă, iar cînd am ajuns la ușile turnante am scos din nou cardul să-l trec prin cititor, ca să intru în holul cu lifturile firmei Elias-Clark. Am trecut cardul și am împins ușa. Nimic. L-am trecut din nou și

am împins din nou, ceva mai tare de data asta. Nimic.

— „Some boys kiss me, some boys hug me, I think they're okay-ay“, a început să fredoneze cu voce pițigăiată, de după biroul lui, Eduardo, agentul de pază cel rotofei și veșnic transpirat. La dracu'.

Știam deja, fără să mă uit la zimbetul lui conspirativ lățit de la o ureche la alta, că voia din nou — ca în fiecare zi din ultimele cîteva săptămîni — să-i țin isonul. Se pare că dispunea de un stoc nelimitat de melodii enervante pe care îi plăcea să le cînte și nu mă lăsa să trec de ușile turnante pînă nu-i intram în joc. În ziua precedentă fusese *I'm too sexy*. Pe cînd el fredona: *I'm too sexy for Milan, New York and Japan*, eu fusesem nevoită să mă plimb afectat ca un fotomodel care pozează. Chestia asta putea fi amuzantă cînd mă aflam într-o pasă cît de cît acceptabilă. Uneori mă făcea chiar să zimbesc. Dar azi era prima mea zi de lucru alături de Miranda și nu puteam să întîrzii cu organizarea treburilor sus, la birou, pur și simplu nu puteam. Îmi venea să *il lovesc* pentru că mă ținea pe loc în timp ce toți ceilalți, de-a dreapta și de-a stînga mea, intrau în hol.

— „If you don't give me proper credit, I just walk away-ay“, am bombănit eu și am lungit cuvintele, ca să sune cam cum le cînta Madonna.

A ridicat din sprîncene.

— Dar unde ți-e entuziasmul, fată dragă?

Mi-am dat seama că voi comite o violență dacă-i mai aud o dată vocea, așa că am pus jos plasa cu ziare, mi-am aruncat brațele în aer și un șold spre stînga și mi-am țuguat dramatic buzele:

— „A material! A material! A material! A material!... *WORLD!*” aproape am urlat eu, la care el a chicotit, a apăsător butonul și, *clac*, mi-a dat drumul înăuntru.

De ținut minte: A discuta cu Eduardo când și unde e cazul să mă facă de băcănie. Am sărit din nou în lift și am dat năvală pe lângă Sophy, care mi-a deschis binevoitoare ușile de pe etaj înainte de a apuca eu să o rog. Mi-am amintit chiar și să mă opresc într-una dintre chicoteli, ca să pun niște gheață într-unul dintre paharele de cristal Baccarat care erau păstrate într-un dulăpior special, deasupra cuptorului cu microunde, numai pentru Miranda. Cu paharul într-o mină, cu zia-rele în cealaltă, am cotit în goană ne bună și m-am ciocnit nas în nas cu Jessica, alias Fata cu Manichiură. Arăta iritată și panicată.

— Andrea, știi că Miranda e în drum spre birou? m-a întrebat ea și m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Bineînțeles. Am ziarele și apa aici și trebuie doar să le duc în biroul ei. Scuză-mă.

— Andrea! m-a strigat în timp ce fugeam pe lângă ea cu paharul din care un cub de gheață a sărit și a aterizat pe covor, lângă departamentul artistic. Schimbă-ți neapărat pantofii!

Am stopat brusc și m-am uitat în jos. Purтам o pereche de adidași hăioși de stradă, genul de încălțări care nu aveau altă funcțiune decât aceea de a arăta șmecherie. Regulamentul în domeniul vestimentar — tacit sau altminteri — era, firește, mai relaxat când Miranda era plecată, dar, cu toate că toți angajații arătau fantastic, fiecare dintre ei purta câte ceva despre care jura că nu ar purta niciodată și sub nici o formă în fața Mirandei. Adidașii mei implețiți, de un roșu țipător, erau un exemplu perfect în acest sens.

Când am ajuns înapoi în birou mă treceau deja toate apele.

— Am adus toate zia-rele și am ridicat și revis-tele, în caz că le vrea. Mai e o singură problemă: nu cred că pot să port adidașii ăștia, nu?

Emily și-a smuls căștile din urechi și le-a azvirlit pe birou.

— Nu, bineînțeles că nu poți purta așa ceva.

A ridicat telefonul, a format patru cifre și a cerut:

— Jeffy, adu-mi o pereche de pantofi Jimmy Choo, mărimea...

S-a uitat la mine.

— Treizeci și nouă și jumătate, am anunțat eu în timp ce scoteam o sticlă de apă San Pellegrino din dulap și turnam în pahar.

— Treizeci și nouă și jumătate, a repetat ea în receptor. Nu, acum. Nu, Jeff, vorbesc serios. În clipa asta. Andrea poartă *adidași*, pentru numele lui Dumnezeu, *adidași roșii*, iar Ea ajunge aici dintr-o clipă în alta. OK, mersi.

Abia atunci am observat că în cele patru minute cât fusesem plecată Emily reușise să-și schimbe jeanșii prespălați pe care îi purtase până atunci cu niște pantaloni din piele și adidașii cu pantofi cu vîrf decupat și cu toc. Făcuse, de asemenea, ordine în tot biroul, aruncase prin sertare tot ce fusese pe birourile noastre și îndesase în dulap toate cadourile care nu fuseseră încă transportate la apartamentul Mirandei. Își dăduse un strat suplimentar de ruj strălucitor, mai împrăștiase ceva pudră pe obraji, iar acum îmi făcea semn să-mi termin treaba.

Am înhățat punga cu ziare și le-am scuturat grămadă pe o măsută din biroul Mirandei, un fel de birouaș luminat separat, unde Emily îmi spusese că Miranda stătea uneori cu orele și examina

pozele făcute la ședințele cu fotomodelele. Dar tot acolo îi plăcea să-i fie puse și ziarele, și mi-am consultat din nou carnetul de notițe, să mă asigur că respect întocmai ordinea stabilită. Întii *The New York Times*, urmat de *Wall Street Journal*, apoi *Washington Post*. Și tot așa, într-o ordine care nu părea să urmeze o logică anume, fiecare pus deasupra celui alt, cu mici spații între ele, așa fel încît pînă la urmă să formeze un fel de evantai. *Women's Wear Daily* era singura excepție de la regulă: acesta trebuia pus în mijlocul biroului ei.

— A venit! Andrea, vino încoace! E în lift! am auzit-o pe Emily șuierînd din încăperea alăturată. Uri tocmai m-a sunat și mi-a spus că a coborît din mașină.

Am pus *Women's Wear Daily* pe birou, apa San Pellegrino pe un colț al biroului, pe un șervețel de mătase (pe care colț? nu mi-l mai aminteam de care parte a biroului trebuia să pun paharul) și am ieșit în goană din birou, după ce am aruncat o ultimă privire ca să mă asigur că totul era în regulă. Jeffy, unul dintre asistenții de la departamentul de modă, care ajutase la amenajarea așa-numitului Dulap al modei, mi-a aruncat o cutie de pantofi legată cu elastic și s-a lansat pe ușă afară. Am deschis-o rapid. Înăuntru era o pereche de sandale Jimmy Choo cu toc, cu bretelețe din păr de cămilă care porneau în toate direcțiile și cu cataramă dispuse delicat în mijloc, sandale care valorau probabil în jur de vreo opt sute de dolari. La naiba! Trebuia să le încălț. Mi-am smuls din picioare adidașii și șosetele imbibate de transpirație și am auzvirlit totul sub biroul meu. Picioarul drept a intrat ușor, dar nu reușeam sub nici o formă să deschid cu unghiile mele scurte catarama de la cea stîngă, pînă cînd —

gata! am reușit să o descleștez ușor, mi-am strecurat picioarul, iar bretelele au început imediat să-mi intre în carnea deja umflată. Cîteva secunde mai tîrziu am închis catarama și mi-am reluat poziția verticală în scaun exact în clipa în care Miranda intra pe ușă.

Înghetățat. Rămăsesem înghetățat locului, iar mintea îmi lucra suficient de rapid ca să-mi dau seama cît de ridicol arătam, dar nu suficient de rapid ca să mă și mișc. Ea m-a observat imediat, probabil pentru că se aștepta ca Emily să fie la vechiul ei birou, și a venit spre mine. S-a aplecat peste birou, tot mai aproape de mine, pînă cînd a fost în măsură să îmi vadă întreg corpul, în timp ce eu stăteam acolo, încremenită în scaun. Ochii ei, de un albastru strălucitor, s-au mișcat de sus pînă jos și dintr-o parte în cealaltă, peste bluza mea albă, peste fusta roșie mini din catifea reiată de la Gap, sandalele Jimmy Choo cu cataramele de-acum prinse. Am simțit cum îmi examinează fiecare centimetru: piele, păr, haine, ochii i se mișcau repede, dar fața îi rămînea imobilă. S-a aplecat încă mai mult, pînă ce fața i-a ajuns la treizeci de centimetri de a mea și am simțit mireasma fantastică a șamponului de salon de coafură și a parfumului scump, atît de aproape, încît i-am văzut ridurile fine din jurul gurii și al ochilor, altminteri invizibile de la o distanță mai apreciabilă. Dar n-am reușit să-i privesc mai mult fața, pentru că ea o examina cu mare atenție pe a mea. Nu dădea nici cel mai mic semn că și-ar fi dat seama că a) ne mai văzusem o dată; b) eram noua ei angajată sau c) nu eram Emily.

— Bună ziua, doamnă Priestly, am rostit eu instinctiv, deși undeva, în fundul minții, ceva îmi spunea că ea încă nu scosese o vorbă. Dar tensiunea era insuportabilă și nu mă puteam

stăpîni să nu îi dau înainte: Sînt atît de încîntată să lucrez pentru tine. Îți sînt foarte recunoscătoare pentru ocazia pe care mi-ai oferit-o de a... *Taci din gură! Taci naibii din gura aia!* Și mai ziceam de alții, că nu au demnitate.

S-a îndepărtat de mine. A terminat cu examinarea mea de sus pînă jos, s-a retras de lîngă biroul meu și s-a îndepărtat pur și simplu, în timp ce eu mă poticinisem în mijlocul frazei. Am simțit cum mă îmbujorez din cauza unui amestec de confuzie, durere și umilință, iar faptul că simțeam cum Emily se holbează la mine nu-mi era de nici un folos. Mi-am ridicat fața stacojie spre Emily și mi-am dat seama că, într-adevăr, se holba la mine.

— Buletinul e la zi? a întrebat Miranda, fără a se adresa cuiva anume, în timp ce intra în biroul ei, îndreptîndu-se, spre satisfacția mea, drept spre măsura unde îi aranjaser ziaarele.

— Da, Miranda. Poftim, a zis Emily cu mare deferență, a năvălit în urma ei și i-a înmînat carnetul în care notam toate mesajele pentru Miranda, pe măsură ce veneau.

Am rămas acolo tăcută și am urmărit-o din priviri pe Miranda, care pășea agale prin biroul ei, dacă mă uitam la fotografiile înrămate care atîrnau pe pereți îi vedeam silueta reflectată în geamurile lor. Emily s-a apucat de ceva treabă la biroul ei și s-a lăsat o tăcere mormintală. *Noi chiar nu vorbim între noi sau cu altcineva tot timpul cît e ea în birou?* m-am întrebat eu. I-am trimis întrebarea asta lui Emily într-un scurt e-mail, pe care am văzut cum îl primește și îl citește. Răspunsul ei a venit prompt: „*Exact*, a scris ea. *Dacă noi două trebuie să ne spunem ceva, o facem în șoaptă. Altminteri, nici pis. Și nu vorbești NICIODATĂ cu ea decît dacă ea ți se*

adresează. Și să nu-i mai spui NICIODATĂ doamnă Priestly – îi zici Miranda. Înțeles?”

M-am simțit din nou palmuită, dar am ridicat privirea spre ea și am dat afirmativ din cap. Abia atunci am observat haina. Era chiar acolo, o grămadă de blană fenomenală pe marginea biroului meu, cu o mincă bălăbănindu-se în gol. M-am uitat spre Emily. Ea și-a dat ochii peste cap, a făcut semn cu mîna spre dulap și a șoptit abia auzit: „Agaț-o”. Era grea ca o saltea udă abia scoasă dintr-o mașină de spălat și am avut nevoie de amîndouă mîinile ca s-o pot agăța, fără s-o tirăsc pe jos, de un umerăș căptușit cu mătase, după care am închis binișor, în liniște, ușa.

Nici nu apucasem să mă așez la loc, că Miranda a reapărut lîngă mine și, de data asta, ochii ei aveau destul spațiu ca să îmi analizeze întreg corpul. Poate părea imposibil, dar am simțit că toate mădulelele îmi iau foc pe măsură ce ea mi le analiza, dar rămăsesem din nou pironită locului, incapabilă să plonjez înapoi în scaunul meu. Exact în clipa în care părul meu era pe punctul să ia foc, ochii aceia albaștri, nemiloși s-au oprit în sfîrșit într-ai mei.

— Aș dori să îmi dai haina, a zis ea cu glas domol și s-a uitat drept prin mine, iar eu mă întrebam dacă ea se întreba cine sînt, dacă m-a observat sau dacă îi păsa că o persoană relativ străină se află aici pe post de asistentă a ei. Pe fața sa nu puteai sesiza nici un semn că m-ar fi identificat, deși interviul avusese loc cu numai câteva săptămîni în urmă.

— Sigur că da, am reușit să articulez și am pornit-o din nou spre dulap, manevră foarte dificilă, dat fiind că ea se postase drept între mine și dulap. Mi-am sucit corpul într-o dungă, ca să

nu mă ciocnesc de ea, am încercat să mă strecur pe lângă ea și am întins un braț ca să deschid ușa pe care tocmai o închiseseam. Ea nu s-a urnit nici un centimetru ca să-mi facă loc și am simțit cum ochii ei continuă să mă cutreiere.

Într-un sfârșit am reușit, din fericire, să înșfac blana și să o trag cu grijă spre mine. M-a încercat impulsul de a o arunca spre ea ca să văd dacă o prinde, dar m-am stăpinit în ultima clipă și am ținut-o desfăcută precum un gentleman pentru o lady. Ea s-a strecurat în haină cu o mișcare grațioasă și și-a luat telefonul mobil, singurul obiect pe care îl adusese cu ea la birou.

— Aș vrea să primesc Cartea diseară, Emily, a aruncat ea în timp ce pășea încrezătoare spre ușă și probabil că nici nu a observat cum un grup de trei femei care se aflau pe coridorul de afară s-a disipat urgent, la vederea ei, cu bărbiile în piept.

— Da, Miranda. O s-o pun pe Andrea să ți-o aducă.

Și asta a fost tot. Iar vizita care semănase panică generalizată în tot biroul, preparative frenetice, chiar și ajustări de garderobă și machiaj, durase mai puțin de patru minute și nu avusese – după cum erau în stare să discearnă pînă și ochii mei lipsiți de experiență – nici un fel de motiv plauzibil.

8

— Nu te uita acum, a rostit James fără să-și miște buzele, ca un ventriloc, o văd pe Reese Witherspoon la dreapta ta.

M-am răsucit imediat să mă uit, iar el s-a cocirjat de jenă – într-adevăr, era chiar ea, sorbea dintr-un pahar de șampanie și își repezea părul pe spate rizînd. Nu voiam să par prea impresionată, dar n-am putut să mă stăpînesc: era una dintre actrițele mele preferate.

— James, dragule, mă bucur atît de mult că ai venit la mica mea petrecere, a ciripit un bărbat suplu și frumos care s-a apropiat din spate. Și pe cine avem noi aici?

S-au sărutat.

— Marshall Madden, guru al culorilor, ți-o prezint pe Andrea Sachs. Andrea e, de fapt...

— Noua asistentă a Mirandei, a terminat Marshall fraza și mi-a zîmbit. Am auzit totul despre tine, micuțo. Bun venit în familie. Sper că-mi vei face o vizită. Îți promit că împreună putem să... ăăă... îți aranjăm puțin aspectul.

M-a mîngîiat afectuos pe cap și a apucat între degete o șuviță de păr, după care a pus-o lingă rădăcini:

— Mda, doar un strop de vopsea culoarea mierii și fac din tine un supermodel. Ia numărul meu de la James, OK, scumpo, și vino să mă vezi cînd ai o clipă liberă. E probabil mai ușor de zis decît de făcut! a fredonat el și a plutit spre Reese.

James a suspinat și l-a urmărit visător din priviri.

— E un maestru în toată puterea cuvântului, a zis el admirativ, cel mai bun dintre cei buni. Absolut. În orice caz, un adevărat bărbat printre puștani. Și e superb.

Un adevărat bărbat printre puștani? Când auzeam înainte vreme o asemenea comparație, mi-l închipuiam întotdeauna pe Shaquille O'Neal luându-se la trîntă cu un pluton întreg — și nu un specialist în vopsele de păr.

— E, într-adevăr, superb, în privința asta sînt de acord cu tine. Ați ieșit vreodată împreună?

Mi se păreau o pereche perfectă: adjunctul de la departamentul cosmetice al revistei *Runway*, partener al celui mai căutat specialist în nuanțe de păr din lumea liberă.

— Aș vrea eu. E cu același tip de patru ani încoace. Îți vine să crezi așa ceva? Patru ani. De cînd au voie homosexualii trăsnet să fie monogami? Nu e drept!

— Da, te înțeleg. De cînd au voie heterosexuali trăsnet să fie monogami? Mă rog, exceptînd cazul în care sînt monogami cu mine, firește.

Am tras adînc din țigară și am slobozit un rotocol de fum aproape perfect.

— Ei, recunoaște acum, Andy. Așa-i că te bucuri că ai venit cu mine astă-seară? Nu-i cea mai grozavă petrecere din lume? a zîmbit el.

Acceptasem cam în silă să merg cu James după ce Alex contramandase întîlnirea noastră, și asta numai din cauză că nu-mi dăduse pace nicicum. Mi se părea imposibil să se întîmple ceva cît de cît interesant la o petrecere organizată cu ocazia publicării unei cărți despre nuanțe de păr, dar trebuia să recunosc că rămăsesem surprinsă. Cînd Johnny Depp venise să-l salute

pe James, descoperisem cu uluire nu numai că stăpînea perfect limba engleză, dar că știa chiar să spună și glume amuzante. Și am constatat cu enormă plăcere că Gisele, cea mai *It* dintre fotomodelele revistei *It*, e de-a dreptul scundă. Sigur, ar fi fost încă mai plăcut să descopăr că e cocoșată, sau că are niște coșuri babane mascate de aparatele de fotografiat în pozele acelea senzaționale de pe copertele revistei, dar a trebuit să mă mulțumesc doar cu revelația că e scundă. Una peste alta, nu fusese prea rău în această primă oră și jumătate.

— Ei, nu sînt sigură că aș putea spune chiar așa, am zis eu și m-am aplecat spre el ca să arunc o ocheadă în direcția unui tip super care părea să se ascundă într-un ungher, lîngă masa cu nou-apăruta carte. Dar nu era nici pe departe pe cît de dezgustătoare mă așteptasem. Și-apoi, sînt gata de orice după ziua de care am avut parte.

După ce Miranda plecase în chip neașteptat, asta după ce sosise în chip la fel de neașteptat, Emily mă informase că în seara aceea va trebui să duc pentru prima dată „Cartea” la apartamentul Mirandei. Cartea era, de fapt, o vastă colecție de pagini, mare cît cartea de telefoane, în care fiecare ediție în lucru a revistei *Runway* era prezentată pe larg și analizată. Ea mi-a explicat că zilnic, după ce Miranda pleca acasă, se depunea o muncă deloc de neglijat, dat fiind că toți cei din departamentul artistic și personalul editorial își petreceau întreaga zi consultîndu-se cu ea, care ea se răzgîndea la fiecare oră. Așa că, de la ora cinci, cînd Miranda pleca să petreacă ceva timp cu genele, începea adevărata activitate a zilei. Cei de la departamentul artistic dădeau forma finală a revistei și inserau fotografiile

proaspăt sosite, iar redactorii corectau și printau orice articol care obținuse, într-un lung-așteptat final, aprobarea Mirandei – literele MP, lătărețe și cu înflorituri, trântite peste toată pagina întâi. Fiecare redactor urma să trimită toate modificările operate în cursul zilei asistentului de la departamentul artistic, care, vreme de câteva ore după ce toți ceilalți plecau acasă, trecea toate fotografiile și articolele printr-o mașinărie care ceruia dosul fiecărei pagini și o imprima la locul potrivit în Carte. Eu aveam sarcina de a duce Cartea la apartamentul Mirandei indiferent de ora la care se termina – ceea ce putea fi oricând între orele opt și unsprezece seara, în funcție de felul în care decurgea procesul de producție – când se primea aprobarea finală. Ea urma să o aducă înapoi în ziua următoare și întreg personalul o lua de la capăt cu toate.

Când Emily m-a auzit spunându-i lui James că am decis în cele din urmă să mă duc cu el la petrecere, a sărit imediat ca arsă.

— Ăă, știi că nu te poți duce nicăieri înainte să se termine Cartea, nu?

Am înțepenit. O clipă am avut impresia că James are de gând să dea cu ea de pământ.

— Mda, trebuie să recunosc că e treaba de care mă bucur cel mai mult că scap și că ți-o pasez ție. Uneori se lungeste până foarte târziu, dar Miranda trebuie să vadă Cartea în fiecare seară, să știi. Lucrează acasă. În fine, în seara asta o să stau cu tine și îți arăt care-i treaba, dar pe urmă te descurci pe cont propriu.

— OK, mulțumesc. Ai idee când o să fie gata Cartea diseară?

— Nu. În fiecare seară e altfel. Trebuie să-i întreb pe cei de la artistic.

Cartea a fost terminată destul de devreme în seara aceea, pe la opt și jumătate, și, după ce am luat-o de la un asistent care părea totalmente epuizat, Emily și cu mine am pornit-o pe 59th Street. Emily căra un braț întreg de haine luate de la curățătorie, puse pe umerase și virite în pungi de plastic, și mi-a explicat că hainele luate de la curățătorie însoțeau întotdeauna Cartea. Miranda își aducea hainele murdare la birou, de unde eu, spre marea mea fericire, urma să telefoniez la curățătorie, pentru a cere să vină cineva să le ridice. Ei trimiteau imediat pe cineva la Elias-Clark să ia hainele și le expediau înapoi în perfectă stare o zi mai târziu. Noi le aranjam în dulap până când fie i le puteam înmîna lui Uri, fie i le ducem noi înșine la apartament. Pe clipă ce trecea, activitatea mea devenea tot mai intelectuală!

— Bună, Rich, i s-a adresat Emily cu un zîmbet fals dispecerului care își molfăia de zor pipa și pe care îl cunoscusem în prima zi. Ți-o prezint pe Andrea. Ea o să ducă în fiecare seară Cartea, așa că ai grijă să fie întotdeauna o mașină pregătită, OK?

— Nici o problemă, roșcovano.

Și-a scos pipa din gură și a arătat din cap în direcția mea:

— O să am eu grijă de blondina asta.

— Splendid. A, da, vrei să aranjezi să vină încă o mașină după noi până la Miranda? Andrea și cu mine ne despărțim după ce lăsăm Cartea.

Două mașini uriașe au tras la scară imediat, și un șofer masiv a coborît de pe locul din față și ne-a deschis portiera din spate. Emily s-a urcat prima, și-a scos imediat mobilul din buzunar și i-a cerut șoferului: „Acasă la Miranda Priestly, te rog”. El a dat din cap, a băgat mașina în viteză și duși am fost.

— E întotdeauna același șofer? am chestionat-o, întrebându-mă de unde știe respectivul unde să meargă.

Ea mi-a făcut semn să tac în timp ce tasta un mesaj pentru colega ei de cameră. După care mi-a răspuns:

— Nu, dar există un număr de șoferi care lucrează pentru firmă. Am mers cu fiecare dintre ei de cel puțin douăzeci de ori, așa că ei știu deja unde să meargă.

A început să formeze un nou număr pe telefon. M-am uitat în urma noastră și am văzut a doua mașină venind după noi fără pasageri și imitându-ne cu grijă fiecare viraj și oprire.

Am tras în fața unei clădiri cu portar, tipică pentru Fifth Avenue: trotuar lună, balcoane perfect întreținute și un hol care părea superb și bine încălzit. Un ins în frac a venit imediat la mașină și ne-a deschis portiera, iar Emily a coborât. M-am întrebat de ce nu lăsam pur și simplu Cartea și hainele la el. Din câte știam eu – și nu știam prea multe, mai ales despre acest oraș ciudat – pentru asta existau portarii. Cu alte cuvinte, pentru așa ceva erau plătiți. Dar Emily a scos din geanta Gucci un port-chei Louis Vuitton și mi l-a înmînat.

— Eu aștept aici. Duci toate la ea, la apartamentul A. Deschizi ușa, lași cartea pe masa din hol și atârni hainele pe umerășele de lângă dulap. Nu în dulap, *lingă* dulap. Pe urmă pleci imediat. Orice-ar fi, nu bați și nu suni la ușă. Nu-i place să fie deranjată. Intri și ieși și nu faci gălăgie!

Mi-a înmînat grămada de țoale așezate pe umerășe de sîrmă și învelite în pungi de plastic și a început iar să vorbească la telefon. *Nici o problemă, mă descurc eu. În fond, ce altă teavatură pentru o carte și niște nădragi?*

Liftierul mi-a zîmbit cu blindețe și a apăsat în tăcere butonul ca să cheme liftul, după ce a răsucit o cheie. Descurajat și trist cum era, semăna cu o nevastă bătută care nu mai are putere să lupte și care s-a obișnuit cu ideea nefericirii sale.

— Te aștept aici, a zis el, cu ochii în pămînt. O să vii înapoi într-un minut.

Mocheta de pe coridor era de un roșu Burgundia intens și mai să cad în nas din cauza ei, pentru că mi-a agățat tocul. Pereții aveau un tapet portocaliu gros, cu dungi în relief de aceeași culoare, care se întindeau cît era coridorul de lung, și o băncuță, tot portocalie, era lipită de perete. Pe ușa franțuzească din fața mea scria „Apt. B”, dar m-am răsucit pe călcîie și am văzut o ușă identică pe care scria „Apt. A”. A trebuit să-mi folosesc și ultimul dram de stăpînire de sine ca să nu sun la ușă, dar mi-am amintit sfatul lui Emily și am băgat cheia în broască. Ușa s-a deschis imediat și, pînă să apuc să-mi aranjez părul sau să mă întreb ce e dincolo de ea, m-am pomenit într-un hol mare, aerisit și în nări mi s-a strecurat cea mai apetisantă aromă de pulpe de miel. Și iat-o chiar acolo, ducînd delicat furculița la gură, în timp ce două fetețe cu chipuri identice și cu păr negru urlau una la cealaltă la capătul celălalt al mesei, iar un bărbat înalt, cu figură aspră, păr argintiu și un nas care se lățea pe toată fața citea ziarul.

— Mamă, spune-i că nu poate intra pur și simplu în camera mea să-mi ia jeanșii! Nu vrea să mă asculte, se ruga una din fetețe de Miranda, care lăsase furculița și lua o înghițitură dintr-un pahar în care știam deja că e apă San Pellegrino cu lămiie, așezat în partea *stîngă* a mesei.

— Caroline, Cassidy, destul. Nu vreau să mai aud nici un cuvînt. Tomas, mai adu niște marmeladă de mentă, a cerut ea.

Un om, pe care l-am bănuit a fi bucătarul, s-a precipitat în încăpere cu un bol de argint pe o tavă de argint.

Abia atunci mi-am dat seama că stăteam acolo de aproape treizeci de secunde și mă uitam cum luau cina. Încă nu mă zăriseră, dar o vor face îndată ce aveam să mă îndrept spre masa din hol. Am pornit ușurel, dar am simțit toți ochii îndreptându-se spre mine. Cînd eram pe punctul de a le adresa un salut oarecare, mi-am amintit cum mă făcusem total de băcănie la prima mea întîlnire cu ea, azi-dimineață, cînd mă bilblisem și mă împleticisem ca o timpită, așa că mi-am ținut gura. *Masa, masa, masa*. A, da, iat-o. *A se depune cartea pe masă*. Acum hainele. M-am uitat agitată de jur-împrejur ca să găsesc locul unde trebuia să agăț hainele aduse de la curățătorie, dar nu mă puteam concentra. Familia amuțise și îi simțeam pe toți privindu-mă. Nimeni nu m-a salutat. Pe fete nu părea să le deranjeze că o persoană absolut străină se afla în apartamentul lor. În cele din urmă, am văzut un mic dulap pitit în spatele ușii și am reușit să agăț toate umerase alunecoase și încilcite de sîrmă pe vergeaua lui.

— Nu în dulap, Emily, am auzit-o pe Miranda strigînd încet, cu malițiozitate. Pe umerasele care sînt puse alături tocmai în acest scop.

— Aă, da, bună.

Tîmpito! Tacă-ți fleanca! Ea nu vrea un răs-puns, fă numai ce spune! Dar nu mă puteam stăpîni. Mi se părea bizar peste măsură că nimeni nu mă salutase și nu se întrebase cine sînt și că nimeni nu luase notă de prezența cuiva care intrase cu cheie proprie în apartamentul lor și se foia de colo-colo. Dar *Emily?* Glumea? Era oarbă? Chiar nu-și dădea seama că nu eram fata care lucra pentru ea de mai bine de un an?

— Sînt Andrea, Miranda. Sînt noua ta asistentă.

Tăcere. Tăcere atotcuprinzătoare, insuportabilă, nesfîrșită, înnebunitoare.

Știam că n-ar fi trebuit să vorbesc, știam că îmi sap singură groapa, dar pur și simplu nu mă puteam stăpîni.

— Aă, îmi pare rău pentru încurcătură. O să pun hainele astea pe umerase, cum mi-ai spus, și o să plec.

Termină odată cu pălăvrăgeala! Femeia asta nu dă doi bani pe ce faci. Fă ce ai de făcut și ieși naibii.

— E-n regulă, poftă bună. Mi-a părut bine de cunoștință.

M-am întors ca să plec și mi-am dat seama că nu doar simplul fapt că vorbisem era ridicol în sine, dar și ce spuseseam fusese de-a dreptul stupid. *Mi-a părut bine de cunoștință?* Nu-mi făcuse nimeni cunoștință cu nici unul dintre ei.

— Emily! am auzit exact cînd mîna mi se încheștase pe clanță. Emily, ai grijă să nu se repete asta și mîine. Nu vrem să fim întrerupți.

Clanța a acționat aproape singură și m-am pomenit în sfîrșit afară, pe coridor. Toată povestea nu durase mai mult de un minut, dar aveam senzația că tocmai parcursesem înot un întreg bazin olimpic fără să ies la suprafață să respir.

M-am prăbușit pe băncuță și am făcut exerciții de respirație profundă. Căteaua! Prima dată cînd îmi spusese „Emily” putuse fi o greșeală, dar a doua oară o făcuse anume, fără îndoială. Există metodă mai bună de a umili și marginaliza pe cineva decît să-i spui altfel decît îl cheamă, după ce ai refuzat chiar și să-l bagi în seamă în propria casă? Știam că sînt cea mai redusă formă de viață animală de la revistă —

după cum Emily nu pierdea nici o ocazie să îmi bage în cap –, dar chiar fusese necesar ca și Miranda să se asigure că eram pe deplin conștientă de treaba asta?

N-ar fi fost ceva total ieșit din comun să rămân acolo toată noaptea și să trag gloanțe mentale în direcția „Apt. A”, dar am auzit pe cineva dregându-și vocea, am ridicat privirea și l-am văzut pe micul și tristul liftier, care se uita la mine și mă aștepta răbdător.

— Scuză-mă, am murmurat în timp ce mă urcam în lift.

— Nici o problemă, a răspuns el aproape în șoptă, analizând atent podeaua de lemn. Cu timpul o să fie mai ușor.

— Poftim? Îmi pare rău, dar n-am auzit ce ai...

— Nimic, nimic. Iată, am ajuns, domnișoară. O seară plăcută.

Ușa s-a deschis și am ieșit în holul de la intrare, unde Emily pălăvrăgea tare la telefon. Când m-a văzut, l-a închis.

— Cum a mers? Nici o problemă, da?

Mi-a trecut prin cap să-i spun ce se petrecuse, îmi doream cu ardoare ca ea să fie o colegă amabilă, îmi doream să formăm cu adevărat o echipă, dar știam că nu aș face decît să mă aleg cu o nouă porție de abuz verbal. *Ceea ce nu-mi doream cituși de puțin în clipa aceea.*

— A fost perfect. Nici o problemă. Luau masa și am lăsat toate exact acolo unde mi-ai spus.

— E-n regulă. Ei bine, o să faci treaba asta în fiecare seară. Pe urmă te duci cu mașina acasă și ai terminat. A, da, distracție plăcută la petrecerea lui Marshall diseară. Mi-ar face mare plăcere să vin și eu, dar am oră la cosmetică, trebuie să mă epiliez inghinal și pur și simplu nu pot să

contramandez – îți vine să crezi că n-au nici o oră liberă două luni de acum înainte? Și sîntem în mijlocul iernii. Probabil din cauza celor care pleacă în concediu iarna. Nu? Zău dacă pricep cum se face că toate femeile din New York au nevoie să se epileze inghinal exact acum. E bizar, dar ce să-i faci? Asta e.

Inima îmi bătea cu putere în tactul fiecărui cuvînt rostit de ea și aveam impresia că, indiferent ce făceam sau ce răspundeam, eram silită să o ascult la nesfîrșit vorbind despre epilarea inghinală. Poate era mai bine s-o aud zbierînd la mine pentru că întrerupsesem cîna Mirandei.

— Mda, ce să-i faci? Ei bine, ar trebui s-o iau din loc. I-am spus lui James că ne vedem la nouă și e deja nouă și zece. Ne vedem mîine, da?

— Da. E-n regulă. A, da, ca să știi, acum, că ai fost complet instruită, o să vii în continuare de la șapte, dar eu o să vin de la opt. Miranda știe – e de la sine înțeles că asistenta principală vine mai tîrziu, dat fiind că muncește mult mai mult.

Mi-a venit s-o string de gît, dar ea a continuat:

— Așa că dă-i înainte cu rutina zilnică așa cum te-am instruit. Sună-mă dacă e necesar, dar cred că știi deja ce ai de făcut. Pa!

Și a sărit pe bancheta din spate a celei de-a doua mașini care aștepta în fața clădirii.

— Pa! am ciripit eu, cu un uriaș rinjet fals lipit pe figură.

Șoferul a făcut o mișcare ca pentru a ieși din mașină ca să-mi deschidă portiera, dar eu i-am spus să nu se deranjeze, că pot urca și singură pe bancheta din spate.

— La Plaza, te rog.

James mă aștepta pe treptele de afară, deși trebuia că temperatura coborîse binișor sub zero.

Se dusesese acasă să se schimbe și părea foarte, foarte slăbănog în pantalonii lui negri din piele întoarsă și în puloverul lui alb fără mineci, care scotea la iveală bronzul de miez de iarnă obținut artificial, dar foarte reușit. Eu arătam în continuare ca o amatoare, în fusta mea mini marca Gap.

— Bună, Andy, cum a mers cu dus-și-pre-dat-Carte?

Am stat la coadă să ne lăsăm hainele și l-am văzut imediat pe Brad Pitt.

— Doamne sfinte, tu glumești. Brad Pitt chiar e aici?

— Mda, sigur, Marshall se ocupă de părul lui Jennifer. Așa că și ea trebuie să fie pe aici. Zău, Andy, poate data viitoare o să mă crezi când îți spun că e bine să stai prin preajma mea. Hai să luăm ceva de băut.

Pe Reese și pe Johnny îi văzusem imediat după aceea, iar pe la ora unu dimineața băusem deja patru pahare și stăteam încintată la taclale cu un asistent din departamentul de modă de la *Vogue*. Vorbeam despre epilatul inghinal. Cu patimă. Și nici măcar nu mă deranja. *Sfinte Sisoie*, am gândit eu, în timp ce îmi făceam loc prin mulțime în căutarea lui James și i-am aruncat un imens rînjat măgulitor lui Jennifer Aniston când am trecut pe lângă ea — *asta nu e nici pe departe o petrecere nereușită*. Dar începusem să fiu cam neliniștită: trebuia să fiu la serviciu în mai puțin de șase ore și nu mai trecusem pe acasă de aproape douăzeci și patru, așa că, atunci când l-am văzut pe James făcându-i curte unui specialist în materie de vopsele de păr de la salonul lui Marshall, eram pe punctul de a o porni spre el să-l anunț că vreau să plec, când am simțit o mină pe partea de jos a spatelui meu.

— Bună, mi-a spus tipul senzațional pe care-l văzusem mai devreme, cel care părea că se ascunde într-un ungher. M-am așteptat să realizeze că mă abordase din greșeală, că semănam probabil din spate cu prietena lui, dar el a zîmbit doar și a continuat: Nu ești prea vorbăreată, nu?

— Aha, iar dacă spui „bună”, se cheamă că ești locvace, presupun?

Andy! Tacă-ți fleanca! am monologat în sinea mea. *Un bărbat absolut superb te abordează din senin la o petrecere plină de celebrități și tu îi faci vînt, așa, scurt pe doi?* Dar el nu a părut jignit și, deși nu putea fi posibil, zîmbetul i s-a lățit încă mai mult, pînă a devenit un rînjat de la o ureche la alta.

— Iartă-mă, am murmurat, cu ochii la paharul meu aproape gol. Numele meu e Andrea. Așa. Cred că este o modalitate mult mai adecvată de a face cunoștință.

I-am întins mina și m-am întrebat ce vrea..

— De fapt, modalitatea ta mi-a plăcut foarte mult. Mă cheamă Christian. Încercat de cunoștință, Andy.

Și-a dat la o parte o buclă castanie care-i intra în ochiul stîng și a tras un gît din sticla de bere Budweiser. Mi-am zis că figura lui îmi pare vag cunoscută, dar nu-mi dădeam seama unde îl mai văzusem.

— Budweiser? am întrebat eu și am arătat cu un gest spre sticla din mina lui. Nu credeam că se servește ceva atât de plebeu la o asemenea petrecere.

A ris, un ris profund, din toată inima, nu un chicotit, cum mă așteptasem.

— Tu chiar spui ce gîndești, nu-i așa? Trebuie că arătam îngrozită, căci a continuat: Nu, nu,

asta e bine. Și este o raritate în domeniul ăsta. Nu aveam chef să beau șampanie cu paiul dintr-o sticlută, mă-nțelegi? Nu mi se pare ceva bărbătesc. Așa că barmanul a făcut săpături și a găsit chestia asta pe undeva.

Și-a dat iarăși din ochi bucla, care a căzut imediat la loc în clipa în care și-a luat mîna de pe ea. A scos un pachet de țigări din buzunarul jachetei negre sport și mi l-a întins. Am luat o țigară și am scăpat-o imediat pe jos, ca să am ocazia de a-l analiza cînd se apleacă să o ridice.

Țigara a aterizat la cițiva centimetri de pantofii lui lustruiți, cu virf pătrat, care purtau inconfundabila marcă Gucci, și cînd s-a ridicat am observat că jeansii Diesel, prespălăți exact unde trebuia, erau lungi, largi în partea de jos, așa fel încît atingeau ușor podeaua în spatele pantofilor lustruiți, iar marginile lor erau ușor destrămate din cauza contactului repetat cu tălpile pantofilor. O centură neagră, probabil Gucci, dar, din fericire, de nerecunoscut, îi ținea blugii la locul potrivit, exact sub talie, unde virsele poalele unui simplu tricou alb din bumbac – tricou care, deși ar fi putut la fel de bine să fie Hanes, era în mod clar Armani sau Hugo Boss, și pe care și-l pusese numai ca să-i scoată în evidență tenul minunat. Jacheta neagră părea la fel de scumpă și îi stătea la fel de bine, fusese de bună seamă făcută la comandă pentru a se mula perfect pe corpul lui de statură mijlocie, dar inexplicabil de sexy, dar ochii lui erau cei care atrăgeau cel mai mult atenția. Spuma mării, am concluzionat eu, cu gîndul la culorile J. Crew care ne plăcuseră așa de mult în liceu, sau poate, pur și simplu, albaștri-verzui. Înălțimea, conformația, întreg pachetul aducea întru-cîtva cu Alex, dar cu un stil oarecum mai Euro decît Abercrombie. Ceva mai la modă,

ceva mai arătos. În mod sigur mai bătrîn, în jur de treizeci de ani. Și probabil mult mai superficial.

El a scos imediat o brichetă și s-a aplecat spre mine să se asigure că țigara mi s-a aprins.

— Și atunci, ce te aduce la petrecerea noastră, Andreea? Sau ești una dintre puținele persoane norocoase care pot spune că Marshall Madden e stilistul lor?

— Nu, mă tem că nu. Cel puțin, nu încă, deși el mi-a spus fără prea mare subtilitate că așa ar trebui. Am ris și mi-am dat brusc seama că doream *cu disperare* să îl impresionez pe acest străin. Lucrez la *Runway*. Unul dintre tipii de la cosmetice m-a tîrît aici.

— A, revista *Runway*? Bun loc de muncă, dacă te interesează sado-masochismul. Cum îți place?

Nu îmi dădeam seama dacă vorbește despre locul de muncă sau despre sado-masochism, dar mi-a trecut prin minte că știe ceva, că e relativ în cunoștință de cauză privind mersul treburilor pe acolo ca să-și dea seama că nu erau așa cum le părea celor din afară. Poate că ar trebui să-l amuz povestindu-i coșmarul reprezentat de lăsarea Cărții din cursul acelei seri? Nu, nu, nu aveam nici cea mai vagă idee cine era tipul ăsta... din cîte știam eu, putea să lucreze și el la *Runway* în vreun departament pe undeva, în capătul coridorului, de care nu auzisem încă, sau pentru vreo altă revistă de la Elias-Clark. Sau poate – poate – era unul dintre reporterii băgăreți de la *Page Six*, în privința cărora Emily mă avertizase cu atîta atenție. „Ei apar pur și simplu, mă anunțase ea pe un ton sinistru, apar și încearcă să te păcălească, să te facă să spui ceva interesant despre Miranda sau despre *Runway*. Ai grijă.” Din cauza avertismentului și a cardurilor de identificare care mă monitorizau, eram convinsă că

sistemul de supraveghere al revistei *Runway* ar fi făcut pînă și Mafia să se rușineze. Virajul Paranoic *Runway* își făcuse din nou apariția.

— Mda, am zis eu și m-am străduit să par indiferentă și evazivă. E un loc cam ciudat. Eu nu prea le am pe astea cu moda — aș prefera să scriu, dar presupun că nu e un loc prea rău pentru un început de carieră. Tu cu ce te ocupi?

— Sint scriitor.

— Zău? Trebuie să fie foarte frumos.

Am sperat ca fraza să nu fi sunat pe cît de condescendent mi se părușe mie că a sunat, dar începuse să devină de-a dreptul enervant că tot poporul din New York se autoprolama de zor scriitor sau actor sau poet sau artist. *Eu am scris cîndva la revista facultății*, am gîndit eu, și, *la naiba, un eseu de-al meu a ajuns chiar să fie publicat într-o revistă lunară cînd eram la liceu*. Asta mă îndreptățește să mă dau drept scriitoare?

— Ce anume scrii?

— În principal, beletristică. Acum lucrez la primul meu roman istoric.

A mai tras un fum și și-a dat din nou la o parte șuvița aceea încăpățînată, dar adorabilă.

„Primul roman istoric” dădea de înțeles că celelalte fuseseră non-istorice. Interesant.

— Despre ce e vorba?

S-a gîndit o clipă, apoi a răspuns:

— E o poveste spusă din perspectiva unei tinere femei despre viața în timpul celui de-al doilea război mondial. Sînt încă în faza de cercetare, transcriu interviuri și alte chestii de genul ăsta, dar puținul pe care l-am scris progresaază binișor. Cred că...

El a continuat să vorbească, dar eu nu-l mai auzeam. Fir-ar să fie... Am recunoscut imediat descrierea subiectului dintr-un articol pe care îl

citisem în *The New Yorker*. Se pare că întreaga lume publicistică îi aștepta cu nerăbdare următoarea contribuție la tezaurul literar și nu se mai sătura admirînd realismul cu care dădea viață eroinei. Iar eu mă aflam acum la o petrecere stînd lejer la taclale cu Christian Collinsworth, copilul-minune care publicase prima carte la înaintata vîrstă de douăzeci de ani, cînd încă se afla pe băncile Universității Yale. Criticii literari exultaseră pe tema primei lui cărți și o proclamară una dintre cele mai semnificative realizări literare ale secolului XX; scrisese apoi încă două cărți și fiecare din ele petrecuse chiar mai mult timp pe lista de bestselleruri decît cea de dinainte. Articolul din *The New Yorker* conținuse și un interviu, în care autorul îl definise pe Christian ca fiind „nu doar o forță în anii care vor urma” în lumea literară, ci și ca fiind un bărbat „cu un look pe cînte, cu un stil mortal și cu suficient farmec cît să-i asigure — în situația improbabilă că succesul lui literar nu o va face — o viață întreagă de succes la femei”.

— Aha, e chiar grozav, am zis eu și m-am simțit brusc prea obosită ca să mai fiu amuzantă sau drăguță sau sarcastică.

Tipul ăsta era un scriitor de prim rang — ce naiba voia de la mine, în fond? Probabil avea ceva timp de pierdut pînă cînd prietena lui își termina ședințele ei de fotomodel cu zece mii de dolari pe zi și venea să îl ia. Și în fond, și dac-ar fi așa, care-i problema, *Andreea*? m-am întrebat eu cu asprime. În caz că ai reușit, la modul convenabil, să uiți, amintește-ți că ai, întîmplător, prietenul cel mai incredibil de bun, de blind și de adorabil. Destul cu prostiile astea! Am bîlmăjit o poveste cum că trebuie să plec imediat acasă, iar Christian a părut amuzat.

— Ți-e frică de mine, a constatat el cu simplitate și mi-a aruncat un zimbet provocator.

— Frică de tine? De ce, Doamne iartă-mă, să-mi fie *mie* frică de tine? Exceptînd cazul în care știi tu vreun motiv pentru care ar trebui să-mi fie...

Nu m-am putut stăpîni să nu răspund tot flirtînd; dar el făcea ca totul să pară atît de ușor.

M-a luat de cot și m-a întors în loc.

— Hai, îți găsesc eu un taxi.

Și pînă să-i spun că nu e cazul, că mă descurc bine mersi și singură să ajung acasă, că mi-a părut bine de cunoștință, dar că visează dacă-și închipuie că vine acasă cu mine, m-am pomenit împreună cu el pe treptele acoperite cu mochetă roșie ale intrării în Hotelul Plaza.

— Aveți nevoie de un taxi, oameni buni? ne-a întrebat portarul cînd am ieșit.

— Da, te rog, cheamă unul pentru domnișoara, a răspuns Christian.

— Nu, am o mașină... ăăă, chiar acolo, am zis eu arătînd spre parcare de pe 58th Street, în fața teatrului Paris, unde se aliniaseră taxiurile.

Nu mă uitam la el, dar simțeam că zîmbește. Unul dintre zimbetele *acelea*. M-a condus la mașină, mi-a deschis portiera și a arătat printr-un gest foarte galant spre bancheta din spate.

— Mulțumesc, i-am zis eu politicoș și destul de jenată și i-am întins mîna. Mi-a părut bine de cunoștință, Christian.

— Și mie, Andrea.

Mi-a luat mîna, pe care credeam că are intenția să mi-o strîngă, și și-a apăsător de buze, ținînd-o astfel cu o fracțiune de secundă mai mult decît ar fi fost cazul, și a continuat:

— Sper că ne vom reîntîlni curînd.

Reușisem de-acum să mă instalez pe banchetă fără să mă împiedic sau să mă fac de baftă în vreun alt fel și mă străduiam din răputeri să nu mă îmbujorez, dar simțeam că e deja prea tîrziu. El a trîntit ușa și a privit mașina îndepărtîndu-se.

Deja nu mi se mai părea cîtuși de puțin straniu faptul că eu, care cu două luni în urmă nici nu văzusem cum arată un taxi pe dinăuntru, umblam acum toată ziua bună ziua într-o mașină cu șofer și că, deși înainte nu cunoscusem nicio dată pe cineva cît de cît faimos, stătusem o seară întreagă în compania unor celebrități de la Hollywood, iar mîna mea fusese adulmecată — da, asta era cuvîntul potrivit, mi-o adulmecase — de către cel mai rîvnit burlac din New York City. *Nu, nimic din toate astea nu contează, îmi repetam eu întruina. Toate astea fac parte dintr-o altă lume, o lume din care nu ai vrea, de fapt, să faci parte. Din perspectiva ta prezentă, pare ceva plăcut, am gîndit eu, dar te-ai pomeni virîtă pînd peste cap în ceva din care n-ai mai putea ieși. Dar m-am holbat, totuși, la mîna mea, încercînd să-mi reamintesc fiecare amănunt în legătură cu felul în care el mi-o sărutase, după care am virît mîna cea păcătoasă în poșetă și am scos de acolo mobilul. Am format numărul lui Alex și m-am întrebat ce anume o să-i spun — dacă o să reușesc să-i spun ceva.*

Mi-au trebuit douăsprezece săptămâni până să mă înfig și eu în proviziile, se pare fără de sfârșit, de haine de firmă pe care *Runway* se ruga pur și simplu să mi le dea de pomană. Douăsprezece săptămâni imposibil de lungi, cu zile de muncă de paisprezece ore și niciodată cu mai mult de cinci ore neîntrerupte de somn. Douăsprezece săptămâni mizerabil de lungi, în care m-au analizat cu toții, zi de zi, din cap până-n picioare, în care nu mi-a fost adresat măcar un compliment și în care nu mi s-a dat măcar vaga impresie că am trecut examenul la care am fost supusă. Douăsprezece săptămâni în care m-am simțit proastă, incompetentă și totalmente cretină. Așa că, la începutul celei de-a patra luni (mai am numai nouă luni de îndurat!) m-am hotărât să devin o altă femeie și să mă îmbrac corespunzător rolului pe care îl am de jucat.

Înainte acestei epifanii de după cele douăsprezece săptămâni, faptul de a mă trezi, îmbrăca și ieși pe ușă mă secătuisse total de puteri – până și eu a trebuit să recunosc că ar fi fost mai bine să posed un întreg șifonier numai cu haine „adecvate”. Până în acel moment, a pune haine pe mine reprezentase partea cea mai stresantă a unei rutine matinale și așa mizerabile. Deșteptătorul suna atât de devreme, încât nici nu mă înduram să spun cui va la ce oră mă scol de fapt, de parcă simpla rostire a acelor cuvinte mi-ar fi

provocat durere fizică. Să mă prezint la serviciu la ora șapte dimineața era un lucru atât de greu, încât părea aproape amuzant. Sigur, mă sculaseam și plecasem de acasă înainte de ora șapte de câteva ori în viață: de exemplu, când trebuise să mă duc la aeroport cu noaptea-n cap ca să prind un avion sau când aveam de terminat de citit pentru vreun examen din ziua respectivă. Dar de cele mai multe ori aveam ochii deschiși și la o asemenea oră doar când încă nu apucasem să mă culc în noaptea de dinainte, iar asta nu era prea rău, doar aveam înaintea mea o zi întreagă de somn. Dar acum era altceva. Acum mă confruntam cu o privare constantă, nemiloasă, inumană de somn și, ori de câte ori încercam să mă culc înainte de miezul nopții, nu reușeam nicicum. Ultimele două săptămâni fuseseră cu precădere dificile, pentru că tocmai se pregătea numărul de primăvară, așa că fusesem nevoită să stau uneori la birou, în așteptarea Cărții, până la unsprezece noaptea. Până apucam să o duc și să ajung acasă se făcea deja de miezul nopții, și mai trebuia să și măninc ceva și să mă extrag din haine înainte de a mă prăbuși.

Țîrîitul continuu – singurul zgomot pe care nu-l puteam ignora – începea la ora 5:30 a.m. fix. Mă străduiam să scot un picior gol de sub plapumă și să-l întind în direcția aproximativă a deșteptătorului (plasat, în chip strategic, la celălalt capăt al patului, ca să mă oblige să mă mișc), loveam în toate părțile până când îl nimeam și țîrîitul înceta. Scena asta se repeta constant și previzibil la fiecare șapte minute, până la ora 6:04 a.m., moment în care mă lovea o inevitabilă panică și săream direct din pat sub duș.

Urma o scurtă luptă cu dulapul, de regulă între 6:31 și 6:37 a.m. Lily, care nu era nici ea

te miri ce expert în materie de modă, cu veșnicii ei jeansi, cu puloverele decolorate L.L. Bean și cu colierele ei de cîneapă, spunea de cite ori ne vedeam: „Eu tot nu pricep ce porți tu la serviciu. E vorba de revista *Runway*, pentru numele lui Dumnezeu. Hainele tale sînt drăguțe, ca ale oricărei alte fete, Andy, dar nimic din garderoba ta nu e demn de *Runway*“.

Nu i-am spus că, pentru prima dată după luni întregi, mă sculam acum ceva mai devreme, hotărîtă să-mi compun un look à la *Runway* din dulapul meu ticsit de haine de la Banana Republic. Îmi tot încălzeam și reincălzeam cafeaua în cuptorul cu microunde timp de aproape jumătate de oră în fiecare dimineață și agonizam cu ochii la diverse perechi de cizme și centuri, lineturi și microfibre. Îmi schimbam dresurile de cite cinci ori pînă nimeream culoarea potrivită, și asta numai ca să mă autocritic că dresurile de orice stil sau culoare nu sînt deloc OK. Tocurile pantofilor mei erau întotdeauna ba prea scurte, ba prea groase. Nu aveam nici măcar un singur lucru din cașmir. Nu auzisem încă de tanga (!), așa că mă străduiam la modul obsesiv să scap de dunga chiloților, care se vedea prin fuste, ceea ce făcea deja obiectul numeroaselor critici în pauzele de cafea. Și, ori de cite ori le probasem, nu mă puteam hotări să port la serviciu topuri care-mi lăsau stomacul la vedere.

Așa că, după trei luni, mă dădusem bătută. Jocul acesta mă obosea, pur și simplu, prea mult. Din punct de vedere emoțional, fizic, mental, tortura garderobei zilnice îmi secătuisese întreaga energie. Pînă cînd renunșasem, în ziua în care aniversam împlinirea a trei luni de la prima zi de muncă. Fusese o zi ca oricare alta și stăteam cu

cana mea galbenă, pe care scria „I ♥ Providence“¹⁴, într-o mină, în timp ce cu cealaltă prefiram hainele mele preferate de la Abercrombie. *De ce atîta îndîrjire?* m-am întrebat. A purta ceea ce vor ei nu ar însemna că m-am vîndut lor cu totul, nu-i așa? Și-apoi, comentariile cu privire la garderoba mea actuală deveneau din ce în ce mai frecvente și mai obraznice și începusem să mă întreb dacă nu cumva din cauza asta îmi este pus în primejdie chiar locul de muncă. M-am uitat în oglinda mare înaltă și mi-a venit să rid: fata cu sutien ca de cameristă (beah!) și chiloți de bumbac (beah la pătrat!) voia să-și afle loc la *Runway*? Ha! Nu cu asemenea rahaturi pe ea. În fond, lucram la revista *Runway*, pentru numele lui Dumnezeu – era inacceptabil să mai pun pe mine haine rupte, șifonate, pătate sau care mi-au rămas mici. Am dat deoparte bluzele mele obișnuite, cu guler prins în nasturi, și am scos la iveală fusta Prada din tweed, puloverul negru pe gît Prada și cizmele trei sferturi Prada, pe care Jeffy mi le dăduse într-o seară, pe cînd așteptam Cartea.

— Ce-i asta? întrebam eu desfăcînd fermoarul sacoșei.

— Asta, Andy, este ceea ce trebuie să porți dacă nu vrei să fii concediată.

A zîmbit, dar nu m-a privit în ochi.

— Poftim?

— Uite ce e, cred că ar trebui să știi că, ăă, aspectul tău nu prea place nimănui de pe aici. Știu că toate chestiile astea pot să fie cam scumpe, dar asta se poate evita în diverse moduri. Am atît de multe haine în Dulap, încît nimeni nu va observa dacă vrei să, ăă, împrumuți una-alta uneori.

1. Oraș din statul Rhode Island.

Făcuse cu degetele semnul ghilimelelor înainte și după cuvîntul „împrumutî“, după care a continuat:

— Și, bineînțeles, ar trebui să sune la PR ca să-ți dea cardul de rabat pentru hainele designerilor lor. Eu am rabat de numai treizeci la sută, dar, cum tu lucrezi pentru Miranda, m-aș mira să-ți ia vreun ban pentru ceva. Nu văd nici un motiv ca stilul tău Gap să continue.

Nu i-am explicat faptul că la purta Nine West în loc de Manolo, sau jeansi care se vînd la sectorul pentru copii de la Macy's, dar care nu puteau fi găsiți nicăieri la etajul opt în paradisul garderobei sportive de la Barney's, reprezentase modul meu de a arăta lumii că nu fusesem sedusă de stilul *Runway*. În loc de asta, m-am mulțumit doar să încuviințez din cap și să observ că părea extrem de jenat că era nevoit să-mi explice că mă făceam de ris în fiecare zi. M-am întrebant cine îl pusese să îmi spună toate astea. Emily? Sau chiar Miranda? Oricum, nu conta. La naiba, supraviețuisem deja aici trei luni întregi – iar dacă a purta un pulover pe gît Prada în locul unuia cumpărat de la Urban Outfitters avea să mă ajute să supraviețuiesc următoarele nouă, atunci așa fie. Am hotărît să mă apuc imediat de alcătuirea unei garderobe noi, îmbunătățite.

Am reușit să ies pe ușă înainte de 6:50 a.m. și eram grozav de mulțumită de propria-mi înfățișare. Tipul de la chioșcul ambulant cu gustări de lingă locuința mea chiar a fluierat, iar o femeie m-a oprit înainte să fac zece pași și mi-a spus că ea își dorea de vreo trei luni cizme ca ale mele. *M-aș putea obișnui cu așa ceva, am gândit eu.* Toți oamenii trebuie să pună ceva pe ei, iar ce pusesem eu îmi plăcea cu siguranță mult mai mult decît toate Țoalele mele. După cum îmi

făcusem deja obiceiul, m-am dus pe jos pînă la intersecția cu Third Avenue și am luat imediat un taxi, după care m-am cufundat pe bancheta caldută din spate, prea obosită să mai fiu recunoscutoare că nu trebuie să mă alătur oamenilor de rînd din metrou, și am zis cu voce răgușită:

— Madison 640. Repede, te rog.

Taximetristul m-a privit în oglinda retrovizoare – cu oarecare milă, aș putea să jur – și a zis:

— A, da. Elias-Clark Building.

Am luat-o la stînga pe 97th Street și din nou la stînga pe Lex, am trecut ca-n zbor de semafoare, toate pe verde, pînă pe 59th Street, de unde am luat-o spre vest pe Madison. După exact șase minute, dat fiind că la ora aceea nu prea era trafic, a oprit cu un scrișnet în fața monolitului înalt, suplu și elegant, care dădea un exemplu atît de bun din punct de vedere fizic celor dinăuntru. Costul călătoriei a fost de șase dolari și patruzece de cenți, ca în fiecare dimineață, și i-am înmînat taximetristului o bancnotă de zece dolari, tot ca în fiecare dimineață.

— Păstrează restul, am ciripit eu cu același simțămînt de bucurie cu care, în fiecare dimineață, vedeam șocul și fericirea provocate de cuvintele mele. *Runway* face cînste.

Nici o problemă în privința asta, în mod sigur. Nu-mi trebuise decît o săptămînă ca să-mi dau seama că problema contabilității nu era chiar punctul forte al firmei Elias, ba nu era nici măcar prioritară. Nu a fost niciodată o problemă să decontez plimbările de zece dolari cu taxiul în fiecare dimineață. O altă firmă s-ar fi putut întreba ce îi dă dreptul să iei un taxi ca să ajungi la serviciu; dar Elias-Clark se întreba doar de ce să iei un taxi cînd existau mașini de serviciu. Fie

și numai chestia asta cu tocatul a cite zece parai de la firmă în fiecare zi – deși nu prea cred că suferea cineva de pe urma cheltuielilor mele excesive – mă făcea să mă simt mult mai bine. Unii ar fi putut numi comportamentul meu rebeliune pasiv-agresivă. Eu îl numeam răz bunare.

Am sărit din taxi, încă fericită că am umplut de bucurie ziua cuiva, și am pornit pe jos spre Madison 640. Deși clădirea se numea Elias-Clark, JS Bergman, una dintre cele mai prestigioase (evident) bănci din oraș, închiriasse jumătate din ea. Noi nu împărțeam nimic cu ei, nici măcar lifturile, dar asta nu-i împiedica pe bogații bancheri să se ciocnească zilnic cu splendorile noastre la modă și să se măsoare reciproc din cap pînă-n picioare în hol.

— Bună, Andy. Care mai e treaba? Nu ne-am văzut de mult.

Vocea din spatele meu părea insidioasă și răuvoitoare, iar eu m-am întrebat de ce persoana cu pricina, oricare ar fi fost aceea, nu mă lăsa pur și simplu în pace.

Îmi pregătisem mental rutina matinală cu Eduardo cînd mi-am auzit strigat numele, m-am întors și l-am văzut pe Benjamin, unul dintre nenumărații foști prieteni ai lui Lily din facultate, ghemuit lingă peretele de la intrarea în clădire; părea că nici nu observă că stă așezat direct pe trotuar. Era unul dintre numeroșii foști prieteni ai lui Lily, dar fusese primul care îi plăcuse cu adevărat. Nu mai vorbisem cu draguțul de Benji (nu putea suferi să i se spună așa) de cînd Lily îl surprinsese făcînd amor cu două fete, colege de-ale ei din grupul a capella din care făcea parte. Intrase pur și simplu în apartamentul lui din afara campusului și dăduse peste el, întins cit era de lung în living cu o soprană

și o contraltistă, niște tipe tăcute ca niște șoricești, care n-au mai reușit în veci să o privească pe Lily în ochi. Am încercat să o conving că nu fusese decît o farsă ca între colegi de facultate, dar nu m-a crezut. A plins zile la rînd și m-a pus să-i promit că nu voi spune numănuiei ce descoperise. Dar n-a fost nevoie să spun eu ceva, a făcut-o chiar el – mai bine zis, se lăuda oricui stătea să-l asculte cum „le-o trăsese el la două tociulare de cîntărețe” în timp ce „a treia se uita”. Relatarea lui lăsa impresia că Lily fusese de față tot timpul, așezată comod pe canapea și privind cum iubitul ei cel tare și dat dracului făcea nebunii cu altele. Lily își jurase că nu-și va mai îngădui vreodată să simtă așa ceva pentru un alt bărbat și, deocamdată, părea să se țină de cuvînt. Se culca ea, ce-i drept, cu destui bărbați, dar nu-i lăsa să i se învîrtă prea mult prin preajmă, ca să nu riște să descopere ceva plăcut despre ei.

L-am mai privit o dată și am încercat să regăsesc trăsăturile binecunoscutului Benji pe chipul tipului ăstuia. Fusese un tip athletic și frumușel. Un individ normal. Dar banca Bergman îl transformase într-o veritabilă umbră a propriei persoane. Purta un costum sifonat, prea mare pentru el, și dădea impresia că nădăjduiește să tragă o gură de cocaină din țigara Marlboro care-i atîrna în colțul gurii. Părea deja epuizat, deși nu era decît șapte dimineăta, iar asta mă făcea să mă simt mai bine. Pentru că mi se părea că așa e drept după cit de ticălos se purtase cu Lily și pentru că nu eram singura care se țira la serviciu la o asemenea oră obscenă. Probabil era plătit cu o sută cincizeci de mii de dolari pe an ca să fie atît de nefericit, dar nu conta, măcar nu eram singura.

Benji m-a salutat, iar țigara aprinsă lumina ireal acea semiobscuritate matinală de iarnă, și

mi-a făcut semn să mă apropii. Eu eram cam neliniștită la gândul că o să întârzii, dar Eduardo mi-a aruncat privirea lui „nici o grijă, n-a venit încă, toate sînt bune și frumoase”, așa că m-am dus să vorbesc cu Benji. Avea ochii încercănăți și goi de speranță. Probabil își închipuia că el are un șef tiranic. Ha! Să fi știut! Mi-a venit să rid în gura mare.

— Bună, bag de seamă că ești singura care vine așa devreme în fiecare zi, a murmurat el în direcția mea, în vreme ce eu făceam săpături prin poșetă să-mi găsesc rujul înainte de a intra în lift. Care e treaba?

Părea atît de obosit, așa bătut de soartă, încît am simțit un val de simpatie pentru el. Pe urmă însă am simțit că mi se taie picioarele de extenuare și, colac peste pupăză, mi-am amintit cum arăta Lily cînd tîmпиții lui de amici o întrebau dacă îi făcuse plăcere să privească doar, sau ar fi vrut să se alăture partidei de sex, așa că mi-am pierdut singele rece.

— Ei bine, chestia e că lucrez pentru o femeie foarte pretențioasă și trebuie să ajung aici cu două ore și jumătate înaintea tuturor celorlalți angajați de la afurisita asta de revistă, ca să fiu pregătită pentru sosirea ei, am zis eu, iar vocea-mi era plină pînă la refuz de minie și sarcasm.

— Au! Întrebam și eu. Scuză-mă, dar sună foarte rău. Pentru care dintre ele lucrezi?

— Lucrez pentru Miranda Priestly, am zis eu și mi-am rugat să nu văd vreo reacție.

Ideea că există vreun profesionist bine educat, cu o carieră de succes, care să nu fi auzit vreodată de Miranda mă făcea foarte, foarte fericită. Aproape încântată. Și, din fericire, el nu m-a dezamăgit. A ridicat din umeri și m-a privit curios.

— E editorul revistei *Runway*, am zis eu coborîndu-mi vocea și am început, plină de incitare, să mă descarc: și e cea mai mare cățea pe care am văzut-o în viața mea. Nici măcar nu cred că e ființă omenească.

Aveam o litanie întreagă de plingeri pe care mi-ar fi plăcut să i-o înșirui lui Benji, dar Virajul Paranoic *Runway* a dat năvală cu nimicitoare putere. M-a cuprins brusc o neliniște vecină cu paranoia, convinsă că acest om neștiutor, indiferent, era unul dintre lacheii Mirandei, trimis de *The Observer* sau *Page Six* să mă spioneze. Realizam că asta e ridicol, total absurd. În fond, îl cunoașteam personal pe Benji de ani de zile și eram sigură că nu lucrează în nici un fel pentru Miranda. Doar că nu eram absolut sigură. În fond, cum puteam fi absolut sigură? Și de unde să știu eu cine stătea pitit în spatele meu chiar în clipa aceea, trăgînd cu urechea la fiecare dintre cuvintele mele răutăcioase? Repararea eventualelor daune produse pînă acum era imperios și urgent necesară.

— Sigur, ea ESTE cea mai importantă femeie din lumea publicisticii și a modei și nu ai cum să ajungi în virful acestor două domenii majore din New York împărțînd bombonele toată ziua. E, ăă, de înțeles că e cam greu să lucrezi pentru ea, înțelegi? Și eu așa fi la fel în locul ei. Da, așa că, ăă, trebuie să plec acum. Mă bucur că te-am revăzut.

Și am șters-o, așa cum făcusem adesea în decursul ultimelor citorva săptămîni cînd mă pomeneam vorbind cu altcineva decît cu Lily, cu Alex sau cu părinții mei și nu mă puteam stăpîni să nu o bîrfesc pe vrăjitoarea aia.

— Hei, nu e cazul să fii prea jenată, a strigat el în urma mea în timp ce mă îndreptam spre lift. Eu lucrez aici abia de joia trecută.

Și cu asta a aruncat mukul încă fumegînd al țigării și l-a strivit cam fără entuziasm de pavaj.

*
* * *

— 'Neața, Eduardo, am zis eu și i-am aruncat cea mai obosită și mai jalnică privire pe care o avusesem vreodată. Urâsc împuțita asta de zi de luni.

— Nici o problemă, fetică dragă. Cel puțin ai ajuns aici înaintea ei în dimineața asta, a zîmbit el.

Se referea, bineînțeles, la acele dimineți oribile în care Miranda își făcea apariția la ora cinci dimineața și trebuia condusă la etaj, dat fiind că refuza să poarte cu ea un card de acces. După care umbra de la un capăt la celălalt al biroului și ne tot suna pe Emily și pe mine, pînă cînd una din noi reușea să se trezească, să se pregătească și să alerge într-un suflăt la birou, de parcă ar fi fost vorba de vreo situație de urgență privind securitatea națională.

Am împins ușile turnante și m-am rugat ca lumea asta să facă o excepție, să mă lase să intru fără reprezentatie. Ei așa!

— „*You, tell me what you want, what you really, really want*”, a cîntat el cu rînjelul lui larg și dințos și cu accent hispanic.

Și toată plăcerea de a-l fi făcut fericit pe taximetrist și de a fi aflat că am ajuns înaintea Mirandei s-a risipit pe loc. M-am pomenit, ca în fiecare dimineață, dorindu-mi să întind mîna pînă la ghereta lui și să rup mutra lui Eduardo fișii-fișuțe. Dar, întrucît eram așa o fată de comitet, iar el era unul dintre foarte puținii mei prieteni din clădire, m-am supus cam fără vlagă.

— „*I'll tell you what I want, what I really, really want, I wanna... I wanna... I wanna... I wanna... I really, really, really wanna zigga zig aaaaahhh*”, am cîntat cu umilință, într-un jalnic tribut adus hitului din anii '90 al grupului Spice Girls. Și, din nou, Eduardo a rînjit și a apăsât pe buton ca să pot intra.

— Hei, nu uita: șaisprezece iulie! a strigat el în urma mea.

— Știu, șaisprezece iulie, am strigat eu. Era un apropo la ziua noastră comună de naștere. Nu știu cum aflase cînd e ziua mea de naștere, dar îi plăcea la nebunie că era aceeași cu a lui. Și, din motive neștiute, chestia asta devenise parte din ritualul nostru matinal. În fiecare afurisită de zi.

Erau opt lifturi în partea de clădire ocupată de Elias-Clark, jumătate pentru etajele unu-șapte-sprezece, și cealaltă jumătate pentru cele de la șaptesprezece în sus. Numai prima jumătate conta de fapt, pentru că toate firmele faimoase își aveau birourile la primele șaptesprezece etaje; iar acestea își anunțau prezența mulțumită unor panouri luminoase, dispuse chiar deasupra ușilor liftului. La etajul al doilea ființa, numai pentru angajați, o sală de sport gratuită ultimul răcnet, cu un circuit complet Nautilus, cu cel puțin o sută de aparate de urcat scări, benzi de alergare și biciclete eliptice. Vestiarele erau dotate cu saună, căzi de baie cu vibromasaj și personal auxiliar alcătuit din femei îmbrăcate în uniforme de menajere, și exista chiar un salon de cosmetică, unde puteai beneficia de manichiură, pedichiură și tratament cosmetic în regim de urgență. Ba se oferea chiar și masaj gratuit, sau cel puțin așa auzisem — nu numai că nu aveam eu timp de așa ceva, dar locul era veșnic prea al naibii de

aglomerat între șase dimineața și zece seara, n-aveai loc nici să te miști prin zonă. Scriitori și redactori și agenți de vânzări sunau cu trei zile înainte ca să facă rezervare pentru orele de yoga sau kick-boxing, dar chiar și așa riscau să-și piardă rindul dacă nu ajungeau acolo cu cinci-sprezece minute mai devreme. Ca aproape orice serviciu inventat pentru a ușura viața celor de la Elias-Clark, pe mine toate astea nu făceau decît să mă streseze mai abitir.

Cirula zvonul că ar exista și o creșă la subsol, dar nu cunoșteam pe nimeni care să fi avut într-adevăr copii, așa că nu eram absolut sigură de asta. Activitatea interesantă începea la etajul al treilea, cu sala de mese, dar pînă la ora actuală Miranda refuzase să mănince în mijlocul vulgului, afară de cazul în care lua masa împreună cu Irv Ravitz, directorul executiv al firmei Elias, căruia îi plăcea să mănince acolo ca să facă paradă de solidaritatea sa cu angajații.

Sus, sus, tot mai sus – am trecut pe lîngă toate celelalte faimoase nume de firme. Majoritatea coexistau, probabil, pe același etaj unele cu altele, dar fiecare cu recepționerele ei, dincolo de uși separate de sticlă. Am ieșit din lift la etajul șaptesprezece cu o privire aruncată spre partea dorsală a fustei. Într-un impuls de amabilitate și geniu, arhitectul plasase, din fericire, oglinzi în lifturile de pe Madison 640. Ca de obicei, îmi uitasem cardul de acces – cel care ne monitoriza toate mișcările, achizițiile și absențele din clădire –, așa că a trebuit să intru prin efracție. Sophy nu venea decît la ora nouă, drept care m-am aplecat sub biroul ei să găsesc butonul care deschidea ușile de sticlă și am tras o goană nebună din mijlocul zonei de recepție pînă la uși și le-am prins înainte de a se închide la

loc. Uneori eram nevoită să fac treaba asta de trei sau patru ori pînă să le prind, dar azi am reușit din a doua tentativă.

Pe etaj era întotdeauna beznă totală cînd ajungeam eu și am urmat ruta pe care o parcurgeam spre biroul meu în fiecare dimineață. Pe partea mea stînga era departamentul de publicitate, cu fetele cărora le plăcea la nebunie să se gâtească în tricouri Chloé și cizme cu toc cui în timp ce înmînuau cărți de vizită care strigau de la o poștă „Runway”. Ele erau ținute, la modul absolut și categoric, la mare distanță de orice activitate, cît de neînsemnată, care se desfășura în zona editorială de pe etaj: cei de la editorial alegeau articolele de îmbrăcăminte pentru prezentările de modă, recrutau redactorii buni, asortau accesoriiile cu vestimentația, interviewau fotomodelele, creau ambianța pentru parade și ședințe foto și îi angajau pe fotografi. Cei de la editorial călătoreau în locuri interesante din lume ca să facă fotografii, primeau cadouri și rabaturi de la designeri, analizau tendințele modei și mergeau la petreceri la Pastis și Float, pentru că „trebuiau să vadă ce poartă lumea”.

Departamentul vânzări vindea spațiu publicitar. Uneori organiza petreceri promoționale, dar la ele nu venea nici o celebritate, așa că erau plicticoase pentru protipendada newyorkeză, ahtiată după staruri (sau, cel puțin, așa îmi spusesese, plină de dispreț, Emily). Telefonul meu suna într-o veselie în zilele în care urma să aibă loc o petrecere a departamentului vânzări și vorbeam cu oameni pe care nu îi cunoșteam prea bine și care voiau să fie invitați. „Păi, ăăă – zicea cite unul – aud că e o petrecere la Runway diseară. Eu de ce n-am fost invitat?” Aflam întotdeauna de la cineva din afară că avea să fie o petrecere

în seara respectivă: cei din redacție nu erau niciodată invitați, că oricum nu veneau. Și, ca și cum nu era destul că fetele de la *Runway* îi batjocoreau, îi marginalizau și îi îndepărtau pe toți cei care nu făceau parte din grupul lor, acum creaseră și linii interne de demarcație.

După departamentul vânzări urma un coridor lung și îngust. Părea să se întindă la nesfârșit înainte de a se termina într-o chicinătă, situată pe partea stângă. Aici aflai un vast sortiment de cafele și ceaiuri, un frigider, pentru ca angajații să-și păstreze gustările de prânz – toate acestea însă erau inutile, dat fiind că Starbucks deținea un adevărat monopol asupra dozelor zilnice de cofeină indispensabile angajaților, iar mesele de prânz puteau fi comandate la oricare dintre miile de mici restaurante amplasate peste tot prin centru. Dar era un fleac plăcut, aproape dragălaș; ceva care parcă spunea: *Alo, ia uită-te la noi, avem ceai Lipton și pachetele de zaharină și chiar un cuptor cu microunde, în caz că vrea careva să-și încălzească resturile de la cina de aseară! Sintem și noi ca toți ceilalți!*

Am ajuns, în sfârșit, la enclava Mirandei la ora șapte și cinci – atît de obosită, că abia mă puteam mișca. Dar, cum se întimpla adesea, aveam de îndeplinit o altă activitate de rutină pe care nu m-am gândit niciodată să o pun sub semnul întrebării sau să o schimb, așa că m-am apucat de treabă. Am descuiat biroul ei și am aprins toate luminile. Era încă întuneric afară și îmi plăcea ideea teatrală de a sta pe întuneric în biroul unui magnat al puterii, de a privi pe geam un New York fascinant și neliniștit și de a mă închipui într-unul dintre filmele acelea (oricare, la alegere, în care niște amorezi se îmbrățișează pe terasa vastă a unui apartament de șase milioane

de dolari, cu vedere spre fluviu), simțindu-mă pe acoperișul lumii. După care se revărsa lumina și fantezia mea lua sfârșit. Simțămîntul că orice era posibil în New York la revărsatul zorilor se destrăma, și mutrele identice și zîmbărețe ale lui Caroline și Cassidy erau tot ce mi se oferea privirii.

După aceea am descuiat dulapul din zona exterioară, locul în care îi atîrnăm haina (și pe a mea, dacă ea nu purta o blană în ziua aceea – Mirandei nu-i plăcea ca hainele noastre de doi bani să spînzure lingă vizoanele ei) și în care păstram și ceva provizii: haine care nu îi mai erau necesare și care costaseră zeci de mii de dolari, haine luate de la curățătorie, aduse la birou dar încă neduse la apartamentul Mirandei, și cel puțin două sute dintre afurisitele alea de eșarfe albe Hermès. Auzisem ca Hermès se hotărîse să nu mai producă, încă de anul trecut, genul acela de eșarfe – un pătrat alb și elegant de mătase. Cineva de la firmă se simțise dator să îi ofere Mirandei o explicație și chiar o sunase să-i prezinte scuze. Deloc surprinzător, ea îi declarase cu răceală că e foarte dezamăgită de decizia lor, drept care cumpăraseră prompt toate eșarfele pe care le mai aveau în stoc. Vreo cinci sute de eșarfe îi fuseseră livrate la birou cu vreo doi ani înainte de a ajunge eu acolo, iar acum rezerva ajunsese la mai puțin de jumătate. Miranda le lăsa peste tot: la restaurante, la filme, la prezentări de modă, la întruniri săptămînale, în taxiuri. Le lăsa prin avioane, la școala fetelor, pe terenul de tenis. Avea, firește, întotdeauna cite una prinsă stilat pe unde va, prin haine – încă nu o văzusem în afara casei fără una. Dar asta nu explica unde-i tot dispăreau. Poate și închipuia că sint batiste? Sau îi plăcea să ia notițe pe

mătase în loc de hirtie? Așa sau altfel, fapt e că ea părea să-și inchipuie că sînt de unică folosință, iar noi nu ne înduram să îi spunem că nu sînt. Elias-Clark plătise vreo două sute de dolari per bucată, dar ce conta: noi i le tot înmînam ca pe niște batiste. În ritmul în care le făcea praf, în mai puțin de doi ani Miranda avea să le termine.

Aranjaseam cutiile portocalii pe un raft, de unde puteam distribui eșarfele rapid, dar ele nu rămîneau niciodată acolo prea mult. În fiecare a treia sau a patra zi, ea se pregătea să ia prinzul pe undeva și suspina: „Ahn-dre-ah, dă-mi o eșarfă”. Mă consola gîndul că eu aveam să fiu plecată de mult cînd eșarfele acelea aveau să se termine. Nefericita care va fi prin apropiere va trebui să-i spună că nu mai există nici o eșarfă albă Hermès și că nimeni nu mai putea fabrica, trimite, crea, forma, expedia, comanda sau produce vreuna. Simplă idee era cîmplită.

Tocmai pe cînd deschideam dulapul și biroul, m-a sunat Uri.

— Andree? Bună, bună. Sînt eu, Uri. Poți și vii pînă jos? Sînt pe 58th Street, pe partea cu Park Avenue, chiar în fața clubului New York Sports. Am cîeva pentru tine.

Telefonul era o metodă bună, deși imperfectă, de a-mi comunica faptul că Miranda avea să vină cît de curînd. Probabil. În majoritatea dimineților îl trimitea înainte pe Uri cu toate lucrurile ei, un amalgam de haine murdare care trebuiau duse la curățătorie, numere din revistă pe care le luase acasă să le citească, alte reviste, pantofi sau poșete care trebuiau reparate și Cartea. În acest fel putea aranja ca eu să vin la mașină, să car toate chestiile alea neimportante dis-de-dimineață și să le rezolv înainte ca ea să vină la birou. De regulă, venea la vreo jumătate de oră

după sosirea catrafuselor, pentru că Uri, după ce le lăsa la birou, se ducea să o ia de pe unde se ascundea în dimineața cu pricina.

Ea putea fi cam oriunde, dat fiind că, după spusele lui Emily, nu dormea niciodată. N-am crezut asta pînă nu am început să vin la birou înaintea lui Emily și să ascult mesajele de pe robot. În fiecare noapte, fără excepție, Miranda lăsa între opt și zece mesaje ambigue pentru noi, toate între ora unu și șase dimineața. Chestii de genul: „Cassidy vrea o poșetă din cele de nylon, cum au toate fetițele. Comandă-i una mărime medie, într-o culoare care i-ar plăcea” și „O să-mi trebuiască adresa și numărul de telefon al magazinului acela de antichități de pe 70th Street sau așa ceva, unde am văzut un dulap *vintage*”. De parcă noi am ști ce poșete de nylon erau în mare vogă printre prichindeii de zece ani, sau la care dintre cele patru sute de magazine de antichități de pe 70th Street sau așa ceva – și, apropo, în partea de est sau vest a orașului? – se nimerise să vadă ea ceva care îi plăcea la un moment dat în decursul ultimilor cincisprezece ani. Dar în fiecare dimineață ascultam cu conștiinciozitate toate mesajele, le transcriam, și iar le ascultam, și iar le ascultam, în încercarea de a deduce ceva din accentul ei și de a găsi sensul ascuns al cuvintelor, ca să evit să-i cer Mirandei înseși lămuriri suplimentare.

O dată făcusem greșeala de a sugera să o rugăm pe Miranda însăși să ne dea niște amănunte despre nu mai știu ce, dar promisem una dintre privirile ucișătoare ale lui Emily. Se pare că a o întreba pe Miranda nici nu intra în discuție. Era mai bine să ne căznim cu ghicitul și să așteptăm pînă ni se va spune cît de departe fusesem de ceea ce voise ea. Pentru a găsi dulapul

vintage care atrăsese privirea Mirandei petrecusem două zile și jumătate într-o limuzină, umblînd prin tot Manhattan-ul din magazin în magazin, de ambele părți ale parcului. Am eliminat din calcul York Avenue (prea rezidențial), așa că am pornit-o pe First, apoi pe Second, pe Third și în jos, pe Lex. Am sărit peste Park (din nou, prea rezidențial), dar am mers mai departe pe Madison, după care am repetat procedeul în West Side. Cu pixul în mînă, cu ochii cit cepele, cu cartea de telefon în poală, gata să sar din mașină la cel mai mic indiciu că ar exista prin apropiere un magazin de antichități. Am onorat toate magazinele de antichități – și un număr deloc neglijabil de magazine obișnuite de mobilă – cu o vizită personală. Cînd am ajuns la magazinul numărul patru, transformasem întreaga procedură într-o adevărată artă.

— Bună ziua. Vindeți cumva dulapuri *vintage*? aproape că strigam eu îndată ce îmi deschideau ușa.

De pe la magazinul numărul șase nici nu m-am mai ostenit să trec pragul. Unii vânzători mai obraznici mă analizau din cap pînă-n picioare – nu puteam evita așa ceva – și încercau să mă evalueze, ca să decidă dacă sînt cineva pentru care merită să-și bată capul. Majoritatea observau mașina care mă aștepta afară și mă gratulau, cam morocănoși, cu un da sau un nu, iar unii voiau chiar o descriere detaliată a dulapului pe care îl căutam.

Dacă recunoșteau că au de vînzare ceva care să se potrivească descrierii mele eliptice, continuam imediat cu un prompt: „A fost cumva pe aici Miranda Priestly în ultima vreme?” Dacă pînă atunci își închipuiau că sînt nebună, în acel moment păreau cel puțin gata să-și sune agenții

de pază. Cîțiva dintre ei nu auziseră în viața lor acest nume, fapt fantastic de încurajator, pentru că îmi dădea prilejul să constat că există oameni care funcționau în mod normal și ale căror vieți nu erau controlate de ea, dar și pentru că asta îmi permitea s-o iau imediat din loc, fără alte discuții suplimentare. Jalnica majoritate a celor care o cunoșteau după nume devenea imediat curioasă. Unii se întrebau pentru care ziar de scandal lucrez. Dar, indiferent ce poveste inventam, nimeni nu o văzuse în magazinul lui (cu excepția a trei magazine, în care nu o văzuseră pe „domnișoara Priestly de luni de zile și, o, ce dor ne e de ea! Vă rog să-i comunicați că Frank/Charlotte/Sarabeth îi trimite toată dragostea lui/ei!”).

Cînd a văzut, la mijlocul celei de-a treia zi, că nu reușesc să găsesc magazinul, Emily mi-a dat, în surșit, permisiunea de a veni la birou și de a o ruga pe Miranda să clarifice problema. M-a podidit sudoarea în momentul în care mașina a tras în fața clădirii. Am amenințat că sparg ușile turnante dacă Eduardo nu mă lasă să trec fără spectacol. Cînd am ajuns la etajul nostru, transpirația îmi trecuse deja prin bluză. Mîinile au început să-mi tremure cînd am intrat în biroul nostru și discursul pregătit cu grijă (*Bună, Miranda. Mă simt bine, mulțumesc de întrebare. Tu ce mai faci? Uite ce e, voiam doar să te anunț că am încercat foarte serios să găsesc magazinul de antichități pe care mi l-ai descris, dar fără succes. Ai putea cumva să-mi spui dacă e în partea de est sau de vest a Manhattan-ului? Sau poate îți amintești chiar numele?*) s-a risipit ca un fum prin unghere ascunse ale creierului meu extrem de agitat. Nu am trecut întrebarea în Buletin, după cum obliga protocolul; am cerut

permisiunea de a intra în biroul ei și – probabil fiind atât de șocată de tupeul meu de a-i vorbi fără să mi se fi adresat – a aprobat. Ca să scurtez povestea, Miranda a suspinat și m-a umilit și m-a insultat în toate felurile care îi stăteau în minunatu-i caracter, dar și-a deschis în cele din urmă carneluțelul ei Hermès cu coperte din piele neagră (care fusese legat cam incomod, dar foarte șic, cu o eșarfă albă Hermès) și a scos de acolo... o carte de vizită luată din magazin.

— Am lăsat informația asta pe robot, Ahn-dre-ah. Presupun că ar fi fost prea mare osteneala să-ți notezi toate astea, nu?

Și, cu toate că dorința de a-i face tăieturi decorative pe față chiar cu respectiva carte de vizită mi-a năpădit întreaga ființă, am dat doar din cap și m-am declarat de acord. Abia când m-am uitat pe cartea de vizită am observat adresa: East 68 Street numărul 244. Firește. Care est, care vest, care Second Avenue sau Amsterdam – toate astea nu aveau nici o importanță, pentru că magazinul pentru a cărui identificare îmi petrecusem ultimele treizeci și trei de ore de muncă nici măcar nu era pe 70th Street sau așa ceva.

Mi-am amintit astea toate în timp ce notam ultimele ordine ale Mirandei, lăsate pe robot în ore târzii din noapte, înainte de a porni în goana mare spre lift să mă întâlnesc cu Uri în locul nostru obișnuit. În fiecare dimineață îmi explica în amănunt unde parcase ca să îl pot întâlni, teoretic vorbind, la mașină. Dar în fiecare dimineață, indiferent cât de repede ajungeam la parter, el era deja înăuntru, ca să nu trebuiască să alerg eu de colo-colo pe străzi să îl găsec. Am constatat, încântată, că ziua de azi nu reprezenta o excepție: se sprijinea de perete lângă ușile

turnante, cu brațele încărcate de plase și haine și cărți, ca un bunic binevoitor și generos.

— Să nu aliergi tu la mine, da? a zis el cu accentul acela pronunțat rusesc. Tbată ziua aliergi, aliergi, aliergi. Ia te pune la muncă din griu, foarte griu. Di aceia îți aduc lucrurile astiea aici, a zis el și m-a ajutat să apuc cum trebuie plasele pline ochi și cutiile grele. Să fii fată bună și îți doriesc o zi frumoasă.

I-am aruncat o privire recunoscătoare, m-am uitat amenințător, mai în glumă, mai în serios, la Eduardo – era felul meu de a-i spune: „Te omor dracului *dacă îți trece măcar prin cap* să mă pui să-ți cînt în clipa asta” – și m-am mai liniștit când a apăsat pe buton și m-a lăsat să trec fără nici un comentariu. Mi-am amintit, în chip de-a dreptul miraculos, să mă opresc la chioșcul de ziare, acolo Ahmed mi-a îndesat pe undeva, peste plase și cutii, toate ziarele pe care le voia Miranda. Deși cei de la departamentul de poștă aduceau toate ziarele la biroul Mirandei înainte de ora nouă în fiecare zi, eu tot trebuia să cumpăr un al doilea set complet în fiecare dimineață, pentru a reduce riscul ca ea să petreacă fie și o singură secundă în birou fără ziarele ei preferate. La fel, revistele săptămânale. Nimănuui nu părea să-i pese că noi decontam nouă ziare cotidiene și șapte reviste săptămânale pentru cineva care nu citea decît rubrica de scandaluri și paginile de modă.

Am azvîrlit toate catrafusele pe covor, sub biroul meu. Venise momentul primei comenzi telefonice. Am format numărul pe care îl memorasem de mult, cel de la Mangia, un restaurant din centru care livra mîncare la pachet, și, ca de obicei, a răspuns Jorge.

— Bună, scumpețe, sînt eu, am zis și am proptit receptorul între ureche și umăr, ca să pot deschide e-mail-ul. Hai să începem ziua de azi.

Jorge și cu mine eram prieteni. Faptul de a sta de vorbă de trei, patru sau cinci ori pe zi cu cineva părea să ducă destul de rapid la formarea unei legături de prietenie între doi oameni.

— Bună, drăguț, trimit imediat unul dintre băieți. Ea a venit deja? a întrebat el, cu deplina înțelegere că prin „ea” o desemnam pe făcînita mea de șefă și că ea lucra pentru *Runway*, fără însă a înțelege prea bine cine anume avea să consume micul dejun pe care îl comandam.

Jorge era unul dintre oamenii mei de dimineață, cum îi numeam eu. Eduardo, Uri, Jorge și Ahmed erau cei care ofereau un start cît de cît plăcut zilelor mele. Ei erau minunat de neafiliați la *Runway*, deși prezența fiecăruia dintre ei în viața mea avea drept unic scop îndulcirea vieții editorului revistei. Nici unul dintre ei nu înțelegea cu adevărat puterea și prestigiul deținute de Miranda.

Micul dejun numărul unu avea să fie în drum spre Madison 640 în cîteva secunde și era foarte posibil să trebuiască aruncat la gunoi. Miranda minca în fiecare dimineață patru felii unsuroase de slănină îmbibate în grăsime, doi cîrnați și o felie de cașcaval moale Danish, după care bea o cafea mică de la Starbucks (două cubulețe de zahăr, ține minte!). Din cîte știam eu, cei de la birou erau împărțiți în, pe de o parte, cei care credeau că ea urmează tot timpul cura de slăbire Atkins, și, pe de altă parte, cei care ziceau că are pur și simplu bafta de a dispune de un metabolism supraomenesc, rezultat al unor gene fantastice. Oricare ar fi fost situația, nu părea să o deranjeze cîtuși de puțin devorarea celor mai

grase și grețos de nesănătoase mîncăruri – deși nouă, celorlalți, nu ne era permis un asemenea lux. Dat fiind că nimic nu răminea cald mai mult de zece minute după ce ajungea aici, eu comandam întruna același meniu pînă apăsarea ea. Puteam să încălzesc mîncarea în cuptorul cu microunde o dată, dar asta nu-mi ofereea decît cinci minute suplimentare, iar ea își dădea seama de regulă că o făcusem. („Ahn-dre-ah, mîncarea asta e oribilă, comandă-mi imediat un mic dejun proaspăt.”) Așa că eu comandam și re-comandam cam la fiecare douăzeci de minute, pînă cînd ea mă suna de pe celular și îmi spunea să-i comand micul dejun. („Ahn-dre-ah, ajung la birou cît de curînd. Comandă-mi micul dejun.”) Sigur, asta se petrecea cu numai două sau trei minute înainte ca ea să ajungă, așa că a i-l comanda mai devreme era absolut necesar din cauza timpului prea scurt și pentru că se întîmpla ca adesea să nu se obosească deloc să sune. Dacă eu îmi făceam treaba cum trebuie, în momentul în care ea suna și cerea micul dejun eu aranjaseam deja ca două sau trei mic dejunuri să fie deja pe drum.

A sunat telefonul. Trebuia să fie chiar ea, era prea devreme să fie altcineva.

— Biroul Mirandei Priestly, am cîrpit eu în receptor și m-am pregătit sufletește pentru răceala de gheață a vocii ei.

— Emily, ajung în zece minute și aș dori ca micul dejun să fie acolo.

Începuse de la o vreme încoace să ne numească și pe Emily și pe mine „Emily”, sugerînd în acest fel, altminteri foarte corect, că noi două eram nediferențiabile și întru totul interschimbabile. Undeva, într-un colț al minții mele, chestia asta mă jignea, dar mă obișnuisem deja. Și apoi, eram

prea obosită ca să-mi pese de ceva atât de puțin important cum era numele meu.

— Da, Miranda, imediat.

Dar ea închisese deja telefonul. Adevărata Emily a intrat în birou.

— A venit deja? a șoptit ea, furișându-și privirea spre biroul Mirandei, cum făcea mereu, fără măcar un „Bună” sau un „Neața”, la fel ca „mentora” ei.

— Nu, dar a sunat și a zis că vine în zece minute. Mă întorc imediat.

Mi-am pus rapid celularul și țigările în buzunarul hainei și am luat-o la goană. Aveam la dispoziție doar citeva minute ca să ajung la parter, să traversez strada Madison și să intru în fața celor care stăteau la coadă la Starbucks — și să trag citeva fumuri din prima mea neprețuită țigară pe ziua de azi, în timp ce eram pe stradă. Am strivit în picioare mucul, am dat năvală în Starbucks la intersecția dintre 57th Street și Lex și am analizat coada. Dacă erau mai puțin de opt sau zece persoane, preferam să stau la coadă ca tot omul. Dar, așa cum se întâmpla în majoritatea zilelor, coada de azi era formată din mai bine de douăzeci de bieți oameni ai muncii, care așteptau chinuți să-și cumpere doza necesară și scumpă de cofeină, și am fost nevoită să le-o iau înainte. Nu era ceva care să-mi facă cine știe ce plăcere, dar Miranda nu părea să priceapă că faimoasa cafea pe care i-o prezentam în fiecare dimineață nu numai că *nu* putea fi livrată la birou, dar, la oră de vîrf, putea bine mersi să dureze o jumătate bună de oră ca să i-o cumpăr. După două săptămîni de telefoane minioase și aspre („Ahn-dre-ah, nu înțeleg și pace. Te-am sunat cu mai bine de douăzeci și cinci de minute în urmă ca să-ți spun că vin, iar micul meu dejun tot nu

e gata. Este inacceptabil”), vorbisem cu managera magazinului.

— Ăă, bună ziua. Vă mulțumesc că mi-ați acordat citeva minute, i-am zis eu negresei mignone care răspundea de magazin. Știu că sună aiurea, dar mă întrebam dacă n-am putea să rezolvăm într-un fel ca să nu stau la coadă.

M-am apucat să-i explic, pe cit m-am priceput mai bine, că lucrez pentru o persoană foarte importantă și nerezonabilă, căreia nu-i place să aștepte ca să-și bea cafeaua, și că aș dori să sar peste coadă, la modul subtil, firește, și să fie cineva care să i-o prepare imediat. Printr-un mare noroc, Marion, managera, frecventa niște cursuri serale în domeniul comercializării articolelor vestimentare.

— Doamne sfinte, tu glumești? Lucrezi pentru Miranda Priestly? Și ea bea cafea de la noi? În fiecare dimineață? Incredibil. A, da, da, bineînțeles. O să spun tuturor să te ajute imediat. Să n-ai nici o grijă. Păi ea e, cum să spun eu, cea mai importantă persoană din lumea modei, s-a fisticit Marion, în timp ce eu mă scremeam să dau entuziasmată din cap.

Și așa se face că eu puteam, oricînd voiam, să sar peste o coadă lungă de newyorkezi obosiți, agresivi și încrezuți și să comand înaintea celor care așteptau de multe, multe minute. Asta nu mă făcea să mă simt bine, sau importantă, sau măcar interesantă, și aveam întotdeauna oroare de zilele în care trebuia să fac așa ceva. Cînd coada era terifiant de lungă, ca astăzi de exemplu — cînd șerpuia de jur-împrejurul teighelei și o pornea îndărăt — m-am simțit încă și mai prost și am știut că o să plec cu urechile împuiate de țipete. Inima îmi bătea cu putere și-mi simțeam deja ochii grei și uscați. Am încercat să uit că

asta era viața mea, că pentru asta petrecusem patru ani lungi memorind poezii și analizând proză, că asta era rezultatul notelor bune și al numeroaselor temenele. În loc de asta, am comandat cafeaua Mirandei de la una dintre noile mașini și am adăugat citeva chestii pentru mine. Un Cappuccino Amaretto mare, un Mocha Frappuccino și un Caramel Macchiato au aterizat și ele în plasa mea, laolaltă cu jumătate de duzină de croissante și brișe. Totalul s-a ridicat la douăzeci și opt de dolari și optzeci și trei de cenți și am avut grijă să pun chitanța în buzunărașul special desemnat – deja plin ochi – chitanțelor care aveau să fie decontate fără greș de către veșnic buna de plată firmă Elias-Clark.

Trebuia să mă grăbesc, trecuseră deja douăsprezece minute de când sunase Miranda și știam că acum probabil stă acolo, se zborșește și se întreabă unde anume dispar eu în fiecare dimineață – marca Starbucks de pe cana de plastic nu îi oferea nici un fel de indiciu. Dar, pînă să iau de pe teighea tot ce comandasem, a sunat celularul. Și, ca de obicei, mi-a sărit inima din piept. Știam că era ea, știam cu certitudine, dar tot eram speriată. Numărul de pe ecran mi-a confirmat bănuiala, dar am auzit surprinsă vocea lui Emily, care mă suna de pe linia Mirandei.

— A venit și e supărată foc, a șoptit Emily. Trebuie să te întorci imediat.

— Fac tot ce pot, am mormăit în timp ce mă străduiam să țin punga cu cafele și brișe și croissante într-o mînă și telefonul în cealaltă.

Și de aici provenea și esența urii care se născuse între Emily și mine. Dat fiind că ea avea poziția de „principală”, eu eram, de fapt, mai mult un fel de asistentă personală a Mirandei, care trebuia să-i aducă micul dejun și cafeluța,

să-i ajute copiii la temele pentru acasă și să alerge prin tot orașul ca să găsească bucate perfecte pentru petrecerile ei. Emily avea în grijă contul ei personal, îi făcea aranjamentele de călătorie și – lucrul cel mai important – îi comanda garderoba personală la fiecare citeva luni. Așa că, atunci cînd eu ieșeam în fiecare dimineață după bunătați, Emily rămînea să se ocupe singură de toate telefoanele și de o Mirandă mult prea matinală, energică și plină de pretenții. Eu o uram pentru că ea putea să poarte bluze fără mineci la serviciu, pentru că nu trebuia să plece din biroul încălzit de șase ori pe zi ca să alerge prin tot New York-ul, să facă aport, ca mine, să caute toate cele, să vîneze, să aducă. Ea mă ura pentru că eu aveam un pretext ca să plec din birou și pentru că știa că eu stăteam peste tot mai mult decît era necesar, ca să vorbesc la celular și să fumez.

Drumul de întorcere dura de obicei mai mult decît drumul spre Starbucks, pentru că trebuia să distribui cafelele și dulciuriile. Preferam să le înminez celor fără adăpost, un grup de înși mereu ghemuiți prin preajmă, care dormeau prin pruguri de uși pe 57th Street și-și băteau joc de tentativele autorităților de a-i „curăța” de acolo. Poliția îi gonea mereu înaintea orei de vîrf, dar ei se înființau la loc și îi găseam tot acolo cînd făceam primul drum după cafea. Era ceva fantastic – chiar înviorător – în ideea că de acele cafele scumpe, sponsorizate de Elias-Clark, aveau parte oamenii cei mai indezirabili ai orașului.

Insul îmbibat de urină care dormea în fața Băncii Chase primea un Mocha Frappuccino. Nu se trezea niciodată ca s-o primească, dar eu i-o lăsam (cu paiul aferent, firește) lîngă cot în fiecare dimineață și cafeaua era de regulă dusă –

cu el cu tot – atunci cînd făceam al doilea drum după cafea, cîteva ore mai tîrziu.

Bătrînica proptită în căruciorul ei, care ținea în față un carton pe care scria **NU AM CASĂ/ FAC CURĂȚENIE/ AM NEVOIE DE MÎNCARE**, primea un Caramel Macchiato. Am aflat curînd după aceea că o cheamă Theresa și i-am cumpărat la început o cafea latte, ca a Mirandei. Îmi mulțumea întotdeauna, dar nu făcea nici un gest să o guste cît era caldă. Cînd am întrebat-o, într-un sfîrșit, dacă ar prefera să nu îi mai aduc cafea, a scuturat cu putere din cap și a murmurat că nu vrea să pară mofturoasă, dar că ei îi place de fapt ceva mai dulce și că era prea tare cafeaua pe care i-o dădeam eu. În ziua următoare i-am adus o cafea cu aromă de vanilie și cu frișcă deasupra. Așa era mai bine? O, da, era mult, mult mai bine, dar acum era un pic cam prea dulce. După încă o zi am găsit în sfîrșit ceva perfect: am constatat că Theresei îi place cafeaua fără nici o aromă, cu frișcă și cu sirop caramel. Așa că mi-a adresat un zîmbet aproape fără dinți și a început să o soarbă cu nesaț în fiecare zi în clipa în care i-o înmînam.

A treia cafea mergea la Rio, nigerianul care vindea CD-uri așezate pe o pătură. Nu părea a fi un ins fără adăpost, dar a venit spre mine într-o dimineață, cînd îi aduceam cafeaua Theresei, și a zis, sau mai bine zis a fredonat: „Yo, yo, yo, tu ești cumva zîna Starbucks? Dar cafeaua mea unde e?” I-am adus o Amaretto Cappuccino a doua zi și de atunci am rămas prieteni.

Decontam vreo douăzeci și patru de dolari peste ce era necesar în fiecare zi pentru Starbucks (cafeaua latte a Mirandei n-ar fi costat decît patru dolari) numai ca să dau o nouă lovitură pasiv-agresivă companiei, era răzbunarea mea

personală pentru risipa deșăntată a Mirandei Priestly. Le dădeam celor împuțiți, rău-mirositori, nebuni, pentru că asta – și nu banii risipiți – era ceea ce ar fi scos-o de fapt din pepeni dacă ar fi aflat.

Cînd am ajuns în hol, Pedro, băiatul cu pronunțat accent mexican care livra mîncarea de la Mangia, stătea la palavre în spaniolă cu Eduardo lingă lift.

— Hei, iat-o și pe fătucă noastră, a zis Pedro și cițiva care se-nvîrteau pe-acolo s-au holbat la noi. Am adus totul, ca de obicei: slănină, cîrnați și un soi scîrbos de cașcaval. Ai comandat un singur mic dejun astăzi! Nu știu cum mîncîni toate porcăriile astea și rămii atît de subțire, fetiță dragă.

M-am stăpînit să-i spun că n-are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă de fapt subțire. Pedro știa foarte bine că nu eu mîncam micul dejun pe care îl aducea, dar, ca toată duzina de oameni cu care stăteau de vorbă înainte de ora opt în fiecare dimineață, nu prea era la curent cu amănuntele. I-am înmînat, ca de obicei, o bancnotă de zece dolari pentru un mic dejun care valora trei dolari și nouăzeci și nouă de cenți și am pornit-o spre etaj.

Vorbea la telefon cînd am intrat în birou, iar haina ei Gucci din piele de șarpe zăcea azvîrlită pe biroul meu. Mi s-a urcat sîngele la cap. Chiar ar muri dacă ar face încă doi pași pînă la dulap, l-ar deschide și și-ar agăța haina acolo? Am pus jos cafeaua latte, am aruncat o privire în direcția lui Emily, care era prea ocupată, vorbind la trei telefoane, ca să mă observe și am atîrnat pielea de șarpe în dulap. Mi-am scos propria haină și m-am aplecat să o arunc sub birou, pentru că a mea ar infecta-o pe a ei dacă ar atinge-o cumva în dulap.

Am înhățat două cubulețe de zahăr și un șervețel din rezerva secretă pe care o păstram într-un sertar al biroului meu și le-am luat pe toate într-o mină. Mi-a trecut o clipă prin cap să scuip în cafea, dar am reușit să mă stăpinesc. După aceea am scos o farfurioară de porțelan dintr-un sertar aflat deasupra dulapului și am pus pe ea carnea slinoasă și cașcavalul unsuros, după care m-am șters pe mâini de hainele ei murdare, ascunse sub biroul meu pentru ca ea să nu afle că nu fuseseră încă ridicate. Teoretic, eu ar fi trebuit să îi spăl farfuria în fiecare zi în chicineta noastră, dar nu mă puteam hotărî nici cum să fac și așa ceva. Umiliința de a-i spăla vasele în fața celorlalți mă făcea să i-o șterg doar cu un șervețel după fiecare mic dejun și să riciu pe unghiile bucățelele de cașcaval care rămăneau lipite de farfurie. Dacă era prea murdară sau stătuse prea mult în biroul ei, deschideam o sticlă de San Pellegrino pe care o țineam mereu la îndemână și vărsam cițiva stropi pe ea. Îmi ziceam că ar trebui să se bucure că nu sprijuiam pe farfurie un pic de soluție de curățat mobilă. Eram îndeajuns de convinsă că mă prăbușisem spre un nou record moral negativ – și ceea ce mă îngrijora era faptul că mă scufundasem până acolo cu atîta naturalețe.

— Și ține minte, vreau ca fetele mele să zîmbească, spunea ea în receptor.

După tonul ei, mi-am dat seama că vorbea cu Lucia, directoarea departamentului de modă care avea să răspundă de ședințele foto din Brazilia, și că vorbește despre cum trebuiau să apară fotomodelele:

— Fericite, vreau să văd mulți dinți, fete curate, sănătoase. Fără încruntări, fără minie, fără melancolie, fără machiaj întunecat. Vreau

să strălucească. Vorbesc serios, Lucia: n-o să accept nimic altceva.

Am așezat farfuria pe marginea biroului ei și am pus cafeaua latte și șervețelul cu toate accesoriile necesare alături. Nici nu m-a privit. M-am oprit o clipă să văd dacă nu cumva are să-mi înmîneze vreun vraf de liste cu documente de pe biroul ei, care trebuiau trimise prin fax, găsire sau îndosariate, dar m-a ignorat cu totul, așa că am ieșit. Ora opt și jumătate dimineața. Eram trează de trei ore, mă simțeam de parcă aș fi muncit deja de douăsprezece și puteam în sfîrșit să stau jos pentru prima dată pe ziua de azi. Tocmai cînd deschideam Hotmail-ul în speranța unor mesaje interesante de la diverse persoane din afară, ea a ieșit din birou. Jacheta strînsă în curea îi scotea în evidență silueta, oricum foarte zveltă, și se asorta perfect cu fusta strîmtă de dedesubt. Arăta trăsnet.

— Ahn-dre-ah. Cafeaua latte e rece-gheață. Nu înțeleg de ce. Doar ai fost plecată destul de multă vreme! Adu-mi alta.

Am inspirat adînc și m-am concentrat să nu observe ura pe care o resimțeam. Miranda a pus pe biroul meu cafeaua latte care forma obiectul delicat și a început să răsfoiască noua ediție a revistei *Vanity Fair* pe care un ampolaiat o pusese pe masă pentru ea. O simțeam pe Emily privindu-mă și știam că privirea pe care mi-o aruncă era una de simpatie și ură: îi părea rău că trebuie s-o iau de la capăt cu coșmarul de iad prin care tocmai trecusem, dar mă ura pentru că îndrăzneam să fiu supărată pe chestia asta. În fond, un milion de fete ar face moarte de om pentru slujba asta, nu?

Și așa, cu un perceptibil suspin – artă în care mă perfecționasem de la o vreme, adică să fie

destul de tare ca Miranda să-l audă, dar nicidecum destul de tare ca să poată obiecta – mi-am pus din nou haina pe mine și mi-am mișcat prin puterea voinței picioarele în direcția liftului. Avea să fie din nou o zi foarte, foarte lungă.

Al doilea drum după cafea a mers mai ușor; coada la Starbucks se rărise binișor, iar Marion venise deja. S-a apucat să prepare personal cafeaua latte a Mirandei imediat ce am intrat pe ușă. De data asta nu m-am oboșit să cheltuiesc mai mult decît era necesar, eram prea disperată să ajung înapoi la birou și să stau jos, dar am cumpărat cîte un cappuccino pentru Emily și pentru mine. Tocmai cînd plăteam cafeaua a sunat telefonul. Naiba s-o ia, femeia asta era imposibilă. Nerăbdătoare, imposibilă. Eram plecată doar de vreo patru minute; imposibil s-o fi apucat din nou pandaliile. Din nou, am apucat punga cu o mîină și am scos cu cealaltă telefonul din buzunarul hainei. Hotărîsem deja că un asemenea comportament din partea ei justifică pe deplin fumarea încă unei țigări – fie și numai ca să întîrzie cîteva minute livrarea cafelei –, dar am constatat că era Lily, care mă suna de acasă.

— Bună, te sun într-un moment nepotrivit? a întrebat ea și părea foarte veselă.

M-am uitat la ceas și am constatat că ar fi trebuit să fie la curs.

— Ăă, așa ceva. Fac a doua cursă după cafea, ceea ce e grozav. Mă distrez nemaipomenit, ca să știi și tu. Ce-i cu tine? Nu ai cursuri azi?

— Ba da, dar am fost din nou în oraș aseară cu Băiatul-Cu-Cămașă-Roz și am tras la măsea cam multe pahare de margarita. Cu vreo opt mai mult decît s-ar fi convenit. El încă doarme dus, așa că n-am putut să-l las baltă aici și să plec. Dar nu de asta te sun.

— Zău? am zis eu, dar abia dacă ascultam, întrucît una din cafelele cappuccino începuse să se scurgă și țineam telefonul proptit între gît și umăr, pentru că îmi foloseam mîna liberă ca să pescuiesc o țigară din pachet și să o aprind.

— Administratorul meu a avut tupeul să-mi bată la ușă azi-dimineață la ora opt ca să-mi spună că mă evacuează, a zis ea cu mare entuziasm.

— Te evacuează? Lil, de ce? Ce-o să te faci acum?

— Se pare că s-au prins în cele din urmă că nu sînt Sandra Gers și că ea nu mai stă aici de șase luni. Dat fiind că ea nu-mi e de fapt vreo rubedenie, nu avea voie să-mi predea mie apartamentul pe care îl închiriasse pe numele ei. Știam treaba asta, evident, de-aia le-am tot spus că eu sînt ea. Nici nu știu cum au aflat pînă la urmă. În fine, nu contează, că acum noi două o să putem locui împreună! Pentru apartamentul tău, cu Shanti și Kendra, plătești chirie lunar, nu? Te-ai dus acolo numai pentru că nu aveai unde altundeva să te duci, nu-i așa?

— Exact.

— Ei bine, acum ai! Putem să închiriem un apartament împreună unde vrem noi!

— Grozav!

Vocea mi-a sunat golită de emoție, deși eram cu adevărat entuziasmată.

— Ei, te tentează ideea? a întrebat ea, iar pasiunea a părut să i se mai domolească puțin.

— Lil, absolut. Zău, cred că e o idee splendidă. N-am vrut să par neinteresată, dar plouă cu găleata, sînt afară și îmi curge cafea clocotită pe brațul sting...

Bip-bip. A sunat linia cealaltă și, cu toate că era cit pe ce să mă ard la gît cu capătul aprins

al țigării în încercarea de a îndepărta telefonul de ureche, am reușit până la urmă să văd că era numărul lui Emily.

— La naiba, Lil, mă caută Miranda. Trebuie s-o iau din loc. Dar felicitări pentru evacuare! Sint încântată pentru amindouă. Te sun eu mai târziu, OK?

— OK, o să vorbesc cu...

Dar eu cuplasem deja cealaltă linie și mă pregăteam de asalt.

— Sint eu, a zis Emily furioasă. Ce dracu' se petrece cu tine? E vorba doar de o imputiță de cafea, pentru Dumnezeu. Uiți că și eu am făcut treaba asta până nu de mult, așa că știu că nu durează mult ca să...

— Ce? am zis eu cu glas tare și am pus câteva degete pe receptor. Ce-ai spus? Nu te aud. Dacă mă auzi, să știi că vin în câteva minute!

Am închis telefonul și l-am îngropat adînc în buzunarul hainei. Și, deși mai aveam jumătate de țigară Marlboro de fumat, am aruncat-o pe trotuar și am fugit înapoi la muncă.

Miranda a catadicsit să accepte acest latte ceva mai cald și chiar ne-a lăsat câteva momente în pace, între ora zece și unsprezece, cît a stat în biroul ei cu ușile închise, gîngurind cu B-DAD. Făcusem cunoștință oficial cu el în urmă cu o săptămînă, cînd lăsasem Cartea, într-o miercuri, în jurul orei nouă seara. El își scosese haina din dulapul din hol și petrecuse următoarele zece minute referindu-se la el însuși la persoana a treia. De la întîlnirea cu pricina, îmi acorda mereu o atenție sporită în fiecare seară cînd intram în apartament, mă întreba mereu cum îmi mersese în ziua aceea sau mă complimenta pentru o treabă bine făcută. Firește, nevastă-sa nu se molipsea de nici un aspect al acestui comportament amabil, dar cel puțin îmi făcea plăcere prezența lui.

Eram pe punctul de a suna cîțiva înși de la departamentul de PR ca să văd dacă pot face rost de la ei de niște haine ceva mai acătării pentru serviciu, cînd vocea Mirandei m-a smuls din visare.

— Emily, doresc să iau masa de prînz.

Strigase din biroul ei fără a se adresa cuiva anume, dat fiind că oricare din noi putea să fie, la nevoie, Emily. Adevărata Emily s-a uitat la mine și a dat din cap și așa mi-am dat seama că e cazul să intru în acțiune. Numărul de telefon de la Smith and Wollensky era programat pe telefonul de pe biroul meu și am recunoscut vocea de la capătul celălalt al firului ca fiind a fetei celei noi.

— Bună, Kim, sint Andrea, de la biroul Mirandei Priestly. Sebastian e acolo?

— Bună, ăă, cum spuneați că te cheamă?

Deși sunam mereu la aceeași oră de două ori pe săptămînă și mă prezentasem deja, ea se purta de fiecare dată de parcă n-am fi vorbit niciodată pînă atunci.

— De la biroul Mirandei Priestly. De la *Runway*. Uite ce e, nu vreau să par nepoliticoasă – *ba da, de fapt, exact așa vreau să par* –, dar mă cam grăbesc. Vrei să mi-l dai, te rog, pe Sebastian?

Dacă ar fi răspuns oricine altcineva, îi puteam spune persoanei respective să pregătească prînzul obișnuit al Mirandei, dar cum fata asta era prea proastă ca să mă pot încrede în ea, mă deprinsesem să îl cer la telefon chiar pe șeful localului.

— Ăă, OK, stai să văd dacă poate veni.

Crede-mă pe mine, Kim, poate. Miranda Priestly e viața lui.

— Andy, scumpa mea, ce mai faci? a suspinat Sebastian în receptor. Sper că mă suni pentru că

editorul nostru preferat în materie de modă dorește să ia prinzul astăzi, nu?

M-am întrebat ce ar zice dacă i-aș spune într-o zi că nu Miranda vrea prinzul, ci eu. De fapt, localul lui nu livra mâncare, dar făcea o excepție pentru regina însăși.

— O, da, într-adevăr. Tocmai îmi spunea adineauri ce poftă ar avea de ceva delicios de la restaurantul tău și m-a rugat să-ți transmit toată dragostea ei.

Nici sub amenințarea morții sau a schilodirii trupești Miranda n-ar fi fost capabilă să-și amintească măcar numele localului care îi prepara prinzul în fiecare zi, darămite pe cel al șefului de tură din ziua respectivă, dar el părea întotdeauna extrem de fericit când îi spuneam ceva de genul ăsta. Astăzi a fost atât de entuziasmat, încât s-a pus pe chicotit.

— Superb! De-a dreptul superb! O să pregătim prinzul să îl ai aici pe când ajungi, a zis el cuprins de un nou val de entuziasm. Abia aștept. Și transmite-i toată dragostea mea, firește!

— Firește. Ne vedem curând.

Era obositor să îi tot gâdil orgoliul cu atita entuziasm, dar el îmi ușura mult treaba, așa că merita efortul. Când Miranda nu lua masa în oraș, îi serveam întotdeauna în biroul ei același prinz, pe care ea îl consuma în voie în spatele ușilor închise. Păstram o provizie de farfurii de porțelan în sertarele de deasupra dulapului special în acest scop. Majoritatea erau mostre promoționale ale unor linii de accesorii abia apărute pe piață, iar pe altele le luasem direct din sala de mese. Ar fi fost prea de tot să păstrez grămezi de chestii precum tăvițele pentru sos, sau cuțitele pentru tăiat friptura, sau șervețele de pinză, așa că Sebastian îmi dădea mereu toate astea împreună cu mâncarea.

Și din nou mi-am pus haina de lână neagră, am îndesat în buzunarul ei țigările și celularul și am pornit-o afară în ziua aceea de februarie, care părea să devină tot mai cenușie pe măsură ce trecea timpul. Nu aveam de mers decît cinci-sprezece minute pînă la restaurantul de la intersecția dintre 49th Street și Third Avenue, dar m-am gîndit să chem o mașină de serviciu; m-am răzgîndit însă cînd am simțit aerul curat în plămîni. Am aprins o țigară și am tras adînc fumul în piept, iar cînd am expirat nu am fost prea sigură dacă am scos din mine fum, aer rece sau iritare, dar mi-a făcut al naibii de mare plăcere.

Îmi era din ce în ce mai ușor să-i evit pe turiștii care hoinăreau aiurea pe străzi. Pe vremuri mă uitam cu dispreț la trecătorii care vorbeau la celular, dar acum, din cauza programului meu haotic, devenisem o adevărată mașinărie ambulantă de vorbit. Mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Alex la școală, unde, conform amintirilor mele cam încețoșate, era posibil ca la ora aceea el să ia prinzul la cantina de la catedră.

A sunat de două ori, după care am auzit vocea pițigăiată și spartă a unei femei.

— Bună ziua. Ați sunat la Școala 277, la telefon doamna Whitmore. Cu ce vă pot fi de folos?

— Alex Fineman e cumva acolo?

— Pot să întreb cine e la telefon?

— Sînt Andrea Sachs, prietena lui Alex.

— A, da, Andrea! Am auzit cu toții atît de multe despre tine!

Cuvintele îi sunau atît de disparat, încît aveam impresia că e pe punctul de a se sufoca.

— Da? Asta e... ăă, foarte bine. Și eu am auzit multe despre dumneavoastră. Alex spune mereu lucruri minunate despre toți cei de la școală.

— Da, foarte frumos. Dar vorbesc serios, Andrea, am impresia că te-ai ales cu o slujbă pe cinste! Ce interesant trebuie să fie să lucrezi pentru o femeie atât de talentată. Chiar că ești o fată norocoasă.

A, da, doamnă Whitmore. Chiar că *sînt o fată norocoasă*. Nici idee n-ai cît de norocoasă. Nici nu pot să-ți explic cît m-am simțit de norocoasă ieri după-amiază, cînd am fost trimisă să cumpărampoane pentru șefa mea, numai ca să mi se spună că nu am cumpărat marca pe care o voia și să fiu întrebată de ce nu sînt în stare să fac nimic ca lumea. Și norocul ar fi probabil singura explicație pentru faptul că sînt nevoită să sortez în fiecare dimineață hainele păte de transpirație și mîncare ale unei străine și să le duc la curățătorie. A, da, stai așa! Cred că de fapt motivul pentru care sînt cea mai norocoasă fată din lume este că vreme de trei săptămîni în cap am vorbit cu toți crescătorii de ciini din întregul New York în căutarea unui pui perfect de bulldog pentru ca două fetițe incredibil de răsfățate și neprietenoase să-și poată avea fiecare animalul ei. Da, asta trebuie să fie!

— A, da, sigur, este o ocazie nemaipomenită, am recitat eu pe dinafară. O slujbă pentru care un milion de fete ar face moarte de om.

— Chiar așa, draga mea, chiar așa! Ghici ce s-a întîmplat: Alex tocmai a intrat în birou. Ți-l dau.

— Bună, Andy, care-i treaba? Cum îți merge pe ziua de azi?

— Nu mă-ntreba. Sînt în drum spre restaurant să cumpăr prînzul Ei. Ție cum îți merge?

— Deocamdată, bine. Elevii mei au oră de muzică imediat după pauza de prînz, așa că am o oră și jumătate liberă, ceea ce e plăcut. Pe

urmă mai am de făcut cu ei niște exerciții de fonetică! a zis el cu o voce care părea cam dezamăgită. Deși încep să cred că nu vor învăța nicio dată să citească ceva.

— Ei bine, a mai fost careva înjunghiat azi?

— Nu.

— Atunci, ce altceva ți-ai mai putea dori? Ai avut parte de o zi relativ nedureroasă, neînsingurată. Bucură-te de ea. Rezervă-ți plăcerea cititului pentru miine. Ghici ce s-a întîmplat? M-a sunat Lily azi-dimineață. A fost, în sfîrșit, evacuată din apartamentul ei din Harlem, așa că ne mutăm împreună. O să fie plăcut, nu?

— Felicitări! Nici că se putea un moment mai potrivit pentru tine. O să vă distrați bine împreună. De fapt, dacă stau să mă gîndesc mai bine, ideea mă cam sperie. Să ai de-a face tot timpul cu Lily... și cu bărbății lui Lily... Îmi promiți că o să stăm mai multă vreme la mine?

— Bineînțeles. Dar o să te simți bine cu noi — o să fie din nou ca în ultimul an de facultate.

— Păcat că pierde apartamentul acela ieftin. Altminteri, e o veste grozavă.

— Mda, sînt încîntată. Shanti și Kendra sînt fete de treabă, dar m-am cam săturat să locuiesc cu persoane străine.

Îmi plăcea mîncarea indiană, dar nu-mi plăcea cum mirosul de curry luase obiceiul să se insinueze în toate lucrurile mele, așa că am continuat:

— O sun pe Lil mai tîrziu, să văd dacă nu ar vrea să ne întîlnim diseară la un pahar, ca să sărbătorim. Te interesează? O să ne vedem pe undeva prin East Village, nu e prea departe de tine.

— Da, sigur, sună bine. Trebuie să fug diseară pînă la Larchmont ca să stau cu Joey, dar mă

întorc în oraș înainte de opt. Tu oricum nu termini serviciul înainte de opt, așa că mă întâlnesc cu Max și ne vedem pe urmă cu toții. Apropo, Lily are prieten la ora actuală? Nu de alta, dar lui Max nu i-ar strica o... în fine...

— O ce? am ris eu. Ei haide, spune. Crezi că prietena mea e o ușuratică? E doar liber-cugetătoare, atîta tot. Și dacă are vreun prieten la ora actuală? Ce întrebare mai e și asta? Cineva căruia îi zice Băiatul-cu-Cămașă-Roz a dormit la ea noaptea trecută. Nici nu cred că știu cum îl cheamă de fapt.

— În fine. A sunat de intrare. Dă-mi un telefon cînd termini de dus Cartea.

— E-n regulă. Pa!

Eram pe punctul de a vîri la loc telefonul cînd a sunat din nou. Numărul nu-mi era cunoscut și am răspuns, atît eram de fericită că nu e Miranda sau Emily.

— Biro... ăă, alo?

În mod reflex, răspundeam și la celular, și la telefonul meu de acasă cu: „Biroul Mirandei Priestly“, ceea ce era extrem de jenant atunci cînd suna oricine altcineva în afara părinților mei sau a lui Lily. Trebuia să mă străduiesc să scap de obiceiul ăsta.

— Vorbesc cumva cu încîntătoarea Andrea Sachs, pe care am îngrozit-o fără să vreau la petrecerea lui Marshall? a întrebatoare vocea cam spartă și foarte sexy de la capătul celălalt al firului.

Christian! Fusesem aproape ușurată că el nu-și mai făcuse apariția în viața mea după ce îi făcuse minii mele un adevărat masaj cu buzele. Dar toate simțămintele pe care le încercasem în seara aceea, cînd voisem să îl impresionez cu istețimea și șarmul meu, mi-au revenit în minte și mi-am propus rapid să îmi păstrez singele rece.

— Da. Dar pot să întreb cu cine stau de vorbă? Un număr destul de mare de bărbați m-au îngrozit în seara respectivă din varii motive.

OK, toate bune deocamdată. Inspiră adînc, păstrează-ți singele rece.

— Nu mi-am dat seama că am avut asemenea concurență, a zis el cu voce suavă. Dar probabil că nu ar trebui să fiu prea surprins. Ce mai faci, Andrea?

— Bine. Chiar grozav, aș putea spune, am mințit eu urgent, cu gîndul la un articol din *Cosmo*, în care se spunea că trebuie păstrată o atmosferă „lejeră, aerisită și fericită“ atunci cînd vorbești cu o nouă cunoștință, pentru că majorității bărbaților „normali“ nu le place cinismul dur, așa că am continuat: La serviciu, toate merg foarte bine. Îmi place la nebunie slujba mea! A fost interesant la birou în ultima vreme – multe de învățat, mii de chestii care s-au tot întîmplat. Da, e grozav. Dar tu?

Nu vorbi prea mult despre tine, nu domina conversația, fă-l să se simtă suficient de confortabil pentru a aborda tema lui preferată și cea mai familiară de conversație: propria-i persoană.

— Ești o mincinoasă destul de abilă, Andrea. Pentru un ascultător neavizat, toate astea ar putea chiar să sune credibil, dar știi zicala, nu? Nu vinzi castraveți grădinarului. Dar nu-ți face griji. Las de la mine de data asta.

Am deschis gura ca să neg acuzația, dar în loc de asta am izbucnit pur și simplu în ris. Aveam de-a face cu un tip înzestrat cu mult simț de observație.

— Hai să trec la obiect, pentru că tocmai mă imbarc într-un avion spre Washington D.C. și cei de la securitate nu par încîntați să mă vadă trecînd prin detectorul de metale în timp ce

vorbesc la celular. Ai ceva planuri pentru sim-bătă seara?

Nu puteam să sufăr cînd oamenii își formulau întrebările în acest fel, adică întrebau dacă am planuri înainte de a-ți spune ce intenționează ei. Avea cumva iubita lui nevoie de cineva care să-i facă niște comisioane și eu eram cea potrivită pentru așa ceva? Sau poate avea nevoie de cineva care să-i plimbe cîinele în timp ce el dădea un alt interviu de opt ore pentru *New York Times*? Tocmai mă gîndeam cum aş putea răspunde într-un fel care să nu mă angajeze la nimic, cînd el a continuat:

— Am făcut o rezervare la Babbo pentru sim-bătă. La ora nouă. Or să vină și niște prieteni pe acolo, majoritatea redactori la diverse reviste și niște oameni foarte interesați. Un redactor de la *The Buzz*, vreo doi de la *The New Yorker*. O trupă de calitate. Te interesează?

Exact în clipa aceea o salvare a vîjiit în goană nebună pe lângă mine, cu toate sirenele urînd și cu luminile aprinse, în încercarea nereușită de a trece prin traficul total blocat. Ca de obicei, șoferii au ignorat salvarea, care a fost nevoită să se oprească și ea la semafor, ca toate celelalte auto-vehicule.

Îmi dăduse cumva o întîlnire? Da, așa mi se păruse. Îmi dăduse o întîlnire! Îmi dăduse o întîlnire. Christian Collinsworth îmi dăduse o întîlnire — și încă o întîlnire de sim-bătă seara, și încă la Babbo, unde făcuse din întîmplare o rezervare super pentru un grup de oameni inteligenți, interesați, oameni ai domului. Ca să nu mai vorbim de redactorii de la *The New Yorker*! Mi-am stors creierii ca să-mi aduc aminte dacă îi pomenisem cumva la petrecere că Babbo era restaurantul newyorkez la care-mi doream cel mai mult să mă duc, că îmi plăcea mîncarea italienească

și știam cît îi place acolo Mirandei și muream să văd și eu cum e. Îmi trecuse chiar prin minte să-mi cheltuiesc salariul pe o săptămînă pentru o masă acolo și sunasem chiar să fac o rezervare pentru mine și Alex, dar mi se spusese că au rezervări deja pe cinci luni înainte. Și de trei ani încoace nu mă invitase nimeni altcineva în oraș în afară de Alex.

— Aă, Christian, măicuță ce mi-ar mai plăcea să vin, am început eu și am încercat să uit instantaneu că tocmai rostisem cuvîntul „măicuță”. *Măicuță!* Cine spune așa ceva? Scena în care Baby îi anunță cu mîndrie pe Johnny că a adus un pepene¹ mi-a venit în minte, dar am ignorat-o cu desăvîrșire și m-am străduit să îi dau înainte, în pofida umilînței: Zău că mi-ar plăcea să vin — *da, timpito, ai mai spus asta o dată, încearcă să progresezi pușintel* —, dar nu pot. Eu, aă, am deja planuri pentru sim-bătă.

Un răspuns destul de bun, ținînd cont de împrejurări, am gîndit eu. Țipam ca să acopăr sunetul sirenei, dar am reușit să păstrez anume demnitate. În fond, nu era nevoie să fiu disponibilă pentru o întîlnire care ar fi avut loc peste numai două zile și nu era nevoie să dezvălui existența unui prieten... în fond, asta nu era treaba lui. Corect?

— Chiar ți-ai făcut planuri, Andrea, sau crezi că prietenului tău n-o să-i placă să te duci undeva cu un alt bărbat?

Întreba și el la întîmplare, îmi dădeam seama clar.

— Oricum ar fi, asta nu are nimic de-a face cu tine, am răspuns eu cu demnitate și chiar mi-am dat ochii peste cap.

1. Scenă din filmul *Dirty Dancing*, cu Jennifer Gray și Patrick Swayze.

Am traversat Third Avenue fără să observ că semaforul se făcuse roșu și a fost cit pe ce să fiu aplătitată de o dubiță.

— Mă rog, în fine, de acum ai scăpat. Dar o să te invit din nou. Și cred că data viitoare o să spui da.

— Zău? Ce te face să crezi asta?

Încrederea în sine care îl făcuse să pară atât de sexy înainte începea acum să aducă foarte mult a aroganță. Singura problemă era că asta îl făcea să pară și mai sexy.

— O simplă bănuială, Andrea, o simplă bănuială. Și nu e nevoie să îți frămînți căpșorul cu prea multe probleme – tu sau prietenul tău. Nu am făcut decât să te invit la o masă bună, în compania unor oameni interesanți. Poate că i-ar plăcea și lui să vină, Andrea? Mă refer la prietenul tău. Trebuie să fie un tip ca lumea, mi-ar plăcea foarte mult să-l cunosc.

— Nu! aproape am tipat eu, îngrozită la ideea ca ei doi să se cunoască, fiecare fiind atât de diferit de celălalt. M-aș jena să-l văd pe Christian studiind integritatea morală a lui Alex, profilul lui de „bun samaritean”. Lui Christian, Alex i s-ar părea un tocalar naiv. Și m-aș simți încă și mai jenată să-l văd pe Alex observând personal toate trăsăturile urite pe care eu le găseam incredibil de atrăgătoare la Christian: stilul lui, obrăznicia, încrederea în sine atât de solidă, încât părea imposibil de jignit.

— Nu, am ris eu, sau mai degrabă m-am silit să rid, în încercarea de a face ca tonul meu să pară lejer. Nu cred că e o idee prea bună. Deși sint sigură că și lui i-ar face plăcere să te cunoască.

A ris și el, dar risul lui a devenit batjocoritor și disprețuitor.

— Glumeam, Andrea. Sint sigur că prietenul tău e un tip grozav, dar nu sint foarte interesat să-l cunosc.

— Nu, bineînțeles. Sigur, adică, știam ce voiai tu să...

— Trebuie s-o iau din loc. Sună-mă dacă te răzgîndești... sau dacă îți schimbi „planurile”, bine? Invitația rămîne valabilă. A, da, și îți urez o zi bună.

Și, pînă să mai scot o vorbă, a închis.

Ce naiba se petrecuse? Am derulat mental toată scena: Scriitorul-Cel-Mai-În-Vogă-Și-Mai-Inteligent îmi aflase cumva numărul mobilului, mă sunase și îmi dăduse o întîlnire în toată legea simbătă seara la un Restaurant-La-Modă-Ultimul-Răcnet. Nu-mi era prea clar dacă știuse deja că am un prieten, dar nu părea prea afectat de informație. Singurul lucru pe care îl știam sigur era că stătusem mult prea mult la taclale, fapt confirmat de o scurtă privire aruncată pe ceas. Trecuseră treizeci și două de minute de cînd plecasem de la birou, mai mult decît îmi trebuia de obicei să cumpăr prînzul și să ajung înapoi.

Am îndesat la loc telefonul în buzunar și mi-am dat seama că eram deja la restaurant; am împins ușile masive din lemn și am intrat în încăperea cufundată în semiintineric și tăcere. Deși toate mesele erau ocupate de bancheri și avocați care își înfulecau fiecare friptana preferată, abia dacă se auzea vreun zgomot, ai fi zis că mocheta groasă și „decorul” masculin absorbiseră orice sunet.

— Andrea! l-am auzit pe Sebastian strigîndu-mă de la recepție.

S-a repezit spre mine ca și cînd aș fi fost în posesia ultimului medicament capabil să-i salveze viața și a continuat:

— Ne bucurăm atât de mult că ești aici!

Două fete în uniforme cenușii cu fuste mini au dat serioase din cap în spatele lui.

— Zău? De ce?

Nu mă puteam niciodată stăpîni să nu îl tachinez pe Sebastian, măcar așa, un pic. Era incredibil de lingău.

S-a aplecat conspirativ spre mine, surescitarea lui era aproape palpabilă:

— Ei bine, știi ce gîndește întreg personalul aici, la Smith and Wollesky, despre domnișoara Priestly, nu? *Runway* e o revistă așa de nemai-pomenită, cu pozele acelea superbe, atît de stilată și, evident, cu articole atît de fascinante și de erudite. Noi o adorăm cu toții!

— Articole erudite, zici? I-am întrebat eu și mi-am stăpînit zîmbetul care amenința să mi se lățească pe toată fața.

El a încuviințat cu mîndrie din cap și s-a întors, pentru că una din chelnerițe l-a bătut pe umăr și i-a înmînat o sacoșă. A strigat – la propriu – de bucurie.

— Ah-ha! Iată-l, un prînz preparat perfect pentru un editor perfect – și o asistentă perfectă, a adăugat el și mi-a făcut cu ochiul.

— Mulțumesc, Sebastian, și sîntem amîndouă recunoscătoare.

Am deschis sacoșa din bumbac natural, care aducea foarte mult cu cele *über*-trăsnet de la Strand pe care și le atîrnau pe umăr toți studenții de la New York University, dar fără marca firmei, și am aruncat o privire înăuntru ca să mă conving că totul e-n regulă. O friptură de un kilogram de carne din care se scurgea la sînge de înecase vasul de tot, carne atît de crudă, de ziceai că abia dacă atinsese grătarul. Prezent. Doi cartofi copti, fiecare cît un pîsoi, fiecare aburind. Prezent. Un vas mai mic cu o porție de

piure cu smîntînă și unt. Opt tulpini perfecte de sparanghel, cu vîrfuri care păreau moi și zemoase și capetele de jos curățate perfect, de li se vedea albeața. Prezent. Și mai era și un vas plin de unt topit, o cutiuță plină ochi cu sare grunjoasă cușer, un cuțit special, cu miner de lemn, pentru friptură și un șervețel din pînză curat și apretat, care azi era împăturit ca o fustă plisată. Adorabil. Sebastian aștepta să vadă dacă îi place.

— Foarte frumos, Sebastian, am zis eu, de parcă aș fi lăudat un cățeluș pentru că se ceruse afară. Te-ai întrecut pe tine însuși astăzi.

El a zîmbit plin de mîndrie și și-a plecat privirea, cu un aer studiat de umilînță.

— Ei, mulțumesc. Doar știi ce cred eu despre domnișoara Priestly și, ei bine, e o adevărată onoare pentru mine să... mă înțelegi tu...

— Să îi pregătești masa de prînz? i-am oferit eu explicația ajutătoare.

— Ei da. Exact. Știi tu ce vreau să spun.

— Da, bineînțeles că știu, Sebastian. O să-i placă foarte mult, sînt sigură.

Nu m-am îndurat să-i spun că eu urma să despachetez imediat toată creația lui, pentru că domnișoara Priestly, pe care o adora atîta, s-ar isteriza ca o pisică furioasă dacă s-ar pomeni față în față cu un șervețel în oricare altă formă decît cea de șervețel – darămite în formă de sacoșă de bowling sau pantof cu toc. Mi-am îndesat sacoșa sub braț și m-am pregătit să plec, dar tocmai atunci a sunat telefonul.

Sebastian m-a privit curios, în speranța arzătoare că vocea de la celălalt capăt era cea a iubirii lui, a rațiunii lui de a exista. Speranța nu i-a fost în zadar.

— Emily? Tu ești, Emily? Abia te aud! a venit vocea Mirandei, furioasă și pițigăiată.

— Bună, Miranda. Da, sînt eu, Andrea, am declarat calm, în vreme ce Sebastian a sărit în sus de fericire la auzul numelui ei.

— Îmi gătești cumva personal masa de prînz, Andrea? Pentru că, după ceasul meu, ți l-am cerut cu treizeci și cinci de minute în urmă. Nu-mi vine în minte un singur motiv pentru care – dacă ți-ai fi făcut treaba cum trebuie – mîncarea mea nu se află deja pe biroul meu. Ție îți vine vreunul?

Îmi rostise numele corect! Un mic succes, cei drept, dar n-aveam timp să jubilez.

— Ăă, pâi, ei bine, îmi pare foarte rău că a durat atît de mult, dar a fost o mică încurcătură cu...

— Știi doar cît de puțin mă interesează amănuntele astea, nu?

— Da, bineînțeles că înțeleg și nu mai durează mult și...

— Te-am sunat ca să-ți spun că vreau masa de prînz și o vreau acum. Nu prea e loc de nuanțe subtile. EMILY-ÎMI-VREAU-MASA-DE-PRÎNZ. ACUM!

Și cu asta mi-a închis telefonul în nas, iar mîinile îmi tremurau atît de tare încît am scăpat celularul pe podea. Nu l-aș fi putut scăpa mai repede nici dacă mi-ar fi luat foc.

Sebastian, care părea gata să leșine din cauza celor petrecute, s-a aplecat imediat, a ridicat telefonul și mi l-a înapoiat.

— S-a supărat pe noi, Andrea? Sper că nu consideră că am dezamăgit-o! Așa consideră? Chiar așa consideră?

Gura i s-a strîns punga, venele, și așa proeminente, de pe frunte au început să-i pulseze, iar eu mi-am dorit să-l urăsc cît o uram pe ea, dar n-am reușit să simt pentru el decît compasiune.

De ce oare fi păsa omului ăstaia, care se remarcă doar prin faptul că nu se remarcă prin nimic, de ce oare îi păsa lui atît de mult de Miranda Priestly? De ce depunea atît de mult efort pentru a o mulțumi, în a o impresiona, în a prepara atîtea pentru ea? Poate ar trebui să preia slujba mea, am gîndit eu, pentru că eu aveam de gînd să îmi dau demisia. Da, chiar așa. Voi intra în birou în pas de defilare și îmi voi da demisia. În fond, ca ce chestie să inghit rahatul ăsta din partea ei? Ce anume îi dădea ei dreptul să-mi vorbească – să vorbească oricui – în halul ăsta? Poziția? Puterea? Prestigiul? Afurisitele de țoale Prada? Unde, în tot universul ăsta, un asemenea comportament putea fi considerat acceptabil?

Chitanța pe care trebuia să o semnez zilnic pentru ca prînzul de nouăzeci și cinci de dolari să fie inclus în factura plătită de Elias-Clark era pe măsură și am mizgălit la repezeală o semnătură nedeslușită. Era semnătura mea, sau a Mirandei, sau a lui Emily, sau a lui Mahatma Gandhi, nimeni nu și-ar fi putut da seama în momentul ăsta a cui era, dar nu conta. Am înhățat sacoșa cu alimentul care dădea o nouă definiție produsului numit „carne friptă” și m-am năpustit afară, lăsîndu-l pe Sebastian, aflat într-o stare de spirit foarte fragilă, să se descurce singur cu propriile simțăminte. M-am aruncat rapid într-un taxi în clipa în care m-am pomenit în stradă, după ce aproape că am dărimat un bătrînel. N-aveam timp să mă ocup de așa ceva. Trebuia să-mi dau demisia. Cu tot traficul de la ora prînzului, am parcurs cele cîteva străzi în zece minute și i-am aruncat taximetristului o bancnotă de douăzeci de dolari. I-aș fi dat una de cincizeci dacă aș fi avut, și aș fi găsit o cale de a o deconta la Elias, dar nu am găsit nici una în

portofel. El a început imediat să îmi numere restul, dar eu am trîntit portiera și am luat-o la fugă. Fie ca acei douăzeci de dolari să-i folosească pentru îngrijirea vreunei fetei pe undeva, sau pentru repararea vreunui boiler, am decis eu. Sau chiar pentru cîteva beri după serviciu, în vreo circumstație a șoferilor de prin Queens – orice ar fi hotărît taximetristul să facă cu banii ăștia ar fi reprezentat o activitate mai nobilă decît a cumpăra încă o cană de cafea Starbucks.

Încărcată de disprețuitoare indignare, am năvălit în clădire, fără să acord vreo atenție privirilor dezaprobatore ale unui grup de Tăcători dintr-un colț. L-am văzut pe Benji coborînd dintr-unul dintre lifturile Bergman, dar m-am întors repede cu spatele, ca să nu mai pierd timpul și cu el, mi-am trecut cardul prin cititor și am dat cu șoldul în ușile turnante. La dracu'! Bara metalică a rămas înțepenită, mi-a izbit din plin osul pelvian și am realizat instantaneu că o vinătaie mare și neagră avea să mi se ivească pe piele în cîteva minute. Am ridicat privirea și am dat peste două șiruri de dinți albi și o mutră transpirată lăbărtată împrejurul lor. Eduardo. Trebuie că glumea. Sigur că glumea.

I-am aruncat cea mai încruntată expresie de care eram în stare, una care spunea, foarte simplu, ceva de genul *Mori naibii!*, dar azi n-a avut nici un fel de efect. Cu ochii în ochii lui am dat fuga la ușa următoare, am trecut cardul prin ea iute ca fulgerul și m-am năpusit să intru. Dar el a reușit să o blocheze la timp, iar eu am rămas acolo în timp ce el dădea drumul înăuntru tuturor Tăcătorilor, unul după altul, pe prima ușa pe care o încercasem eu. Șase inși în total, iar eu stăteam tot acolo, atît de frustrată, încît mă podidea plînsul. Eduardo nu era cituși de puțin înțelegător.

— Prietenă dragă, nu fi atît de tristă, chestia asta nu e o tortură, e ceva amuzant. Te rog. Și acum, fii atentă aici, pentru că... *I think we're alone now. There doesn't seem to be anyone a-rou-ound. I think we're alone now. The beatin' of our hearts is the only sou-und*."

— Eduardo, cum naiba vrei să-ți dansez pe chestia asta? N-am timp acum de așa ceva, la dracu'!

— OK, OK. Nu-mi dansa, cîntă doar. Eu încep, tu termini. *"Children behave! That's what they say when we're together. And watch how you play. They don't understand, and so we're..."*

M-am gîndit că oricum trebuia să-mi dau demisia dacă mai întîrziem mult, sau că aveam să fiu dată afară. Măcar să fac altcuiva o bucurie.

— *"Running just as fast as we can"*, am continuat eu imediat. *"Holdin' on to one another's hand. Tryin' to get away into the night and then you put your arms around me ont we tumble to the ground and then you say..."*

M-am aplecat puțin, că l-am văzut pe Mickey, ticălosul pe care îl cunoscusem în prima zi, încercînd să asculte, iar Eduardo a terminat cîntecul:

— *"I think we're alone now. There doesn't seem to be anyone a-rou-ound. I think we're alone now. The beatin' of our hearts is the only sou-und!"*

S-a fândosit și și-a avîntat un braț în sus. I-am făcut un semn aprobator și am auzit declinul de deschidere al ușii metalice.

— Poftă bună, Andy! mi-a strigat el, încă rînjind.

— Și ție la fel, Eduardo, și ție la fel.

Drumul cu liftul a fost liniștit și lipsit de evenimente și abia cînd am ajuns la ușa biroului nostru am decis că nu-mi puteam da demisia.

Sigur, era înspăimântător să o fac așa, pe nepusă masă, și era pe de-a-ntregul posibil ca ea să se uite doar la mine și să-mi spună: „Nu, nu îți permit să demisionezi” – și atunci ce puteam spune? Și, în afară de asta, trebuia să nu uit că era vorba doar de un an din viața mea. Un singur an care urma să mă scutească de mulți ani de nefericire. Un an, douăsprezece luni, cincizeci și două de săptămîni, trei sute șazeci și cinci de zile de acceptare a rahatului ăsta, pentru a face apoi ceea ce îmi doream cu adevărat. Nu era mare lucru, și-apoi eram prea obosită ca să mă gîndesc măcar la căutarea unui alt loc de muncă. Mult prea obosită.

Emily m-a privit cînd am intrat pe ușă.

— Se întoarce imediat. S-a dus pînă în biroul domnului Ravitz. Zău așa, Andrea, ce ți-a trebuit atît de mult? Știi foarte bine că se repede la mine de cîte ori întîrzie tu, și eu ce pot să-i spun? Că fumezi în loc să-i cumperi cafeaua sau că vorbești la telefon cu prietenul în loc să îi aduci prînzul? Nu e drept, zău că nu e drept.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra calculatorului, cu o expresie asemnată pe față.

Avea dreptate, firește. Nu era drept. Față de mine, față de ea, față de orice ființă omenească, fie ea și semicivilizată. Și m-am simțit prost pentru că îi făceam și ei viața mai grea, căci asta făceam de fiecare dată cînd întîrziem cîteva minute ca să mă relaxez și să mă liniștesc. Pentru că fiecare secundă în care eu lipseam nu era decît o nouă secundă în care Miranda își ațintea atenția necruțătoare asupra lui Emily. Mi-am jurat că voi încerca să mă port mai bine.

— Ai absolută dreptate, Em, și îmi pare rău. O să încerc să mă port mai bine.

A părut realmente surprinsă și chiar oarecum mulțumită.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta, Andrea. Doar am făcut și eu treaba pe care o faci tu acum. Și știi cît e de împuțită. Crede-mă, nu puține au fost zilele în care a trebuit să mă duc pe zăpadă și zloată să-i cumpăr cafea de cinci, șase, șapte ori pe zi. Eram atît de obosită că abia mă mai puteam mișca – știi foarte bine cum e. Uneori mă suna să mă întrebe unde e ceva anume – cafeaua latte, prînzul, ceva special, de exemplu pasta pentru dinți sensibili – și era plăcut să constat că măcar dinții ei sînt sensibili –, iar eu nici nu apucasem bine să ies din clădire. Nici nu ajunsesem pe stradă! Așa e ea, Andy. Așa stau lucrurile și gata. Nu poți să te-ncontrezi la nesfîrșit, în felul ăsta n-o să rezisti prea mult aici. Nu vrea să jignească pe nimeni, zău că nu vrea. Dar așa e ea, pur și simplu așa e ea.

Am dat din cap și am înțeles, dar nu puteam deloc să accept așa ceva. Nu lucrasem niciodată în altă parte pînă atunci, dar nu puteam crede că peste tot șefii se poartă în halul ăsta. Sau așa se purtau toți?

Am pus sacoșa cu mîncare pe biroul meu și am început preparativele. Am scos cu miinile goale toată mîncarea din cutiile, închise ermetic pentru a o păstra caldă, și am aranjat-o (stilat, speram eu) pe una dintre farfuriile de porțelan din sertarul de deasupra dulapului. M-am oprit numai cît să-mi șterg miinile deja slinoase de o pereche de pantaloni de-ai ei Versace, pe care încă nu apucasem să-i trimit la curățătorie, după care am pus farfuria pe tava de tek și ceramică, al cărei loc era sub biroul meu. Lîngă farfurie am pus vasul cu unt, sarea și tacimurile învelite în șervețelul-care-nu-mai-era-în-formă-de-fustă-plisat. O rapidă examinare a capodoperei mele m-a dus la concluzia că lipsea apa San Pellegrino.

Trebuia să mă grăbesc – ea se putea întoarce din clipă în clipă! M-am repezit într-una dintre chinetete și am înhățat cu mâinile câteva cuburi de gheață, suflând în ele să nu-mi înghețe palmele. Suflatul era doar la un mic, micuț, mititel pas spre a le linge – *să o fac? Nu! Ridică-te deasupra, ridică-te deasupra unui asemenea comportament. Nu îi scuipa în mîncare și nu-i linge cuburile de gheață. Doar ești o persoană superioară, nu poți face așa ceva!*

Biroul ei era încă pustiu cînd m-am întors și nu-mi mai rămăsese decît să torn apa din sticlă în pahar și să-i pun tava aranjată cu atita măiestrie pe birou. Ea avea să se întorcă, avea să se așeze la biroul ei gigantic și să zbiere să-i închidă careva ușa. Iar asta avea să fie unica dată cînd aveam să sar fericită și entuziasmată din scaun, pentru că asta însemna nu numai că ea urma să stea potolită în spatele acelor uși vreme de o bună jumătate de oră vorbind la telefon cu B-DAD, dar și că puteam și noi două să mincăm. Una din noi se putea repezi pînă jos, să înhațe primul aliment care-i cădea sub ochi, alergînd înapoi într-un suflet, pentru ca și cealaltă să poată pleca. Apoi ne străduiam să ne ascundem mîncarea sub birou sau pe după monitoare, pentru cazul în care ea ar fi ieșit pe neașteptate din birou. Dacă exista vreo regulă nescrisă, dar nesmintită, aceea spunea că personalul de la *Runway* nu mîncă în fața Mirandei Priestly. Scurt.

Ceasul meu zicea că e ora două și un sfert. Stomacul îmi zicea că e seara tîrziu. Trecuseră șapte ore de cînd înfulecasem un croissant cu ciocolată, în drum de la Starbucks spre birou, și mi-era așa foame, că-mi venea să mușc din friptura Mirandei.

— Em, mă ia cu leșin de foame. Cred că mă reped pînă jos să cumpăr ceva. Vrei să-ți aduc și tie ceva?

— Ai înnebunit? Nu i-ai servit încă prînzul. Se întoarce dintr-o clipă în alta.

— Vorbesc serios. Zău că nu mi-e bine. Nu cred că pot să aștept.

Lipsa de somn combinată cu procentul scăzut de glucide îmi provoca amețeli. Nu eram sigură că sînt în stare să-i car tava cu friptură în birou, chiar dacă avea să se întorcă în secunda următoare.

— Andrea, fii rațională! Dacă dai nas în nas cu ea în lift sau la recepție? O să-și dea seama că ai ieșit din birou. Ar sări în sus! Nu merită riscul. Stai un pic, mă duc eu să-ți aduc ceva.

Și-a înhățat portofelul și a ieșit din birou. După nici patru secunde am văzut-o pe Miranda venind pe hol. Orice gînd la amețeală, sau foame, sau extenuare a dispărut în clipa în care am i-am văzut fața crispată și încruntată și am zburat de pe scaunul meu să îi pun tava pe birou înainte de a mă zări.

Am aterizat la loc pe scaunul meu cu capul învîrtindu-mi-se, cu gura uscată și total dezorientată exact în clipa în care primul pantofior Jimmy Choo trecea pragul. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire și, din fericire, nici n-a observat că adevărata Emily nu se afla la biroul ei. Aveam impresia că înlînire cu domnul Ravitz nu mersese prea bine, deși era posibil să fie vorba doar de veșnicul ei resentiment față de ideea de a fi nevoită să plece din biroul său pentru a se înlîni cu cineva în biroul celui. Domnul Ravitz era, din cîte observasem pînă acum, singura persoană din întreaga clădire pe care Miranda se grăbea întotdeauna să o mulțumească.

— Ahn-dre-ah! Ce e asta? Te rog să-mi spui ce Dumnezeu e asta?

M-am repezit în biroul ei și am rămas incremenită în fața mesei, avînd amîndouă ochii ațînțiți spre ceva care reprezenta, cît se poate de evident, prînzul pe care îl servea ori de cîte ori nu ieșea în oraș. O rapidă recapitulare mentală a dus la descoperirea că nimic nu lipsea, nimic nu fusese pus în alt loc decît cel obligatoriu, nimic nu fusese gătit incorect. Care era problema ei?

— Păi, ăă, e prînzul tău, am zis eu cu glas domol, în efortul sincer ca tonul meu să nu pară sarcastic, lucru extrem de dificil, ținînd cont de faptul că declarația în sine era evident sarcastică. E ceva în neregulă?

Dacă e să fiu sinceră, cred că buzele ei abia dacă s-au întredeschis ușurel, dar mie, în starea aproape de delir în care mă aflam, mi s-a părut că și-a dezgolit niște colți ascuțiți.

— E ceva în neregulă? m-a imitat ea în batjocură, cu glas pițigăiat, care nu aducea cîtuși de puțin cu glasul meu sau cu vreun alt glas omenesc.

Și-a îngustat ochii pînă au ajuns niște fante și s-a aplecat mai spre mine, vorbind tot fără să ridice vocea:

— Da, e ceva în neregulă. Ceva foarte, foarte în neregulă. De ce a trebuit să mă întorc în biroul meu ca să găsesc *asta* pe masă?

Era ca atunci cînd te chinuiești să dezlegi unul dintre rebusurile acelea supersofisticate. Chiar așa, m-am întrebat eu, de ce a trebuit să se întoarcă în biroul ei ca să găsească *asta* pe masă? Evident, faptul că ceruse toate astea cu numai o oră în urmă nu reprezenta răspunsul corect la întrebare, dar era singurul de care dispuneam. Nu îi plăcea tava pe care era servit? Nu, asta era exclus: o văzuse de un milion de ori

pînă atunci și nu se plînsese niciodată de ea. Îi trimisese din greșeală un alt fel de carne? Nu, nici asta nu era. Cei de la restaurant mă expediaseră o dată cu un fileu care arăta senzațional, gîndind că ei o să-i placă mai mult decît carnea aia crudă și țare ca talpa, dar ea mai să facă infarct. Mă pusese să-l sun pe bucătarul-șef în persoană și să urlu la el, în vreme ce ea stătea lingă mine și îmi spunea ce să-i zic.

„Îmi pare rău, domnișoară, îmi pare foarte rău”, răspunsese el cu voce stinsă și mi se păruse cel mai de treabă om din lume. „M-am gîndit doar că, dat fiind că domnișoara Priestly este un client minunat, ar prefera să servească ce avem noi mai bun. Nu am cerut mai mulți bani, dar nici o grijă, nu mai fac așa ceva. Promit.” Mi-a venit să plîng atunci cînd ea mi-a ordonat să-i spun că nu va mai fi în veci bucătar-șef în alt restaurant decît unul de mîna a doua, dar i-am spus. Iar el se scuzase din nou și se declarase de acord cu ea, iar de atunci ea își căpătase mereu carnea ei crudă înecată în sînge. Deci, nici asta nu era problema. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să spun sau ce să fac.

— Ahn-dre-ah. Nu ți-a spus asistenta domnului Ravitz că am servit prînzul împreună cu el în nenorocita aceea de cantină cu numai cîteva clipe în urmă? m-a întrebat ea rîspicat, de parcă se străduia din răputeri să nu-și piardă de tot cumpătul.

Ce? După toată nebulia aceea, după toată alergătura, după spaima trasă de Sebastian, după telefoanele furioase, după facturarea a nouăzeci și cinci de dolari, după cîntecul lui Tiffany de la ușă și după aranjarea mîncării, și ameteala, și așteptarea întoarcerii ei ca să pot mîncă și eu, aflu că *ea mîncase deja?*

— Ăă, nu, nu ne-a sunat deloc. Păi, ăă, înseamnă că nu vrei asta? am întrebat și am arătat spre tavă.

M-a privit de parcă i-aș fi sugerat să-și mănînce una din gemene.

— Ce crezi că înseamnă asta, Emily?

La naiba! Și în ultima vreme se descurcase atît de bine cu numele meu.

— Cred că, ăă, că nu o vrei.

— Ai un bun simț de observație, Emily. Am mare noroc că înveți așa de repede. Și acum, ia toate astea de aici. Și vezi să nu se mai întîmple. Asta e tot.

M-a străfulgerat o scurtă viziune – una în care, ca în filme, se făcea că întindeam mîna și trimiteam în zbor tot conținutul tăvii pînă în capătul celălalt al încăperii. Și se făcea că ea privea asta șocată, după care, cuprinsă de remușcări, își cerea din suflet iertare pentru că îmi vorbise pe un asemenea ton. Dar țacănitul unghiilor ei în masă m-a readus rapid la realitate, așa că am ridicat în grabă tava și am ieșit cu grijă din birou.

— Ahn-dre-ah, închide ușa! Am nevoie de puțină liniște! a strigat ea.

De bună seamă, faptul că pe biroul ei își făcuse apariția un prînz îmbelșugat pe care ea nu avusesese chef să-l consume reprezentase un eveniment extrem de stresant pentru ea.

Emily tocmai se întorsese cu o cutie de Cola light și un pachetel cu stafide pentru mine. Se presupunea că astea aveau să mă ajute să rezist pînă la prînz, deși, firește, nu exista în toate astea măcar o calorie, măcar un gram de grăsime, măcar o uncie de zahăr. Ea a pus pachetul pe biroul meu tocmai cînd Miranda zbigera și s-a repezit să îi închidă ușile franțuzești.

— Ce s-a întîmplat? a șoptit ea cu ochii la tava cu mîncarea neatinsă pe care o țineam, încremenită locului, în mîini.

— Păi, se pare că încîntătoarea noastră șefă a servit deja masa de prînz, am șuiert eu printre dinții încleștați. Și mi-a făcut o scenă pentru că nu am prevăzut, nu am ghicit, nu am fost în stare să mă uit direct în stomacul ei și să-mi dau seama că nu-i mai e foame.

— Glumești, a zis ea. S-a rățoit la tine pentru că ai fugit să-i aduci prînzul – așa cum îți ceruse – și pentru că, pe urmă, nu ai avut de unde să știi că ea dă mîncase deja în altă parte? Ce cătea!

Am dat din cap. Era o schimbare fenomenală, de data asta Emily îmi ținea mie partea, în loc să-mi țină un discurs despre cum Nu-Pricep-Eu-Și-Pace. Dar, stai așa! Era prea frumos ca să dureze mult. Ca soarele care coboară brusc după linia orizontului, lăsînd în urmă-i numai dungi roz și bleu acolo unde strălucise cu numai citeva clipe în urmă, expresia de pe chipul lui Emily a trecut de la cea de minie la una de remușcare. Virajul Paranoic *Runway*.

— Ține minte ce am discutat mai înainte, Andrea. (Mda, iată-l, VPR, o sută optzeci de grade :) Ea nu face toate astea ca să te jignească pe tine. Nu e deloc rău intenționată. Atîta doar că e o persoană prea importantă ca să își piardă vremea cu mărunțisuri. Așa că nu te enerva. Aruncă mîncarea și hai să ne vedem de treabă.

Emily și-a întipărit pe chip o expresie de hotărîre și s-a așezat în fața calculatorului. Sint convinsă că se întreba în clipa aceea dacă Miranda nu pusese cumva microfoane în biroul nostru și auzise totul. Era roșie la față și părea foarte nemulțumită de lipsa de autocontrol de care dăduse dovadă. Nu știu cum rezistase în postul ăsta atît de mult.

Mi-a trecut prin minte să mănînc chiar eu friptura, dar ideea că fusese pe biroul Mirandei cu cîteva clipe mai devreme mi-a provocat repulsie. Am dus tava la bucătărie și am înclinat-o în așa fel încît tot ce se găsea pe ea a alunecat direct în coșul de gunoi – toată mîncarea gătită și condimentată cu grijă, farfuria de porțelan, bolul metalic cu unt, cutiuța cu sare, șervețelul de pînză, tacimurile, cuțitul de friptură și paharul Baccarat. Duse au fost toate. Ce conta? O să le văd din nou pe toate în ziua următoare, sau cînd i s-o face iar foame de vreun prînz.

*
* *
*

Cînd am ajuns, în sfîrșit, la Drinkland, Alex părea enervat, iar Lily – terminată. M-am întrebat imediat dacă Alex aflase cumva că îmi dăduse astăzi o întîlnire un tip care nu numai că era faimos și mai vîrstnic ca mine, dar mai era și un nenorocit absolut. Își dădea el seama cumva? Simțea? Să-i spun eu? Nu, nu era cazul să deschid o discuție pe o temă atît de insignifiantă. Doar nu admiteam că mă interesează un alt bărbat, doar nu aveam să ies vreodată cu el. Așa că nu aveam nimic de cîștigat pomenind despre conversația cu respectivul.

— Bună seara, modissto, a bolborosit Lily și și-a vînturat paharul cu gin tonic în direcția mea, în chip de salut. Parte din conținutul paharului i s-a vărsat pe vestă, dar n-a părut să observe: Ssau ar trebui să spun, viitoare colegă de cameră? Comandă ceva de băut. Trebuie să toastăm!

De fapt, sunase mai mult a „toastăm“.

L-am sărutat pe Alex și m-am așezat lingă el.

— Arăți trăsnet astăzi! mi-a zis el și a aruncat o privire admirativă asupra hainelor mele Prada. Cînd s-a petrecut transformarea?

— O, astăzi. Foarte aproape de momentul în care aproape că mi s-a spus răsplată că dacă nu îmi ajustez look-ul s-ar putea să rămîn fără serviciu. Chestii destul de jignitoare, dar trebuie să mărturisesc că dacă tot trebuie să te îmbraci cu ceva în fiecare zi, Țoalele astea nu sînt rele deloc. Uite ce e, îmi pare foarte rău că am întîrziat. Pregătirea Cărții s-a lungit astăzi la nesfîrșit și imediat după ce i-am adus-o, Miranda m-a trimis la magazinul din colț să-i cumpăr niște busuioc.

— Parcă spuneai că are bucătar, a remarcat Alex. Nu putea să-l trimită pe el?

— Într-adevăr, are bucătar. Și mai are și menajeră, și bonă, și doi copii. Așa că n-am nici cea mai vagă idee de ce eu am fost cea expediată după mirodennii. Și a fost cu atît mai agasant cu cît pe Fifth Avenue nu există magazine pentru așa ceva, și nici pe Madison sau Park, așa că a trebuit să mă duc tocmai pe Lex ca să dau de un magazin. Dar, firește, acolo nu aveau busuioc, așa că a trebuit să iau nouă străzi la picior pînă am dat de un D'Agostino's deschis. Și uite-așa am petrecut încă patruzeci și cinci de minute. Ar trebui să cumpăr un raft întreg de mirodennii și să umblu peste tot cu el în sacoașă. Dar dă-mi voie să-ți spun că a meritat din plin să fac aceste patruzeci și cinci de minute de muncă suplimentară! Gîndește-te numai ce multe am învățat în timp ce am umblat după busuioc, ce pregătită sînt acum pentru viitorul meu în lumea publicisticii! De-acum sînt pe drumul cel bun pentru cariera de redactor, am zis eu cu un zîmbet triumfător.

— În cinstea viitorului tău! a zberlat Lily fără a detecta vreo urmă de sarcasm în diatriba mea.

— S-a abțiguit rău, a zis Alex cu glas domol și a privit-o pe Lily cu aerul cuiva care se uită la o rubedenie care zace bolnavă pe un pat de spital. Eu am ajuns aici împreună cu Max la fix, el a plecat deja, dar ea trebuie să fi venit cu ore întregi înaintea noastră. Iar dacă nu, înseamnă că bea foarte repede.

Lily băuse întotdeauna în stil mare, dar asta nu era deloc bizar, dar fiind că Lily făcea totul în stil mare. Ea fusese prima care fumase marijuana în școala generală, prima care își pierduse virginitatea în liceu și prima care sărise cu parașuta în facultate. Iubea orice și pe oricine, chiar dacă iubirea nu-i era întoarsă, cu condiția ca asta să o facă să se simtă vie.

„Zău că nu înțeleg cum poți să te culci cu el, cînd știi foarte bine că n-o să se despartă niciodată de iubita lui”, îi spusese eu despre un tip cu care se întâlnea pe furiș în primul an de liceu.

„Iar eu nu înțeleg cum poți tu să trăiești după atîtea reguli”, replicase ea instantaneu. „Cum poți să te distrezi cînd ai viața perfect planificată, trasată și regularizată? Trăiește și tu puțințel, Andy! Simte și tu ceva! E atît de bine să trăiești!”

Poate că în ultimul timp începuse, într-adevăr, să bea ceva mai mult ca de obicei, dar știam că acest prim an din programul ei postuniversitar era deosebit de stresant chiar și pentru ea și că profesorii de la Columbia erau mai pretențioși și mai puțin înțelegători decît cei pe care îi învățase ea pe degete la Brown. *Poate că nu e o idee rea*, am gîndit eu și i-am făcut un semn chelneriței. Poate că a bea e cea mai bună cale pentru a te descurca. Am comandat un Absolut cu suc

de grapefruit și am sorbit lung. Mi s-a făcut și mai rău, pentru că tot nu avusesem timp să bag în stomac altceva în afara cutiei de Cola light și a pachetelului cu stafide aduse de Emily pe la prînz.

— Sînt sigură că nu e nici o problemă, doar că a avut parte de două săptămîni foarte grele la școală, i-am zis eu lui Alex, de parcă Lily n-ar fi stat chiar lingă noi.

Ea nu lua notă că vorbeam despre ea, fiind adînc preocupată să-i arunce unui golănaș de la bar niște priviri ademenitoare de vino-nco-a'. Alex și-a petrecut brațul pe după umerii mei și eu m-am ghemuit mai aproape de el pe banchetă. Ce bine era să fiu din nou aproape de el — aveam impresia că trecuseră săptămîni întregi de cînd nu mai stătusem așa.

— Nu vreau să sparg chefel, dar trebuie să plec acasă, a zis Alex și mi-a dat pârul după ureche. Te descurci cu ea?

— Trebuie să pleci? Așa repede?

— Repede? Andy, sînt aici de două ore și mă uit cum bea prietena ta cea mai bună. Am venit să te văd pe tine, dar tu nu erai aici. Iar acum e aproape miezul nopții și mai am de corectat niște compuneri.

A spus toate astea calm, dar mi-am dat seama că e supărat.

— Știi, îmi pare rău, zău că-mi pare rău. Știi bine că așa fi venit dacă ar fi fost posibil. Știi cum...

— Știi toate astea. Nu zic că ai făcut ceva rău sau că ai fi putut să procedezi altfel. Înțeleg. Dar încearcă să înțelegi și tu cum e viața mea, bine?

Am dat din cap și l-am sărutat, dar m-am simțit foarte prost. Mi-am jurat să mă revanșez

față de el, să aleg o seară anume și să organizez ceva deosebit numai pentru noi doi. În fond, el acceptase multe situații neplăcute din partea mea.

— Atunci, nu vrei să rămii la mine peste noapte? am întrebat eu plină de speranță.

— Numai dacă ai nevoie de ajutor cu Lily. Chiar că trebuie să ajung acasă și să corectez lucrările alea.

M-a îmbrățișat de despărțire, a sărutat-o pe Lily pe obraz și a pornit spre ușă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, a zis el și a ieșit.

— De ce a plecat Alex? a întrebat Lily de parcă n-ar fi fost de față la întreaga conversație. E sșupărat pe tine?

— Probabil, am oftat eu și am strîns la piept geanta mea de poștaş din pinză de cort. În ultimul timp m-am purtat ca un rahat cu el.

M-am dus pînă la bar să cer niște aperitive și pe cînd m-am întors golănașul-de-Wall-Street se ghemuise deja pe banchetă lîngă Lily. Părea să aibă pînă în treizeci de ani, dar părul începuse să i se rărească, așa că era cam greu să-i apreciezi vîrsta.

Am apucat haina ei și i-am aruncat-o.

— Lily, pune asta pe tine. Plecăm chiar acum, am zis cu ochii la el.

Era cam scund, iar pantalonii kaki lăbărțați nu îl făceau să pară mai înalt. Iar faptul că limba lui se afla acum la trei centimetri de urechea prietenei mele celei mai bune nu mă făcea să îl plac mai mult.

— Ei, ce atîta grabă? a întrebat el cu voce plîngăreată, nazală. Prietena ta și cu mine sîntem pe cale să ne cunoaștem mai bine.

Lily a rînjit și a dat din cap, după care a încercat să mai tragă o dușcă, nedîndu-și seama că paharul ei e gol.

— Foarte frumos, dar acum trebuie să plecăm. Cum te cheamă?

— Stuart.

— Încîntată de cunoștință, Stuart. Ce-ar fi să-i dai lui Lily numărul tău de telefon ca să te poată ea suna dacă vrea atunci cînd o să se simtă mai bine? Ce zici? am întrebat eu și i-am aruncat un zîmbet.

— Mda, mă rog. Nici o problemă. Vorbim mai tîrziu.

S-a ridicat în picioare și a pornit-o imediat spre bar, atît de repede că Lily nici n-a apucat să bage de seamă că plecase.

— Sstuart și cu mine tocmai sșîntem pe cale sșă ne cunoaștem mai bine, nu-i așa, Sstu?

S-a întors spre locul ocupat de el o clipă mai devreme și a părut nedumerită.

— Stuart a trebuit să plece, Lil. Hai s-o luăm din loc.

I-am tras haina verde spălăcit peste pulover și am ridicat-o în picioare, iar ea s-a clătinat nesigură pînă și-a recăpătat echilibrul. Afară, aerul era rece și întepător și m-am gîndit că asta o va ajuta să se dezmeticească.

— Nu mă-mă sșimt prea bine, s-a bilbiit ea.

— Știu, scumpo, știu. Hai să luăm un taxi pînă la tine acasă, bine? Crezi că poți?

A încuviințat din cap, după care s-a aplecat cu un gest firesc și a început să vomite. Pe cizmele ei maro și puțîn și pe jeanși. *Dacă m-ar vedea fetele de la Runway cu prietena mea cea mai bund*, am gîndit eu aproape involuntar.

Am așezat-o pe un pervaz care nu părea să aibă sistem de alarmă și i-am ordonat să nu se

miște. Am văzut o bodegă deschisă non-stop vizavi, căci era clar că fata asta avea nevoie de apă. Dar când m-am întors am constatat că vomase din nou – de data asta pe toate hainele – și că avea ochii apoși. Cumpărasem două sticle de apă Poland Spring, una ca să o bea și cealaltă ca s-o spăl, dar era deja prea greșos. I-am deșertat o sticlă pe picioare, să curăț voma, și jumătate din cealaltă pe haine. Mai bine udă flească decît plină de vomă. Era atît de beată că nici n-a observat.

A trebuit să duc ceva muncă de lămurire ca să conving un taximetrist să mă lase să urc cu Lily, care arăta în asemenea hal, dar i-am promis un bacșiș gras peste ceea ce avea în mod sigur să se ridice oricum la o sumă considerabilă. Doar mergeam din Lower East Side pînă la capătul Upper West, iar eu îmi făceam deja socotelile cum voi putea deconta călătoria care avea să coste cu siguranță douăzeci de dolari. O să pot spune probabil că am făcut un drum să caut ceva pentru Miranda. Da, o să țină.

Călătoria pe scări pînă la etajul patru a fost încă și mai puțin plăcută decît cea cu taxiul, dar după douăzeci și cinci de minute de plimbare devenise mult mai cooperantă și a reușit chiar să se spele singură sub duș, după ce am dezbrăcat-o. Am arătat spre pat și m-am uitat cum se prăbușește pe el cu fața în jos și cum genunchii i s-au izbit de marginea metalică. Am privit-o zăcînd în stare de inconștiență și m-a cuprins nostalgia după anii de studenție, după toate cîte le făcusem împreună. Și acum ne distram, sigur, dar niciodată nu mai aveam să fim atît de lipsite de griji ca atunci.

M-am întrebat în treacăt dacă nu cumva Lily a început totuși să bea prea mult în ultimul timp. Ce-i drept, chiar părea a fi beată mai tot timpul. Dar cu o săptămînă în urmă, cînd Alex pomenise

de treaba asta, eu îl asiguraseam că totul se datora numai faptului că ea era încă studentă și nu trăia în lumea reală, ca răspunderi reale, de adult (de exemplu, cum să torni la perfecție un pahar de apă San Pellegrino). La naiba, doar trăseseam multe beții la Señor Frog's în vacanța de primăvară, și dăduserăm gata trei sticle de vin roșu cînd sărbătoriserăm ziua în care ne cunoscuserăm în clasa a opta. Lily îmi ținuse părul în timp ce eu vomam cu fața lipită de closet, după orgia de după examenele finale, și trăsese pe dreapta de patru ori pe cînd ne întorceam la cămin după o noapte în care băusem opt pahare de rom și cola și interpretasem *karaoke*, absolut oribil, cîntecul *Every Rose Has Its Thorn*¹.

Iar eu o cărasem la mine acasă în seara în care împlinise douăzeci și unu de ani, o vîrșim în patul meu, asigurîndu-mă la fiecare zece minute că respiră, după care, într-un final, adormisem pe covor, lîngă pat, cînd m-am simțit cît de cît sigură că ea avea să supraviețuiască pînă dimineața. Se trezise de două ori în timpul nopții. Prima dată, ca să vomite de partea cealaltă a patului – cu un sincer efort de a o face în coșul de gunoi pe care i-l pusesem acolo, dar prea amețită ca să reușească, drept care vomitase pe peretele meu –, iar a doua oară, ca să își ceară sincer iertare și ca să-mi spună că mă iubește și că sînt cea mai bună prietenă pe care și-ar putea-o dori vreo fată. Că doar asta făceau prietenele: se îmbătau împreună și făceau chestii trăsnete și aveau grijă una de cealaltă, nu? Sau toate astea trebuiau să se întîmple doar la petrecerile din timpul facultății, ca un fel de ritualuri de maturizare cu loc și timp strict stabilite? Alex insistase

1. Cîntec interpretat de trupa Poison.

că acum ceea ce se întâmplă este altfel, că ea este altfel, dar eu nu vedeam lucrurile în acest fel.

Știam că ar fi trebuit să rămân la ea peste noapte, dar era aproape ora două dimineața și eu trebuia să fiu la serviciu peste cinci ore. Hainele mele puteau a vomă și nu exista nici cea mai mică șansă de a găsi în șifonierul lui Lily ceva cit de cit acceptabil pentru *Runway*, mai ales de când mă hotărâsem să îmi îmbunătățesc look-ul. Am oftat, am tras o pătură peste ea și i-am pus deșteptătorul la ora șapte, ca să aibă oarece șanse să ajungă la ore în timp util, în cazul în care nu ar fi fost mahmură peste poate.

— La revedere, Lil. Trebuie să plec. Ești bine?

I-am pus telefonul pe pernă, lângă cap.

A deschis ochii, s-a uitat drept la mine și a zîmbit.

— Mulțumesc, a murmurat și pleoapele i s-au închis la loc.

Sigur, nu ar fi fost în stare să alerge maratonul, sau să tundă iarba cu mașinuța de tuns, dar putea foarte bine să doarmă singură.

— Cu plăcere, am reușit să îngaim, deși era prima dată în douăzeci și una de ore când nu mai aveam de alergat, adus, rearanjat, mutat, curățat sau ajutat în vreun alt mod. Te sun eu mâine, am mai spus și, cu toată puterea voinței, am continuat să stau pe picioare. Dacă vreuna din noi va mai fi în viață mâine.

Și atunci am plecat, în sfîrșit, în sfîrșit, acasă.

10

— Mă bucur că te-am găsit, am auzit-o pe Cara la celălalt capăt al firului.

De ce gîfîia la ora opt fără un sfert dimineața?

— Oh. Nu mă suni niciodată așa devreme. Ce s-a-ntîmplat?

În secunda de care am avut nevoie ca să rostesc cuvintele astea mi-a trecut prin minte cel puțin o jumătate de duzină de scenarii despre lucruri de care Miranda ar putea avea nevoie.

— Nu, nu, nici vorbă de așa ceva. Am vrut doar să te previn că B-DAD e în drum să-ți facă o vizită și că e cit se poate de vorbăreț în dimineața asta.

— Ei, da, asta-i într-adevăr o veste grozavă. Doar a trecut o săptămînă întreagă de când m-a chestionat cu privire la toate aspectele vieții mele private. Chiar mă întrebam unde e cel mai devotat fan al meu.

Am terminat de scris o scrisoare și am apăsat pe „Print”.

— Ești o fată norocoasă, trebuie să mărturisesc. Și-a pierdut total interesul pentru persoana mea, s-a plîns ea cu un aer comico-dramatic. Nu mai are ochi decît pentru tine. L-am auzit spunînd că vine să discute cu tine detalii despre petrecerea de la Met.

— Strașnic, asta e de-a dreptul strașnic. Abia aștept să fac cunoștință cu fratele lui. Deocamdată am vorbit doar la telefon cu el și mi s-a părut un

tăntălău prima-ntii. Și ești sigură că vine încoace, nu e posibil să existe vreun spirit pe undeva pe sus care să mă scutească de nefericirea asta pe ziua de azi?

— Nu, nu pe ziua de azi. Vine sigur. Miranda are oră la pedichiurist la opt și jumătate dimineața, deci nu cred că vine cu el.

Am aruncat o privire rapidă de verificare a programului Mirandei, aflat pe biroul lui Emily. Într-adevăr, azi era în program o dimineață fără Miranda.

— Fantastic. Nici că mi-aș fi putut închipui pe cineva mai de vis pentru o relație spirituală cu noaptea-n cap decât pe însuși B-DAD. Dar de ce vorbește așa de mult?

— Nu-ți pot oferi drept răspuns decât un fapt evident: s-a înșurat cu ea, ceea ce înseamnă că nu e în toate mințile. Sună-mă dacă spune ceva mai caraghios ca de obicei. Trebuie să plec. Caroline tocmai a turtit unul dintre rujurile Stila ale Mirandei pe oglinda din baie fără vreun motiv logic.

— Viețile noastre sînt de pomină, nu-i așa? Sîntem cele mai super fete. În orice caz, mulțumesc că m-ai prevenit. Vorbim mai târziu.

— OK, pa.

În așteptarea lui B-DAD, am aruncat o privire peste scrisoarea pe care tocmai o printasem. Era o cerere adresată consiliului de conducere al Muzeului Metropolitan de Artă, din partea Mirandei. Cerea permisiunea de a organiza o petrecere, în luna martie, în onoarea cumnatului ei, un om pe care îmi dădeam seama că îl disprețuia total, dar care făcea, din păcate, parte din familie. Jack Tomlinson era fratele mai tânăr și mai zglobiu al lui B-DAD și tocmai anunțase că își părăsește nevasta și cei trei copii și se însoară

cu maseza lui. Deși el și B-DAD reprezentau chintesența aristocrației din școlile preparatoare de pe Coasta de Est, Jack își abandonase personalitatea gen Harvard cu puțin înainte de a împlini treizeci de ani și se mutase în South Carolina, unde făcuse avere din afaceri imobiliare. După cum îmi spusese Emily, tipul se transformase într-un sudist sadea, care molfaia paie și scuipa tutun, chestie care, firește, o oripila pe Miranda, veritabilă personificare a femeii rasate și sofisticate. B-DAD o rugase pe Miranda să organizeze o petrecere de logodnă pentru frățiorul lui mai mic, iar Miranda, orbită de amor, nu avusese încotro și îi făcuse pe plac. Și dacă era să facă ceva, era hotărîtă să facă la perfecție. Iar perfecțiunea era reprezentată de Met.

Onorați membri, bla, bla, bla, am dori să vă cerem permisiunea de a organiza o mică serată extraordinară, bla, bla, bla, vom comanda numai de la cele mai bune restaurante și florării, firește, bla, bla, bla, am dori să știm care e părerea dumneavoastră, bla, bla. După o ultimă privire, ca să mă asigur că nu există vreo eroare bătătoare la ochi, i-am falsificat rapid semnătura și am chemat un mesager s-o ducă la destinație.

Bătaia în ușa biroului – pe care o țineam închisă la ora asta, dat fiind că nu era nimeni altcineva pe întreg etajul – a urmat aproape imediat și am rămas impresionată de viteza cu care a sosit mesagerul, dar ușa s-a dat de perete ca să-i facă loc lui B-DAD, care afișa un rinjet mult prea entuziast pentru ora opt fără un pic dimineața.

— Andrea, a ciripit el și a venit la biroul meu cu un zîmbet atît de sincer, încît m-am simțit chiar vinovată pentru că nu-l plăceam.

— Bună dimineața, domnule Tomlinson. Ce vă aduce aici atât de devreme? l-am întrebat eu. Vă informez cu părere de rău că Miranda nu a venit încă.

A chicotit, iar nasul i-a tremurat ca unui rozător.

— Da, da, nu vine decît după prînz, cred. Andy, a trecut prea mult timp de cînd noi doi am stat de vorbă. Spune-i tu domnului T: Cum merg treburile?

— Stați să iau lucrurile astea, am zis eu și am preluat sacoșa cu monogramă, îndesată cu hainele murdare ale Mirandei, pe care ea i le dăduse lui ca să mi le dea mie.

L-am uşurat de asemenea și de sacoșa Fendi cu mărgeluțe, reapărută de curînd. Era o sacoșă unicat, pe care se cususeră manual niște mărgeluțe, cu un model elaborat, în formă de cristal, realizată special pentru Miranda de firma Silvia Venturini Fendi în semn de mulțumire pentru sprijinul oferit, iar una dintre asistentele de la departamentul de modă declarase că valorează puțin sub zece mii de dolari. Dar am observat astăzi că unul din mînerele de piele se rupsesse din nou, deși departamentul de accesorii îl returnase de nu știu cîte ori firmei Fendi ca să fie cusut de mînă. Minerale fuseseră gîndite ca să susțină portofelul delicat al unei doamne, poate și o pereche de ochelari de soare sau, hai, în caz de forță majoră, chiar un mic telefon celular. Mirandei nu-i păsa cîtuiși de puțin de treaba asta. Ea îndesase în sacoșă o sticlă uriașă de parfum Bulgari, o sanda cu baretă ruptă, pe care probabil eu trebuia să o dau la reparat, o agendă Hermès, care cîntărea mai mult decît un laptop, o imensă leșă de cîine, care fie-i aparținea lui Madelaine, fie urma să fie folosită pentru o ședință

foto, plus Cartea pe care i-o dusesem în seara precedentă. Eu, una, aș fi amanetat o sacoșă în valoare de zece mii de dolari ca să plătesc chiria pe un an, dar Miranda prefera să o folosească pe post de coș ambulant de gunoi.

— Mulțumesc, Andy. Ești de mare ajutor tuturor. Așa că domnului T. tare i-ar plăcea să afle mai multe despre viața ta. Ce mai faci?

Ce mai fac? Ce mai fac? Hmm, păi să ne gîndim. Nu cine știe ce. Mă străduiesc să supraviețuiesc unui an de servitute contractuală pentru sadica ta de nevastă. Dacă există măcar cîteva minute în timpul zilei în care să nu-mi ceară ceva utilitor, apoi în acele minute mă chinuiesc să uit propaganda aiurită pe care mi-o servește cu lingurița asistenta ei principală. În ocaziile din ce în ce mai rare în care mă aflu în afara sediului acestei reviste, încerc să mă conving că e OK să consum mai mult de opt sute de calorii pe zi și că faptul de a purta haine mîrimea 6 nu mă plasează în categoria XXL. Așa că răspunsul corect ar fi: nu cine știe ce.

— Ei bine, domnule Tomlinson, nu cine știe ce. Muncesc foarte mult. Și cînd nu muncesc, petrec ceva timp cu prietena mea cea mai bună și cu prietenul meu. Și încerc să mă văd și cu familia.

Și obișnuiai să citești mult, am vrut să spun, dar acum sînt prea obosită. Și sporturile de tot felul jucaseră un rol important în viața mea, dar acum nu mai aveam timp.

— Și, deci, ai douăzeci și cinci de ani, nu? a zis el cu un aer nonșalant.

Nu-mi puteam închipui în ruptul capului de ce îl interesa chestia asta.

— Ăă, nu. Am douăzeci și trei. Am terminat facultatea anul trecut, în mai.

— Aha! Douăzeci și trei? Părea că stă în cumpănă dacă să spună ceva sau nu, iar eu m-am pregătit să aud ceea ce am auzit: Atunci, spune-i domnului T. ce fac tinerii de douăzeci și trei de ani din orașul ăsta ca să se distreze? Se duc la restaurante? La cluburi? Ceva de genul ăsta?

A zîmbit din nou și m-am întrebat dacă avea într-adevăr nevoie de atenție, așa cum bănuiam eu; nu era nimic sinistru în spatele interesului pe care mi-l arăta, doar o manifestă și impetuoasă nevoie de a vorbi.

— Păi, ăă, tot felul de lucruri, probabil. Nu prea mă duc pe la cluburi, dar mă duc pe la baruri și restaurante și alte asemenea locuri. Mai cinez în oraș, mă duc la filme.

— Da, pare plăcut. Am făcut și eu chestii din astea la vîrsta ta. Acum nu mai fac decît treburi legate de serviciu și de strîngeri de fonduri. Așa că bucură-te de toate astea cît mai poți, Andy.

Mi-a făcut cu ochiul ca un tată pisălog.

— Mda, mă străduiesc, am reușit să spun.

Te rog, pleacă, te rog, pleacă, te rog, pleacă, m-am rugat eu și m-am uitat cu dor la covrigelul care parcă mă striga pe nume. Aveam și eu trei minute de liniște și pace pe zi, și omul ăsta mi le fura pe toate.

A deschis gura să spună ceva, dar ușile s-au dat de perete și a intrat Emily. Avea căștile pe urechi și mergea în pas de dans. Am văzut cum îi cade falca atunci cînd a dat cu ochii de el.

— Domnul Tomlinson! a exclamat ea, și-a smuls căștile din urechi și a îndesat casetofonul iPod în sacoșa Gucci. Totul e OK? Nu e nimic în neregulă cu Miranda, sper?

Înfățișarea și vocea păreau amîndouă adînc și sincer preocupate. O performanță de nota zece cu felicitări: întotdeauna asistenta total devotată și veșnic politicoasă.

— Bună, Emily. Nu, nimic în neregulă. Miranda o să vină cît de curînd. Eu am venit doar să-i las lucrurile. Ce mai faci astăzi?

Emily a strălucit de fericire. M-am întrebat dacă îi face cu adevărat plăcere prezența lui.

— Excelent. Mulțumesc foarte mult de întrebare. Și dumneavoastră? V-a ajutat Andrea cu tot ce ați avut nevoie?

— O, da, m-a ajutat, a zis și mi-a adresat un zîmbet de milioane. Voiam să discut cîteva lucruri legate de petrecerea fratelui meu, dar îmi dau seama că e cam devreme pentru așa ceva, nu?

Pentru o clipă mi-am închipuit că vrea să spună că e prea devreme în cursul zilei și mai să strig „Da!”, mi-am dat însă apoi seama că vrea să spună că e prea devreme din punct de vedere organizatoric pentru discutarea amănuntelor.

S-a întors din nou spre Emily și i-a zis:

— Te-ai ales cu o asistentă secundară pe cînte, nu crezi?

— Absolut, a reușit Emily să zică printre dinții încleștați. E cea mai bună.

Și a rînjit.

Am rînjit.

Domnul Tomlinson a rînjit cu mai mulți wați, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva suferă de un dezechilibru chimic.

— Ei bine, domnul T. ar trebui să o ia din loc. Îmi face întotdeauna plăcere să stau la taclale cu voi, fetelor. Vă urez amîndurora o dimineață plăcută. La revedere.

— La revedere, domnule Tomlinson! i-a zis Emily în timp ce el o cotea pe hol în drum spre recepție.

— De ce ai fost așa nepoliticoasă cu el? m-a întrebat în timp ce își scotea blezerul subțire din piele, numai ca să dea la iveală o bluziță încă

mai subțire, din șifon, toată numai dantele în partea din față, ca un corset.

— Nepoliticoasă? L-am ajutat să descarge catrafusele și am stat de vorbă cu el pînă ai venit tu. În ce fel am fost nepoliticoasă?

— Ei bine, în primul rînd, nu i-ai spus la revedere. În al doilea rînd, ai expresia aceea pe față.

— Expresia aceea?

— Da, expresia aceea a ta caracteristică. Aceea care spune tuturor cît ești tu de superioară, cît urăști tu faptul că ești aici. Asta merge, poate, cu mine, dar nu cu domnul Tomlinson. E soful Mirandei și nu se poate să te porți cu el în felul ăsta.

— Dar Emm, nu crezi că e un pic cam... nu știu cum să zic... cam bizar? Nu se oprește niciodată din vorbit. Cum poate el să fie atît de drăguț, cînd ea e așa o... nu chiar așa de drăguță?

Am aruncat o privire în biroul ei, ca să mă asigur că aranjase toate ziarele corect.

— Bizar? Deloc, Andrea. E unul dintre cei mai importanți juriști pe probleme fiscale din tot Manhattan-ul.

Nici nu merita să discut cu ea.

— În fine, nici nu știu ce spun. Tu ce-ai mai făcut? Cum a fost aseară?

— O, bine. M-am dus cu Jessica să cumpărăm cadouri pentru domnișoarele ei de onoare. Am fost peste tot: la Scoop, Bergdorf, Infinity, peste tot. Și am probat o grămadă de chestii ca să-mi fac o idee despre ce voi purta la Paris, dar e încă prea devreme.

— La Paris? Pleci la Paris? Asta înseamnă că mă lași singură cu ea?

Nu voisem să spun ultima frază cu voce tare, dar îmi scăpase.

S-a uitat din nou la mine ca la o nebulă.

— Da, plec la Paris cu Miranda în octombrie, la prezentările de modă pentru colecțiile de primăvară. În fiecare an o ia cu ea pe asistenta principală la paradele de primăvară, să vadă și ea cum e cu adevărat. Păi am fost la un milion de chestii dintr-astea la Bryant Park, dar prezentările astea din Europa sînt cu totul altceva.

Am făcut un calcul rapid.

— În octombrie, adică peste șapte luni? Ai probat haine pe care le vei purta într-o călătorie pe care o vei face peste șapte luni?

N-aș fi vrut să sune atît de tăios, așa că Emily a trecut imediat în defensivă.

— Păi da. Evident, n-am avut de gînd să cum-păr nimic – doar moda o să se schimbe de atîtea ori pînă atunci. Dar am vrut să încep să mă gîndesc. E o problemă foarte importantă, să știi. O să stăm într-un hotel de cinci stele, o să mergem la cele mai trăsnete petreceri din lume. Și, Doamne sfinte, o să văd cele mai nemaipomenite și cele mai selecte prezentări de modă din lume.

Emily îmi spusese deja că Miranda se duce în Europa de trei sau patru ori pe an la prezentări de modă. Ocoalea întotdeauna Londra, cum făcea toată lumea, dar se ducea la Milano și la Paris în octombrie pentru colecția prêt-à-porter de primăvară, în iulie – pentru moda de iarnă, și în martie pentru colecția prêt-à-porter de toamnă. Uneori se oprea și în vreo stațiune de odihnă, dar nu întotdeauna. Muncisem de dădusem în brînci ca să o pregătim pe Miranda pentru prezentările care urmau să aibă loc la sfîrșitul lunii. Mă întrebam în treacăt de ce nu ia cu ea o asistentă.

— Păi, de ce nu te ia cu ea la toate prezentările? am decis eu să mă aventurez cu întrebarea, deși răspunsul putea fi lung.

Eram surescitată de ideea că Miranda avea să fie plecată din birou timp de două săptămîni întregi (petrecea una la Milano, una la Paris) și mă încînta cu deosebire faptul că aveam să scap, cu un drum, și de Emily timp de o săptămîină. Viziuni cu hamburgeri cu slănină, cu jeanși sfinșiți în stil neprofesionist și în pantofi fără toc – la naiba, poate chiar adidași – mi s-au bulucit în cap.

— De ce numai în octombrie?

— Păi, nu e lipsită de ajutor acolo. Cei de la edițiile italiană și franceză ale revistei *Runway* trimit întotdeauna cîțiva asistenți pentru Miranda și de multe ori o ajută chiar ceilalți editori. Dar cu ocazia prezentării colecțiilor prêt-à-porter din toamnă ea organizează o petrecere uriașă de început de sezon, o petrecere despre care toată lumea zice că e cea mai super și mai grozavă dintre toate petrecerile anului. Eu mă duc numai pentru săptămîina cit e ea la Paris. Așa că, evident, ea nu se încrede decît în mine să o ajut la treaba asta.

Evident.

— Mmm, mi se pare că o să te distrezi pe cînte. Asta înseamnă că eu o să mă ocup doar de treburile curente de aici, nu?

— Mda, cam așa ceva. Dar să nu-ți închipui că o să fii în vacanță. O să fie probabil săptămîina cea mai grea, pentru că are nevoie de mult ajutor cînd e plecată. O să te sune foarte des.

— O, ce bine, am zis eu, iar ea și-a dat ochii peste cap.

Am dormit cu ochii deschiși, holbați la ecranul gol al calculatorului, pînă cînd biroul a început să se umple și am avut la cine să mă holbez. Ora zece dimineața a adus cu sine primii Tocători, sorbitul discret al cafelelor fără frișcă și cu lapte

degresat, avînd rolul de a trata mahmureala cauzată de șampania băută în seara precedentă. James a trecut pe la biroul meu, cum făcea întotdeauna cînd vedea că Miranda nu era într-al ei, și a declarat că noaptea trecută, la Balthazar, și-a înlînit viitorul soț.

— Stătea, pur și simplu, la bar și purta cea mai nemaipomenită jachetă din piele roșie pe care am văzut-o în viața mea – și, dă-mi voie să-ți spun, se pricepe de minune să și-o scoată de pe el. Ar fi trebuit să vezi cum își strecura stridiile pe limbă.

A scos un oftat perceptibil:

— Oh, a fost ceva magnific.

— Și ți-a dat numărul de telefon? l-am întrebat eu.

— Să-mi dea numărul de telefon? Mai degrabă pantalonii. Era gol pușcă pe canapeaua mea înainte de unsprezece noaptea și, Dumnezeu, dă-mi voie să-ți spun...

— Încîntător, James. Încîntător. Nu te lași prea greu, nu? Sincer vorbind, am impresia că te comporți cam ca o tîrfuliță. Trăim în era SIDA, să știi.

— Scumpo, pînă și tu, Domnișoara-Rasată-Care-Se-Vede-Cu-Ultimul-Înger-De-De-Fața-Pămîntului, ai fi căzut în genunchi fără să stai pe gînduri dacă-l vedeai pe tipul ăsta. Uluitor!

Pe la unsprezece, toată lumea se văzuse cu toată lumea și aflase care făcuse rost de o pereche de pantaloni „Max” sau de ultima pereche de pantaloni, imposibil-de-găsit, de la Sevens. A urmat pauza de prînz la douăsprezece, cînd conversația a început să se învîrtă în jurul articolelor de îmbrăcăminte, și s-a desfășurat, ca de obicei, de-a lungul rafturilor aliniate pe perete. În fiecare dimineață, Jeffy scotea rochiile, costumele de

baie, pantalonii, cămășile, hainele, pantofii și tot ce i se ceruse ca posibil articol de îmbrăcăminte pentru vreo paradă a modei. Înșiruia toate acestea pe rafturile aliniate de-a lungul peretelui de pe întreg etajul, în așa fel încît toți redactorii să găsească ce le trebuia fără a fi nevoiți să cotrobaie prin Dulap.

Dulapul nu era, de fapt, un dulap. Aducea mai degrabă a mini-aulă universitară. Acolo aflai pereți întregi cu pantofi de toate mărimile și culorile și stilurile, o adevărată fabrică Willy Wonka¹ din lumea modei, duzine întregi de pantofi cu bantă pe gleznă, pantofi cu toc cui, cipici de balet, cizme cu toc, pantofi decupați, pantofi cu toc cu mărgelile. Sertare pline, unele în perete, altele adăugate pur și simplu prin colțuri, cu cele mai variate sortimente imaginabile de dresuri, șosete, sutiene, slipuri, chiloți, cămășuțe și corsete. Îți trebuia cumva în ultima clipă un sutien cu câptușeală, din piele de leopard, marca La Perla? Caută în Dulap. Sau poate un dres culoarea pielii, sau o haină Dior stil aviator? În Dulap. Rafturile cu accesorii ocupau cei doi pereți mai îndepărtați și cantitatea în sine de mărfuri – nu vorbim de prețurile lor – era incredibilă. Stilouri. Bijuterii. Așternuturi. Mănuși, manșoane și glugi de schi. Pijamale. Cape. Șaluri. Birotică. Flori de mătase. Pălării, așa de multe pălării. Și genți. Gențile! Erau acolo sacoșe și genți de bowling, rucsacuri și poșete cu bareță scurtă, genți de umăr, unele enorme, altele miniaturale, poșete-plic și genți de voiaj, fiecare cu marca ei și avînd un preț mai mare decît ipoteca lunară

1. Aluzie la cartea pentru copii *Willy Wonka & The Chocolate Factory* (Willy Wonka și fabrica de ciocolată), după care s-a realizat un film muzical.

a americanului de mijloc. Și mai erau rafturi peste rafturi cu haine – atît de îndesate, încît era imposibil să umblî printre ele – care umpleau restul spațiului.

Așa că, în timpul zilei, Jeffy se străduia să transforme Dulapul într-un spațiu măcar pe jumătate utilizabil – în care fotomodelele (și asistenții ca mine) să poată proba diverse haine și să ajungă la pantofii sau gențile aflate în partea din spate – ducînd rafturile pe hol. Încă nu văzusem nici un vizitator la etajul nostru – fie el redactor, sau prieten al cuiva, sau curier, sau stilist – care să nu se oprească și să nu se holbeze la rafturile înșirate pe hol. Uneori lucrurile erau aranjate în ordinea în care fuseseră utilizate la ședințele foto (Sydney, Santa Barbara), altele pe sortimente de articole vestimentare (bikini, costume etc.), dar în mare parte păreau un amalgam de haine *extrem de scumpe*. Și, deși toată lumea se oprea și se holba și pipăia cașmirurile moi ca untul și rochiile de seară brodate în desene nemaipomenit de sofisticate, Tocătorii erau cei care se foiau cel mai mult în jurul hainelor „lor” și ofereau comentarii constant, neîncetat cu privire la fiecare articol în parte.

— Maggie Rizer e singura femeie *din lume* care chiar poate să poarte bermudele astea, a anunțat cu glas tare Hope, una dintre asistentele de modă, care avea enorma greutate de patruzeci și șapte de kilograme la un metru optzeci, și a pus pantalonii pe lingă ea, cu un oftat. Aștia ar face să-mi pară fundul și mai enorm decît e.

— Andrea, mi s-a adresat prietena ei, o fată pe care nu o cunoșteam prea bine și care lucra la accesorii, te rog, spune-i tu lui Hope că nu e grasă.

— Nu ești grasă, am zis eu, cu gura pe pilot automat.

Aș fi economisit multe, multe ore dacă aș fi purtat imprimate pe un tricou cuvintele astea, sau dacă mi le tatuam direct pe frunte. Mi se cerea întruna să asigur diverse angajate ale revistei *Runway* că nu erau grase.

— Doamne sfinte, ai văzut în ce hal arată burdihanul meu în ultima vreme? Sint ca împuțitul ăla de magazin Firestone, cu colăcei ca niște cauciucuri de rezervă peste tot. Sint uriașă!

Grăsimea era ceva care se afla în mințile tuturor, chiar dacă nu și pe trupurile lor. Emily se jura că pulpele ei aveau „o circumferință mai mare decît a unui sequoia secular”. Jessica își închipuia că „brațele ei cu piei atîrînd” semănau cu ale lui Roseanne Barr. Pină și James se plînsese că, pasămite, cînd ieșise de sub duș azi-dimineață, i se păruse că are un cur atît de mare, încît îi trecuse prin minte să lipsească de la serviciu pe motiv că „se simte gras”.

La început, avusesem pentru puhoiul de întrebări „sînt-oare-grasă” o replică pe care o consideram extrem de rațională: „Dacă tu ești grasă, Hope, atunci eu ce să mai zic? Sint cu vreo cinci centimetri mai scundă decît tine și cîntăresc mai mult”.

„O, Andy, fii serioasă. *Eu* sînt grasă. *Tu* ești suplă și superbă!”

Mi-am închipuit, firește, că minte, dar mi-am dat curînd seama că Hope — la fel ca toate celelalte anorexice de slăbănoage fete din birou, și bărbații așijderea — era în măsură să evalueze foarte corect greutatea corporală a altora. Numai atunci cînd se uitau în oglindă la propria persoană li se părea că văd niște elefanți.

Bineînțeles, oricît încercam să-mi păstrez sîngele rece în chestiunea asta, să-mi tot reamintesc

că eu sînt cea normală, și nu ei, veșnicele comentarii pe tema grăsimii produsese_ră o oarecare impresie asupra mea. Nu lucram aici decît de patru luni, dar mintea mea era deja cam sucită — ca să nu zic paranoică — și îmi închipuiam uneori că aceste comentarii mă vizau direct. De pildă: eu, asistenta înaltă, superbă, zveltă, pretind că sînt grasă pentru ca tu, asistenta personală cea bondoacă, să-ți dai seama că tu ești de fapt cea grasă. Cu o înălțime de un metru șaptezeci și șase și o greutate de cincizeci și două de kilograme (aceeași greutate pe care o avusesem cînd corpul îmi fusese invadat de paraziți), mă considerasem întotdeauna destul de slabă pentru o fată de vîrsta mea. Și îmi trăisem întreaga viață pînă atunci simțindu-mă mai înaltă decît nouăzeci la sută dintre femeile pe care le cunoscusem și decît cel puțin jumătate dintre bărbați. Abia cînd am început să lucrez în acest loc amăgitor mi-am dat seama cum e să te simți scundă și grasă toată ziua și-n fiecare zi. Eu eram de departe piticul trupei, eram cea scundă și lătăreață — și purtam doar mărimea șase. Și, în cazul în care aș fi fost tentată să uit treaba asta citeva clipe, trîncăneala și cleveteala zilnică mi-o reaminteau la sigur.

— Doctorul Eisenberg zice că nu poți să slăbești cu adevărat decît dacă renunți și la fructe, să știi, a adăugat Jessica, intervenind în conversație în timp ce înhăța o bluză de pe un raft cu haine Narcisco Rodriguez.

Logodită de curînd cu unul dintre cei mai tineri vicepreședinți ai firmei Goldman Sachs, Jessica începuse să simtă presiunea exercitată de viitoarea nuntă, care avea să o propulseze rapid în virful ierarhiei sociale.

— Și are dreptate, a continuat ea. Am slăbit cel puțin cinci kilograme de când am probat haine ultima dată.

O puteam ierta pentru faptul că se înfometa, când abia dacă avea destulă grăsime cât să funcționeze normal, dar nu o puteam ierta pentru că *vorbea* despre asta. Indiferent cât de prestigioase erau numele respectivilor doctori sau câte succese repurtaseră, nu reușeam să *imi pese* nici cât negru sub unghie de treaba asta.

Pe la ora unu, activitatea de la birou a început să se mai anime, pentru că toată lumea se pregătea de pauza de prînz. Nu că ar fi mîncat cineva în pauza de prînz, dar atunci soseau oaspeții. M-am uitat gașe la mulțimea obișnuită de stilști, colaboratori, scriitori liber-profesioniști, prieteni și iubiți ai diversilor angajați, care se opreau să admire și să trăiască întreaga fascinație care însoțește întotdeauna vederea unor haine în valoare de sute de mii de dolari, a unei duzini de chipuri superbe și a unui număr care părea infinit de picioare foarte, foarte, foarte lungi.

Jeffy și-a croit drum pînă la mine îndată ce a băgat de seamă că atît Miranda, cît și Emily plecaseră în pauza de prînz și mi-a înmînat două pungi uriașe.

— Poftim, încearcă chestiile astea. Or să fie bune pentru început.

Am desțertat conținutul uneia din pungi pe covor, lingă biroul meu și am început să-l sortez. Erau acolo două perechi de pantaloni Joseph, una caramel, cealaltă antracit, ambele lungi, cu talie joasă, dintr-o lînă incredibil de moale. O pereche de pantaloni maro din piele, marca Gucci, dădeau impresia că sînt în stare să facă din orice grăsună un fotomodel, în vreme ce două perechi de jeansi Marc Jacobs, perfect prespălați, păreau

croiți anume pentru mine. Erau acolo și opt sau nouă articole pentru partea superioară a corpului, de la un pulover pe gît Calvin Klein, mulat, pînă la o ie foarte subțire, marca Donna Karan. O fustă senzațională Diane von Furstenburg, care se înfășura în jurul taliei, era împăturită cu grijă deasupra unei perechi de pantaloni Tahari din velur bleumarin. Am descoperit și m-am îndrăgostit instantaneu de o fustă sport din denim petrecută Habitual care îmi venea pînă deasupra genunchilor și care se potrivea perfect cu blezerul *funky* Katayone Adelie, cu model floral.

— Și hainele astea... sînt toate pentru mine? am întrebat în speranța că tonul meu pare surescitat, nu ofensat.

— Da, nu e mare lucru. Doar cîteva articole care zac de o veșnicie prin Dulap. Or fi fost poate folosite unele dintre ele pentru vreo ședință foto, dar nici unul nu a fost returnat firmei de unde a fost trimis. La fiecare cîteva luni fac ordine prin Dulap și dau cadou toate chestiile astea, și m-am gîndit că tu, ăă, ai fi interesată. Porți mărimea șase, nu?

Am dat afirmativ din cap, încă în stare de șoc.

— Mda, mi-am dat seama. Aproape toate celelalte fete poartă mărimea doi sau mai mică, așa că poți să le iei pe toate.

Hait!

— Grozav. Jeffy, nu-ți pot mulțumi destul. Sînt niște haine uluitoare!

— Uită-te în a doua pungă, a zis el și mi-a făcut semn spre locul unde o lăsasem pe covor. Doar nu-ți închipui că poți purta costumul ăla de catifea cu sacoșa aia de rahat stil tolbă de poștaş pe care o tîrăști mereu după tine, nu?

Din a doua pungă, încă și mai plină, am scos la iveală o mulțime și mai incredibilă de pantofi, genți și vreo două jachete. Erau acolo două perechi de cizme Jimmy Choo cu toc, una pină la glezne, alta pină la genunchi, două perechi de sandale Manolo cu toc cui, o pereche de pantofi Prada și o pereche de adidași Tod, pe care Jeffy mi-a reamintit că nu trebuie să-i port vreodată la serviciu. Mi-am aruncat pe un umăr o geantă moale din piele roșie și am observat imediat cele două litere „C” care se intersectau, gravate pe partea din față, dar asta nu era nici pe departe pe atît de frumoasă precum cea din piele ciocolatie de la Celine, pe care am aruncat-o pe celălalt umăr. O manta lungă, stil militar, cu nasturii enormi, specifici Marc Jacobs, trona deasupra tuturor acestor minunății.

— Tu glumești, am zis eu cu glas moale și am mîngîiat afectuos o pereche de ochelari de soare Dior, pe care se părea că îi aruncase în plasă așa, în ultima clipă. Faci poante cu mine.

A părut mulțumit de reacția mea și a dat din cap.

— Fă-mi doar plăcerea și poartă cheștiile astea, OK? Și nu spune nimănui că ți-am dat ție dreptul să alegi prima, pentru că rațiunea de a trăi a tuturor celor de aici este să fie de față cînd fac ordine prin Dulap, m-ai înțeles?

S-a năpustit afară din birou în momentul în care a auzit vocea lui Emily, care striga pe cineva pe hol, iar eu am bulucit toate catrafusele mele noi sub birou.

Emily s-a întors din sala de mese cu prînzul ei obișnuit : un suc natural de fructe și o cazoletă minusculă cu salată, broccoli și oțet balsamic. Nu vinegretă. Oțet. Miranda urma să ajungă la birou din clipă în clipă – Uri tocmai mă sunase

ca să-mi spună că era pe drum –, așa că nu mai aveam la dispoziție luxul celor șapte minute în care să trag o goană pină la chioșcul cu supă și să o dau pe gît în biroul meu. Minutele au trecut unul după altul și mi-era o foame de lup, dar nu dispuneam de energia necesară să-mi fac loc prin gașca de Tocători și să mă las analizată de casieră, să mă întreb dacă nu-mi face cumva rău să tot dau pe gît supa aceea fierbinte (și care îngrășa !) atît de repede, încît simțeam cum îmi opărește esofagul. *Nu merită*, am gîndit eu. *Nu mori dacă sari peste un prînz*, mi-am spus. *De fapt, conform spuselor tuturor colegilor tăi sănătoși la minte și responsabili, asta o să te facă doar mai puternică. Și apoi, pantalonii de două mii de dolari nu arată prea bine pe fetele care se îndoapă*, am concluzionat eu. M-am prăbușit la loc în scaun și m-am gîndit ce bine reprezentasem, de această dată, revista *Runway*.

Cellularul a zbierat de undeva din adâncul viselor mele, dar m-am dezmeticit doar cît să mă întreb dacă e ea. După un proces uluitor de rapid – *Unde sint? Cine e „ea”? În ce zi sintem?* – mi-am dat seama: dacă sună telefonul la ora opt dimineața într-o zi de sîmbătă, nu e de bine. Nici unul dintre prietenii mei nu s-ar fi sculat așa devreme și, după ani de zile, părinții mei acceptaseră nemulțumiți ideea că fiica lor nu răspunde sîmbăta la telefon înainte de prînz. În cele șapte secunde cite mi-au trebuit ca să realizez toate astea, am încercat să găsesc un motiv pentru a ridica receptorul. Avertismentul dat de Emily în prima zi de muncă mi-a revenit în minte, așa că brațul meu și-a pornit traseul neplăcut în afara patului confortabil. Am reușit să ridic telefonul exact înainte de a înceta să sune.

— Alo?

Eram mîndră că vocea mea sunase puternic și limpede, de parcă aș fi petrecut ultimele cîteva ore muncind din greu la ceva respectabil, și nu zăcînd într-o stare de inconștiență atît de profundă și de intensă, încît nu putea indica nimic bun relativ la starea sănătății mele.

— Neața, scumpo! Mă bucur că te-ai sculat. Voiam doar să-ți spun că sintem la intersecția dintre 60th Street cu Third Avenue, așa că ajungem la tine în vreo zece minute, OK?

Vocea mamei răsuna plină de energie. Ziua de mutare! Era ziua de mutare! Uitasem totalmente că părinții mei fuseseră de acord să vină în oraș ca să mă ajute la împachetarea catrafuselor și la transportarea lor în noul apartament pe care Lily și cu mine îl închiriasem. Urma să cărmăv cutille cu haine, și CD-urile, și albumele de fotografii, în vreme ce o firmă de transport avea să îmi care patul uriaș.

— A, bună, mamă, am mormăit eu și am revenit la tonul obosit. Am crezut că ești ea.

— Nu, ai pauză pe ziua de azi. În fine, unde putem să parcăm? E vreun garaj pe aici, pe undeva?

— Da, chiar sub clădire, fă dreapta de pe Third Avenue. Dă-le numărul apartamentului meu și or să-ți facă rabat. Trebuie să mă îmbrac. Ne vedem curînd.

— OK, scumpo. Sper că ești pregătită de muncă azi!

Capul mi-a căzut înapoi pe pernă și m-am întrebat care ar fi consecințele dacă aș adormi la loc. De-a dreptul sumbre, ținînd cont de faptul că ai mei veniseră cu mașina tocmai din Connecticut ca să mă ajute pe mine la mutat. Exact în clipa aceea, deșteptătorul și-a zbierat țîrîitul specific în falset. Aha! Deci ieri *îmi amin-tisem* că azi e ziua de mutare. Faptul că nu eram pe punctul să îmi pierd chiar cu totul mințile m-a mai liniștit, dar în foarte mică măsură.

A fost, cred, mai greu decît în alte zile să mă extrag din pat, deși acțiunea se petrecea cu cîteva ore mai tirziu ca de obicei. Trupul meu fusese amăgit cu închipuirea că avea să recupereze oarece odihnă, se bazase pe ideea că avea să reducă din așa-numita „carență de somn” despre care învățasem la cursul de psihologie, dar l-am

smuls brutal din pat. O mică grămăjoară de haine zăcea lângă pat, singurele obiecte pe care nu le împachetasem încă, în afară de periuța de dinți. Am tras pe mine pantalonii Adidas de fiș, puloverul maro cu glugă și perechea de teniși cenușii și murdari New Balance, care mă însoțiseră prin întreaga lume. La mai puțin de o secundă după ce-mi clătisem gura cu Listerine, a sunat interfonul.

— Bună, stați așa că vă deschid imediat.

Două minute mai târziu s-a auzit un ciocănit la ușă și, în locul părinților, în prag a apărut un Alex cam șifonat. Arăta nemaipomenit, ca întotdeauna. Jeanșii decolorați atârnav pe șoldurile ca și inexistenți și tricoul bleumarin cu mineci lungi era mulat exact cât trebuie pe corp. Ochelarii înguști, cu rame metalice, pe care îi purta cînd nu putea suporta lentilele de contact, îi erau proptiți pe nas în fața ochilor foarte roșii, și părul îi cădea în devălmășie. Nu m-am putut stăpîni să nu-i sar imediat în brațe. Nu ne mai văzusem de duminica trecută, cînd ne întîlnisem în mare viteză la o cafea de după-amiază. Avusesem de gînd să ne petrecem tot restul zilei și noaptea împreună, dar Miranda avusese nevoie urgent de o bonă pentru Cassidy, ca s-o poată duce pe Caroline la doctor, iar eu fusesem cea recrutată în acest scop. Ajunsesem acasă prea târziu ca să mai avem timp de ceva, el renunțase să-și tot stabilească cartierul general în patul meu, în speranța că o să mă zărească în treacăt, iar eu înțelesesem asta. Voise să rămînă la mine seara trecută, dar eu eram încă în stadiul acela de amăgire a părinților: deși știau prea bine că Alex și cu mine dormim împreună, nu puteam spune, face sau sugera ceva de natură să confirme faptul cu certitudine. Așa că nu îl voiam aici cînd veneau ai mei.

— Bună, iubito. M-am gîndit că tu și ai tăi o să aveți nevoie de ceva ajutor.

Avea în mînă o pungă în care știam că sînt saleuri, preferatele mele, și niște cafele.

— Au venit ai tăi? Le-am adus și lor cîte o cafea.

— Parcă aveai de dat niște meditații astăzi, am zis eu în timp ce Shanti tocmai ieșea din dormitorul ei și pleca, mormăind cum că va fi la serviciu toată ziua.

Vorbeam arareori și m-am întrebant dacă ea își dă seama că azi era ultima mea zi în apartament.

— Aveam, dar i-am sunat pe părinții ambelor fete și au zis și unii și alții că pot veni și mine dimineață, așa că al tău sînt!

— Andy! Alex!

Tata stătea în prag în spatele lui Alex și străluea de fericire, de parcă era cea mai minunată dimineață de pe pămînt. Mama părea atît de trează, încît m-am întrebant dacă nu cumva se droghează. Am analizat rapid situația și am concluzionat că ai mei or să-și dea seama că Alex abia intrase pe ușă, dat fiind că avea în picioare pantofi și în mînă mîncare, evident cumpărată de curînd. În afară de asta ușa de la intrare era deschisă. Fusesse cit pe ce.

— Andy a zis că nu poți să vii astăzi, a spus tata și a pus pe masa din living o pungă care părea a conține covrigei – sárați și ei, fără îndolia – și niște cafele.

I-a evitat privirea, în vreme ce i se adresa:

— Tu tocmai veneai sau plecai?

Am zîmbit și m-am uitat la Alex, în speranța că el nu regretă că s-a băgat în așa ceva cu noaptea în cap.

— O, abia am ajuns, dr. Sachs, a zis Alex cu amabilitate. Mi-am reprogramat meditațiile, m-am

gîndit că poate aveți nevoie de încă o pereche de mîini.

— Minunat. De-a dreptul minunat – sînt sigur că asta o să ne fie de mare ajutor. Uite, servește niște covrigei. Alex, îmi pare rău că nu am cumpărat trei cafele, dar n-am știut că o să fii aici.

Tata părea realmente tulburat de chestia asta, ceea ce era emoționant. Știam că îl deranjează faptul că mezina lui are un iubit, dar făcea eforturi lăudabile să nu se observe.

— Nici o problemă, dr. S., am adus și eu cîte ceva, așa că se pare că avem destul.

Și, ca să vezi, iată-i pe tatăl și pe prietenul meu stînd unul lingă altul pe pat – fără urmă de stînghereală – și luînd împreună un mic dejun ultramatinal.

Am gustat și eu din ambele pungi și m-am gîndit ce plăcut va fi să locuiesc din nou împreună cu Lily. Terminasem deja de un an facultatea. Încercam să stăm de vorbă măcar o dată pe zi, dar tot aveam impresia că nu apucăm niciodată să ne vedem. Acum ne puteam întoarce acasă, ne puteam vedea acolo și ne puteam plînge una alteia de ziua infernală pe care o avusesem – ca în vremurile bune. Alex și tata stăteau la taclale despre sport (baschet, cred), în vreme ce mama și cu mine puneam etichete pe cutiile din camera mea. Din păcate, nu erau prea multe; doar cîteva cutii cu așternuturi și perne, una cu albume de fotografii și rechizite de birou (deși birou nu aveam), cîteva cosmetice și accesorii de baie și o grămadă de saci umpluți cu haine ne-*Runway*. Abia dacă erau destule ca să justifice etichetarea; doar evidențiau asistenta ordonată din mine.

— Hai să pornim mutarea, a strigat tata din living.

— Șșș, am șoptit eu sonor. O trezești pe Kendra. E simbătă și nu e decît nouă dimineața.

Alex a clătinat din cap.

— N-ai văzut-o cînd a plecat mai înainte, împreună cu Shanti? Ea era, cel puțin așa cred. Erau în mod clar două fete, purtau amîndouă costum și păreau nefericite. Du-te și uită-te în dormitorul lor.

Ușa dormitorului în care reușeau să locuiască împreună, în paturi suprapuse, era întredeschisă și am împins-o ușurel. Ambele paturi erau făcute meticuloasă, cu pernele umflate și cu cîte un căte-luș de pluș proptit pe fiecare din ele. Abia atunci mi-am dat seama că nu intrasem niciodată pînă atunci în camera lor – în cele cîteva luni, cît locuisem împreună cu fetele astea, nu purtasem niciodată o conversație care să depășească treizeci de secunde –, nu știam foarte exact ce făceau, unde se duceau, dacă aveau și alte prietene sau se aveau numai una pe alta. Îmi părea bine că plec.

Alex și cu tata curățaseră rămășițele micului dejun și încercau să conceapă un plan de acțiune.

— Ai dreptate, au plecat amîndouă. Cred că ele nici nu știu că mă mut astăzi.

— Poți să le lași un bilețel, a sugerat mama. Poate pe tabla de Scrabble.

Moștenisem de la tata pasiunea pentru Scrabble, iar el avea o teorie: fiecare nou cămin are nevoie de o nouă tablă, așa că tabla veche trebuie lăsată în locul de unde pleci.

Am petrecut ultimele cinci minute în apartament aranjînd pietre pe tablă: „Mulțumesc pentru toate și succes, pupici, Andy“. Cincizeci și nouă de puncte. Nu-i rău deloc.

S-a mai scurs o oră îngrămădînd catrafuse în ambele mașini, dar eu n-am făcut mare lucru,

doar am ținut ușile deschise spre stradă și am păzit mașinile în timp ce ei se duceau din nou la etaj. Lucrătorii de la firma de transport – care ceruseră mai mulți bani decât valoarea patului în sine – au întârziat, așa că tata și Alex au pornit amândoi cu mașinile încărcate spre centru. Lily găsisese noul nostru apartament într-un anunț din *Village Voice*, iar eu nici nu-l văzusem încă. Mă sunase la serviciu de pe celularul ei, chiar în mijlocul zilei, și zbirase:

— L-am găsit! L-am găsit! E perfect! Are baie cu apă curentă, dușumea de lemn cu un număr minim de gîlme și am petrecut patru minute întregi acolo fără să văd măcar un șoarece sau un gîndac. Poți să vii să-l vezi acum?

— Ești drogată? șoptisem eu. Ea e aici, ceea ce înseamnă că nu pot pleca nicăieri.

— Trebuie să vii acum. Știi tu cum e. Am dosarul și tot ce trebuie.

— Lily, fii rezonabilă. N-aș putea pleca din birou în clipa asta nici dacă aș avea nevoie de un transplant urgent de inimă, decât rămînînd șomeră. Cum să vin să văd un apartament?

— Ei bine, în treizeci de secunde apartamentul ăsta n-o să mai fie disponibil. Mai sînt cel puțin douăzeci și cinci de oameni care au venit să-l viziteze și completează toți de zor la cereri. Trebuie să facem chestia asta acum.

În lumea obscenă a valorilor imobiliare din Manhattan, apartamente cît de cît acceptabile erau mai rare – și mai de dorit – decât heterosexuali cît de cît acceptabili. Dacă mai aveau și o chirie cît de cît acceptabilă, deveneau mai greu de închiriat decât o insulă particulară pe undeva pe coasta sudică a Africii. Sau poate doar păreau mai greu de închiriat. Chiar dacă cele mai multe aveau mai puțin de o sută de metri pătrați și

erau toate pline de praf, lemn putrezit, pereți minjiți și echipament electronic preistoric. Fără gîndaci? Fără șoareci? De-a dreptul lux!

— Lily, am încredere în tine, ia-l. Poți să-mi trimiți o descriere prin e-mail?

Încercam să închei conversația cît puteam mai repede, pentru că Miranda urma să se întoarcă dintr-un moment în altul de la departamentul artistic. Dacă mă prindea purtînd o convorbire particulară, eram terminată.

— Păi, am niște copii după statul tău de plată – care, apropo, e de mizerie... și am extra-sele de cont ale amîndurora și copii după fișele de bonitate bancară și adeverința de serviciu. Singura problemă e garantul nostru. Trebuie să fie cineva care locuiește în oraș și cîștigă pe an peste patruzeci de chirii lunare, iar bunică-mea nu cîștigă nici pe departe o sută de miare pe an. Pot să semneze ai tăi pentru noi?

— Doamne sfinte, Lil, nu știu. Nu i-am întrebat și nu-i pot suna în clipa asta. Sună-i tu.

— Foarte bine. Ei cîștigă atîta, nu?

Nu eram prea sigură, dar pe cine altcineva puteam ruga?

— Sună-i și gata, i-am spus. Explică-le cum stau lucrurile cu Miranda în clipa asta. Spune-le că îmi pare rău că nu i-am sunat chiar eu.

— Nici o problemă, a zis ea. Dar stai să mă asigur întîi că putem închiria apartamentul. Te sun eu mai tîrziu, a zis ea și a închis telefonul.

Telefonul a sunat douăzeci de secunde mai tîrziu și am văzut pe ecranul lui că era tot Lily. Emily a ridicat din sprîncene în felul ei specific atunci cînd m-a auzit din nou angajată într-o convorbire particulară. Am înhățat telefonul, dar m-am adresat lui Emily:

— E ceva important, am suierat eu în direcția ei. Prietena mea cea mai bună încearcă să închirieze pentru noi un apartament prin telefon, pentru că nu pot să plec de aici pentru o afurisită de...

Trei voci m-au atacat simultan. Cea a lui Emily era calmă și măsurată și avea în ea ceva primejdios:

— Andrea, te rog, a început ea, în timp ce, concomitent, Lily urla la telefon:

— Ni l-au dat, Andy, ni l-au dat! Mă auzi?

Dar, deși ambele voci mi se adresau în mod clar mie, nu le-am putut auzi pe nici una. Singura voce care mi-a pătruns în creier, cu putere și claritate, a fost cea a Mirandei:

— Avem vreo problemă aici, Ahn-dre-ah?

Minunea minunilor – îmi rostise numele adevărat de data asta. Se aplecase asupra mea și părea gata să mă lovească.

I-am închis telefonul în nas lui Lily, în speranța că ea o să înțeleagă, și m-am pregătit de măcel.

— Nu, Miranda, nici un fel de problemă.

— Bun. Și acum, aș dori o înghețată și aș dori să o primesc înainte de a se topi de tot. De vanilie, nu cu iaurt, nu cu lapte congelat, cu nici unul dintre produsele acelea fără zahăr sau dietetice, să fie cu sirop de ciocolată și cu frișcă adevărată. Nu de la cutie, ci înțeles? Frișcă adevărată. Asta e tot.

A pornit cu pași apăsați înapoi, spre departamentul artistic, iar eu am rămas cu impresia distinctă că venise la birou numai ca să mă controleze pe mine. Emily a rînjit. Telefonul a sunat. Din nou Lily. La naiba – nu putea să-mi trimită și ea un e-mail? Am ridicat receptorul și mi l-am apăsas de ureche, dar nu am spus nimic.

— OK, știu că nu poți să vorbești, așa că vorbesc eu. Părinții tăi au acceptat să ne fie garanți, ceea ce e grozav. Apartamentul e mare, are două camere și, dacă punem și un paravan în sufragerie, rămîne destul loc pentru o canapea de două persoane și chiar pentru un scaun. Camera de baie nu are cadă, dar dușul pare OK. Nu avem mașină de spălat vase, spațiu de depozitare și nu avem aer condiționat, dar putem cumpăra și instala aparate proprii la ferestre. Mașinile de spălat sînt la subsol și avem portar cu jumătate de normă, la o stradă de stația de metrou. Și stai să auzi minunea. Avem balcon!

Trebuie că-mi scăpase un suspin de uluire, pentru că ea a devenit și mai surescitată la auzul încintării mele:

— Știu! E o adevărată nebulie, nu? Pare gata-gata să se dezlipească de clădire, dar există! Și avem amîndouă loc pe el și putem să fumăm și, o, e de-a dreptul perfect!

— Cît costă? am miriit eu, hotărîtă ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le voi pronunța.

— Ne aparține pentru suma totală de două mii două sute optzeci de dolari pe lună. Îți vine să crezi că avem balcon pentru o mie o sută patruzeci de parai de căciulă? Apartamentul ăsta e găselnița secolului. Ce zici, îl luăm?

Am tăcut. Voiam să vorbesc, dar Miranda era din nou în drum spre birou și tocmai o făcea, de față cu toată lumea, cu ou și cu oțet pe coordonarea evenimentelor publice. Era într-o dispoziție mizerabilă și înghițisem destule din partea ei pentru o singură zi. Fata pe care o umilea în clipa de față își plecase, rușinată, capul, avea obraji stacojii și speram, spre binele ei, că nu o să izbucnească în plîns.

— Andy, treaba asta e de-a dreptul ridicolă. Spune da sau nu și basta! E și așa destul de nasol că eu a trebuit să chiulesc de la ore azi, în vreme ce tu nu pleci de la serviciu ca să vezi apartamentul ăsta, dar nu poți să te ostenești nici măcar să spui da sau nu? Ce sînt eu...

Lily era pe punctul de a face o criză de nervi și o înțelegeam perfect, dar nu am putut decît să-i închid din nou telefonul în nas. Țipa atît de tare, încît vocea i se reverbera în birou, iar Miranda era la mai puțin de doi metri de mine. Eram atît de frustrată, încît îmi venea s-o înhaț pe coordonatoarea evenimentelor publice, să ne repezim la toaletă și să plîngem laolaltă. Sau, dacă acționam împreună, să-i dăm un brînci Mirandei într-un closet și să strîngem mai bine eșarfa Hermès pe care o purta lejer în jurul gîtului ei slăbănog. Ar fi mai eficient să o împing în closet, sau să o trag de eșarfă? Sau poate că cel mai bine ar fi să-i vîr eșarfa aia pe gît și să mă uit cum o sufocă și...

— Ahn-dre-ah!

Vocea ei suna răgușit, metalic:

— Ce ți-am cerut eu cu numai cinci minute în urmă?

La dracu'! Înghețata. Uitasem de înghețată.

— Există vreun motiv special pentru care încă mai stai aici, în loc să-ți îndeplinești obligațiile de serviciu? Așa știi tu să faci glume? Am făcut eu ceva, sau am spus ceva care să-ți dea vreun semn că n-aș fi vorbit serios? Am făcut ceva? Chiar am făcut ceva?

Ochii ei albaștri erau cît pe ce să-i iasă din orbite și, cu toate că încă nu ridicase vocea de tot, era primejdios de aproape de a o face. Am deschis gura să zic ceva, dar pînă să apuc să o fac am auzit-o pe Emily.

— Miranda, îmi pare foarte rău. Eu sînt de vină. I-am cerut să răspundă la telefon, pentru că am crezut că ar putea fi Caroline sau Cassidy, iar eu vorbeam pe cealaltă linie ca să comand bluza pe care o voiai de la Prada. Andrea tocmai pornea. Îmi pare foarte rău și n-o să se mai întîmple.

Minunea minunilor. Perfecțiunea întruchipată vorbise, și încă în apărarea mea!

Miranda s-a calmat puțin pentru moment.

— Foarte bine atunci. Du-te să-mi aduci înghețata, Andrea.

Și cu asta, a intrat în biroul ei, a ridicat telefonul și a început să gîngurească ceva cu B-DAD.

M-am uitat la Emily, dar ea se prefăcea că lucrează. I-am trimis un e-mail conținînd două cuvinte:

„De ce?“, am scris.

Pentru că n-am fost prea sigură că o să scapi de concediere și n-am nici un chef să instruiesc iarăși pe cineva nou, a răspuns ea prompt. Am plecat în căutarea înghețatei perfecte și am sunat-o pe Lily de pe celular în secunda în care liftul a ajuns la parter.

— Îmi pare foarte rău, pe cuvînt că da. Atîta doar că...

— Uite ce e. N-am timp de așa ceva, a răspuns Lily pe un ton indiferent. Cred că exagerezi puțin, tu nu crezi la fel? Chiar nu puteai să zici un da sau nu la telefon?

— E foarte greu să-ți explic, Lil, dar...

— Nu contează. Trebuie să plec acum. O să te sun dacă obținem apartamentul. Nu că ție ți-ar păsa dacă-l obținem sau nu.

Am încercat să protestez, dar ea închisese deja telefonul. La naiba! Nu era drept să mă

aștept ca Lily să înțeleagă ceva ce aș fi considerat eu însămi ridicol cu numai patru luni în urmă. Și nu era drept nici să o trimit pe ea să cutureie tot Manhattan-ul în căutarea unui apartament în care să locuim împreună, în timp ce eu nici măcar la telefon nu răspundeam, dar ce puteam să fac?

Cînd a răspuns, în sfîrșit, la telefon, după miezul nopții, mi-a spus că am obținut apartamentul.

— Nemaipomenit, Lil. Nici nu pot să-ți mulțumesc destul. Jur că o să mă revanșez față de tine. Promit!

Și atunci mi-a venit o idee. Fii spontană! Cheamă o mașină de la Elias-Clark, du-te în Harlem și mulțumește-i în persoană celei mai bune prietene. Da, asta era soluția!

— Lil, ești acasă? Vin pînă la tine să sărbătorim, OK?

Am crezut că o să fie încîntată, dar ea a tăcut.

— Nu te obosi, a zis ea cu voce calmă. Am aici o sticlă de So-Co și Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă e și el aici. Așa că am tot ce-mi doresc.

M-a durut, dar am înțeles. Lily se supăra foarte rar, dar cînd se supăra, nimeni n-o mai putea scoate dintr-ale ei pînă nu era ea pregătită să-și revină. Am auzit sunet de lichid turnat în pahar, clinchet de gheață, apoi am auzit-o pe Lily trăgînd o dușcă.

— OK. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?

— De ce? Pentru ca tu să stai și să asculți în tăcere la capătul celălalt al firului? Nu, mulțumesc.

— Lil...

— Nu-ți face griji în privința mea. Totul e-n regulă.

Încă o dușcă.

— Vorbim mai tîrziu. Și apropo, felicitări amîndurora.

— Da, felicitări amîndurora, am repetat eu, dar ea îmi închisese deja telefonul în nas.

L-am sunat pe Alex să îl întreb dacă pot veni pînă la el, dar el n-a părut nici pe departe atît de încîntat să mă audă pe cît sperasem.

— Andy, știi foarte bine că mi-ar face plăcere să mă văd cu tine, dar, ăă, sînt cu Max și cu băieții. Pe tine nu te mai vede omul în timpul săptămîinii, așa că am planificat să merg în oraș cu ei astă seară.

— Ei bine, sinteți prin Brooklyn sau prin apropiere pe undeva? Să vin și eu? am întrebat, știind că trebuie să se fi dus prin Upper East Side, probabil foarte aproape de mine, pentru că pe aici locuiau și ceilalți.

— Nu, în orice altă seară da, dar seara a fost planificată în mod clar numai pentru băieți.

— Sigur că da, OK. Aveam de gînd să mă văd cu Lily ca să sărbătorim apartamentul cel nou, dar ne-am cam... ăă... certat. Ea nu înțelege de ce nu prea pot să vorbesc de la serviciu.

— Ei bine, Andy, trebuie să mărturisesc că uneori nici eu nu prea înțeleg pe deplin. Știi, sigur că da, tipa e o cucoană foarte dură – crede-mă, îmi dau seama de asta –, dar am impresia totuși că iei mult prea în serios tot ce se leagă de ea, tu nu crezi?

Simțeam că se străduiește din răspuțeri ca tonul să-i rămînă calm și împăciuitor.

— Poate că asta se întîmplă tocmai pentru că iau într-adevăr totul în serios! m-am răstit la el, furioasă pentru că nu voia să mă vadă și că nu mă rugase să vin cu el și cu prietenii lui și pentru că îi ținea partea lui Lily, deși ea avea dreptate,

și el la fel. E viața mea, în fond, nu? E cariera mea. Viitorul meu. Ce dracu' ai vrea să fac? Să iau totul în glumă?

— Andy, îmi răstălmăcești cuvintele. Știi foarte bine că nu asta am vrut să spun.

Dar eu ți-am deja la el — nu m-am putut stăpîni. Întîi Lily, acum și Alex? Și amîndoi după Miranda cea de toată ziua și de zi cu zi? Era prea de tot și îmi venea să plîng, dar tot ce am putut face a fost să țin.

— O împuțită de glumă, nu? Ăsta e jobul meu pentru voi amîndoi! *O, Andy, lucrezi în domeniul modei, cit poate fi de greu?* l-am maimuțărit eu și mă uram tot mai mult pe clipă ce trecea. Vai, mă scuzați dacă nu putem fi cu toții buni samariteni sau doctoranzi! Mă scuzați dacă...

— Sună-mă după ce te calmezi, a zis el. Nu mai stau să ascult toate astea.

Și a închis telefonul. A închis telefonul! Am așteptat să mă sune din nou, dar n-a făcut-o, și pînă cînd am adormit, în sfîrșit, pe la trei dimineața, nu mă sunaseră nici el, nici Lily.

Iar acum era ziua de cutare — o săptămînă întreagă mai tîrziu — și, cu toate că nici unul din ei nu dădea semne vizibile de supărare, nici unul din ei nu mai era totuși chiar la fel. Nu avusesem timp să ne împăcăm, eram cu toții prea ocupați, dar mă gîndeam că totul avea să se rezolve de la sine după ce Lily și cu mine ne vom muta împreună în noul apartament. Apartamentul nostru la comun, unde totul avea să fie din nou așa cum fusese în facultate, atunci cînd viața fusese mult mai plăcută.

Lucrătorii de la firma de transport au venit în sfîrșit la ora unsprezece și nu le-au trebuit mai mult de nouă minute ca să dezasambleze prea-iubitul meu pat și să-i arunce componentele

în camionetă. Mama și cu mine ne-am dus cu ei pînă la noua clădire, unde tata și Alex tocmai făceau cunoștință cu portarul — care, în chip bizar, semăna leit cu John Galliano —, iar toate cutiile mele erau puse claie peste grămadă lîngă peretele din hol.

— Andy, mă bucur că ai ajuns. Domnul Fisher, aici de față, nu vrea să deschidă apartamentul decît în prezența unuia din chiriași, a zis tata cu un zîmbet uriaș pe față. Ceea ce e un lucru foarte deștept, a adăugat el și i-a făcut portarului cu ochiul.

— O, Lily n-a venit încă? A zis că vine pe la zece, zece și jumătate.

— Nu, n-am văzut-o. Să o sun? a întrebat Alex.

— Mda, cred că da. Ce-ar fi să mă duc eu sus împreună cu, ăă, domnul Fisher, ca să putem începe să cărăm din cutii? Întreab-o dacă are nevoie de ajutor.

Domnul Fisher mi-a aruncat un zîmbet care ar putea fi descris cel mai bine prin cuvîntul lăsciv.

— Te rog, acum sîntem ca-ntr-o familie, a zis el cu ochii pe sinii mei. Mă cheamă John.

Aproape că m-am înecat cu cafeaua, răcită de-acum, și m-am întrebat dacă nu cumva omul respectat în toată lumea pentru revigorarea firmei Dior murise cumva și se reincarnase în persoana portarului meu.

Alex a dat din cap și și-a șters ochelarii de tricou. Îmi plăcea la nebunie cînd făcea asta.

— Du-te cu ai tăi. Îi dau eu telefon.

M-am întrebat dacă era bine sau nu că tata se împrietenise la cataramă cu noul meu (designer) portar, cu omul care avea, în chip inevitabil, să îmi cunoască fiecare aspect al vieții particulare.

Holul arăta cam retro, dar decent altminteri. Era construit dintr-un soi de piatră de culoare deschisă, iar în fața lifurilor și în spatele oficiului de la intrare erau câteva bănci care păreau extrem de incomode. Apartamentul nostru era numărul 8C și avea ferestre spre sud-vest, ceea ce, din câte auzisem, era bine. John a deschis ușa cu cheia administrației și s-a dat la o parte cu un aer de mândrie părintească.

— Iată-l, a anunțat el cu grandoare.

Am intrat prima și m-am așteptat să mă lovească un miros greu de sulf sau să dau de cițiva lilieci pe plafon, dar am constatat că interiorul era surprinzător de curat și de luminos. Bucătăria era pe dreapta, o fișie îngustă pe care putea circula o singură persoană, cu gresie albă pe jos și cu dulăpioare de melamină relativ albe. Blaturile de lucru erau dintr-un soi de imitație de granit cu picățele, iar pe perete, deasupra aragazului obișnuit, era și un cuptor cu micro-unde.

— Grozav, a zis mama și a deschis frigiderul. Ai deja și tăvițe pentru gheață.

Lucrătorii de la firma de transport au trecut pe lângă noi gîfîind și tîrînd patul după ei.

Din bucătărie se intra direct în living, care fusese deja împărțit în două printr-un paravan provizoriu, pentru a se realiza un al doilea dormitor. Firește, asta însemna că ferestrele fuseseră eliminate cu totul din livingul rămas, dar asta nu era o problemă. Dormitorul avea dimensiuni acceptabile – era în mod clar mai mare decît cel pe care îl lăsasem în urmă –, iar ușa glisantă care dădea spre balcon ocupa întregul perete. Baia se afla între living și adevăratul dormitor și avea faianță roz Pepto și zugrăveală roz. Mă rog. Cam de prost gust. Am intrat în dormitorul

adevărat, care era cu mult mai mare decît cel decupat din living, și am aruncat o privire. Un dulap micuț, un ventilator montat în plafon și o fereastră mică și murdară, cu vedere directă spre un apartament din clădirea de vizavi. Lily dorise apartamentul ăsta, iar eu mă declarasem, fericită, de acord. Ea prefera să aibă mai mult spațiu, dat fiind că petrecea atît de mult timp în dormitor adîncită în studiu, dar eu aș fi preferat mai multă lumină și un balcon mai mare.

— Îți mulțumesc, Lil, am șoptit eu, știind că Lily nu avea cum să mă audă.

— Ce ai spus, scumpo? a întrebat mama din spatele meu.

— Nu, nimic. Doar că Lily s-a descurcat foarte, foarte bine. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce să mă aștept, dar arată grozav, nu crezi?

A părut a fi o clipă în căutarea celui mai elegant mod de exprimare.

— Da, pentru New York, e un apartament grozav. Doar că e greu de imaginat că plătești atît de mult și te alegi cu atît de puțin. Să știi că sora ta și Kyle plătesc numai o mie patru sute de dolari pe lună pentru apartamentul lor, și au aer condiționat, baie în marmură, mașină nou-nouță de spălat vasele, propria mașină de spălat și uscat rufe, trei dormitoare și două băi, a explicat ea, de parcă ar fi fost prima care descoperea realitățile astea.

Sigur, pentru două mii două sute optzeci de dolari puteai cu ușurință închiria o casă pe malul oceanului, în Los Angeles, o vilă cu trei etaje pe o stradă mărginită de arbori în Chicago, o casă cu patru dormitoare în Miami sau un afurisit de palat înconjurat de un șanț cu apă în Cleveland. Da, știam toate astea.

— Da, și două locuri de parcare, acces la terenul de golf, sală de sport și piscină, am adăugat eu plină de soliditudine. Da, știu. Dar, mă crezi sau nu, prețul e incredibil de bun. Cred că o să fim foarte fericiți aici.

M-a îmbrățișat.

— Așa cred și eu. Atita vreme cît nu muncești prea mult, ca să apuci să te și bucuri de el, a zis ea pe un ton relaxat.

Tata a intrat și a deschis punga pe care o cărase toată ziua după el, în care presupusesem că se află treningul în care avea să joace squash mai târziu. Dar el a scos din ea o cutie maro pe care scria „Ediție limitată!”. Scrabble. Exemplar de colecție, în care tabla era montată pe propriul suport, iar plăcuțele aveau marginile ușor ridicate, pentru ca literele să nu alunece. Îl admiram amîndoi de vreo zece ani încoace în magazinul special de jocuri, dar nu se ivise nici o ocazie care să justifice cheltuiala.

— O, tată. Nu trebuia să îl cumperi!

Știam că jocul costa peste două sute de dolari.

— O! Îmi place la nebunie!

— Să-l folosești sănătoasă, a zis el și m-a îmbrățișat la rîndul lui. Sau, mai bine, folosește-l ca să-l bați pe taică-tău să-i meargă fulgii, știu că așa o să faci. Îmi amintesc de vremurile cînd te lăsam să ciștiți. N-aveam încotro, altfel băteai din picior și te smiorcăiai toată noaptea. Pe cînd acum! Ei bine, acum bătrîna mea materie cenușie s-a scofilit de tot și n-aș putea să te bat nici dacă aș vrea cu tot dinadinsul. Nu că n-aș vrea cu tot dinadinsul, a adăugat el.

Eram pe punctul să-i spun că am învățat de la cel mai bun, dar Alex a intrat pe ușă. Și nu părea prea fericit.

— Ce s-a nîmplat? l-am întrebat imediat, în vreme ce el își făcea de lucru cu șireturile de la adidași.

— O, nu, nimic, a mințit el, aruncînd o privire în direcția alor mei.

S-a uitat la mine semnificativ, ca pentru a spune „Așteaptă cîteva secunde”, și a zis:

— Uite, am adus o cutie.

— Hai să mergem să mai aducem cîteva, i-a zis tata mamei și a pornit spre ușă. Poate că domnul Fisher are un cărucior, ceva. Poate aducem mai multe cu un singur drum. Ne întoarcem imediat.

M-am uitat la Alex și am așteptat amîndoi pînă am auzit deschizîndu-se, apoi închizîndu-se ușa liftului.

— Am vorbit cu Lily, a zis el cu glas scăzut.

— Doar nu cumva e și acum supărată pe mine? S-a purtat ciudat toată săptămîna.

— Nu, nu cred că asta e problema.

— Atunci care e?

— Păi, nu era acasă...

— Dar unde e? La vreun bărbat? Nu-mi vine să cred că a întîrziat chiar în ziua mutării.

Am deschis cu o smucitură una dintre ferestrele nou-formatului dormitor, pentru ca aerul rece de afară să mai disipeze mirosul de zugrăveală proaspătă.

— Nu, era la o secție de poliție din centru.

S-a uitat în jos, la pantofi.

— Era unde? Se simte bine? Dumnezeu! A fost jefuită sau violată? Trebuie să merg imediat la ea.

— Andy, se simte bine. A fost arestată.

Vorbea pe un ton liniștitor, de parcă anunța un părinte că progenitura lui nu va putea trece de clasa a patra.

— Arestată? A fost arestată?

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar mi-am dat seama prea tirziu că urlam. Tata a intrat pe ușă tirind după el un cărucior uriaș care părea gata-gata să se prăbușească sub greutatea cutiilor puse alandala pe el.

— Cine a fost arestată? a întrebat el ca în glumă. Domnul Fisher a adus toate chestiile astea la etaj pentru noi.

Îmi storceam creierii să găsesc o minciună, dar Alex a găsit una înainte ca mie să-mi vină în minte ceva cit de cit plauzibil:

— O, tocmai ți povesteam lui Andy că m-am uitat aseară pe VH-1 și am văzut că una dintre fetele de la TLC a fost arestată pentru trafic de droguri. Și părase întotdeauna cea mai în regulă dintre toate...

Tata a clătinat din cap și a analizat camera din priviri, ascultând numai pe jumătate și întrebându-se, probabil, de cînd anume pe Alex sau pe mine ne interesau starurile muzicii pop atît de mult încît să și discutăm despre ele.

— Cred că, de fapt, singurul loc în care ar încăpea patul tău este lângă peretele din partea cealaltă a camerei, a zis el. Și, aproape de asta, cred că ar trebui să mă duc să văd cum se descurcă cu transportul.

M-am aruncat literalmente drept în fața lui Alex în clipa în care s-a închis ușa apartamentului.

— Repede! Spune-mi ce s-a-ntîmplat. Ce s-a-ntîmplat?

— Andy, nu țipa. Nu e chiar așa de rău. De fapt, e chiar amuzant.

Ochii lui s-au încrețit în timp ce s-a pornit pe ris și, preț de o clipă, mi s-a părut că seamănă leit cu Eduardo. Brrr.

— Alex Fineman, fă bine și spune-mi dracului o dată ce s-a-ntîmplat cu cea mai bună prietenă a mea...

— OK, OK, liniștește-te. Se vedea clar că îl amuza povestea: S-a dus în oraș aseară cu un tip căruia îi spunea Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă – știi cine e asta?

M-am holbat la el.

— În fine, s-au dus împreună la restaurant, iar Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă tocmai o conducea acasă, cînd ei i s-a părut o idee bună să se despoaie chiar acolo, pe stradă, lângă restaurant. Așa era mai sexy, a zis ea. Ca să îl atragă și mai mult.

Mi-am inchipuit-o pe Lily virindu-și în gură bomboana de mentă primită de la restaurant, ieșind de acolo după o cină romantică, și asta numai ca să-și smulgă bluza de pe ea pentru un tip care plătiese pe cineva ca să-i străpungă limba c-un belciug. Sfinte Sisoe.

— O, nu. Doar nu cumva...

Alex a dat cu seriozitate din cap și s-a străduit să-și reprime risul.

— Vrei să spui cumva că prietena mea a fost arestată pentru că și-a arătat sinii? Dar e ridicol. Trăim în New York. Văd zilnic femei care vin aproape topless – și asta la locul de muncă!

Țipam din nou, dar nu mă puteam stăpîni.

— Pentru că și-a arătat fundul.

Se uita din nou la pantofi, iar fața lui era atît de stacojie, încît nu-mi puteam da seama dacă de jenă sau pentru că era amuzat la culme.

— Și-a arătat ce?

— Nu sinii. Fundul. Partea de jos a corpului. Toată. Din față și din spate.

Un zîmbet de la o ureche la alta și-a făcut în sfîrșit apariția pe fața lui și părea atît de încințat, încît aveam impresia că e pe cale să facă pe el, nu alta.

— O, spune-mi că nu e adevărat, am gemut eu și m-am întrebat în ce belea se băgase prietena mea. Și a văzut-o un polițist și a arestat-o?

— Nu, se pare că doi copii mici au văzut-o în acțiune și i-au arătat mamei lor...

— O, Doamne.

— Așa că mama lor i-a cerut să-și tragă la loc pantalonii, iar Lily i-a sugerat în gura mare ce să facă cu părerile ei, așa că femeia s-a dus și a găsit un polițist care era pe o stradă din apropiere.

— Vai, termină. Te rog, oprește-te.

— Stai că povestea devine tot mai picantă. Când s-a întors femeia cu polițistul, Lily și Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă și-o trăgeau la greu în mijlocul drumului, din câte spune ea.

— Ce înseamnă asta? Să fie oare vorba de prietena mea, Lily Goodwin? Dulcea și adorabila mea prietenă din clasa a opta încoace acum se dezbracă și se regulează la colț de stradă? Cu indivizi cu limbi imbelciugate?

— Andrea, liniștește-te. Nu e nici o problemă. Singurul motiv pentru care polițistul a arestat-o a fost că i-a arătat degetul mijlociu când omul a întrebat-o dacă într-adevăr și-a dat pantalonii jos...

— O, Doamne. Nu mai pot suporta. Așa trebuie să te simți când ești mamă.

— ...dar au lăsat-o să plece doar cu un avertisment și s-a întors în apartamentul ei să-și revină — se pare că era beată criță. Cum altfel ar lua cineva la mișto un polițist? Așa că nu-ți face griji. Hai să terminăm cu mutatul și pe urmă putem să mergem la ea, dacă vrei.

S-a dus la căruciorul pe care îl lăsase tata în mijlocul livingului și s-a apucat să descarce cutiile.

N-am putut să mai aștept; trebuia să aflu care e situația. A ridicat receptorul după ce a sunat de patru ori, exact înainte de a intra robotul, de parcă ar fi stat pe gânduri dacă să răspundă sau nu.

— Ești OK? am întrebat-o în clipa în care a ridicat receptorul.

— Bună, Andy. Sper că nu am dat mutarea peste cap. N-ai nevoie de mine, nu? Îmi pare rău pentru toate astea.

— Nu, nu de astea îmi pasă, îmi pasă de tine. Ești OK?

Mi-a trecut chiar în clipa aceea prin minte că e posibil ca Lily să-și fi petrecut noaptea în secția de poliție, dat fiind că era simbăta dimineața, iar ea tocmai ajunsese acasă.

— Ai stat peste noapte acolo? În pușcărie?

— Păi, da, s-ar putea spune și așa. N-a fost prea rău, nu e cum vezi prin filme. Am dormit într-o cameră împreună cu altă fată, absolut neagresivă, care fusese arestată pentru ceva la fel de stupid. Gardienii au fost foarte drăguți — n-a fost mare lucru. N-am avut zăbrele sau alte chestii de-astea.

A ris, dar risul ei mi s-a părut forțat.

Am digerat toate astea câteva momente și am încercat să mă împac cu imaginea micuței hippie Lily, încolțită într-o celulă îmbălsămită de urină de o lesbiană furioasă și posesivă.

— Unde dracu' a fost Băiatul-Cu-Inel-În-Limbă în toată povestea asta? Te-a lăsat pur și simplu să zaci în pușcărie?

Dar, chiar înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-a răsunat în minte o altă întrebare: unde dracu' fusesem eu în toată povestea asta? Și de ce nu mă sunase Lily?

— El a fost nemaipomenit, a...

— Lily, de ce...

— ...s-a oferit să stea cu mine și l-a sunat chiar pe avocatul părinților lui...

— Lily. Lily! Oprește-te o clipă. De ce nu m-ai sunat? Știi că aș fi venit într-o clipă și n-aș fi plecat pînă nu te eliberau. Atunci, de ce? De ce nu m-ai sunat?

— O, Andy, nu mai contează. Zău că n-a fost așa de rău, vorbesc serios. Nu-mi vine să cred ce proastă am fost și, crede-mă, n-am de gînd să mă mai îmbăt în halul ăsta. Nu merită.

— De ce? De ce nu m-ai sunat? Am fost acasă toată noaptea.

— N-are importanță, zău. N-am sunat pentru că m-am gîndit că ori ești la muncă, ori ești foarte obosită și nu am vrut să te deranjez. Mai ales vineri seara.

Mi-am amintit ce făcusem în seara din ajun și singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că văzusem pe TNT filmul *Dirty Dancing* pentru a șaizeci și opta oară în viața mea. Și din toate aceste vizionări, fusese prima în timpul căreia adormisem înainte ca Johnny să anunțe: „Nimeni nu o pune pe Baby la colț” și să o răpească, la propriu, pînă cînd doctorul Houseman urma să recunoască faptul că știe că nu Johnny a fost cel care a băgat-o pe Penny în belea și o sărut pe Baby, care tocmai și-a reluat numele de Frances. Toată scena asta mi se părea definitorie pentru propria-mi identitate.

— La muncă? Ai crezut că sînt la muncă? Și ce contează oboseala cînd tu ai nevoie de ajutor? Lil, zău că nu înțeleg.

— Uite ce e, Andy, las-o baltă, OK? Tu muncești intruna. Zi și noapte și de multe ori și în weekend. Și cînd nu ești la muncă, te plîngi de muncă. Nu că nu te înțeleg, doar știu cit de grea

e slujba ta și știu că lucrezi pentru o țacănită. Dar nu am vrut să te deranjez într-o vineri seara, cînd era posibil ca tu chiar să te relaxezi sau să te duci undeva cu Alex. El tot spune că nu apucă să te vadă niciodată și nu voiam să te iau de lîngă el. Dacă aș fi avut într-adevăr nevoie de tine, te-aș fi sunat și știu că ai fi venit într-un suflet. Dar jur că n-a fost prea rău. Te rog, putem să uităm toată tărășenia asta? Sînt extenuată și am nevoie doar de un duș și de pat.

De șocată ce eram, n-am mai găsit cuvinte, dar Lily a luat tăcerea mea drept încuviințare.

— Mai ești acolo? a întrebat ea după vreo treizeci de secunde, răstimp în care m-am chinuit cu disperare să găsesc cuvintele necesare pentru a-i cere iertare sau a-i explica sau ceva în genul ăsta. Uite ce e, abia am ajuns acasă. Am nevoie de somn. Pot să te sun eu mai tirziu?

— Ăă, da, sigur, am reușit să îngaim. Lil, îmi pare atît de rău. Dacă ți-am dat vreodată impresia că nu te poți baza...

— Andy, nu vorbi așa. Nu s-a întîmplat – totu-i OK cu mine, cu noi. Vorbim mai tirziu.

— OK. Somn ușor. Sună-mă dacă pot să fac ceva...

— Nici o problemă. Apropo, cum e apartamentul?

— E grozav, Lil, zău că e. Ai făcut o afacere nemaipomenită. E mai frumos decît mi-aș fi putut imagina. O să ne placă foarte mult aici.

Vocea îmi suna fals chiar și în propriile urechi și era evident că vorbeam numai ca să nu tac, numai ca să o țin la telefon, să mă asigur că prietenia noastră nu se schimbese într-un fel inexplicabil, dar imuabil.

— Grozav. Mă bucur că-ți place. Sper că o să-i placă și Băiatului-Cu-Inel-În-Limbă, a glumit ea, dar și asta a sunat fals.

Am pus receptorul în furcă și am rămas acolo, în living, cu ochii țintă la telefon, pînă cînd a intrat mama să anunțe că ea și cu tata vor să ne facă cinste mie și lui Alex cu un prînz.

— Ce s-a întîmplat, Andy? Și unde e Lily? Credeam că o să aibă și ea nevoie de ajutor pentru catrafusele ei, dar noi n-o să stăm mult după ora trei. Vine încoace?

— Nu, i s-a făcut, ăă, rău aseară. Nu prea se simțea bine de cîteva zile, așa că probabil ea n-o să se mute decît mîine. Tocmai am vorbit la telefon.

— Ești sigură că e bine acum? Crezi că ar trebui să mergem pînă la ea? Mi-e întotdeauna așa milă de fata asta — nu are părinți adevărați, o are numai pe țăcănita aia bătrînă de bunică-sa.

Și-a trecut mîna pe după umerii mei, ca pentru a-mi lua durerea asupra ei.

— Are noroc că ești prietena ei. Altfel, ar fi singură pe lume.

Mi s-a pus un nod în gît, dar după cîteva secunde am reușit să rostesc cîteva cuvinte:

— Da, sigur. Dar e bine, pe cuvînt. O să se odihnească pînă îi trece. Hai să luăm niște sandvičuri, OK? Portarul a zis că e un magazinăș foarte bun patru străzi mai încolo.

*
* *

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns eu cu tonul acela plictisit care speram că reușește să transmită nefericirea mea tuturor celor care îndrăzneau să mă întrerupă din activitatea de transmitere-primire e-mail-uri.

— Bună, tu ești, Em-Em-Em-Emily? a întrebat o voce chinuită, bilbiită de la celălalt capăt al firului.

— Nu, sînt Andrea. Sînt noua asistentă a Mirandei, am zis eu, deși mă prezentasem deja unui număr de cîteva mii de interlocutori curioși.

— Aha, noua asistentă a Mirandei? a hohotit ciudata voce feminină. Nu-i așa că ești cea m-m-mai norocoasă fată din lum-m-m-m-me? Cum îți se pare munca ta alături de diavolul în persoană?

Asta mi-a stîrnit atenția. Era ceva nou. De cînd lucram la *Runway* nu întîlnisem vreodată pe cineva care să cuteze a o vorbi de rău pe Miranda cu atîta îndrăzneală. Vorbea serios? Nu cumva îmi întindea o cursă?

— Ăă, păi, de cînd am început să lucrez la *Runway*, am acumulat foarte multă experiență de muncă, m-am pomenit și eu bilbiindu-mă. E o slujbă pentru care un milion de fete ar face moarte de om, firește.

Chiar am spus eu așa ceva?

S-a lăsat un moment de tăcere, urmat de un hohot ca de hienă:

— O, e al dracului de p-p-p-perfect! a chirăit ea, mai-mai să se-nece. Ea chiar vă incuie în apartamentul firmei din West Village și vă despoaie de tot ce e de la G-g-gucci pînă vă spală creierii, de ajungeți să spuneți căcături de-astea? F-f-f-fantastic! Femeia asta e o tipă pe cînte! Ei bine, domnișoară Experiență-De-Muncă, auzisem eu la radioșanț că Miranda chiar a angajat un l-l-l-lacheu cu ceva creieri de data asta, dar constat că radioșanțul, ca de obicei, a dat-o în bară. Îți plac c-c-costumașele Michael Kors și blănițele elegante J. Mendel's? Da, scumpete, o să te descurci de minune. Și-acum, dă-mi-o la telefon pe șefa aia a ta cu tîrțiță sfrijită.

În sufletul meu s-a declanșat o luptă. Primul impuls a fost să-i spun să se ducă dracului, că nu

mă cunoaște deloc, că-i vine ușor să-și compenseze bilbiiala prin obrăznicie. Dar și mai mult aș fi vrut să-mi apăs receptorul de buze și să-i șoptesc disperată: „Sînt prizonieră mai mult decît îți poți închipui – te rog, o, te rog, vino și salvează-mă din iadul ăsta în care mi se spală creierii. Ai dreptate, lucrurile stau exact așa cum ai spus, dar eu nu sînt așa cum crezi!” Dar n-am avut șansa de a reacționa în vreun fel, pentru că am realizat în cele din urmă că habar n-aveam cui îi aparține vocea răgușită și bilbiită de la capătul celălalt al firului.

Am inspirat adînc și am decis să contraatac în toate direcțiile din care mă atacase, în afara direcției Miranda.

— Ei bine, da, ador Michael Kors, firește, dar trebuie să mărturisesc că asta nu se datorează în nici un caz *costumașelor*. Blănițele de la J. Mendel's sînt minunate, bineînțeles, dar o veritabilă fată *Runway* – cu alte cuvinte, o persoană cu gust rafinat și ireproșabil – ar prefera mai degrabă ceva făcut la comandă la Pologeorgis de pe 29th Street. A, da, și pe viitor aș prefera să folosești termenul ceva mai uzual „angajată plătită”, în locul celui atît de dur și intolerant precum „lacheu”. Și acum, mi-ar face plăcere să corijez orice alte presupuneri incorecte pe care ai dori să le faci, dar poate ar fi cazul să întreb mai întîi cu cine stau de vorbă.

— *Touché*, nouă asistentă a Mirandei, *touché*. S-ar putea ca noi două să d-d-d-devenim pînă la urmă prietene. N-n-n-nu prea-mi plac de regulă roboții pe care îi angajează ea, dar asta e normal, pentru că nu-mi place nici ea. Numele meu e Judith Mason și, în c-c-caz că nu știai, eu scriu notele de călătorie ale revistei în fiecare l-l-lună. Și acum, spune-mi, dat fiind că ești relativ nouă: s-a t-t-t-terminat luna de miere?

Am tăcut. Ce voia să însemne asta? Parcă vorbeam cu o bombă cu ceas.

— Ei bine? Tu te afli acum în perioada aceea redusă de timp, suficient ca toată lumea să-ți cunoască numele, dar nu suficient ca să-ți descopere și exploateze toate slăbiciunile. E o senzație foarte plăcută cînd ești în s-s-situația asta, crede-mă. Lucrezi într-un loc foarte special.

Nu am apucat să-i răspund, pentru că a continuat:

— Dar ajunge cu f-f-flirtatul pentru moment, noua mea prietenă. Nu t-t-te obosi să-i spui că eu sînt la telefon, ea ș-ș-și așa nu răspunde niciodată cînd o sun eu. O nervează bilbiiala, cred. T-t-t-trece-mi doar numele în Buletin, ca să pună pe cineva să mă sune. Mulțumesc, s-s-scumpete.

Clic.

Am închis telefonul, uluită la culme, și am izbucnit în ris. Emily și-a ridicat privirea de pe unul dintre rapoartele de cheltuieli ale Mirandei și m-a întrebat cine a fost. Cînd i-am spus că a fost Judith, și-a dat ochii peste cap atît de energic, încît am avut impresia că-i vor rămîne pe undeva, întorși spre interiorul cutiei craniene, și s-a smiorcăit:

— E o mare căteu. Zău că nu-mi dau seama cum reușește Miranda să vorbească vreodată cu ea. Dar ea oricum nu răspunde, așa că nici nu trebuie să-i spui că a fost la telefon. Trece-i doar numele în Buletin și Miranda o să pună pe cineva să o sune.

Se pare că Judith cunoștea mecanismul de funcționare al biroului nostru mai bine decît mine.

Am dat un dublu clic pe documentul „Buletin” de pe elegantul meu computer turcoaz iMac și am aruncat o privire asupra conținutului curent. Buletinul era adevărata *pièce de résistance* din

biroul Mirandei Priestly și, din câte îmi dădeam seama deocamdată, era unica rațiune a vieții ei. Inventat cu încredere în urmă de către cine știe ce asistentă zeloasă și energică, Buletinul nu era altceva decât un document Word aflat într-un fișier comun, pe care îl puteam accesa și eu, și Emily. Însă numai una din noi îl putea deschide pentru a adăuga un nou mesaj sau a privi lista. Așa că scoteam din când în când la imprimantă ultima variantă și o puneam pe un clipboard, aflat pe un raft deasupra biroului meu, iar pe cea anterioară o aruncam. Miranda examina hirtia la fiecare câteva minute pe tot parcursul zilei, așa că Emily și cu mine ne chinuim să tastăm, să printăm și să afișăm lista cât mai repede posibil, imediat după ce suna cineva. Adesea una din noi fluiera la cealaltă să închidă Buletinul ca să poată scrie un nou mesaj. Scoteam fiecare la imprimantă câte o versiune, pentru că nu știam care e cea mai recentă pînă cînd nu le confruntam.

— Mesajul de la Judith e ultimul, am zis eu, extenuată de efortul de a termina tastarea și printarea înainte ca Miranda să intre în birou.

Eduardo ne sunase din hol și ne comunicase că ea o pornise cu liftul. Nu promisem încă telefon de la Sophy, dar știam că urma să ajungă în câteva secunde.

— Recepționarul de la Hotel Ritz, din Paris, a sunat după aceea, aproape că a strigat Emily triumfătoare și a prins lista pe clipboard.

Am scos lista mea cu patru secunde prea veche și am aruncat o privire peste ea. Cratime în interiorul numerelor de telefon nu erau permise, doar puncte. Nici virgule în scrierea orei mesajelor, numai puncte. Momentul exact trebuia rotunjit la sfert de oră mai devreme sau mai târziu, după caz. Mesajele mai vechi își aveau rîndul

propriu, pentru a fi mai ușor de distins. Înscrierea orei indica faptul că sunase cineva. Cuvîntul „mesaj” era modalitatea prin care eu sau Emily ne adresam ei (dat fiind că a ne adresa ei înainte ca ea să ni se fi adresat prima nici nu intra în discuție). Termenul „comunicat” se referea la ceva comunicat nouă de Miranda, de bună seamă pe robot, la un moment dat, între ora unu și cinci dimineata, știind foarte bine că, odată transmisă nouă, problema era ca și rezolvată. Despre noi trebuia să scriem la persoana a treia — asta, dacă era absolut necesar să pomenim despre noi.

Ea ne cerea deseori să aflăm exact cînd și la ce număr putea fi găsită o anumită persoană, iar în acest caz noi trebuia să ne desfășurăm investigația la capitolul „mesaje” sau „comunicate”. Îmi amintesc că, la un moment dat, mi-am zis că Buletinul asta era un fel de listă a personalităților care se îmbracă în Prada, dar numele celor hiperbogați, ale celor din înalta aristocrație a modei sau ale celor superimpunători înceta-seră să mai producă impresie asupra creierului meu desensibilizat. În cadrul noii mele realități *Runway*, un mesaj de la un ministru pe probleme sociale de la Casa Albă ar fi fost clasat la același nivel cu unul de la veterinarul care voia să vorbească cu ea despre vaccinarea cățelușului (iar acesta nu prea avea șanse să primească un telefon de la ea!).

Mărti, 8 aprilie

7:30: Simone a sunat de la biroul din Paris. A reușit să stabilească împreună cu domnul Testino data pentru ședința foto de la Rio și a confirmat de asemenea cu agentul Gisellei,

dar trebuie să discute cu tine
detaliile. Sună, te rog.
011.33.1.55.91.30.65

8:15: A sunat domnul Tomlinson. De pe
mobil. Sună, te rog.

Mesaj: Andrea a vorbit cu Bruce. El a zis
că oglinda mare din holul tău are
o bucată lipsă în colțul din stînga
sus. A găsit o oglindă identică la
un magazin de antichități din
Bordeaux. Vrei să ți-o comande?

8:30: A sunat Jonathan Cole. Pleacă la
Melbourne simbată și ar dori să
clarifice, înainte de a pleca, sarcina
pe care o are de îndeplinit. Sună,
te rog.
555.7700

Comunicat: De sunat Karl Lagerfeld în legătură
cu petrecerea Fotomodelul Anului.
Poate fi găsit la casa din Biarritz
astă-seară între 8.00 și 8.30 p.m.
ora lui.

011.33.1.55.22.06.78: acasă
011.33.1.55.22.58.29: studioul de
acasă
011.33.1.55.22.92.64: șoferul
011.33.1.55.66.76.33: numărul asis-
tentei din Paris, în caz că nu-l poți
găsi.

9:00: Natalie de la Glorious Foods a sunat
să afle dacă preferi o plăcintă cu
fructe de pădure, cu nuci sau cu
rubarbă. Sună, te rog.
555.9887

9:00: Ingrid Sischy a sunat să te felicite
pentru numărul din aprilie al revis-
tei. A spus că și coperta e „specta-
culoasă, ca de obicei” și vrea să știe

cine a stilizat fotografia de pe
copertă. Sună, te rog.
555.6246: la birou
555.8833: acasă

Mesaj: Miho Kosudo a sunat să se scu-
ze pentru că nu a putut livra aran-
jamentul floral realizat de Damien
Hirst. Curierii au vrut să se asi-
gure că știi că au așteptat patru
ore în fața clădirii, dar, intrucit nu
are portar, au fost nevoiți să plece.
Vor încerca din nou mâine.

9:15: A sunat domnul Samuels. Nu va
putea fi găsit decît după prinz, dar
dorește să-ți reamintească de
ședința cu părinții de astă-seară
de la Horace Mann. Ar dori să dis-
cute cu tine despre tema pentru
acasă la istorie a Carolinei înainte
de ședință. Sună, te rog, după 2.00
p.m., dar înainte de 4.00 p.m.
555.5932

9:15: Domnul Tomlinson a sunat din nou.
A rugat-o pe Andrea să facă o rezer-
vare pentru diseară, după ședința
cu părinții. Sună, te rog. Pe mobil.

Mesaj: Andrea a făcut rezervare pentru
tine și domnul Tomlinson diseară
la 8.00 p.m. la La Caravelle. Rita
Jammet a zis că așteaptă și ea cu
nerăbdare să te revadă și e încântată
că ai ales restaurantul ei.

9:30: A sunat Donatella Versace. A zis că
totul a fost pregătit pentru vizita
ta. Întreabă dacă o să ai nevoie de
altcineva afară de șofer, antrenor,
coafeză, cosmeticiană, asistentă

personală, trei cameriste și un căpitan de iaht. Dacă da, te rog spune-i înainte să plece la Milano. Îți va da numărul ei de celular, dar nu poate veni cu tine, pentru că va pregăti prezentările de modă.
011.3901.55.27.55.61

9:45: A sunat Judith Mason. Sună, te rog.
555.6834

Am mototolit hîrtia și am aruncat-o în coșul de sub biroul meu, unde a început imediat să se slinoșească de la grăsimerea de la cel de-al treilea mic dejun pe care îl aruncasem deja în dimineața asta. Deocamdată, era o zi relativ normală în ce privește Buletinul. Eram pe punctul de a intra în Hotmail, să văd dacă mi-a trimis cineva vreun e-mail, cînd ea a intrat în birou. Afurisita de Sophy! Iar uitase să ne prevină telefonic.

— Presupun că Buletinul e pus la punct, a zis ea cu voce de gheață, fără a ne privi în ochi sau a lua notă în vreun alt mod de existența noastră.

— Da, Miranda, am răspuns eu și i l-am întins, pentru ca ea să nu trebuiască nici măcar să-și întindă mina după el.

Două cuvinte în total, am gîndit eu și am sperat – și m-am rugat – ca ziua să nu îmi ceară să vorbesc mai mult de șaptezeci și cinci de cuvinte cu ea. Și-a scos haina scurtă de nărcă – atît de moale, că abia m-am stăpînit să nu îmi îngrop pe loc fața în ea – și a aruncat-o pe biroul meu. M-am dus să atîrn acest superb animal mort în dulap și, în drum, mi-am trecut discret blana pe obraz, dar am simțit ceva ascuțit și rece: cîțiva mici țurțuri erau prinși încă de ea. În perfectă concordanță cu posesoarea hainei.

Am scos capacul de pe cafeaua călduță și am aranjat cu grijă grămada grețoașă de slănină și plăcinta cu brinză pe o farfurie soioasă. Am intrat în virful picioarelor și am așezat totul pe colțul biroului, așa fel încît să nu o deranjeze. Ea scria concentrată ceva pe o hîrtie Dempsey and Carroll cu antet și mi s-a adresat cu voce atît de scăzută, că aproape că n-am auzit-o.

— Ahn-dre-ah, trebuie să discutăm ceva despre petrecerea de logodnă. Adu-ți blocnotesul.

Am dat din cap și am realizat pe loc că a da din cap nu reprezintă un cuvînt. Petrecerea asta de logodnă devenise deja blestemul vieții mele și mai era o lună pînă atunci, dar, dat fiind că Miranda pleca în Europa curînd și avea să lipsească două săptămîni, planificarea petrecerii asteia ne ocupase amîndurora marea majoritate a timpului în ultimele zile. M-am întors în birou cu un carnețel și un pix în mînă și m-am pregătit să nu pricep o iotă din tot ce spune. M-am gîndit să mă așez o clipă, mi-ar fi fost mult mai ușor să scriu așa, dar am fost deșteaptă și m-am abîșnut.

A suspinat de parcă treaba asta era atît de obositoare, încît nu era prea sigură că poate rezista efortului, și și-a aranjat eșarfa Hermès, înfășurată în jurul încheieturii ca o brățară.

— Găsește-o pe Natalie la Glorious Foods și spune-i că prefer plăcinta cu rubarbă. N-o lăsa să te convingă că trebuie să discute cu mine, pentru că nu trebuie. Și vorbește și cu Miho și ai grijă să înțeleagă bine ce flori vreau. Fă-mi legătura cu Robert Isabell la un moment dat, înainte de prînz, ca să discut cu el despre fețele de masă, cartonașele cu numele invitaților și platourile pentru servit. Și cu fata aia de la Met, să văd cînd pot să trec pe la ei să mă asigur că

toate sînt pregătite cum trebuie, și spune-i să-mi trimită prin fax configurația sălii de mese, ca să fac aranjamentele. Asta e tot, deocamdată.

Mitraliasse totul ultrarapid și fără să se oprească o clipă din scris, iar atunci cînd a terminat de vorbit mi-a înmînat și notița pe care trebuia să o trimit prin poștă. Am terminat de mizgălit propriile note, în speranța că înțelesesem totul corect, ceea ce, ținînd cont de accent și de cadența rapidă, nu era întotdeauna simplu.

— OK, am murmurat și m-am întors să plec, cu asta numărul total al cuvintelor adresate Mirandei ridicîndu-se la patru.

Poate voi reuși să nu depășesc cincizeci, am gîndit eu. Am simțit cum ochii ei îmi examinează dimensiunile fundului în timp ce mă îndreptam spre ieșire și m-am gîndit o clipă să mă întorc pe călcîie și să mă retrag de-a-năratelea, așa cum fac evreii religioși cînd părăsesc Zidul Plîngerii. În loc de asta, am încercat să mă strecor cît mai rapid spre ascunzătoarea reprezentată de biroul meu, imaginîndu-mi mii și mii de adepți ai hasidismului îmbrăcați în haine negre de la Prada, retrăgîndu-se cu toții de-a-năratelea din jurul Mirandei Priestly.

12

Preafericita zi pe care mi-o dorisem, la care visasem, sosise în sfîrșit. Miranda plecase nu numai din birou, dar și din țară. Cu mai puțin de o oră în urmă luase loc pe scaunul unui avion Concorde, ca să se vadă cu cîțiva creatori de modă europeni, ceea ce mă făcea, indiscutabil, în clipa de față cea mai fericită fată de pe fața pămîntului. Emily se tot străduia să mă convingă că Miranda e mai pretențioasă cînd e plecată în străinătate, dar eu nu credeam așa ceva. Tocmai mă apucasem să planific cu exactitate toate amănuntele modului în care aveam să îmi petrec fiecare moment de extaz din următoarele două săptămîni, cînd am primit un e-mail de la Alex.

Bună, scumpo, ce mai faci? Sper că ziua de azi e cel puțin OK pentru tine. Trebuie să fii încîntată că a plecat, nu? Bucură-te de perioada asta. În fine, voiam doar să aflu dacă poți să mă suni azi pe la trei și jumătate. Am o oră liberă înaintea orei de citire și trebuie să vorbim. Nimic grav, vreau doar să stăm puțin de vorbă. Cu dragoste, A.

Mesajul m-a îngrijorat instantaneu și l-am întrebat drept răspuns dacă totul e OK, dar el trebuie să se fi decuplat imediat de la e-mail, că nu a răspuns. Mi-am propus să-l sun exact la trei și jumătate și am fost încîntată că am

libertatea de a telefona cînd și cui voiam, că Ea nu avea să fie aici ca să-mi dea planurile peste cap. Dar ca să fiu sigură, am rupt o filă cu antetul *Runway* din carnețelul meu pe care am scris SUNĂ-L PE A. LA 3:30 ASTĂZI și am lipit-o de marginea monitorului meu. Tocmai cînd mă pregăteam să telefonez unei foste colege de liceu care îmi lăsase săptămîna trecută un mesaj pe robotul de acasă, a sunat telefonul.

— Biroul Mirandei Priestly, am răspuns eu aproape oftînd și m-am gîndit că nu există nimeni pe fața pămîntului cu care aș fi avut chef să vorbesc în clipa aceea.

— Emily? Tu ești? Emily?

Binecunoscuta voce a umplut pînă la refuz linia telefonică și a pîrut a se insinua în aerul din birou. Deși nu avea cum să audă ceva din capătul celălalt al biroului, Emily a ridicat privirea și s-a uitat spre mine.

— Bună, Miranda. Sint eu, Andrea. Pot să îți fiu de folos cu ceva?

M-am uitat repede peste itinerarul pe care Emily îl scosese la imprimantă pentru ca toată lumea să știe unde anume în Europa se află Miranda în fiecare moment și am constatat că avionul ei decolase abia cu șase minute în urmă, deci ne suna deja de la telefonul atașat de scaun.

— Sper că da. Tocmai m-am uitat pe itinerar și am observat că ora de joi, înainte de cină, pentru coafură și machiaj nu a fost confirmată încă.

— Păi, ăă, Miranda, asta e doar pentru că monsieur Renaud nu mi-a putut da confirmarea absolută pentru echipa care e de serviciu joi, dar a spus că e sigur nouăzeci și cinci la sută că or să te poată primi și...

— Ahn-dre-ah, spune-mi doar atîta: nouăzeci și cinci la sută e cumva același lucru cu sută la sută? E același lucru cu *confirmat*?

Dar, pînă să-i răspund, am auzit-o spunîndu-i cuiva, probabil însoțitoarei de zbor: „Nu mă interesează cine știe ce regulile și regulamentele privind folosirea aparatelor electronice” și: „Nu ai decît să plictisești pe altcineva cu ele”.

— Dar, doamnă, e împotriva regulamentului și va trebui să vă rog să deconectați telefonul pînă atîcăm altitudinea de croazieră. E doar o măsură de siguranță, s-a rugat femeia.

— Ahn-dre-ah, mă auzi? Ascultă...

— Doamnă, îmi pare rău, dar trebuie să insist. Vă rog să închideți telefonul.

Gura începuse să mă doară, atît de larg zîmbeam — știam prea bine cît urăște Miranda să i se spună „doamnă”, termen care, fapt bine cunoscut, indică în mod clar o femeie bătrînă.

— Ahn-dre-ah, *stewardesa* mă obligă să închei această convorbire. O să te sun din nou cînd *stewardesa* îmi va permite. Între timp, vreau ca ora mea pentru coafură și machiaj să fie confirmată și aș vrea și să te apuci să intervievezi fete pentru postul de bonă. Asta e tot.

Telefonul s-a închis, dar nu înainte de a o auzi pe însoțitoarea de zbor spunîndu-i încă o dată „doamnă”.

— Ce voia? a întrebat Emily, iar fruntea i s-a încrețit de o intensă îngrijorare.

— Mi-a pronunțat numele corect de trei ori la rînd, m-am lăudat eu, încîntată că pot să-i prelungesc suspansul. De trei ori, ca să vezi! Asta înseamnă, cred, că sîntem cele mai bune prietene din lume. Cine ar fi crezut? Andrea Sachs și Miranda Priestly, prietene la cataramă.

— Andrea, ce a spus?

— Păi, vrea să i se confirme ora pentru coafură și machiaj, pentru că nouăzeci și cinci la sută nu pare a fi un procent satisfăcător pentru ea. A, da, și a zis ceva despre interviu-ul unor fete pentru postul de bonă. Dar trebuie să fi înțeles eu greșit. În fine – o să sune din nou în treizeci de secunde.

Emily a inspirat adânc, străduindu-se să-mi îndure prostia cu grație și eleganță. Ceea ce nu era deloc lucru ușor pentru ea.

— Nu, nu cred că ai înțeles greșit. Cara nu mai lucrează pentru Miranda, așa că o să aibă, evident, nevoie de altă bonă.

— Cum? Cum adică „nu mai lucrează pentru Miranda”? Dacă nu mai lucrează „pentru Miranda”, atunci unde naiba lucrează?

Mi se părea greu de crezut că fata nu mă anunțase în legătură cu plecarea ei neașteptată.

— Miranda a considerat că ea, Cara, ar fi mai fericită să lucreze în altă parte, a zis Emily, folosind în mod cert o exprimare mult mai diplomatică decât folosise Miranda. De parcă pe Miranda chiar o interesa fericirea altora!

— Emily, te rog. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat în realitate.

— Am înțeles de la Caroline că, de fapt, Cara le-a pedepsit pe fete și le-a trimis în camera lor după ce au fost obraznice cu ea acum câteva zile. Miranda a considerat nepotrivit ca ea să ia o astfel de decizie. Iar eu sint de acord. În fond, Cara nu e mama fetelor, mă înțelegi?

Deci, Cara fusese în cele din urmă concediată pentru că trimisese două fete în camerele lor după ce, în mod sigur, fuseseră neobrazate?

— Mda, înțeleg ce vrei să spui. În mod clar, nu e treaba unei bone să se ocupe de educația

copiilor aflați în grija ei, am zis eu și am dat solemn din cap. Cara nu s-a purtat cum se cuvine.

Emily nu numai că nu a reacționat la sarcasmul meu, care mai că dădea pe dinafară, dar nici măcar n-a observat vreun firicel din el.

— Exact. Și-apoi, Mirandei nu i-a plăcut nicio dată faptul că ea nu știe franceza. Cum altfel vor reuși fetele să învețe franceza fără accent american?

Păi, știi și eu? Poate la școala particulară de optsprezece mii de dolari pe an pe care o frecventau și unde franceza era obiect de studiu obligatoriu și unde toate cele trei profesoare de franceză erau franțuzoaice? Sau poate chiar de la propria lor mamă, care vorbea franceza fluent și care chiar trăise în Franța, care făcea în continuare vizite în Franța de zece ori pe an și care scria și citea în franceză și o vorbea cu o impecabilă pronunție melodică? În loc de asta, am zis:

— Ei da, ai dreptate. Nici o bonă fără cunoștințe de franceză. Te înțeleg perfect.

— În fine, vei avea sarcina să găsești candidate pentru postul de bonă. Uite numărul de telefon al agenției cu care lucrăm, a zis ea și mi l-a transmis prin e-mail. Ei știu cit de pretențioasă e Miranda – și pe bună dreptate, firește –, așa că ne trimite de obicei oameni de încredere.

I-am aruncat o privire furioasă și m-am întrebat cum o fi fost viața ei înainte de Miranda Priestly. Am petrecut încă vreo câteva clipe vișind cu ochii deschiși, după care a sunat telefonul. Din fericire, a răspuns Emily.

— Bună, Miranda. Da, da, te aud. Nu, nici o problemă. Da, am confirmat ora de joi pentru coafură și machiaj. Și da, Andrea a și început să caute candidate pentru postul de bonă. O să avem trei candidate serioase pe care le vei intervieva în prima zi după ce te întorci.

Și-a înclinat capul, gînditoare, și și-a atins buzele cu pixul:

— Mm, da. Da, e confirmat sută la sută. Nu, nu nouăzeci și cinci la sută, sută la sută. Absolut. Da, Miranda. Da, am obținut chiar eu confirmarea și sînt sigură. Te așteaptă cu plăcere. OK. Îți urez un zbor plăcut. Da, am confirmarea. Îl trimit chiar acum prin fax. OK. La revedere.

A pus receptorul în furcă și am avut impresia că tremură.

— De ce nu pricepe femeia asta? I-am spus că ora ei pentru coafură și machiaj e confirmată. Și pe urmă i-am spus din nou. De ce trebuie să i-o tot repet de cincizeci de ori? Și știi ce a spus?

Am negat printr-o clătinare a capului.

— Știi ce a spus? A spus că, dat fiind că totul i-a provocat o asemenea îngrijorare, i-ar plăcea ca eu să refac întreg itinerarul și să am grijă ca ora ei pentru coafură și machiaj să apară pe el, și să îl trimit prin fax la Ritz, ca să îl aibă perfect redactat atunci cînd ajunge. Fac totul pentru femeia asta — i-am dăruit întreaga mea viață — și, drept răspuns, așa îmi vorbește?

Părea gata să plîngă. Mă încînta ocazia rară de a o auzi pe Emily vorbind-o de rău pe Miranda, dar știam că un Viraj Paranoic *Runway* este iminent, așa că am vorbit cu precauție. Am atins doar o coardă discretă de simpatie și indiferență.

— Nu tu ești de vină, Em, jur. Ea știe cît de mult muncești — ești o asistentă nemeipomenită. Dacă nu ar ști ce treabă bună faci, ar fi scăpat de mult de tine. Doar nu s-ar teme s-o facă — mă-nțelegi?

Lacrimile încetaseră să-i curgă pe obraji și era pe punctul de a deveni sfidătoare, era într-o stare de spirit în care, deși era de acord cu mine, ar fi fost capabilă să-i ia apărarea Mirandei dacă

aș fi spus ceva prea rău despre ea. Auzisem la cursul de psihologie despre Sindromul Stockholm, în care victima se identifică perfect cu agresorul, dar nu îmi închipuisem niciodată cum se manifestă acest sindrom în situații concrete. Poate ar trebui să filmez una dintre micile mele discuții cu Emily și să-i trimit caseta profesorului, pentru ca studenții de anul viitor să poată vedea în direct cum se manifestă. Toate eforturile pe care le depusesem ca să procedez cu precauție au început să mi se pară supraomenești, așa că am inspirat adînc și am plonjat.

— E nebună, Emily, am zis eu cu glas domol și liniștit și mi-am dorit să fie de acord cu mine. Nu tu ești de vină, ea este. Este o femeie frivolă, meschină și crudă, care are tone întregi de haine superbe și nimic altceva.

Fața lui Emily s-a încordată în mod vizibil, pielea gîtului și a obrazilor i s-a întins, tremurul mîinilor a încetat. Mi-am dat seama că e pe punctul de a se năspusti asupra mea din clipă în clipă, dar nu mă puteam opri.

— Ai observat că nu are nici un prieten, Emily? Ai observat? Sigur, telefonul sună zi și noapte și o caută cei mai nemaipomeniți oameni din lume, dar nimeni nu o sună că să vorbească despre copiii lor, sau despre muncă, sau despre mariaj, nu? O sună doar pentru că au nevoie de cîte ceva. Sigur, la prima vedere totul pare senzațional, dar îți închipui cum ar fi dacă singurul motiv pentru care te-ar suna pe tine cineva ar fi că...

— Încetează! a urlat ea și lacrimile au început din nou să-i curgă pe obraji. Taci dracului din gură! Dai buzna în biroul asta și îți închipui că înțelegei totul. Domnișorica-Eu-Sînt-Atît-De-Sarcastică-Și-Deasupra-Tuturor! Ei bine, nu înțelegei nimic! Nimic!

— Em...

— Nu mă lua tu pe mine cu „Em“, Andy. Lasă-mă să termin ce am de spus. Știu că Miranda e dificilă. Știu cum e să nu apuci niciodată să dormi destul și să-ți fie veșnic teamă că o să te sune, și să vezi că nici unul dintre prietenii tăi nu înțelege. Știu toate astea! Dar dacă o urăști atât de mult, dacă nu ești în stare decît să te plîngi întruna de ea și de toți ceilalți, de ce nu pleci pur și simplu? Pentru că, de fapt, atitudinea ta e problema. Auzi acolo, să spui tu că Miranda e nebună; ei bine, cred că există mulți, foarte mulți oameni care cred că ea e talentată și superbă și care ar putea crede că tu ești cea nebună, pentru că nu faci tot ce-ți stă în puteri să ajuti o persoană atât de uluitoare. Pentru că ea chiar este uluitoare, Andy — chiar este!

M-am gîndit o clipă și am decis că avea dreptate. Miranda era, din cîte îmi dădeam seama, un editor cu adevărat fantastic. Nici un cuvîntel nu ajungea în revistă fără a beneficia de aprobarea ei explicită și greu de obținut și nu pregeta să taie ceva și să pornească întreg procesul de editare de la capăt, indiferent cîte neplăceri provoca sau cît de nefericită îi făcea pe toți cei din jur. Deși diverșii redactori de modă ofereau haine pentru ședințele foto, ea era singura persoană care alegea concepția și fotomodelul ce avea să poarte fiecare articol vestimentar; redactorii de serviciu erau, ce-i drept, prezenți la respectivele ședințe foto, dar ei nu făceau decît să execute instrucțiunile clare și incredibil de detaliate ale Mirandei. Ea avea ultimul — și deseori și primul — cuvînt în privința tuturor brățărilor, genților, hainelor, coafurilor, articolelor, interviurilor, redactorilor, fotografiilor, fotomodelilor și locațiilor care apăreau în fiecare număr și existența ei era

motivul principal pentru care revista avea un succes răsunător lună de lună. *Runway* nu ar mai fi *Runway* — la naiba, nu ar mai fi nimic de fapt — fără Miranda Priestly. Știam asta și o știau și toți ceilalți. Dar ceea ce nu reușea să mă convingă era faptul că toate astea îi dădeau dreptul să trateze oamenii în acest fel. De ce anume talentul ei de a pune o rochie de seară Balmain pe o fată asiatică, toată numai picioare, pe o stradă din San Sebastian era atât de apreciat, încît nu mai trebuia să se comporte civilizată? Nu eram în stare să fac legătura, dar, la urma urmei, ce naiba știam eu? Emily, evident, înțelegea asta.

— Emily, vreau doar să spun că tu ești o asistentă nemaipomenită, că ea e norocoasă să aibă pe cineva care lucrează atât de mult pentru ea, pe cineva atât de serios ca tine. Aș vrea doar să-ți dai seama că nu e vina ta dacă ceva o nefericește. Așa e ea, o persoană nefericită. N-ai fi putut face nimic mai mult decît ai făcut deja.

— Știu. Zău că știu. Dar nu o apreciez destul, Andy. Gîndește-te numai. Gîndește-te bine. Are incredibil de multe realizări și a trebuit să sacrifice atât de multe ca să ajungă unde e, dar, în fond, nu se poate spune același lucru despre oamenii de mare succes din orice domeniu? Spune-mi cîți directori de firmă, sau membri în consilii de administrație, sau regizori de film, sau alții asemenea nu trebuie să fie duri citeodată? Face parte din jobul lor.

Mi-am dat seama că nu aveam să cădem niciodată de acord în privința asta. Era limpede că Emily era băgată pînă peste cap în povestea asta cu Miranda, cu *Runway*, dar nu înțelegeam de ce și pace. Nu se deosebea prin nimic de sute de alte asistente personale, și asistente de redacție, și redactori principali, și redactori-șefi de la

diversele reviste de modă. Dar nu înțelegeam de ce. Din câte văzusem pînă în prezent, fiecare dintre ei era umilit, înjosit și abuzat în toate chipurile de către superiorul direct în linie ierarhică, urmînd să facă și el sau ea exact același lucru celor din subordine în clipa în care erau promovați. Și toate astea numai ca să poată spune, la capătul acestui urcuș lung și extenuant, că au stat în rîndul întîii la o paradă a modei de-a lui Yves Saint-Laurent și că s-au ales cu cîteva poșete Prada gratuite în drum?

Era momentul să mă declar de acord și să las baltă discuția.

— Știu, am suspinat eu și am cedat în fața unei asemenea insistențe. Sper doar că îți dai seama că tu ești cea care îi face o favoare acceptîndu-i toate rahaturile, și nu viceversa.

Mă așteptam la un contraatac rapid, dar Emily a rînjit:

— Mai ții minte că i-am spus de o sută de ori că ora ei de joi pentru coafură și machiaj a fost confirmată?

Am dat din cap. Avea un aer ghiduș.

— Am mințit să înghețe și apele. N-am sunat nici măcar o singură persoană și n-am absolut nici o confirmare!

Aproape că a cîntat ultima frază.

— Emily! Tu vorbești serios? Ce-ai de gînd să faci acum? Tocmai te-ai jurat că te-a ținut gura că ai obținut personal confirmarea.

Pentru prima oară de cînd lucram împreună mi-a venit să o îmbrățișez.

— Andy, fii serioasă. Tu chiar crezi că vreo persoană zdravănă la minte va refuza să o coafeze și să o machieze? Doar așa ceva ar putea lansa cariera oricui – ar trebui să fie cineva totalmente ținut ca să o refuze. Sînt convinsă că tipul avea

de gînd să accepte de la bun început. A avut nevoie doar de ceva timp ca să-și reorganizeze planificările sau așa ceva. Nu am nevoie de confirmarea lui, pentru că sînt convinsă că o s-o dea. Cum ar putea să nu confirme? În fond, e vorba de Miranda Priestly!

Am avut impresia că acum o să încep eu să plîng, dar m-am mulțumit să zic:

— Ce trebuie să știu ca să angajez o nouă bonă? Ar trebui de bună seamă să mă apuc imediat de treaba asta.

— Mda, s-a declarat ea de acord, încîntată încă de propria-i istețime. Cred că e o idee bună.

*
*
*

Prima fată pe care am intervievat-o pentru postul de bonă părea lovită de șoc.

— Doamne, Dumnezeu! urlase ea cînd o întrebam la telefon dacă ar vrea să vină pînă la birou să ne vedem. O, Doamne! Vorbești serios?

— Aă, asta înseamnă da sau nu?

— Doamne sfinte, da. Da, da, da! La *Runway*? O, Doamne. Stai să audă prietenii mei. Or să plesnească de invidie. Sigur or să plesnească. Spune-mi doar unde să vin și cînd.

— Înțelegi, sper, că Miranda e plecată deo-camdată și că, deci, nu te întîlnești cu ea?

— Da. Absolut.

— Și îți dai seama și că postul oferit este cel de bonă al celor două fiice ale Mirandei, da? Și că asta nu are nici o legătură cu *Runway*?

A suspinat, ca și cînd s-ar fi resemnat cu acest trist și nefericit fapt.

— Da, bineînțeles. Bonă, înțeleg perfect.

Ei bine, se pare că de fapt nu prea înțelesese, pentru că, deși arăta conform standardelor (înaltă,

machiată impecabil, îmbrăcată rezonabil și serios malnutrită), mă tot întreba care anume dintre sarcinile de serviciu i-ar solicita prezența la birou.

I-am aruncat una dintre privirile acelea speciale, în stare să ofilească și florile, dar ea n-a părut să bage de seamă.

— Aă, nici una. Mai ții minte că am vorbit despre asta? Fac doar o selecție preliminară pentru Miranda și asta se desfășoară întâmplător în birou. Dar asta e tot. Gemenele ei nu locuiesc aici, înțelegi?

— Da, da, s-a declarat ea de acord, dar eu o ștersesem deja de pe listă.

Următoarele trei fete trimise de agenție, care așteptau în zona de recepție, nu erau cu mult mai bune. Din punct de vedere fizic, toate întruneau condițiile impuse de Miranda – agenția chiar că știa exact ce voia ea –, dar nici una dintre ele nu avea ceea ce căutam eu la o bonă în grija căreia mi-aș fi lăsat nepoata sau nepotul, acesta reprezentând standardul pe care mi-l impusesem în cadrul acestui proces de selecție. Una dintre ele avea un masterat în educația copilului, obținut la Universitatea Cornell, dar s-a strimbat când am încercat să descriu, la modul subtil, în cel fel acest post se va deosebi de oricare altul avut vreodată. Următoarea fată avusese un prieten jucător faimos în NBA, chestie care, simțea ea, îi oferea o „perspectivă mai bună” de a se integra în viața celebrităților. Dar când am întrebat-o dacă a lucrat vreodată cu copii de-ai celebrităților, ea a strimbat instinctiv din nas și m-a informat că „toți copiii celebrităților au, cum să spun eu, serioase probleme psihice”. Încă una ștearsă de pe listă. Cea de-a treia – și cea mai promițătoare – copilărise în Manhattan, tocmai terminase Universitatea Middlebury și voia să

lucreze un an ca bonă spre a economisi ceva bani pentru o călătorie la Paris. Când am întrebat dacă asta înseamnă că știe franțuzește, a dat afirmativ din cap. Singura problemă era că fata, ca orice orășeancă get-beget, nu avea permis de conducere. Era dispusă să învețe să conducă? Nu, a răspuns ea. Nu considera că străzile aveau nevoie de încă o mașină adăugată traficului. A treia rasă de pe listă. Am petrecut restul zilei străduindu-mă să gădesc o modalitate plină de tact pentru a-i comunica Mirandei că, dacă o fată e atrăgătoare, sportivă, se simte ca la ea acasă în preajma celebrităților, locuiește în Manhattan, are carnet de conducere, știe să înoate, are facultate, vorbește franceza și este absolut flexibilă în ceea ce privește programul de lucru, e foarte probabil să nu o intereseze un post de bonă.

Trebuie să-mi fi citit gândurile, pentru că telefonul a sunat imediat. Am făcut câteva calcule și am realizat că Miranda probabil tocmai aterizase pe aeroportul De Gaulle și o scurtă privire pe itinerarul elaborat cu atita efort, la secundă, de Emily a scos la iveală faptul că ea trebuie să se afle în clipa asta în mașină, în drum spre Ritz.

— Biroul Mirandei Pris...

— Emily! aproape că a urlat ea. Am decis că ar fi înțelept să nu o corectez în clipa asta. Emily! Șoferul nu mi-a dat telefonul meu obișnuit, drept urmare nu am nici un număr de telefon. Asta e de-a dreptul inacceptabil. Absolut inacceptabil. Cum să-mi conduc afacerile fără numere de telefon? Fă-mi imediat legătura cu domnul Lagerfeld.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am tras un pumn în butonul *hold* și am zbierat după Emily să mă ajute, deși aș fi avut mai multe șanse să înghit pur și simplu receptorul

cu totul decît să-l găsesc pe Karl Lagerfeld într-un răstimp mai scurt decît îi trebuia Mirandei să se enerveze și să trîntească telefonul, pentru ca apoi să sune iar și să tot întrebe: „Unde dracu’ e? De ce nu îl poți găsi? Nu știi să folosești un telefon?”

— Vrea să vorbească imediat cu Karl, am anunțat-o pe Emily. La auzul numelui, ea s-a năpustit ca o furtună asupra hîrtogăriei de pe biroul ei.

— OK, fii atentă. Dispunem de douăzeci-treizeci de secunde. Tu preia Biarritz-ul și șoferul, eu mă ocup de Paris și de asistentă, a zis ea și degetele-i zburau deja pe tastatură.

Am deschis fișierul cu cele peste o mie de numere de telefon din calculator și am găsit cele cinci numere la care trebuia să sun: recepția Biarritz, numărul de rezervă de la recepția Biarritz, studioul Biarritz, piscina din Biarritz și șoferul din Biarritz. O scurtă privire aruncată peste celelalte variante pentru găsirea lui Karl Lagerfeld și mi-am dat seama că Emily avea un total de șapte locuri de sunat și mai existau și alte numere unde putea fi găsit, la New York și Milano. Eram niște oameni morți încă înainte de a începe acțiunea.

Încercasem la recepția Biarritz și tocmai formam numărul de rezervă de la Biarritz, cînd am observat că luminița roșie nu mai clipea. Emily m-a anunțat că Miranda închisese telefonul, în caz că nu observasem. Nu trecuseră decît zece sau cincisprezece secunde – se pare că era deosebit de nerăbdătoare azi. Firește, telefonul a sunat imediat și Emily a reacționat la privirile mele rugătoare de cățeluș și a răspuns. Nu a rostit nici jumătate din formula obișnuită cînd a început să dea cu seriozitate din cap și să o liniștească pe Miranda. Eu formam în continuare la numere

și reușisem – în chip cu totul miraculos – să ajung la piscina din Biarritz și stăteam în clipa de față de vorbă cu o femeie care nu rostea măcar o silabă în limba engleză. Poate din cauza asta era Miranda atît de obsedată de ideea ca toți angajații să vorbească franceza.

— Da, da, Miranda. Andrea și cu mine sunăm chiar acum. Mai durează doar cîteva secunde. Da, înțeleg. Nu, știu că e supărător. Dacă îmi dai voie, o să te pun din nou pe *hold* și sînt sigură că în vreo zece secunde îți facem legătura. OK?

A izbit în butonul *hold* și a continuat să formeze frenetic numere de telefon. Am auzit-o străduindu-se să vorbească într-o franțuzească stîlciță și cu accent oribil cu cineva care nu părea să fi auzit de numele Karl Lagerfeld. Eram moarte. Moarte. Tocmai mă pregăteam să-i închid telefonul în nas franțuoazei țicnite care zbiera ceva în receptor, cînd am observat că luminița roșie și-a încetat din nou pîlpîirea. Emily forma în continuare numere, în aceeași viteză nebună.

— Nu mai e pe linie, am spus eu cu insistența unui medic de pe salvare care execută o manevră urgentă de resuscitare unui pacient.

— E rîndul tău să vorbești cu ea! a strigat Emily drept răspuns, cu degetele în zbor nebun pe tastatură și, firește, telefonul a sunat din nou.

L-am ridicat și nici nu m-am mai obosit să spun ceva, știam că vocea de la capătul celălalt al firului avea să se facă auzită imediat. Și s-a făcut.

— Ahn-dre-ah! Emily! Ori cu cine dracului vorbesc... de ce vorbesc cu tine și nu cu domnul Lagerfeld? De ce?

Primul meu instinct mi-a spus să tac, pentru că atacul verbal nu părea să se fi terminat, dar, ca de obicei, instinctul meu a dat greș.

— Alooo? E cineva acolo? Procesul de conectare a unui telefon e cumva prea dificil pentru *amindoud* asistentele mele?

— Nu, Miranda, bineînțeles că nu. Îmi pare rău, dar...

Vocea îmi tremura puțin, nu reușeam defel să mi-o controlez cu totul.

— ...dar nu prea reușim să îl găsim pe domnul Lagerfeld. Am sunat deja în cel puțin opt...

— *Nu prea reușim să îl găsim?* m-a maimuțărit ea batjocoritor, cu glas pițigăiat. Cum adică „nu prea reușim să îl găsim“?

Care anume dintre cele șase cuvinte care formaseră fraza cu pricina îi crea dificultăți de înțelegere? m-am întrebat eu. Nu. Prea. Reușim. Să. Îl. Găsim. Mie una mi se părea ceva extrem de clar și precis: nu reușim să dăm dracului de el. De aceea nu vorbești cu el. Dacă reușești *tu* să îl găsești, atunci *tu* să reușești să vorbești cu el. Un milion de răspunsuri cu ghimpi îmi zburdau prin minte, dar nu reușeam decît să mă fisticesc ca o elevă de clasa întâi făcută de ocară de învățătoare pentru că fusese prinsă vorbind în timpul orei.

— Păi, ăă, Miranda, am sunat la toate numerele pe care le avem și pare a nu se afla la nici unul dintre ele, am reușit să îngaim.

— Ei da, bineînțeles că nu se află!

Aproape că urla deja, iar calmul acela al ei prețios și calculat era pe cale să se năruiască. A inspirat exagerat de adînc și a rostit pe un ton sacadat:

— Ahn-dre-ah. Îți dai seama că domnul Lagerfeld e la Paris săptămîna asta?

Aveam impresia că asist la un curs de engleză pentru străini.

— Bineînțeles, Miranda. Emily a sunat la toate numerele din...

— Și înțelegi că domnul Lagerfeld a spus că va putea fi găsit la telefonul lui mobil tot timpul cit se află la Paris?

Fiecare mușchi al gîtlejului îi era încordat în strădania de a-și menține vocea calmă și măsurată.

— Păi nu, nu avem nici un număr de mobil pe listele noastre, așa că n-am știut că domnul Lagerfeld are un telefon mobil. Dar Emily vorbește chiar în clipa asta cu asistenta lui și sînt sigură că va obține în cîteva clipe numărul respectiv.

Emily mi-a făcut semnul victoriei, după care a mîzgălit ceva pe carnețelul ei și a exclamat:

— *Merci*, o, da, mulțumesc, adică *merci*.

— Miranda, am numărul chiar aici. Să-ți fac legătura acum?

Simțeam cum mi se umflă pieptul de mîndrie și încredere în sine. O treabă bine făcută! O reușită de excepție în condițiile cele mai stresante. Nici nu mai conta că drăgălașa mea ie, cea care primise complimente de la două – nu de la una, ci de la două – asistente de modă, avea acum pete de sudoare la subraț. Cui îi păsa? Eram pe cale să mă scutur de țacănita asta de interlocutoare internațională din spinarea mea și eram încîntată.

— Ahn-dre-ah?

A sunat ca o întrebare, dar eu mă concentrașem doar pe aflarea motivației care o determina să ne încurce permanent numele. La început crezusem că o face deliberat, în tentativa de a ne umili și chinui, pe urmă însă m-am gîndit că era oricum pe deplin satisfăcută de nivelul umilinelor și chinurilor la care ne supunea, așa că o

facea doar pentru că nu se putea osteni să rețină amănunte atât de aiurite precum numele asistentelor ei. Emily îmi confirmase ipoteza, spunându-mi că jumătate din timp ei îi spusese Emily, iar cealaltă jumătate ceva între Andrea și Allison – predecesoarea ei. M-am simțit ceva mai bine.

— Da?

Iar mă chițăiam. La naiba! Chiar nu eram în stare să-mi păstrez o umbră de demnitate cu femeia asta?

— Ahn-dre-ah, nu știu ce atîta agitație cu găsitul numărului de mobil al domnului Lagerfeld, cînd îl am chiar aici. Mi l-a dat cu numai cinci minute în urmă, dar linia s-a deconectat și nu mai reușesc să îl formez corect.

A rostit ultima parte a frazei de parcă lumea întreagă era de vină pentru iritarea și neplăcerea ei, în afară de ea însăși.

— Aha. Și deci, ăă, ai numărul de telefon? Și ai știut tot timpul că e la respectivul număr?

Am spus asta numai pentru pacea sufletească a lui Emily, iar Miranda a părut a se înfuria și mai abitir pe chestia asta.

— Nu vorbesc destul de clar? Am nevoie să-mi faci legătura la 03.55.23.56.67.89. Imediat. Sau e cumva prea dificil?

Emily clătina încet din cap, parcă nevenindu-i să creadă, și a mototolit hîrtia cu numărul de telefon pe care ne chinuisem în așa hal să îl obținem.

— Nu, nu, Miranda, bineînțeles că nu e prea dificil. Îți fac imediat legătura. Așteaptă, te rog, o secundă.

Am apăsât butonul *conference*, am format numărul, am auzit vocea unui bărbat mai în vîrstă zbierînd un „Alo“, după care am apăsât din nou pe *conference*:

— Domnule Lagerfeld, Miranda Priestly, aveți legătura, am zis eu ca operatoarele acelea de la aparatele manuale din zilele serialului *Căsuța din prerie*.

Și, în loc să trec convorbirea de pe *mute* pe *speaker*, pentru ca Emily și cu mine să auzim amîndouă ce se vorbește, am închis imediat. Am rămas așa, în tăcere, cîteva clipe, iar eu m-am abținut să o vorbesc de rău pe Miranda. M-am mulțumit doar să îmi șterg transpirația de pe frunte și să respir adînc de cîteva ori. Emily a fost cea care a vorbit prima.

— Stai să văd dacă am înțeles eu bine. Ea a avut numărul de telefon tot timpul, doar că nu a fost în stare să îl formeze ca lumea?

— Sau poate nu a avut chef să îl formeze, am adăugat eu fericită, oricînd entuziasmată de șansa de a mă alia cu cineva împotriva Mirandei, ținînd cont mai ales de cît erau de rare aceste șanse cînd era vorba de Emily.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis ea și a clătinat din cap, de parcă era îngrozitor de dezamăgită de propria-i persoană. Zău că ar fi trebuit să-mi dau seama. Ea mă sună întotdeauna ca să-i fac legătura cu oameni care locuiesc în camera de hotel de alături, sau într-un hotel la două străzi mai încolo. Îmi amintesc cum pe vremuri mi se părea bizar că sună de la Paris la New York ca să-i fac legătura cu cineva din Paris. Acum mi se pare normal, evident, dar nu-mi vine să cred că nu m-am gîndit la așa ceva.

Mă pregăteam să pornesc spre sala de mese ca să cumpăr ceva de-ale gurii, dar telefonul a sunat din nou. Acționînd conform teoriei care spune că fulgerul nu lovește de două ori în același loc, am decis să fiu fată de comitet și să răspund.

— Biroul Mirandei Priestly.

— Emily! Stau într-o ploaie torențială pe Rue de Rivoli și șoferul meu a dispărut. A dispărut! Mă înțelegi? A dispărut! Găsește-l imediat!

Era de-a dreptul isterică și o auzeam pentru prima oară vorbind în halul ăsta și nu m-ar fi surprins să aflu că e și ultima oară.

— Miranda, așteaptă o clipă. Am numărul lui chiar aici.

Mi-am întors privirile spre biroul meu în căutarea itinerarului pe care îl pusesem acolo cu câteva clipe mai devreme, dar tot ce am văzut au fost hîrtii, Buletine vechi, mormane de ediții ale revistei. Nu trecuseră decît trei sau patru secunde, dar aveam senzația că sînt chiar lîngă ea și văd cum ploaia curge pe blana ei Fendi și îi dizolvă machiajul care începe să i se prelingă pe față. Mă simțeam de parcă ar fi putut să întindă mîna și să mă plesnească peste ochi, să îmi spună că sînt un rahat total lipsit de talent, fără aptitudini, o ratată totală și absolută. Nu aveam timp să mă calmez și să îmi reamintesc că e vorba doar de o ființă omenească la fel ca oricare alta (teoretic, cel puțin) care nu e încîntată să stea în ploaie și care se răzbună pentru asta pe asistenta ei aflată la cinci mii de kilometri depărtare. Nu e vina mea. Nu e vina mea. Nu e vina mea.

— Ahn-dre-ah! Pantofii mei sînt *distruși*. Mă auzi? Mă ascuți măcar? Găsește-mi șoferul *acum*!

Există riscul ca vreo emoție inoportună să mă copleșească — simțeam crescîndu-mi un nod în gît, încordîndu-mi-se mușchii umerilor, dar era prea devreme să-mi dau seama dacă aveam să rid sau să plîng. Oricum ar fi fost, nu era de bine. Emily trebuie să fi realizat situația, pentru că a sărit din scaun și mi-a dat o copie după itinerar. Chiar subliniasse numerele la care putea

fi contactat șoferul, trei cu toate, unul la telefonul din mașină, unul de mobil și celălalt de acasă. Firește.

— Miranda, va trebui să te pun pe *hold* pînă vorbesc cu el. Poți să aștepti?

Nu am așteptat să aud răspunsul, știam că asta va duce-o la starea de nebunie, și am apăsât pe *hold*. Am sunat din nou la Paris. Partea bună a fost că șoferul a răspuns imediat, la primul număr la care am încercat. Partea proastă a fost că habar nu avea englezește. Deși nu am avut în viața mea tendințe autodistructive, nu m-am putut stăpîni și m-am dat zdravăn cu capul de biroul melaminat. După ce am făcut treaba asta de trei ori, Emily a preluat convorbirea de la biroul ei. S-a pus pe urlat, dar nu atît ca să îl facă pe șofer să-i înțeleagă franțuzească, cît mai ales ca să îl impresioneze suficient pentru a realiza gravitatea situației. Noii șoferi aveau întotdeauna nevoie de o perioadă de adaptare, în principal datorită faptului că își închipuiau, în prostia lor, că nu era nici o problemă dacă Miranda trebuie să-i aștepte vreo patruzeci și cinci de secunde sau chiar un minut întreg. Or, asta era exact atitudinea de care Emily și cu mine trebuia să îi debarasăm cît mai rapid.

Ne-am pus amîndouă capul jos cîteva clipe mai tîrziu, după ce Emily reușise să îl insulte suficient pe șofer pentru a-l determina să o pornească în goana mare înapoi, acolo unde o lăsase pe Miranda cu trei sau patru minute mai devreme. Nu-mi mai era cine știe ce foame, fenomen care mă neliniștea serios. Începea *Runway* să mă molipsească și pe mine? Sau era vorba doar de un amestec de adrenalină și nervi care garantau lipsa poștei de mîncare? Asta era! Infometarea atît de caracteristică la *Runway* nu era, de fapt,

autoimpusă; era pur și simplu răspunsul psihologic al unor organisme supuse constant terorii și angoaselor de tot felul, într-atît încît nu simțeau niciodată foamea. Mi-am jurat să mă interesez mai în amănunt de chestia asta și să iau în considerare și posibilitatea ca Miranda să fie mai isteată ca toți ceilalți și să-și fi creat în mod deliberat o imagine atît de agresivă, care speria literalmente în așa hal oamenii, încît îi făcea să rămînă slăbănogi.

— Doamnelor, doamnelor, doamnelor! Ridicați-vă căpșoarele de pe birouri! Vă închipuiți ce s-ar întîmpla dacă v-ar vedea Miranda în clipa asta? N-ar fi peste măsură de fericită! a fredonat James din ușă.

Își dăduse pe pâr cu un soi de ceară slinoasă numită Bed Head¹ (nume trăsnet, cum i-ar putea rezista cineva?) și purta un soi de tricou de fotbal cu numărul 69 imprimat în față și pe spate. Ca întotdeauna, personificarea subtilității și a exagerării.

Nici una din noi nu i-a aruncat măcar o privire. Ceasul de pe perete arăta abia ora patru, dar aveam senzația că e miezul nopții.

— OK, să văd dacă ghicesc. Vă sună matroana din minut în minut pentru că și-a pierdut un cerceș pe undeva, între Ritz și Alain Ducasse, și vrea ca voi să i-l găsiți, deși ea e la Paris, iar voi, în New York.

Am pufnit.

— Crezi că asta ne-ar aduce într-o asemenea stare? Asta e *treaba* noastră. O facem zilnic. Dă-ne ceva greu de făcut.

Chiar și Emily a rîs.

1. Tăbliă patului.

— Nu zău, James, nu te prea pricepi. Aș fi în stare să găsesc un cerceș în mai puțin de zece minute în orice oraș din lume s-ar afla el, a zis ea într-o bruscă inspirație de a ni se alătura, din motive pe care nu le cunoaștem. Ar fi o problemă numai dacă n-aș ști în ce oraș l-a pierdut. Dar fac pariu că și atunci l-aș putea găsi.

James a pornit-o spre ieșire de-a-ndăratelea, cu o expresie de oroare prefăcută pe față.

— Foarte bine atunci, doamnelor, vă doresc o zi bună, m-ați auzit? Cel puțin nu v-a futut definitiv și pentru totdeauna pe amîndouă. Vorbesc serios, slavă Domnului pentru asta, bine? Sînteți amîndouă *completeamente* zdravene. Mda. Aă, vă doresc o zi bună...

— NU O ȘTERGI AȘA RAPID DE AICI, BOMBONEL! a zberlat cineva foarte tare și foarte strident. VREAU SĂ TE DUCI ÎNAPOI ACOLO ȘI SĂ LE SPUI FETELOR CE AI AVUT ÎN CAP AZI-DIMINEATĂ CÎND AI PUS PORCĂRIA ASTA PE TINE!

Nigel l-a înhățat pe James de urechea stîngă și l-a tîrît pînă în spațiul dintre birourile noastre.

— Ei haide, Nigel, s-a smiorcăit James, prefăcîndu-se enervat, dar vizibil încîntat că Nigel îl atinge. Știi foarte bine că-ți place tricoul ăsta.

— ÎMI PLACE TRICOUL ĂSTA? CREZI CĂ ÎMI PLACE LOOK-UL ĂSTA DESTRĂBĂLAT, DE JOCHEU POPONAR, PE CARE ȚI L-AI TRAS ÎN ULTIMA VREME? JAMES, AI NEVOIE SĂ REGÎNDEȘTI TOATĂ POVEȘTEA ASTA, OK? OK?

— Și ce e în neregulă cu un tricou sport mulat pe corp? Eu cred că arată trăsnet.

Emily și cu mine am dat din cap, aprobîndu-l tacit pe James. Poate că ținuta lui nu era tocmai de bun gust, dar arăta incredibil de șic. Și-apoi,

era cam greu să acceptăm sfaturi în materie de modă din partea unui ins îmbrăcat în clipa respectivă în niște jeanși cu model-zebră, tăiați la nivelul cizmelor, și un pulover negru *en coeur* cu o gaură în partea din spate, care scotea la iveală musculatura feroce a spinării. Întreg compleul era garnisit cu o pălărie largă de pai și cu o idee (foarte discretă, recunosc) de dermatograf la ochi.

— BĂIEȚICĂ, MODA NU ARE DREPT SCOP PREZENTAREA PREFERINTELOR TALE ÎN MATERIE DE SEX. NU-NU, NU TE REPRESENTĂ PE TINE! VREI SĂ-ȚI ARĂȚI PUȚIN PIELEA? GROZAV! VREI SĂ-ȚI ARĂȚI FRUMOASELE CURBE TINERE? ASTA CHIAR CĂ E GROZAV. NU PORȚI HAINE CA SĂ SPUI LUMII ÎNTREGI CE POZIȚIE PREFERI ÎN PAT, AMICE. ACUM AI PRICEPUT?

— Dar, Nigel!

James își făurise cu grijă o expresie de om înfrint, ca să ascundă cit era de fapt de încântat să se afle în centrul atenției lui Nigel.

— NU MĂ LUA PE MINE CU „NIGEL”. DU-TE ȘI VORBEȘTE CU JEFFY, SPUNE-I CĂ TE-AM TRIMIS EU. SPUNE-I SĂ-ȚI DEA TRICOUL CEL NOU CALVIN PE CARE L-AM CERUT PENTRU ȘEDINȚELE FOTO DIN MIAMI. E UNUL DIN CELE PE CARE O SĂ LE POARTE FOTOMODELUL ACELA NEGRU SUPERB – DOAMNE, TIPUL E DELICIOS, MILKSHAKE DE CIOCOLATĂ, CE MAI HAI, ȘTERGE-O. DAR VEZI SĂ TE ÎNTORCI IMEDIAT CA SĂ VĂD CUM ARĂȚI!

James a roit-o ca un iepuraș abia hrănit, iar Nigel s-a întors spre noi.

— AȚI FĂCUT DEJA COMANDA DE HAINE PENTRU EA? a întrebat el, fără a se adresa cuiva anume.

— Nu, ea nu vrea să aleagă decît după ce are toate cataloagele de prezentare ale colecțiilor, a răspuns Emily cu un aer plictisit. A zis că face asta după ce se întoarce.

— EI BINE, AVEȚI GRIJĂ SĂ ÎMI SPUNEȚI DIN TIMP, CA SĂ NU AM ALTCEVA ÎN PROGRAM!

Și a plecat în direcția Dulapului, probabil ca să tragă cu ochiul la James, care se schimba.

Trecusem deja printr-o rundă de comandat haine pentru Miranda și nu fusese deloc plăcut. Cînd se ducea la vreo paradă, trecea de la un podium de prezentare la altul, cu carnețelul de notițe în mînă, pregătindu-se astfel să revină în Statele Unite spre a spune societății newyorkeze ce va dori ea să poarte – iar păturii de mijloc americane ce i-ar plăcea să poarte – în singurul mod care conta cu adevărat. Și nici prin mînte nu-mi trecea că Miranda acordă o atenție sporită articolelor de îmbrăcăminte care se perindau pe podiumuri pentru că așa vedea prima ce avea să poarte ea însăși în următoarele luni.

După vreo două săptămîni de la revenirea la birou, Miranda îi dădea lui Emily o listă de creatori de modă ale căror cataloage de prezentare dorea să le vadă. Pe cînd preopinienții obișnuiți se grăbeau să își alcătuiască cataloagele pentru ea – adesea fotografiile făcute pe podiumurile de prezentare nici nu erau date încă la dezvoltat, cu atît mai puțin prelucrate și prinse în catalog, înainte ca ea să le ceară –, toți cei de la *Runway* erau avertizați că respectivele cataloage vor începe să sosească. Nigel trebuia să fie pregătît, firește, ca să o ajute să le frunzărească și să îi aleagă propriile articole vestimentare. Un redactor de la accesorii trebuia să-i stea la îndemînă ca să aleagă poșete și pantofi și, poate, și un redactor

de modă, ca să se asigure că toată lumea era într-un gând – mai cu seamă dacă alegerea includea și ceva foarte valoros, de exemplu o haină de blană sau o rochie de seară. După ce diversele case de modă aduceau, în sfârșit, toate articolele de îmbrăcăminte solicitate de ea, croitorul personal al Mirandei avea să vină la *Runway* pentru câteva zile ca să facă ajustările necesare. Jeffy avea să golească Dulapul complet și nimeni nu putea face nimic câtă vreme Miranda și croitorul ei stăteau acolo ore în șir. La prima rundă de probe am trecut la un moment dat pe lângă Dulap și l-am auzit pe Nigel urlând:

— MIRANDA! PRIESTLY! SCOATE ÎN CLIPA ASTA ZDREANȚA AIA NENOROCITĂ DE PETINE! ROCHIA ASTA TE FACE SĂ ARĂȚI CA O STRICATĂ! CA O TÎRFĂ DE RÎND!

Rămăsesem acolo, cu urechea lipită de ușă – și îmi riscam, la propriu, viața dacă s-ar fi întâmplat să se dea brusc de perete – și mă așteptam ca ea să îl facă, în stilu-i caracteristic, cu ou și cu oțet, dar nu am auzit decît un murmur aprobator și foșnetul ușor al materialului în timp ce ea își scotea rochia.

Acum, că eram angajată de suficient timp, se pare că onoarea de a comanda hainele Mirandei avea să cadă în sarcina mea. De patru ori pe an, cu precizie de ceasornic, ea frunzărea albumele cu fotografii de parcă erau cataloagele ei personale și își alegea costume Alexander McQueen și pantaloni Balenciaga ca pe niște tricouri de doi bani de la L.L. Bean. Un bilețel galben lipit pe perechea asta de pantaloni Fendi mulați pe corp, un altul drept peste fusta unui deus-pièces Chanel, un al treilea cu un „NU” mare cît casa lipit peste bluza aferentă de mătase. Dat pagină, lipit bilețel, dat pagină, lipit bilețel și tot așa, pînă își

alegea garderoba pentru un sezon întreg direct de pe podiumurile de prezentare, haine care foarte probabil încă nici nu fuseseră date în producție.

Mă uitasem cum Emily trimitea prin fax pozele cu articolele de îmbrăcăminte alese de Miranda diversilor creatori de modă, fără să specifice în nici un fel mărimea sau culorile, dat fiind că orice individ care valora măcar cît propria-i pereche de pantofi Manolo știa cu exactitate ce îi plăcea Mirandei Priestly. Firește, nu era suficient să fie în stare să le croiască pe dimensiunile exacte ale Mirandei – cînd hainele ajungeau la magazin, ele trebuiau recroite și împăturite în așa fel încît să pară făcute la comandă. Abia după ce întreaga ei garderobă era comandată, transportată, cu ajustările executate și livrată cu limuzina cu șofer direct în dulapul ei de acasă, abia atunci Miranda renunța la hainele din sezonul precedent și mormane întregi de haine Yves și Celine și Helmut Lang își croiau drum – îndesate în pungi de gunoi – înapoi la birou. Majoritatea nu aveau o vechime mai mare de patru sau șase luni, erau chestii purtate o dată, cel mult de două ori, altele deloc. Toate erau atît de incredibil de șic și de stilate, încît nici nu apăruseră încă prin magazine, dar, odată etichetate ca aparținînd sezonului trecut, era la fel de improbabil să apară pe undeva, pe corpul Mirandei, ca o pereche de pantaloni și fonați din noua linie Massimo de la Target.

Din cînd în cînd găseam cîte o bluză fără mineci sau cîte o jachetă mai mare care mă încăpeau, dar faptul că tot ceea ce purta Miranda avea mărimea zero constituia o oarecare problemă. De cele mai multe ori distribuiam hainele oricui știam că are fice preadolescente, singurele care aveau vreo șansă să încapă în toate catrafusele

alea. Îmi închipuiam fetele cu trupuri de băiețandri plimbându-se de colo-colo în fustițe Prada și în rochițe Dolce e Gabbana cu breteluțe-spaghetti. Dacă găseam ceva cu adevărat senzațional și extrem de scump, îl scoteam din pungă de gunoi și îl doseam sub birou până când îl puteam strecura acasă. Cîteva butonașe pe calculator la eBay sau o mică vizită la o consignație de pe Madison Avenue și brusc salariul nu mi se mai părea atît de deprimant. Nu furam, gîndeam eu, utilizam pur și simplu ceva care îmi stătea la dispoziție.

Miranda a sunat încă de șase ori între orele șase și nouă seara – între miezul nopții și trei dimineața, ora ei – ca să îi facem legătura cu diverse persoane aflate deja la Paris. Am făcut legătură după legătură, fără vreun alt eveniment deosebit, pînă cînd m-am dus să îmi adun catrafusele, în încercarea de a o șterge înainte ca telefonul să se pună din nou pe sunat. Abia cînd intram, epuizată, în haină privirea mi-a căzut pe bilețelul lipit de monitorul calculatorului ca să nu uit, ceea ce însă se întîmplase: SUNĂ-L PE A, 3:30 P.M. ASTĂZI. Am simțit un început de amețeală, lentilele de contact au devenit aspre ca pergamentul și îmi zgîriau ochii, iar capul a prins să-mi pulseze. Nu de o durere ascuțită, doar de genul acela de durere nebulosă și persistentă căreia nu îi poți găsi cauza, dar care știi că o să devină tot mai intensă, tot mai intensă, pînă cînd fie reușești să leșini, fie îți explodează căpățîna. În nebunia atîtor telefoane de peste ocean, care produsese răta nelinește și atîta panică, uitasem să petrec treizeci de secunde dintr-o zi întreagă sunîndu-l pe Alex la ora la care mă rugase să-l sun. Uitasem pur și simplu să fac ceva atît de simplu pentru cineva care nu părea să aibă niciodată nevoie de nimic din partea mea.

M-am așezat în biroul de-acum întunecat și tăcut și am ridicat receptorul încă umed din pricina mîinilor mele asudate din timpul ultimului apel primit de la Miranda cu numai cîteva minute în urmă. Telefonul lui de acasă a sunat pînă cînd a intrat robotul, dar a răspuns imediat cînd l-am sunat pe celular.

— Bună, a zis el, știind că eu eram, pentru că numărul meu i se afișase pe ecran. Cum a fost ziua de azi?

— Nu contează, ca de obicei. Alex, îmi pare atît de rău că nu te-am sunat la trei și jumătate. Nici nu vreau să-ți mai povestesc, dar aici a fost o nebulie, ea a sunat fără-nctare și...

— Ei, lasă asta. Nici o problemă. Uite ce e, acum pentru mine nu e un moment potrivit. Pot să te sun eu mîine?

Vocea îi suna oarecum distrat, ca de departe, ca a unuia care sună de la un telefon public aflat pe plaja unui sătuc în partea cealaltă a lumii.

— Aă, da, sigur. Dar totul e OK? Nu vrei să-mi spui repede ce voiai să discuți cu mine? Am fost îngrijorată, am crezut că e ceva în neregulă.

A tăcut o clipă, după care a spus:

— Mda, ei bine, nu mi se pare că ai fost chiar așa de îngrijorată. O dată te rog și eu să mă suni la o anumită oră, atunci cînd e convenabil pentru mine – ca să nu mai vorbim de faptul că șefa ta nici măcar nu e în țară la ora asta – și tu nu reușești să o faci decît șase ore mai tîrziu. Asta nu prea e semn de mare îngrijorare din partea ta, înțelegi ce vreau să spun?

Spusese toate astea fără sarcasm, fără deza-probare, doar ca pe o simplă relatare a faptelor.

Am tot răsucit pe mină firul telefonului pînă cînd mi-a tăiat cu totul circulația, pumnul mi s-a

umflat și degetele mi s-au albit; după care am simțit în gură gust metallic de sînge și mi-am dat seama că îmi mușcam buza pe dinăuntru.

— Alex, nu am uitat să sun, am mințit eu cu toată gura, în încercarea de a mă elibera de acuzația lui neacuzatoare. Atîta doar că nu am avut pur și simplu o singură clipă liberă și, pentru că spusesei că e vorba de ceva serios, n-am vrut să te sun numai ca să închid la loc imediat. Cred că ea m-a sunat de două duzini de ori numai după-amiază, și fiecare apel era legat de o situație de extremă urgență. Emily a plecat la cinci și m-a lăsat singură cu telefonul, iar Miranda n-a încetat o clipă. A sunat întruna și de fiecare dată cînd voiam să te sun, ea era pe cealaltă linie. Ăă, mă înțelegi?

Lista justificărilor enumerate cu iuțeala fulgerului îmi suna chiar și mie jalnic, dar nu mă puteam opri. El știa foarte bine că uitasem și o știam și eu. Nu pentru că nu îmi păsa de el sau pentru că nu eram îngrijorată, ci pentru că tot ce nu era legat de Miranda înceta, în chip bizar, să aibă vreo relevanță din clipa în care intram în birou. Într-un anume fel, nu înțelegeam și nu puteam să-mi explic — și cu atît mai puțin puteam cere cuiva din afară să înțeleagă — cum se făcea că întreaga lume se topea și devenea inexistentă și că tot ceea ce rămînea atunci cînd toate celelalte dispăreau era *Runway*. Și era cu atît mai greu de explicat fenomenul atunci cînd mă gîndeam că *Runway* era, de fapt, ceea ce detestam cel mai tare pe lumea asta. Și totuși, era singura care conta.

— Uite ce e, trebuie să mă duc înapoi la Joey. Are doi prieteni în vizită și probabil că au dat deja casa peste cap.

— Joey? Asta înseamnă că ești în Larchmont? Știam că nu te duci de obicei să stai cu el miercuri. Toate sînt OK?

Speram să conduc discuția cît mai departe de faptul că fusesem prea prinsă de muncă vreme de șase ore la rînd, iar asta mi se părea cea mai bună metodă. Poate avea să-mi spună că mama lui rămăsese mai mult la serviciu, sau că trebuise să meargă la o ședință cu părinții și dacă la care apelau de obicei nu putuse veni. El nu se plîngea niciodată, firește — nu era stilul lui —, dar cel puțin așa mi-ar fi spus ce se petrece.

— Da, da, totul e în regulă. Mama a avut astă-seară o urgență cu un client. Andy, zău nu pot să stau de vorbă acum. Te sunasem doar ca să-ți dau niște vești bune. Dar nu m-ai sunat, a zis el pe un ton plat.

Am apucat din nou firul telefonului — care începuse să se desfacă ușurel — și l-am înfășurat atît de strîns în jurul degetelor arătător și mijlociu, încît au început să pulseze.

— Îmi pare rău, am îngăimat, pentru că știam că are dreptate, dădusem dovadă de lipsă de sensibilitate, dar eram prea epuizată ca să mă mai apăr, așa că am continuat: Alex, te rog. Te rog, nu mă pedepsi cu tăcerea dacă ai vești bune. Știi tu cît a trecut de cînd m-a sunat pe mine cineva ca să-mi dea o veste bună? Te rog. Spune-mi măcar atît.

Știam că avea să reacționeze pozitiv la apelul meu la rațiune și așa a și fost.

— Nu e mare lucru. Am luat inițiativa și am făcut toate aranjamentele ca să mergem împreună la prima noastră reuniune de la terminarea facultății.

— Zău? Adevărat? Mergem?

Adusesem vorba de câteva ori de așa ceva într-un stil care, speram eu, fusese relaxat și calm, dar, într-o manieră total nespecifică lui Alex, el se eschivase de la ideea de a merge acolo împreună. Era încă prematur să planificăm așa ceva, dar hotelurile și restaurantele din Providence erau de regulă rezervate cu luni înainte. Lăsașem baltă toate discuțiile pe tema asta, gândind că o să ne descurmăm noi într-un fel, că o să găsim noi un loc să stăm. Dar el reușise cumva să-și dea seama cât doream să merg cu el și făcuse toate aranjamentele.

— Da, totul e rezolvat. Avem o mașină de închiriat – de fapt, e un Jeep – și am rezervat o cameră la hotel Baltimore.

— La Baltimore? Tu vorbești serios? Ai găsit o cameră acolo? Extraordinar.

— Păi da, tu ai spus mereu că ai vrea să stai acolo, așa că m-am gândit că ar trebui să încerc. Am rezervat chiar și o masă la restaurant pentru o gustare de duminică la Al Forno pentru zece oameni, ca să adunăm toată gașca și să ne vedem toți într-un singur loc.

— Nu se poate. Ai făcut tu deja toate astea?

— Sigur că da. Mi-am închipuit că o să-ți ieși din minți de fericire. De aceea așteptam cu nerăbdare să-ți spun toate astea. Dar se pare că ai fost prea ocupată ca să mă sune.

— Alex, sînt nebună de încintare. Nici nu găsesc cuvinte să îți spun ce fericită sînt și nu-mi vine să cred că ai rezolvat totul singur. Îmi pare foarte rău că nu te-am sunat, dar abia aștept să vină luna octombrie. O să ne distrăm colosal, multumită ție.

Am mai vorbit câteva minute. Când am închis, în sfîrșit, telefonul, el nu mai părea supărat, dar eu abia mă mai puteam mișca. Efortul de a-l

reciștiga, de a găsi cuvintele potrivite nu numai ca să-l conving că nu îl scăpasem din vedere, dar și ca să-l asigur că eram suficient de recunoscătoare și entuziasmată îmi secătuisese ultimele resurse de energie. Nu-mi amintesc cum m-am urcat în mașină, nu-mi amintesc drumul spre casă și dacă i-am dat bună ziua sau nu lui John Fisher-Galliano în holul clădirii. În afara unei profunde extenuări, pînă la os, care îmi provoca o durere aproape vecină cu plăcerea, singurul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am simțit ușurată cînd am văzut că ușa camerei lui Lily era închisă și nu străbătea lumina pe sub ea. M-am gândit să comand ceva de mincare, dar simpla idee de a găsi un meniu și un telefon era prea copleșitoare – încă o cină care nu avea să se materializeze.

În loc de asta, m-am așezat pe betonul ros de vreme al balconului lipsit de mobilier și am tras adînc în piept fumul unei țigări. Cum îmi lipsea energia de a expira fumul, l-am lăsat să mi se strecoare afară din gură și să rămînă suspendat în aerul tăcut din jurul meu. La un moment dat am auzit ușa camerei lui Lily deschizîndu-se și pașii ei pe hol, dar am stins rapid lumina și am rămas acolo, în tăcerea întunecată. După cincisprezece ore de vorbit continuu, nu mai puteam să deschid gura.

— Angajează-o, decretase Miranda după ce se văzuse cu Annabelle, cea de-a douăsprezecea fată pe care o interviuasem și una din singurele două care hotărâsem că meritau să o vadă măcar pe Miranda.

Annebellă era vorbitoare nativă de franceză (de fapt, vorbea atât de puțin engleza, încât gemenele trebuiseră să îmi traducă ce spune), absolvisse Sorbonna și era posesoarea unui corp înalt, ferm și a unui superb păr castaniu. Avea stil. Nu pregeta să poarte pantofi cu toc cui la serviciu și nu păreau să o deranjeze manierele abrupte ale Mirandei. De fapt, ea însăși era rece și cam abruptă și nu privea niciodată pe cineva în ochi. Părea blazată, ușor dezinteresată și plină încredere în sine. Am fost încântată când Miranda a spus că o vrea, atât pentru că asta mă scutea de alte câteva săptămâni de interviuri cu candidate la postul de bonă, dar și pentru că însemna că încep să mă prind, cit de cit, cum merg treburile.

Nu prea eram sigură cum și care anume treburi merg, dar ele mergeau pe cit se putea spera de bine în situația dată. Făcusem comanda de haine cu foarte puține greșeli notabile. Ea nu fusese încântată când, arătându-i tot ce comandase de la Givenchy, pronunțasem întimplător numele așa cum s-ar scrie give-EN-chee. După numeroase priviri ținute asupra mea și câteva

comentarii răutăcioase, am fost informată care este pronunția corectă și totul a mers binișor, pînă cînd a trebuit să i se spună că rochiile comandate de la Roberto Cavalli nu fuseseră croite încă și că nu aveau să fie gata decît peste trei săptămîni. Dar îi suportasem istericalele cu bine, reușisem să coordonez ședințele de probă din Dulap cu croitorul ei și transportasem cu bine aproape totul în dressingul ei de acasă, care avea dimensiunile unei garsoniere respectabile.

Planurile pentru petrecere continuaseră în absența Mirandei și redemaraseră în trombă după ce s-a întors, dar se observa surprinzător de puțină panică – părea că totul ar fi în ordine și că vinerea următoare avea să treacă fără nici un neajuns. Chanel îi livrase, pe cînd Miranda era încă în Europa, o rochie roșie unicat lungă pînă în pămînt, cu mărgeluțe brodate pe ea, pe care eu o trimiseseam imediat la curățătorie ca să fie verificată de sus pînă jos. Văzusem o rochie neagră asemănătoare în paginile revistei *W* cu o lună în urmă și, cînd i-o arătasem lui Emily, ea dăduse solemn din cap.

— Patruzeci de mii de dolari, spusese ea și o analizase de sus pînă jos, și iar de sus pînă jos. Dăduse apoi dublu clic la calculator pe o pereche de pantaloni negri de pe site-ul *style.com*, pe care îl studia luni de zile în vînătoare de idei pentru călătoria în Europa, unde urma să o însoțească pe Miranda.

— Patruzeci de mii de CE?

— Rochia ei. Cea roșie, de la Chanel. Ar costa patruzeci de mii de dolari dacă ar fi să o cumpere cu amănuntul de la magazin. Firește, Miranda nu plătește prețul întreg, dar nici gratis n-a căpătat-o. Nu că e de-a dreptul o nebunie?

— Patruzeci de mii de DOLARI? am întrebat din nou, nevenindu-mi să cred că ținusem în propriile mâini un obiect de asemenea valoare cu doar câteva ore în urmă.

Nu m-am putut abține să fac un mic calcul mental a ceea ce însemna patruzeci de mii: prețul a doi ani întregi de facultate, avansul pentru o casă nouă, venitul mediu anual al unei familii tipice americane alcătuită din patru persoane. Sau, cel puțin, al naibii de multe poșete Prada. Dar un asemenea preț, pentru o singură rochie? Până în clipa aceea, crezusem că am văzut tot ce era de văzut, dar am avut parte de un nou șoc cind rochia s-a întors de la curățătorie împreună cu un plic, pe care era caligrafiat *Domnișoarei Miranda Priestly*. Înăuntru se afla o factură scrisă de mână pe hîrtie de culoarea piersicii și care zicea așa:

Articol de îmbrăcăminte: *Rochie de seară*.
Designer: *Chanel*. Lungime: *Glezna*. Culoare: *Rosie*. Mărime: *Zero*. Descriere: *Mărgele cusute de mână, fără mîneci, linie curbată a gulerului, fermoar mascat lateral, căptușeală groasă de mătase*. Serviciu executat: *Prim curățat*.
Preț: \$670.

Mai era o adnotare suplimentară dedesubt, din partea patroanei atelierului, femeie care, cu siguranță, plătea chiria atelierului și pe cea a apartamentului personal cu banii primiți de la Elias-Clark de pe urma patimii Mirandei pentru o curățătorie scumpă:

Am lucrat cu mare plăcere la o asemenea rochie superbă și sperăm că o vei purta cu drag la petrecerea de la Muzeul Metropolitan de Artă. Conform instrucțiunilor, vom ridica rochia luni, 24 mai, pentru curățarea de după petrecere.

Te rog să ne anunți dacă îți mai putem fi de folos. Toate cele bune, Colette.

În orice caz, era abia joi și Miranda avea o rochie nou-nouță și proaspăt curățată care se odihnea binișor în dulapul ei, iar Emily găsise exact sandalele Jimmy Choo pe care le ceruse. Hairstylist-ul avea să fie acasă la ea vineri la ora cinci și jumătate, makeup artist-ul – la șase fără un sfert, iar Uri fusese anunțat să ajungă acolo exact la șase și un sfert, ca să îi ducă pe Miranda și pe domnul Tomlinson la muzeu.

Miranda terminase deja pe ziua de azi și plecase să asiste la ora de gimnastică a lui Cassidy, iar eu speram să o șterg mai devreme ca să îi fac o surpriză lui Lily. Tocmai dăduse ultimul examen din anul ăsta și voiam să o duc la un restaurant, să serbăm evenimentul.

— Em, crezi că aș putea să plec azi înainte de șase și jumătate? Miranda a zis că nu are nevoie de Carte azi, că și așa nu e nimic nou, am adăugat eu repede, iritată de ideea că eram obligată să cer permisiunea unei colege egale cu mine să plec acasă după numai douăsprezece ore de muncă, în loc de paisprezece, ca de obicei.

— Aă, sigur. Mda, în fine. Eu plec acum.

S-a uitat pe ecranul calculatorului și a văzut că era trecut puțin de ora cinci:

— Mai stai și tu vreo două ore, pe urmă poți să pleci. Ea stă cu gemenele astăzi-seară, deci nu cred că o să te sune prea des.

Avea întâlnire cu tipul pe care îl cunoscuse la Los Angeles de Anul Nou. Respectivul ajunsese, în sfîrșit, în New York și, minunea minunilor, chiar o sunase. Urmau să meargă la Craftbar să bea ceva, după care, dacă tipul se purta frumos, avea de gînd să îi facă cîinste cu o masă la Nobu.

Făcuse rezervarea cu cinci săptămîni în urmă, imediat după ce el îi trimisese un e-mail în care-i spunea că s-ar putea să treacă prin New York, dar chiar și așa Emily tot trebuise să se folosească de numele Mirandei Priestly ca să obțină rezervare pentru ora respectivă.

— Dar ce te faci dacă apari acolo și or să vadă că nu ești Miranda Priestly? am întrebat eu așa, ca proasta.

Ca de obicei, am primit combinația ei specială dat-ochii-pest-cap-suspîn-adînc:

— O să le spun, pur și simplu, că Miranda a trebuit să plece pe neașteptate din oraș, le arăt o carte de vizită de-a mea de la birou și le spun că ea îi roagă să îmi cedeze mie rezervarea ei. Mare brînză.

Miranda m-a mai sunat o singură dată după ce Emily a plecat din birou — ca să-mi spună că nu vine la birou decît a doua zi pe la prînz, dar că ar dori un exemplar din „ziarul” în care citise articolul acela despre restaurant. Am avut prezența de spirit să o întreb dacă își amintește numele restaurantului sau al ziarului pe care îl citise, dar asta a enervat-o la culme.

— Ahn-dre-ah, am întîrziat deja la ora de gimnastică. Nu mă bate la cap. Era un restaurant asiatic și era în ziarul de azi. Asta e tot.

Și cu asta a închis telefonul Motorola V60. Am sperat, cum speram întotdeauna cînd mă întrerupea în mijloc de propoziție, că într-o bună zi telefonul acela avea să se închidă peste degetele ei perfect manichiurate și că pe chestia asta, cu aceeași ocazie, îi va va ferfeniți de tot și unghiile acelea impecabile date cu lac roșu. Încă nu avusesem noroc.

Mi-am notat repede să caut restaurantul acela dis-de-dimineață — în carnețelul în care notam

puhoiul de cereri în veșnică schimbare ale Mirandei — și m-am năpustit la mașină. Am sunat-o pe Lily de pe celular, iar ea a ridicat receptorul tocmai cînd eram pe punctul de a intra în bloc, așa că i-am făcut cu mîna lui John Fisher-Galliano (care își lăsase părul să crească și mai mult și adăugase cîteva lanțuri la uniformă, ceea ce îl făcea să semene, pe zi ce trece, tot mai mult cu faimosul creator de modă), dar tipul nu s-a mișcat din locul lui.

— Bună, ce mai faci? Eu sînt.

— *Bundăăăăăăă*, a cîntat ea, mai fericită decît o auzisem de săptămîni, poate chiar de luni întregi. Am terminat. Terminat! Nu tu sesiune de primăvară, nu tu nimic, afară de o propunere pentru tema lucrării de masterat, dar pe care o pot schimba de zece ori chiar și după ce le-o comunic. Așa că nu mai am nimic de făcut pînă la mijlocul lui iulie. Îți vine să crezi așa ceva?

Era în extaz.

— Știi, îmi pare atît de bine pentru tine! Ai chef de o cină festivă? Oriunde vrei tu, *Runway* face cîinste.

— Zău? Oriunde?

— Oriunde. Sînt jos, în hol, și am mașina de serviciu cu mine. Hai, o să mergem la un restaurant pe cîinste.

A țîpat de bucurie.

— Ura! Crăpam de nerăbdare să-ți povestesc despre Băiatul Freudian. O frumusețe! Stai așa. Îmi trag niște jeans și pe mine și cobor imediat.

Și-a făcut apariția cinci minute mai tîrziu, mai șic și mai fericită decît o văzusem de foarte multă vreme. Purta niște jeansi strîmți, prespălați, pînă la genunchi, care-i scoteau în evidență forma șoldurilor, la care potrivise o ie albă, cu model floral. O pereche de șlapi, pe care n-o văzusem

niciodată pînă atunci – din piele maro, cu breteleuțe și mărgele turcoaz – îi completau toaleta. Se și machiasse, iar buclele ei păreau să fi avut contact cu un uscător de păr la un moment dat în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore.

— Arăți superb, i-am zis eu cînd s-a suit lingă mine, pe bancheta din spate a mașinii. Care-i secretul?

— Băiatul Freudian, firește. E uluitor. Cred că m-am îndrăgostit. S-a plasat decamdată solid la un punctaj de nouă din zece. Îți vine să crezi așa ceva?

— Mai întîii, hai să hotărîm unde mergem. N-am făcut nici o rezervare, dar pot să sun și să folosesc numele Mirandei. Oriunde vrei tu.

Ea își dădea pe buze cu ruj Kiehl și se uita în oglinda retrovizoare a șoferului.

— Oriunde? a întrebat cu un aer absent.

— Oriunde. Poate la Chicama, să bem un mojito? am sugerat eu, știind că, pentru a o convinge pe Lily să aleagă un anume restaurant, trebuia să fac reclamă la băuturi, nu la mîncare. Sau acele senzaționale pahare de Cosmo, de la Meet? Sau la Hotelul Hudson – poate stăm la o masă pe terasă? Dar dacă vrei un vin, mi-ar plăcea să încerc...

— Andy, putem să mergem la Benihana? Mi-am dorit-o dintotdeauna.

Avea un aer șmecheresc.

— Benihana? Vrei să mergem la *Benihana*? Adică la restaurantul acela unde te așază laolaltă cu turiști care au după ei o droaie de copii care se smiorcăie și unde bucătarii asiatici șomeri îți gătesc mîncarea drept pe masa ta? La *acel* Benihana te referi?

A dat cu atîta entuziasm din cap, că nu mi-a mai rămas de făcut decît să sun ca să aflu adresa.

— Nu, nu, o am eu chiar aici. Pe 56th Street, între Fifth Avenue și Sixth Avenue, în partea de nord, i-a spus ea șoferului.

Prietena mea, ciudat de surescitată, nu a părut să bage de seamă că mă zgîiam la ea. Dimpotrivă, a cîrîpit fericită despre Băiatul Freudian, poreclă foarte nimerită, dat fiind că era doctorand în ultimul an la psihologie. Se cunoscuseră în biblioteca studențească din subsolul Universității. Am primit o enumerare completă a tuturor calităților lui: douăzeci și nouă de ani („Mai matur decît mine, dar nu prea bătrîn”), de fel din Montreal („un accent franțuzesc atît de drăgălaș, dar, cum să spun eu, total americanizat”), păr lunguț („dar nu lung ca al ălor cu coadă de cal”) și nebarbierit exact cît trebuie („Seamănă cu Antonio Banderas cînd nu se bărbiereste timp de trei zile”).

Bucătarii-actori-samurai și-au făcut treaba, au tăiat, mărunțit și aruncat bucăți de carne pe peste tot, timp în care Lily a ris și a bătut din palme ca o fetiță dusă pentru prima oară la circ. Deși părea imposibil de crezut că lui Lily îi plăcea vreun tip, aceasta era, totuși, singura explicație pentru starea de extaz în care se afla în prezent. Încă mai puțin demnă de crezare era pretenția ei că încă nu se culcase cu el. („Două săptămîni și jumătate de întîlniri la școală și nimic! Nu ești mîndră de mine?”) Cînd am întrebat-o de ce nu l-am văzut deloc prin apartament, a zîmbit cu mîndrie și mi-a zis:

— Nu a fost încă invitat în apartament. O luăm ușurel.

Stăteam exact la ieșirea din restaurant în vreme ce ea mă încînta cu poveștile pe care i le spusese el, cînd, ca din senin, Christian Collinsworth a apărut drept în fața mea.

— Andrea. Încântătoarea Andrea. Trebuie să mărturisesc că sint cam surprins să constat că ești o admiratoare a restaurantului Benihana... Ce ar zice Miranda? m-a tachinat el și și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Păi, ăă... eu...

Bilbiiala a devenit imediat totală și deplină. Nu era loc de cuvinte cînd gîndurile mi se izbeau unul de altul în cap și ricoșau dintr-o ureche în cealaltă. *Iau masa la Benihana. Christian știe! Miranda la Benihana! Arată adorabil în jacheta asta de piele! O să simtă mirosul de Benihana pe mine! Nu-l săruta pe obraz! Sărută-l pe obraz!*

— Păi, nu e asta, e ăă, doar că...

— Tocmai ne sfătuiam unde să mergem de aici, a declarat Lily veselă și i-a întins mîna lui Christian, care, abia atunci am observat, era singur. Probabil că ne-am încins prea tare la discuții și nu ne-am dat seama că ne-am oprit chiar în mijlocul străzii! Ha! Ha! Ce zici de chestia asta, Andy? Mă cheamă Lily, i s-a adresat ea lui Christian, care i-a strîns mîna, după care și-a dat o buclă din ochi, întocmai cum făcuse de atîtea ori la petrecere.

Am avut din nou senzația ciudată că aș fi în stare să rămîn ore întregi, chiar zile întregi în stare de transă, privind cum își dă la o parte bucla aceea unică, adorabilă de pe chipul perfect.

În timp ce mă holbam la Lily și la el am devenit vag conștientă de faptul că ar trebui să spun și eu ceva, dar ei păreau să se descurce foarte bine.

— Lily, i-a răsucit Christian numele în jurul limbii. *Lily*. Grozav nume. Aproape la fel de grozav ca *Andrea*.

Am avut prezența de spirit ca măcar să mă uit la ei și am observat că Lily strălucea. Se gîndea că tipul ăsta era nu doar mai vîrstnic și

sexy, dar și fermecător. Aproape că îi puteam citi gîndurile cu ochiul liber: se întreba dacă mă interesează persoana lui, dacă, din cauza lui Alex, ar putea fi ceva între noi și dacă da, cum ar putea ea să grăbească lucrurile. Îl adora pe Alex, pentru că, zău așa, cum putea cineva să nu îl adore, dar nu putea înțelege cum puteau doi oameni atît de tineri să fie de atît de mult timp împreună — sau, cel puțin, asta pretindea ea că nu înțelege, deși eu știam că, de fapt, monogamia noastră o uluia pe ea cel mai mult. Dacă exista cea mai mică șansă să se infiripe o idilă între Christian și mine, Lily avea în mod sigur să ațîțe focul.

— Lily, încîntat de cunoștință. Mă cheamă Christian, sint prieten cu Andrea. Vă opriți mereu în fața restaurantului Benihana ca să stați de vorbă?

Zimbetul lui mi-a provocat o senzație de gol în stomac.

Lily și-a dat la o parte propria buclă din ochi cu dosul mîinii și a zis:

— Bineînțeles că nu, Christian! Tocmai am luat cîna la Town și încercam să găsesc un loc potrivit să bem ceva. Ai vreo sugestie?

La Town! Era unul dintre cele mai scumpe și mai în vogă restaurante din oraș. Pînă și Miranda avea obiceiul să meargă acolo. Jessica și logodnicul ei mergeau acolo. Emily vorbea obsesiv despre cît și-ar dori să meargă și ea acolo. Dar Lily?

— Ciudat, a zis Christian, care a părut a crede povestea. Tocmai vin de acolo, am luat masa cu agentul meu. Ciudat că nu v-am văzut...

— Eram în fundul localului, cam pe după bar, am intervenit eu repede și mi-am recîștigat cît de cît stăpînirea de sine.

Din fericire, fusesem atentă atunci cînd Emily mă făcuse să privesc o fotografie micuță a localului, găsită pe site-ul citysearch.com, cînd voise să decidă dacă era un restaurant bun pentru o întîlnire.

— Aha.

A dat din cap și părea ușor distrat și mai drăguț ca oricînd.

— Deci, erați în căutarea unui local unde să beți ceva?

Am simțit nevoia copleșitoare să fac un duș ca să-mi clătesc duhoarea specifică de Benihana din păr și din haine, dar Lily nu avea nicidecum de gînd să mă lase în pace. M-am întreat în treacăt dacă lui Christian i se părea la fel de evident ca și mie că Lily încerca să ne facă lipeala, dar el era sexy și ea hotărîtă, așa că mi-am ținut gura.

— Mda, tocmai ne sfătuiau unde să mergem. Ai vreo sugestie? Ne-ar face plăcere dacă ai veni cu noi, a declarat Lily și i s-a agățat jucăușă de braț. Ce local care îți place ție e prin apropiere?

— Hm, centrul orașului nu e tocmai local cel mai faimos la capitolul baruri, dar am o întîlnire cu agentul meu la Au Bar, dacă vreți, veniți și voi acolo. Agentul a dat o fugă pînă la birou să aducă niște acte, dar trebuie să vină cît de curînd. Andy, poate ți-ar plăcea să faci cunoștință cu el, nu se știe niciodată cînd ai nevoie de un agent. Ce ziceți, mergem la Au Bar?

Lily se uita la mine cu o privire încurajatoare, care parcă țipa: *E superb, Andy! Superb! N-oi fi știînd eu cine naiba e, dar el vrea să te dezmeticești și să declari că îți place la nebunie la Au Bar!*

— Îmi place la nebunie la Au Bar, am zis eu pe un ton relativ convingător, deși nu fusesem niciodată acolo. Cred că e perfect.

Lily a zîmbit și Christian a zîmbit și am pornit-o tustrei spre Au Bar. Christian Collinsworth și cu mine mergeam să bem un pahar împreună. Însemna asta o întîlnire? *Bineînțeles că nu, nu fi ridicolă*, m-am admonestat eu. *Alex, Alex, Alex*, mi-am fredonat în gînd, hotărîtă să nu uit că am un prieten foarte iubitor și decepționată de faptul că trebuia să mă oblig să nu uit că am un prieten foarte iubitor.

Deși era o joi seara oarecare, agenții de securitate, din cei selectați pentru crema societății, erau la post și, deși nu ne-au făcut nici un fel de probleme vreunuia dintre noi, nici rabat nu ne-au făcut: douăzeci de parai numai ca să intrăm pe ușă.

Dar n-am apucat să-mi plătesc partea, pentru că Christian a extras cu îndeminare trei hîrtii de douăzeci dintr-un morman uriaș de bancnote pe care le scosese din buzunar și i le-a înmînat portarului fără un cuvînt.

Am încercat să protestez, dar Christian mi-a pus două degete pe buze.

— Draga mea Andy, nu-ți frămînta căpșorul cu asemenea chestii.

Și, înainte să-mi mut gura de sub degetele lui, și-a așezat cealaltă mîină după capul meu și mi-a prins fața în ambele mîini. Undeva, în fundul creierului meu complet zăpăcit, s-au aprins niște beculuțe și mi-am dat seama că o să mă sărute. Am știut-o, am simțit-o, dar nu m-am putut mișca din loc. El a luat ezitarea mea de a mă îndepărta drept permisiune și și-a apăsât buzele pe gîtul meu. Rapid, mai mult o mîngiere trecătoare, poate chiar puțin și cu limba, chiar sub falcă, aproape de ureche, dar tot în mod ferm pe gît, după care m-a luat de mîină și m-a tras înăuntru.

— Christian, așteaptă! Trebuie, ăă, să-ți spun ceva, am început eu, dar fără să știu prea bine dacă un sărut aiurea, nu pe buze, cu contact minim al limbii chiar merită o explicație extinsă despre prietenul meu și despre dorința mea de a nu trimite semnale greșite.

Christian, se pare, nu credea că merită, pentru că m-a condus la o canapea dintr-un colț întunecat și mi-a comandat să stau jos. Ceea ce am și făcut.

— Mă duc să aduc ceva de băut, OK? Și nu-ți mai face atâtea griji. Nu mușc.

A ris, iar eu am simțit că roșesc.

— Iar dacă mușc, îți promit că o să-ți facă plăcere.

După care s-a răsucit în loc și a pornit-o spre bar.

Ca nu cumva să leșin sau să-mi zboare gândul la ceea ce se petrecuse, am scanat vizual bezna de cavernă a localului în căutarea lui Lily. Nu intrasem decît de trei minute și ea era deja adîncită într-o conversație cu un tip negru înalt, asculta cu mare atenție fiecare cuvîntel de-al lui și își dădea capul pe spate plină de încîntare. I-am făcut cu mina printre grupurile compacte de băutori internaționali. De unde știau oare cu toții că aici trebuie să vii dacă n-ai pașaport american? Am trecut printr-un grup format din cîțiva bărbați de treizeci și ceva de ani care tipau într-o limbă care-mi suna a japoneză, printre două femei care dădeau din miini și vorbeau cu pasiune ceva în arabă și de un cuplu de tineri care păreau extrem de nefericiți, se uitau unul la altul și șopteau furioși într-o limbă care semăna a spaniolă, dar care putea fi la fel de bine și portugheză. Tipul lui Lily își petrecuse deja mina pe după talia ei și părea extrem de încîntat. Nu

era momentul potrivit pentru amabilități, am decis eu. Christian Collinsworth tocmai îmi masase gîtul cu buzele. L-am ignorat total pe tip, am pus mina pe brațul ei drept și am tîrît-o spre canapea.

— Andy! Încetează! a șuierat ea și și-a smuls brațul din strînsoarea mea, fără a uita însă să îi zîmbească tipului. Ești nepoliticoasă. Aș vrea să te prezint prietenului meu. William, ea e Andrea, cea mai bună prietenă a mea, care nu se poartă în felul ăsta de obicei. Andy, ți-l prezint pe William.

Acela a zîmbit binevoitor în vreme ce ne strîngeam mîinile.

— Atunci, aș putea să te întreb de ce vrei să-ți furi prietena de lingă mine, Ahn-dre-ah? m-a întrebat William cu o voce joasă care aproape că a repercutat în spațiul subteran.

Poate într-un alt loc sau într-un alt moment sau cu altcineva aș fi observat zîmbetul lui cald, sau felul cavaleresc în care se ridicase imediat ce mă apropiasem și îmi cedase scaunul, dar singurul lucru la care m-am putut gîndi a fost accentul lui britanic. Nu conta că era vorba de un masiv bărbat de culoare, care nu semăna nici pe departe cu Miranda la înfățișare sau la orice altceva. Simplul fapt că îi auzisem accentul și că îmi rostise numele *exact ca eu* fusese suficient să-mi facă inima să bată mai tare.

— William, îmi pare rău, nu am nimic cu tine personal. Doar că am o mică problemă și aș vrea să stau de vorbă cu Lily. Ți-o aduc imediat înapoi.

Și cu asta, am înhățat-o din nou de braț, cu ceva mai multă fermitate de data asta, și am tras-o deoparte. Destul cu rahatul ăsta: aveam nevoie de prietena mea.

Odată așezate pe canapeaua unde mă pusese Christian, după ce m-am asigurat că el se străduia

încă să capteze atenția barmanului (care era heterosexual, deci era posibil ca amicul Christian să stea acolo toată noaptea), am inspirat adânc.

— Christian m-a sărutat.

— Și care e problema? Sărută prost? A, deci asta era? Nici că se poate reduce punctajul unui bărbat mai rapid decât dacă...

— Lily! Bine, prost, ce contează?

Sprîncelele i s-au ridicat și a deschis gura să vorbească, dar eu am continuat:

— Nu că asta ar fi cine știe ce relevant, dar m-a sărutat pe gît. Problema nu e *cum* a făcut-o, ci chiar faptul că a făcut-o. Cum rămîne cu Alex? Eu nu sînt genul care sărută diverși indivizi, după cum bine știi.

— Chiar că știi bine, a murmurat ea printre dinți, după care a continuat cu glas tare: Andy, te porți ridicol. Îl iubești pe Alex și el te iubește pe tine, dar e absolut OK dacă ai chef să săruți și pe altcineva din cînd în cînd. În fond, ai douăzeci și trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Fii și tu mai tolerantă cu tine însăși!

— Dar nu l-am sărutat eu... el m-a sărutat!

— În primul rînd, stai să clarificăm situația. Îți aduci aminte cînd Monica i-a supt-o lui Bill, și țara toată, și părinții noștri, și Ken Starr s-au grăbit cu toții să numească treaba asta „sex”? Nu a fost vorba de sex. În aceeași ordine de idei, faptul că un tip, care a vrut probabil să te sărute pe obraz, a nimerit din greșeală pe gît nu se cheamă că „te-a sărutat un bărbat”.

— Dar...

— Taci din gură și lasă-mă să termin. Mai important decât ceea ce s-a întîmplat este faptul că tu ai vrut să se întîmple. Recunoaște, Andy. Ai vrut să-l săruți pe Christian, indiferent dacă ăsta e un lucru „rău” sau „greșit” sau „împotriva regulilor”. Și dacă nu recunoști asta, minți.

— Lily, fii serioasă, nu cred că e corect să...

— Te cunosc de nouă ani, Andy. Nu crezi că sînt în stare să-ți citesc pe față că îl adori? Știi că n-ar trebui — asta nu prea e conform principiilor tale, nu-i așa? Dar probabil că tocmai de-asta îl și plăci. Acceptă situația, bucură-te de ea. Dacă Alex e omul potrivit pentru tine, așa va fi întotdeauna. Iar acum va trebui să mă scuzi, pentru că mi-am găsit și eu omul potrivit... pentru moment.

A sărit — la propriu — de pe canapea și s-a strecurat din nou alături de William, care a părut indiscutabil încîntat să o revadă.

M-am simțit stîngeră stînd așa, singură, pe canapeaua aceea de catifea exagerat de mare și m-am uitat de jur-împrejur să îl localizez pe Christian, dar nu mai era la bar. O să mai dureze puțin, am decis eu. Toate se vor lămurii de la sine dacă o să încetez doar să îmi mai fac atîtea griji. Poate că Lily avea dreptate și îmi plăcea de Christian — ce era atît de greșit în asta? E deșept, e senzațional, asta era clar, iar extraordinara încredere în sine cu care preluase comanda era incredibil de sexy. A ieși undeva cu un bărbat care, din întîmplare, era sexy nu însemna că îl înșel pe Alex. Sînt convinsă că existaseră situații în care Alex studiasse sau lucrase sau făcuse cunoștință cu vreo fată atrăgătoare și poate îi trecuseră și lui prin cap diverse idei. Însemna oare asta că îmi fusese necredincios? Firește că nu. Cu o încredere sporită în mine (și cu o dorință deja disperată să îl văd, să îl aud pe Christian și, în general, să-i fiu în preajmă), am pornit-o prin bar în căutarea lui.

L-am găsit sprijinindu-se în mîna dreaptă și stînd de vorbă cu un bărbat mai în vîrstă, de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un costum

foarte elegant. Christian gesticula extrem de agitat, vinturindu-și minile cu un aer între amuzat și iritat la maximum, în vreme ce bărbatul grizonat îl privea respectuos. Eram încă prea departe de ei ca să aud ce discutau, dar trebuie să mă fi uitat cam fix, pentru că ochii bărbatului i-au întâlnit pe ai mei și mi-a zîmbit. Christian s-a dat mai în spate, i-a urmărit direcția privirii și m-a văzut zgîndu-mă la ei.

— Andy dragă, a zis el pe un cu totul alt ton decît cel folosit cu cîteva momente mai devreme.

Am remarcat că făcuse cu mare abilitate tranziția de la seducător la prieten de familie; a continuat:

— Vino încoace să-ți prezint un prieten, Gabriel Brooks, agentul meu, manager și adevărat erou. Gabriel, ea e Andrea Sachs, care lucrează la ora actuală la revista *Runway*.

— Andrea, încîntat de cunoștință, a zis Gabriel și mi-a luat mîna într-a lui în stilul acela enervant, delicat și molatic, genul nu-am-de-gînd-să-ți-string-mîna-pentru-că-sînt-convins-că-o-să-ți-frîng-oscioarele-fragile-și-feminine-în-două. Christian mi-a vorbit mult despre tine.

— Așa? am zis eu și i-am strîns mai ferm mîna, gest care l-a făcut să-mi elibereze definitiv mîna din strînsoarea și așa anemică. Numai de bine, sper?

— Bineînțeles. Mi-a spus că ești o scriitoare în devenire, ca și prietenul nostru comun, aici de față.

A zîmbit.

M-a surprins faptul că el chiar auzise de mine de la Christian, pentru că discutasem cu el destul de în treacăt despre intenția mea de a scrie.

— Hm, da, îmi place să scriu, așa că poate, într-o bună zi...

— Ei bine, dacă ești măcar pe jumătate la fel de bună ca alții pe care mi i-a recomandat el, atunci aștept cu plăcere să citesc ce vei scrie.

A făcut săpături printr-un buzunar de la piept, de unde a scos un portofel de piele din care a extras o carte de vizită.

— Știu că încă nu ești pregătită, dar cînd va veni vremea să-ți arăți scrierile cuiva, sper să mă ai în vedere.

Am avut nevoie de întreaga mea stăpînire de sine și forță ca să mă mențin la verticală și să nu rămîn cumva cu gura căscată sau să mă pomenesc că mi se înmoaie genunchii. *Sper să mă ai în vedere?* Omul care îl reprezenta pe Christian Collinsworth, tînărul geniu literar de excepție, tocmai mă întrebasese pe mine dacă o să-l am în vedere. Nebunie curată.

— Vă mulțumesc, m-am bilbiit eu și am pus cartea de vizită în poșetă, de unde știam că aveam s-o scot cu prima ocazie ca s-o examinez centimetru cu centimetru.

Mi-au zîmbit amîndoi și mi-a trebuit un minut bun ca să-mi dau seama că era semnalul pentru plecarea mea.

— Atunci, domnule Brooks... Gabriel, mi-a făcut mare plăcere de cunoștință. Acum trebuie să plec acasă, dar sper să ne revedem curînd.

— Și mie, Andrea. Felicitări din nou pentru fantasticul tău loc de muncă. Abia ai terminat facultatea și lucrezi deja la *Runway*. Absolut impresionant.

— Te conduc pînă la ieșire, a zis Christian, m-a luat de cot și i-a făcut semn lui Gabriel că revine imediat.

Ne-am oprit la bar ca să îi spun lui Lily că o pornesc spre casă, iar ea mi-a răspuns, absolut inutil – printre giugiulelele cu William – că nu

vine cu mine. În capul scărilor care dădeau spre stradă, Christian m-a sărutat pe obraz.

— Mă bucur că ne-am văzut astă-seară. Și am impresia că acum va trebui să îl aud și pe Gabriel spunându-mi ce grozavă ești.

A zîmbit.

— Dar abia dacă am schimbat cîteva cuvinte, am remarcat eu și m-am întrebat de ce era toată lumea plină de complimente la adresa mea.

— Da, Andy, dar tu nu pari să-ți dai seama că lumea scriitorilor este foarte mică. Fie că scrii romane polițiste, sau povești, sau articole de ziar, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Gabriel nu trebuie să știe prea multe despre tine ca să-și dea seama că ai potențial: ai fost destul de bună ca să fii angajată la *Runway*, pari isteată și vorbești cultivat și, la naiba, în fond ești prietenă cu mine. Nu are nimic de pierdut dacă îți dă o carte de vizită. La urma urmei, de unde să știe ce aduce viitorul? S-ar putea să fi descoperit un nou autor de bestselleruri. Și, crede-mă – pe Gabriel Brooks e bine să îl cunoști.

— Hmm, probabil că ai dreptate. În fine, trebuie să plec, și așa peste cîteva ore trebuie să fiu la serviciu. Mulțumesc pentru tot. Îți sînt realmente recunoscătoare.

M-am ridicat în virful picioarelor să îl sărut pe obraz; pe jumătate așteptînd ca să-și întoarcă buzele spre ale mele, pe jumătate și vrînd ca el să o facă, dar s-a mulțumit să zîmbească.

— Mi-a făcut mai mult decît plăcere, Andrea Sachs. Noapte bună.

Și, înainte ca eu să găsesc ceva cît de cît inteligent de spus, a pornit-o înapoi spre Gabriel.

Mi-am dat ochii peste cap iritată și am ieșit în stradă să chem un taxi. Începuse să plouă – nu torențial, doar o ușoară burniță constantă –,

drept care nu era de găsit un taxi liber în tot Manhattan-ul. Am sunat la dispeceratul Elias-Clark, le-am dat numărul meu de VIP și exact șase minute mai tîrziu a tras lingă trotuar o mașină de serviciu. Alex îmi lăsase mesaj pe robot, voia să știe cum fusese ziua mea și spunea că avea să fie acasă toată noaptea ca să facă scheme de predare. Trecuse cam mulțitor de cînd nu-i mai făcusem o surpriză. Era momentul să fac un efort și să fiu spontană. Șoferul s-a declarat de acord să mă aștepte cît vreau, așa că m-am repezit pe scări, m-am năpustit sub duș, am petrecut cîteva minute aranjîndu-mi părul ca să arate bine și mi-am împachetat rapid hainele pentru a doua zi. Cum trecuse deja de ora unsprezece, traficul se mai calmase, așa că am ajuns la apartamentul lui Alex din Brooklyn în mai puțin de cincisprezece minute. A părut realmente încîntat să mă vadă și mi-a spus de nenumărate ori cum nu îi vine lui să creadă că am bătut atîta cale pînă în Brooklyn așa de tîrziu, și încă într-o zi de muncă, și că asta a fost cea mai frumoasă surpriză la care ar fi putut spera. Pe cînd zăceam în pat, cu capul pe locul meu preferat de pe pieptul lui, privind serialul *Conan* și ascultînd sunetul ritmic al respirației lui în vreme ce el se juca cu părul meu, abia dacă mi-am amintit de Christian.

* * *

— Ăă, bună ziua. Aș putea vorbi cu redactorul rubricii culinare? Nu? OK, poate cu un asistent de redacție sau cu cineva care îmi poate spune cînd s-a publicat articolul despre un restaurant? am întrebat-o eu pe o centralistă vădit ostilă de la *New York Times*.

Răspunsese la telefon cu un „Ce?” și se prefăcea – sau poate nu – că nu vorbim aceeași limbă. Dar perseverența mea a produs în cele din urmă rezultate și, după ce am întrebat-o de trei ori cum o cheamă („Nu avem voie să spunem cum ne cheamă, cucoană”), după ce am amenințat-o că o spun șefului ei („Ce? Chiar îți închipui că-i pasă? Ți-l dau imediat”) și după ce am jurat, cam pătimaș, că am de gând să mă prezint în persoană la sediul lor din Times Square să încerc tot ce-mi stă în puteri să fie concediată pe loc („Nu zău? Nu sînt prea îngrijorată”), s-a săturat de mine și mi-a făcut legătura cu altcineva.

— Redacția, s-a răstit o altă femeie care părea stresată.

M-am întrebat dacă așa suna și vocea mea cînd răspundeam la telefonul Mirandei și mi-am spus că, dacă nu, spre așa ceva tindea. Era așa deprimant să auzi o voce atît de incredibil, de indiscutabil nefericită să vorbească cu tine, de mai că-ți venea să închizi telefonul.

— Bună ziua, vreau să pun doar o întrebare foarte scurtă.

Cuvintele mi se rostogoleau din gură în mare viteză, în tentativa disperată de a mă face auzită înainte ca ea să îmi trîntească, inevitabil, telefonul în nas.

— Mă întrebam doar dacă ați publicat analiza vreunui restaurant asiatic în ediția de ieri.

A suspinat de parcă i-aș fi cerut să-și doneze o mîna sau un picior în folosul științei, după care a suspinat din nou.

— Ai căutat pe Internet?

Un nou suspin.

— Da, da, bineînțeles, dar nu reușesc să...

— Că acolo găsești dacă am avut vreun articol pe tema asta. Doar nu pot să țin minte pe

dinafară fiecare cuvîntel pe care l-am publicat vreodată, nu?

Am inspirat adînc și m-am străduit să îmi păstrez calmul.

— Încîntătoarea voastră centralistă mi-a făcut legătura cu tine pentru că lucrezi în departamentul de arhivă. Așa că s-ar zice că, de fapt, chiar este treaba ta să ții minte fiecare cuvîntel.

— Ascultă, dacă aș încerca să găsesc toate articolele după vagile descrieri care mi se fac zilnic, n-aș mai avea timp de nimic altceva. Zău că trebuie să cauți pe Internet.

A mai suspinat de două ori, iar eu am început să fiu îngrijorată că o să hiperventileze.

— Nu, nu, *tu* să mă asculți o clipă, am început eu, enervată și gata să dau iama în fata asta puturoasă care avea de departe un loc de muncă mai bun ca al meu. Sun de la biroul Mirandei Priestly și din întîmplare, ea...

— Scuză-mă, ai spus cumva că suni din partea Mirandei Priestly? a întrebat ea și aproape am vizualizat, prin telefon, cum își ciulește urechile. Din partea Mirandei Priestly... de la revista *Runway*?

— Ea însăși. De ce? Ai auzit de ea?

Ei, acesta a fost momentul în care s-a transformat dintr-o extrem de acîdă asistentă de redacție într-o sclavă pe patru labe a lumii modei.

— Dacă am auzit de ea? Dar bineînțeles! Nu o cunoaște toată lumea pe Miranda Priestly? Bine, dar ea e, cum să spun eu, cea mai importantă femeie din lumea modei. Și ce ziceai că vrea să găsească pentru ea?

— Articol. Numărul de ieri. Restaurant asiatic. Nu l-am găsit pe Internet, dar nu sînt sigură că am verificat ca lumea.

Era o mică minciunică. Scotocisem temeinic pe Internet și eram sigură că nu existase nici un

articol despre vreun restaurant asiatic în *New York Times* în nici o ediție din săptămîna în curs, dar nu aveam de gînd să îi spun ei așa ceva. Poate că Asistentă Schizofrenică de Redacție o să poată face vreun miracol.

Sunaseam pînă acum la *Times*, la *The Post* și la *Daily News*, dar nu găsisem nimic. Folosisem numărul cardului electronic de firmă al Mirandei ca să accesez arhivele, disponibile pe bani, ale *Wall Street Journal* și chiar găsisem ceva mizgălit într-un colț despre un nou restaurant thailandez în Village, dar îl dădusem imediat deoparte cînd citisem că prețul mediu al antreurilor era de numai șapte dolari, iar pe citysearch.com erau înșirate sume cu o singură cifră pentru meniuri.

— Da, sigur, stai o secundă. Verific imediat pentru tine.

Și, dintr-o dată, Domnișorica-Nu-Pot-Să-Țin-Minte-Pe-Dinafară-Fiecare-Cuvîntel-Care-Apare-În-Ziarul-bătea zorită ceva la tastatură și fredona surescitată un cîntecel.

Mă durea capul după fiasco-ul de aseară. Fusese plăcut să îi fac o surpriză lui Alex și incredibil de relaxant să lenevesc puțin prin apartamentul lui, dar, pentru prima oară după multe, multe luni, nu reușisem nicicum să adorm. Am avut iarăși și iarăși, la nesfîrșit, mustărări de conștiință, rememorări bruște ale felului în care mă sărutase Christian pe gît și cum sărisem apoi într-o mașină ca să mă văd cu Alex, fără să-i spun însă nimic. Deși am încercat să împing gîndurile astea la o parte, ele au tot revenit, de fiecare dată mai intens. Cînd am reușit în cele din urmă să adorm, am visat că Alex fusese angajat pe post de bonă pentru Miranda și — cu toate că în realitate bona nu locuia în casa ei —

fusese obligat să se mute cu familia ei. În visul meu, de cîte ori voiam să mă văd cu Alex trebuia să merg în aceeași mașină cu Miranda și să îl vizitez în apartamentul ei. Ea îmi spunea întruna Emily și mă trimitea să-i caut tot felul de timpenii, deși îi spuneam de nenumărate ori că sînt acolo doar ca să-mi vizitez prietenul. Cînd s-a făcut, în sfîrșit, dimineață, Alex căzuse sub vraja Mirandei și nu înțelegea de ce eu cred că ea e rea și, mai rău, Miranda începuse să se întilnească cu Christian. Din fericire, iadul meu a luat sfîrșit cînd m-am trezit după un ultim episod al visului, în care Miranda, Christian și Alex stăteau laolaltă, în haine de casă, într-o duminică dimineață, citind ziarul *The Times* și rîzînd, în timp ce eu pregăteam micul dejun, serveam pe toată lumea și făceam și curățenie după ei. Somnul din noaptea trecută fusese cam la fel de odihnitor ca o plimbare de una singură pe kilometricul Avenue D la patru dimineață, iar acum găsirea articolului ăstuia pulbera orice speranță că aș putea avea parte de o zi ușoară de vineri.

— Hmm, nu, nu am publicat nimic în ultima vreme despre vreun restaurant asiatic. Încerc să mă gîndesc așa, cu titlu personal, dacă există vreun nou restaurant asiatic. Adică unul la care Miranda s-ar putea gîndi să se ducă, a zis ea și am avut impresia că vorbește doar ca să prelungească pe cît posibil convorbirea.

Am ignorat tranziția ei la stilul familiar — faptul că se referise la Miranda folosindu-i numele ei mic — și m-am străduit să scap de ea.

— OK, așa mă gîndisem și eu. Dar îți mulțumesc că ai căutat, îți sînt recunoscătoare. La revedere.

— Stai așa! a strigat ea și, deși receptorul era deja la jumătatea distanței spre lăcașul lui, excitatea ei m-a făcut să ascult din nou:

— Da?

— Ăă, păi, eu, ăă, voiam doar să îți spun că dacă pot face vreodată ceva – eu sau oricine de la ziar – sună-mă oricând, înțelege? Noi aici o iubim foarte mult pe Miranda și am vrea, ăă, să facem tot ce putem pentru ea.

Ai fi crezut că Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii tocmai o rugase pe Asistenta Schizofrenică de Redacție să găsească pentru președinte un articol care cuprindea informații ce puteau fi cruciale într-un război iminent, și nu că era vorba doar de un articol anonim despre un restaurant anonim dintr-un ziar anonim. Partea cea mai tristă era faptul că nu eram surprinsă: știusem că pînă la urmă o să coopereze cu mine.

— OK, o să transmit asta celorlalți de aici. Mulțumesc foarte mult.

Emily a ridicat privirea dintr-un deviz de chel-tuieli și m-a întrebat:

— Nimic nici acolo?

— Nimic. N-am nici cea mai vagă idee despre ce tot vorbește și, se pare, nimeni altcineva în orașul ăsta nu are nici atît. Am vorbit cu cîte cineva de la toate ziarele din Manhattan pe care le citește, am căutat pe Internet, am vorbit cu arhivari, cu autori de articole pe teme culinare, cu bucătari. Nici o singură persoană nu are idei despre vreun restaurant asiatic cît de cît acceptabil care să se fi deschis în ultima săptămînă, darămite de unul despre care să se fi scris un articol în ultimele douăzeci și patru de ore. E clar că și-a pierdut mințile.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am prins părul în coadă de cal. Nici nu se făcuse ora nouă dimineața și durerea de cap o și pornise spre gît și umeri.

— Cred, a zis ea încet, cu regret, că nu ai de ales, trebuie să îi ceri să se exprime mai clar.

— O, nu! Cum va reacționa?

Emily, ca de obicei, nu mi-a apreciat sarcasmul.

— Vine pe la prînz. În locul tău, aș pregăti dinainte ce-i spun, că nu o să fie încîntată dacă nu o să ai articolul ăla. Mai ales că ți l-a cerut de aseară, a adăugat ea cu un zîmbet abia ascuns.

Era vizibil încîntată că aveam să fiu abuzată verbal.

Nu prea aveam de făcut decît să aștept. Era bafta mea că Miranda se dusesse la ședința ei lunară maraton la psihiatri („Nu are pur și simplu timp să se ducă tocmai pînă acolo o dată pe săptămînă”, îmi explicase Emily cînd o întrebam de ce stă acolo trei ore întregi), singurul răstimp neîntrerupt din zi sau din noapte în care nu mă suna și, firește, singurul în care acum aș fi avut nevoie să o facă. Un munte de scrisori pe care neglijasem să le deschid amenințau să îmi dărîme biroul, iar sub el, de jur-împrejurul picioarelor mele, erau îngrămădite haine murdare adunate de trei zile. Un suspin urias, ca să anunț lumea întreagă cît sînt de nefericită, și am sunat la curățătorie.

— Bună, Mario, eu sînt. Da, știu – n-am vorbit de două zile. Poți să trimiți pe cineva după haine? Grozav. Mulțumesc.

Am închis telefonul și m-am chinuit să iau cîteva dintre haine în poală, de unde apoi le sortam și le înregistram pe o listă în computer, specială pentru hainele trimise la curățătorie. Cînd suna Miranda la birou, la 9:45 p.m., și cerea să știe unde era noul ei costum Chanel, tot ce aveam de făcut era să deschid documentul și să-i spun că plecase la curățătorie cu o zi în urmă și avea să fie adus înapoi în ziua următoare. Am

înregistrat și hainele de azi (o bluză Missoni, două perechi identice de pantaloni Alberta Ferretti, două pulovere Jil Sanders, două eșarfe albe Hermès și un pardesiul cu imprimeu Burberry), le-am aruncat într-o sacoașă cu blazonul firmei *Runway* pe ea și am chemat un curier să le ducă la parter în zona de unde avea să le ridice băiatul trimis de la curățătorie.

Totul mergea ca pe roate! Curățătoria era treaba pe care o uram cel mai mult, pentru că, deși o făcusem de atâtea ori până atunci, tot mi se părea respingător să ating hainele murdare ale altcuiva. În fiecare zi, după ce terminam de sortat și pus totul în sacoașă, trebuia să mă spăl pe mâini: mirosul persistent al Mirandei îmi pătrundea prin pori și, măcar că acesta consta dintr-un amestec de parfum Bulgari și de cremă de față și, uneori, un vag miros de țigară de-a lui B-DAD și nu era deloc neplăcut, îmi producea greață fizică. Accente britanice, parfum Bulgari, eșarfe albe de mătase – toate acestea erau doar câteva dintre plăcerile simple ale vieții distruse pe veci pentru mine.

Scrisorile au fost, ca de obicei, nouăzeci și nouă la sută gunoi, chestii pe care Miranda nu avea să le vadă niciodată. Tot ce era adresat „Editorului” mergea direct la personalul care edita Poșta redacției, dar mulți cititori începuseră să fie deja ceva mai cunoscători și trimiteau scrisori adresate direct Mirandei. Îmi trebuiau cam patru secunde să le citesc în zigzag și să-mi dau seama dacă era vorba de o scrisoare adresată editorului Miranda, și nu de o invitație la un bal de caritate sau de vreo scurtă notiță din partea unei prietene de demult – pe acestea le aruncam imediat. Azi erau tone de scrisori. Notițe scrise la repezeală de adolescente sau de casnice și chiar de

câțiva homosexuali (sau, poate, doar tipi normali cărora le plăcea moda): „Miranda Priestly, nu ești doar persoana mea preferată din lumea modei, ești Regina lumii mele!” se lingusea una. „Nici c-aș putea să îmi exprim mai clar aprobarea față de decizia ta de a publica articolul apărut în numărul din aprilie despre modul în care roșul va înlocui negrul – e o idee îndrăznească, dar genială!” exclama o alta. Cîteva scrisori băteau cimpii despre o reclamă Gucci care era prea erotică, pentru că prezenta două femei care purtau pantofi cu toc cui și portjartiere zăcînd laolaltă pe un pat mototolit și presîndu-și trupurile unul de altul, iar altele descriau fotomodelele cu ochii încercănați, chinuite de foame și sexy pe care le folosiseră în articolul „Sănătatea pe primul loc: Cum să faci să te simți mai bine”. Una era o vedere obișnuită, cumpărată de la poștă, pe care cineva scrisese cu o caligrafie înflorată numele Mirandei Priestly pe o parte, iar pe cealaltă, foarte simplu: „De ce? De ce editezi o revistă așa de timpită și plicticoasă?” Am ris în gura mare și am pus vederea în poșetă pentru mai tîrziu – colecția mea de scrisori și vederi cu critici creștea întruna și în curînd nu avea să mai existe loc pe frigider pentru ele. Lily considera că e de rău augur să aduci acasă gândurile negative și ostilitatea altora și a clătinat din cap cînd am insistat că orice rău augur care a fost inițial un gînd îndreptat împotriva Mirandei nu putea decît să mă facă fericită.

Ultima scrisoare din mormanul masiv pe care aveam de gînd să o analizez înainte de a mă apuca să trec prin cele două duzini de invitații pe care le primea zilnic Miranda era scrisă cu o caligrafie specifică adolescenței, ba chiar cu inițiale în loc de puncte pe „i” și cu desene cu

chipuri zîmbitoare. Am avut de gînd să o citesc în treacăt, dar ea nu s-a lăsat citită în treacăt: era prea tristă și prea onestă – singera, cerea îndurare și suferea cît era pagina de lungă. Cele patru secunde obișnuite au venit și au trecut și eu citeam mai departe.

Dragă Miranda,

Numele meu e Anita și am șaptesprezece ani și sînt în ultimul an la liceul Barringer din Newark, New Jersey. Îmi e așa de rușine de corpul meu, deși toată lumea îmi spune că nu sînt grasă. Vreau să arăt ca fotomodelele din revista ta. Aștept în fiecare lună să vină Runway la poștă, deși mama mea zice că e o prostie să îmi cheltuiesc toți banii de buzunar pe o revistă de modă. Dar ea nu înțelege că am și eu un vis, dar tu înțelegi, nu? E visul meu de cînd eram mică, dar nu cred că o să se împlinească. De ce, întreb? Am sinii foarte plați și fundul meu e mai mare decît al fotomodelor tale, iar asta mă face să-mi fie foarte rușine. Mă întreb dacă așa vreau eu să îmi trăiesc viața și răspund NU!!! pentru că vreau să mă schimb și vreau să arăt bine și să mă simt bine, așa că eu am nevoie de ajutorul tău. Vreau să fac o schimbare pozitivă și să mă uit în oglindă și să îmi placă sinii mei și fundul meu pentru că arată ca al fotomodelor din cea mai bună revistă din lume!!!

Miranda, știu că ești o persoană minunată și editor de revistă de modă și că mă poți transforma într-o persoană nouă și mai frumoasă și, crede-mă, ți-aș fi pe veci recunoscătoare pentru asta. Dar dacă nu mă poți face o persoană nouă, poate poți să-mi dai și mie o rochie foarte, foarte, foarte drăguță pentru

o ocazie specială? Eu nu am întîlniri romantice cu nimeni, dar mama zice că e OK dacă o fată iese în oraș singură, așa că aș vrea să o fac. Am o singură rochie veche, dar nu e de firmă sau ceva care să apară vreodată în Runway. Casele mele de modă preferate sînt Prada (#1), Versace (#2), John Paul Götter (#3). Am eu mai multe favorite, dar astea sînt cele pe care le iubesc cel mai mult. Nu am nici o haină de la casele astea de modă și nici nu le-am văzut vreodată în vreun magazin (nu sînt prea sigură că se vînd haine din astea pe undeva prin Newark, dar dacă știi vreunul, te rog să îmi spui ca să mă pot duce să mă uit la ele să văd și eu de aproape cum arată), dar le-am văzut în Runway și trebuie să spun că îmi plac la nebunie.

Nu te mai deranjez acum, dar vreau să știi că și dacă arunci scrisoarea mea la coș, eu tot rămîn o mare admiratoare a revistei tale, pentru că iubesc fotomodelele și hainele și totul și, firește, te iubesc și pe tine.

*Cu sinceritate,
Anita Alvarez*

P.S. Numărul meu de telefon e 973-555-3948. Poți să-mi scrii sau să mă suni, dar te rog să o faci înainte de 4 iulie, că am mare nevoie de o rochie frumoasă în ziua aceea. TE IUBESC!!! Mulțumesc!!!!!!

Scrisoarea mirosea a Jean Naté, dezinfectantul acela de toaletă cu miros acut folosit pe post de parfum de toate preadolescențele de pe întreg cuprinsul țării. Dar nu asta mi-a pus un nod în gît și mi-a strîns inima-n piept. Cîte asemenea Anite existau oare în lume? Fete cărora viața le

oferea atât de puțin, încât își măsurau valoarea, încrederea, întreaga existență după hainele și fotomodelele pe care le vedeau în *Runway*? Cite altele ca ea se hotărâseră să o iubească necondiționat pe femeia care realiza revista asta lună de lună – orchestratoarea unui asemenea mit seducător –, deși ea nu merita o singură secundă de adorație din partea lor? Cite fete ca ea nu aveau nici cea mai vagă idee că obiectul adorației lor era o femeie înșingurată, profund nefericită și adesea plină de cruzime care nu merita nici cea mai infimă frântură din afecțiunea și atenția pe care i-o acordau?

Mi-a venit să pling pentru Anita și pentru toate prietenele ei care îroseau atita energie în încercarea de a se transforma într-o Shalom, sau Stella, sau Carmen, pentru a impresiona sau flata o femeie care doar le-ar lua scrisorile și și-ar da ochii peste cap sau ar ridica din umeri și le-ar arunca, fără să se gândească o singură clipă la fata care așternuse o parte din sufletul ei pe hîrtia aceea. În loc de asta, am pus scrisoarea în sertarul biroului meu și mi-am jurat să găsesc un mod de a o ajuta pe Anita. Părea mai disperată decât oricine scrisese vreodată la revistă și era imposibil, cu atâtea țoale care zăceau pretutindeni pe-aici, să nu găsesc o rochie decentă pe care să o poată purta la o întâlnire romantică pe care speram că o va avea în curînd.

— Em, vreau să dau o fugă pînă la chioscul de ziare din hol să văd dacă au adus *Women's Wear Daily*. Nu-mi vine să cred că au întîrziat atîta cu ea. Vrei să-ți aduc și ție ceva?

— Vrei să-mi aduci o Cola light? a întrebat ea.

— Sigur. Mă întorc într-un minut, am zis eu și mi-am croit drum printre rafturile de haine de

pe hol spre liftul de serviciu, de unde îi auzeam pe Jessica și James care fumau și se întrebau cine va fi invitat diseară la petrecerea dată de Miranda la Met.

Ahmed a reușit, în sfîrșit, să îmi dea un exemplar din *Women's Wear Daily*, ceea ce a constituit o imensă ușurare pentru mine, am cumpărat o Cola light pentru Emily și o cutie de Pepsi pentru mine, pe urmă însă m-am răzgîndit și am luat și eu un Pepsi light. Diferența de gust și plăcere nu justifică privirile și/sau comentariile dezaprobatore pe care aveam să le primesc cu siguranță în drumul pe care îl aveam de parcurs între recepție și birou.

Eram atât de preocupată de analiza fotografiei color a lui Tommy Hilfiger de pe prima pagină, încît nici nu am observat că unul din lifțuri se deschisese și era disponibil. Cu colțul ochiului am prins o scîlpire de verde, un verde foarte aparte. Demn de a fi observat mai cu seamă pentru că Miranda avea un costum Chanel de tweed exact în nuanța respectivă, nuanță pe care nu o mai văzuseră pînă atunci, dar care îmi plăcea foarte mult. Și, deși am bănuțit ceva, nu mi-am putut opri ochii să privească în lift, unde nu au fost extrem de surprinși să constate că Miranda mă privea la rîndul ei. Stătea acolo dreaptă, de parcă înghițise un par, cu părul strîns sever, ca de obicei, cu ochii ațintiți drastic asupra a ceea ce trebuie să fi fost fața mea extrem de șocată. Nu aveam absolut nici o alternativă, trebuia să urc în lift împreună cu ea.

— Aă, bună dimineața, Miranda, am zis eu, dar vocea mea a fost un soi de șoaptă.

Ușile s-au închis în urma noastră: aveam să fim singurele persoane din lift pe durata întregii călătorii de șaptesprezece etaje. Nu mi-a spus

nimic, dar și-a scos micul carnețel cu coperte de piele și a început să-i întoarcă paginile. Am stat așa, una lângă alta, în tăcerea care părea să devină din ce în ce mai adincă și totală cu fiecare secundă trecută de când nu-mi răspunsese. *Oare mă recunoaște?* m-am întrebat eu. Era posibil ca ea să nu fie conștientă de faptul că sînt asistenta ei de șapte luni încoace – sau poate că șoptisem atît de încet încît nu mă auzise? Mă întrebam de ce nu mă chestionează pe loc în legătură cu articolul despre restaurant, sau dacă am primit mesajul ei privind comanda noilor farfurii, sau dacă totul e în ordine pentru petrecerea de astă-seară. Dar ea se comporta de parcă era absolut singură în lift, de parcă în spațiul acela minuscul nu exista alături de ea nici o altă făptură omenească – sau, mai bine zis, nici una care să merite salutul ei.

Abia după un minut întreg mi-am dat seama că nu mergeam nicăieri. O, Doamne! *Mă văzuse*, pentru că presupusesse că aveam să apăs pe buton, dar pe mine uluiera mă încremenise prea tare ca să mă pot mișca. Am întins încet, temător mîna, am apăsât pe cifra șaptesprezece și am așteptat instinctiv să explodeze ceva. Dar am început imediat să lunecăm în sus și nu eram prea sigură că ea observase că nu ne mișcasem pînă atunci.

Cinci, șase, șapte... Aveam senzația că liftului îi trebuie cîte zece minute întregi ca să treacă de fiecare etaj, iar tăcerea începuse să-mi țiuie în urechi. Cînd am adunat destul tupeu în mine ca să arunc o privire în direcția Mirandei, am constatat că ea mă analiza din cap pînă în picioare. Ochii i s-au fixat mai întîi asupra pantofilor mei, apoi a pantalonilor și apoi a bluzei, după care au mers în sus, spre față și păr, evitîndu-mi în tot acest timp privirea. Expresia întipărită pe fața

ei era una de dezgust pasiv, cum au detectivii aceia insensibilizați din serialul *Lege și Ordine* atunci cînd dau de încă un cadavru schilodit și însîngerat. Am făcut o scurtă trecere mentală în revistă a propriei persoane și m-am întrebat ce anume declanșase reacția ei. O bluză stil militar, cu mîneci scurte, o pereche de jeansi nou-nouți marca Seven pe care mi-o trimisese gratuit cei de la PR pentru simplul fapt că lucram la *Runway*, și o pereche de sandale negre oarecum plate (numai cinci centimetri), deocamdată singurele încălțări care nu erau nici cizme, nici saboți, nici adidași, dar cu care îmi puteam permite mai mult de patru plimbări la Starbucks pe zi fără să-mi ferfenițesc picioarele. De regulă, încercam să port pantofii Jimmy Choo, pe care mi-i dăduse Jeffy, dar aveam nevoie de o zi pe săptămînă să-mi alin durerea din tălpi. Părul îmi era curat și prins în genul acela de coc voit dezordonat pe care Emily îl purta mereu fără vreun comentariu din partea ei, iar unghiile – deși nedate cu oja – erau lungi și aveau o formă rezonabil de frumoasă. Mă răsesem la subraț în ultimele patruzeci și opt de ore. Și, cel puțin ultima dată cînd mă privisem în oglindă, nu găsisem nici o erupție facială masivă. Ceasul meu Fossil era întors cu fața în jos, pentru ca marca să-i fie lipită de încheietură pentru cazul în care cineva ar fi încercat să o citească, și o scurtă verificare cu mîna dreaptă m-a convins că nu mi se vedea vreo bretea de la susten. Atunci, care era problema? De ce anume se uita în felul ăsta la mine?

Doisprezece, treisprezece, paisprezece... liftul s-a oprit și s-a deschis spre o altă zonă austeră de recepție. O femeie de vreo treizeci și cinci de ani s-a apropiat, dînd să urce, dar s-a oprit la

jumătate de metru de uşă cînd a văzut-o pe Miranda înăuntru.

— O, eu, ăă... s-a bilbiit ea cu glas tare şi s-a uitat disperată în jur, în căutarea unui pretext ca să nu se urce în iadul nostru personal.

Şi, cu toate că pentru mine ar fi fost plăcut dacă ar fi urcat şi ea, am nădăjduit în taină că o să scape.

— Eu, ăă... a, da! Am uitat fotografiile pentru şedinţă, a reuşit în cele din urmă să îngame, s-a răsucit pe pantofii ei foarte instabili marca Manolo şi a rupt-o la fugă înapoi spre biroul ei.

Miranda nu a părut să observe ceva şi, din nou, uşile s-au închis.

Cincisprezece, şaisprezece şi, în sfîrşit — în sfîrşit! şaptesprezece, unde uşile s-au deschis şi ne-am pomenit faţă în faţă cu un grup de asistenţi de modă de la *Runway*, care porniseră să cumpere ţigări, Cola light şi grămada de ierburi care forma prînzul lor. Fiecare chip tinăr şi frumos era mai panicat decît celălalt şi mai să se calce-n picioare unul pe altul în graba frenetică de a se da la o parte din calea Mirandei. Au format o potecă exact la mijloc, cu trei dintre ei într-o parte şi doi în cealaltă, iar ea a catadicsit să treacă printre ei. Au rămas cu toţii încremeniţi, cu ochii după ea, iar mie nu mi-a rămas de făcut decît să pornesc în urma ei. Fără ca ea să observe, am gîndit eu. Petrecusem înghesuie împreună într-o cutie de chibrituri de un metru pe un metru şi jumătate un răstimp care mi se păruse lung cit o nesuferită de săptămină, iar ea nici măcar nu luase act de prezenţa mea. Dar îndată ce am păşit pe coridor, s-a întors spre mine.

— Ahn-dre-ah? a întrebat, iar vocea ei a tăiat ca un cuţit tăcerea tensionată care umplea întregul spaţiu.

N-am răspuns, gîndind că era doar o întrebare retorică, dar ea a aşteptat.

— Ahn-dre-ah?

— Da, Miranda?

— Ce pantofi porţi?

A pus uşurel o mînă pe soldul înveşmîntat în tweed şi s-a zgîit la mine. Liftul plecase fără asistenţii de modă, prea încîntaţi să o vadă — şi s-o audă! — pe Miranda Priestly în carne şi oase. Simţeam şase perechi de ochi aţintiţi asupra picioarelor mele, care, deşi relaxate cu abia cîteva clipe în urmă, începuseră acum să-mi ardă şi să mă mînnince sub dogoarea analizei intense a cinci asistenţi de modă şi a unui guru în domeniu.

Încordarea provocată de călătoria inopinată cu ea în lift (era prima dată) şi privirile neclintite ale tuturor acestor oameni m-au debusolat, aşa că atunci cînd Miranda m-a întrebat ce pantofi port, am crezut că poate ea îşi inchipuie că nu sînt ai mei.

— Ăă, ai mei? am întrebat fără să-mi dau seama decît după ce vorbele îmi ieşiseră pe gură că spusele mele sunau nu numai nerespectuos, ci de-a dreptul neobrăzat. Gaşca de Tocători a început să chicotească, pînă cînd Miranda şi-a întors minia asupra lor:

— Mă întreb cum se face că imensa majoritate a asistenţilor mei de modă par a nu avea nimic mai bun de făcut decît să chicotească aici ca nişte feteiţe.

A început să arate cu degetul spre fiecare în parte, dat fiind că n-ar fi fost în stare să-şi amintească numele vreunuia dintre ei nici sub ameninţarea armei.

— Tu! s-a adresat ea cu severitate fetei noi şi zglobii care o vedea probabil pentru prima dată pe Miranda. Te-am angajat pentru aşa ceva, sau

ca să alegi hainele pentru ședința foto din decorul de apartament?

Fata și-a lăsat capul în jos și a deschis gura să îngaime o scuză, dar Miranda a pornit mai departe la atac:

— Și tu! a zis ea și s-a proptit drept în fața lui Jocelyn, cea mai mare în rang dintre ele și favorita redactorilor. Îți închipui că nu există un milion de fete care ar vrea locul tău de muncă și care se pricep la fel de bine la haine ca tine?

S-a dat un pas înapoi, iar privirea i s-a plimbat de sus pînă jos pe trupurile lor, oprindu-se asupra lor doar cît să le facă pe toate să se simtă grase, urite și prost îmbrăcate, după care le-a ordonat să se întoarcă la birourile lor. Ele au dat viguros din cap, cu frunțile plecate. Cîteva au murmurat niște scuze profunde în vreme ce se precipitau spre departamentul lor. Abia după ce au plecat toate mi-am dat seama că eram singure. Din nou.

— Ahn-dre-ah? Nu tolerez ca asistenta mea să îmi vorbească pe asemenea ton, a declarat ea și a pornit spre ușa care dădea spre coridor.

Nu eram prea sigură dacă trebuie sau nu să merg după ea și am sperat că Eduardo sau Sophy sau vreuna dintre fetele de la departamentul de modă a prevenit-o pe Emily că Miranda e în drum spre birou.

— Miranda, eu...

— Ajunge. S-a oprit la ușă și s-a uitat la mine: Ai cui pantofi îi porți? a întrebat cu o voce nu prea plăcută.

Am aruncat din nou o privire spre sandalele mele negre și m-am întrebat cum să îi spun eu celei mai stilate femei din emisfera occidentală că purtam o pereche de încălțări cumpărate de la Ann Taylor Loft. Încă o privire aruncată spre fața ei și am știut că nu-i pot spune așa ceva.

— I-am cumpărat în Spania, am spus eu repede și i-am evitat privirea. Dintr-un butic drăguț din Barcelona, chiar lângă Las Ramblas, unde se găseau articole de încălțăminte cu acest nou model spaniol.

De unde naiba născocisem bazaconia asta?

A strîns pumnul, și l-a pus pe gură și și-a înclinat capul. L-am văzut pe James apropiindu-se de ușa de sticlă din partea cealaltă, dar cînd a dat cu ochii de Miranda s-a răsucit pe călcîie și a rupt-o la fugă înapoi.

— Ahn-dre-ah, așa ceva e inacceptabil. Fetele mele trebuie să reprezinte revista *Runway*, și pantofii ăștia nu reprezintă mesajul pe care vreau eu să îl transmit lumii. Găsește niște încălțări decente în Dulap. Și adu-mi o cafea.

S-a uitat la mine și s-a uitat la ușă, iar eu am înțeles că trebuie să întind mîna și să i-o deschid, ceea ce am și făcut. A intrat fără a spune mulțumesc și a pornit spre birou. Aveam nevoie de bani și de țigări ca să mă duc după cafea, însă nimic nu merita gestul de a merge după ea ca o rățușcă bătută, dar credincioasă, așa că m-am întors din nou spre lift. Eduardo putea să mă împrumute cu cinci dolari pentru cafea, iar Ahmed putea să adauge încă un pachet de țigări pe factura revistei, așa cum făcea de luni de zile încoace. Nu mă gîndisem că ea avea să observe, dar vocea ei m-a trîsnit în moalele capului ca o lopată.

— Ahn-dre-ah!

— Da, Miranda?

M-am oprit locului și m-am întors spre ea.

— Presupun că articolul despre restaurant pe care ți l-am cerut se află pe biroul meu?

— Ăă, păi, de fapt am avut ceva probleme în a-l găsi. Ăă, am vorbit cu toate zierele și se pare

că nici unul nu a publicat un articol despre vreun restaurant asiatic în ultimele câteva zile. Îți amintești, ăă, cumva numele restaurantului?

Fără să-mi dau seama, îmi țineam răsuflarea în așteptarea atacului.

Se pare că explicația mea o interesa prea puțin, pentru că a pornit din nou spre birou.

— Ahn-dre-ah, ți-am spus deja că era în *The Post* — e chiar așa greu de găsit?

Și cu asta, dusă a *fast. The Post*? Vorbisem cu redactorul lor pe teme culinare chiar azi-dimineață și el jurase că nu existase nici un fel de articol care să se potrivească descrierii mele — nu se inaugurasă nimic demn de consemnat în săptămîna respectivă. O luase razna, era lucru sigur, și eu eram cea care va plăti.

Plimbarea după cafea nu a durat decît câteva minute, pentru că era miezul zilei, așa că am simțit că-mi pot permite să petrec câteva minute în plus sunîndu-l pe Alex, care lua pauza de prînz exact la douăsprezece și jumătate. Din ferici-rire, a răspuns la celular, așa că nu a fost nevoie să stau din nou de vorbă cu ceilalți profesori.

— Bună, iubito, cum merge ziua de azi?

Părea vesel nevoie mare, așa că eu mi-am impus să nu mă enervez.

— Nemaipomenit deocamdată, ca întotdeauna. Îmi place la nebunie aici. Mi-am petrecut ultimele cinci ore vîînd un articol imaginar visat de o femeie neună care s-ar sinucide mai degrabă decît să recunoască vreodată că s-a înșelat. Tu?

— Ei bine, am avut parte de o zi grozavă. Îți aduci aminte că ți-am povestit despre Shauna?

Am dat din cap la telefon, deși nu mă vedea. Shauna era una dintre fetele din clasa lui, care încă nu scosese nici un cuvînt în clasă și, fie că o amenința, fie că o mituia, fie că lucra personal

cu ea, Alex nu reușise să o facă să vorbească. Aproape că-și ieșise din minți de furie atunci cînd un funcționar de la protecția socială o adusesese în clasă după ce descoperise că, deși avea nouă ani, nu fusese niciodată la școală, și pe Alex ideea de a o ajuta îl obseda de atunci.

— Ei bine, se pare că acum nu-i mai tace gura! Tot ce i-a trebuit a fost doar puțină muzică. Am chemat un cîntăreț de muzică folk azi, să cînte la chitară ceva pentru copii, și Shauna a început să cînte cu ceilalți. Și, odată spartă gheața, stă acum la taclale cu toți ceilalți. Știe englezește. Are un vocabular potrivit pentru vîrsta ei. E totalmente, absolutamente normală!

Încîntarea lui evidentă m-a făcut să zîmbesc și, brusc, mi s-a făcut dor de el. Un dor ca atunci cînd te vezi cu cineva în mod regulat și frecvent, dar nu ai relaționat cu el la un nivel semnificativ. Fusese o mare surpriză pentru el să vin atunci neanunțată, dar, ca de obicei, fusesem mult prea stresată ca să fiu o tovarășă plăcută de conversație. Înțeleseserăm amîndoi că trebuia, inerent, să așteptăm să-mi execut sentința, să-mi închei anul de servitudine, să așteptăm ca totul să reîntre în normal după aceea. Dar îmi era dor de el. Și încă mă simțeam destul de vinovată din pricina lui Christian.

— Felicitări! Nu că aveai nevoie de vreo dovadă că ești un profesor extraordinar, dar ai primit-o! Ar trebui să fii fericit.

— Da, e minunat.

Am auzit sunînd de intrare pe fundal.

— Uite ce e, mai e valabilă oferta aceea să mergem undeva în seara asta — doar noi doi? am întrebat eu, în speranța că nu-și făcuse alte planuri, dar pe jumătate așteptîndu-mă să și le fi făcut.

După ce mă extrăsesem din pat de dimineață, în timp ce îmi tiriiam trupul extenuat și îndurerat spre duș, el îmi spusese că ar vrea să închirieze un film diseară, să comande ceva de mâncare și să stăm acasă. Eu mormăisem drept răspuns ceva de un sarcasm care nu-și avea rostul – cum că nu merită să facă efortul, pentru că oricum n-o să ajung acasă decît foarte tîrziu și o să adorm pur și simplu și că măcar unul din noi ar trebui să se bucure de viață vineri seara. Acum voiam să-i spun că fusesem furioasă pe Miranda, pe *Runway*, pe mine însămi, dar nu pe el și că nu doream nimic altceva decît să mă ghemuiesc pe canapea și să mă giugiulesc cu el timp de cincisprezece ore.

— Sigur că da. A părut surprins, dar mulțumit. Ce-ar fi să te aștept la tine acasă și pe urmă să ne hotărîm ce facem? O să îi țin de urît lui Lily pînă ajungi tu.

— Sună absolut perfect. Și c-un drum, o să afli totul despre Băiatul Freudian.

— Cine?

— N-are importanță. Trebuie să o iau din loc. Regina n-o să aștepte mai mult cafeaua ei. Ne vedem diseară – abia aștept.

Eduardo mi-a permis să intru după ce i-am cîntat doar două strofe – la alegerea mea – din cîntecul *We Did't Start The Fire*, iar Miranda vorbea agitată la telefon cînd i-am pus cafeaua pe colțul din stînga biroului ei. Mi-am petrecut tot restul după-amiezei certîndu-mă cu toți asistenții și redactorii pe care i-am putut găsi la *New York Post*, insistînd că eu le cunosc ziarul mai bine decît ei înșiși și că aș putea, vă rog frumos, să obțin articolul despre restaurantul asiatic pe care îl publicaseră în ziua precedentă?

— Domnișoară, ți-am spus de zece ori și îți spun din nou: *nu am publicat un asemenea articol despre un asemenea restaurant*. Știi că domnișoara Priestly e o femeie ne bună și nu mă îndoiesc că îți face viața iadul pe pămînt, dar nu am cum să scot un articol de unde nu e. Înțelege?

Răspunsul ăsta venise într-un sfîrșit din partea unui colaborator care, deși lucra la *Page Six*, fusese însărcinat cu misiunea de a găsi articolul acela, ca să scape de mine. Fusese răbdător și dornic să mă ajute, dar se săturase de activitate de caritate pe ziua de azi. Emily vorbea pe cealaltă linie cu unul dintre redactorii colaboratori pe probleme culinare de la ziarul lor, iar eu îl obligasem pe James să îl sune pe unul dintre foștii lui amanți, care lucra în departamentul de publicitate de acolo, ca să afle dacă putea face ceva, orice, să mă ajute. Era deja ora trei din ziua de după ce îmi ceruse ceva și era pentru prima dată cînd nu obținusem imediat acel ceva pentru ea.

— Emily! a strigat Miranda din biroul ei înșelător de luminos.

— Da, Miranda? am răspuns amîndouă și am sărit de pe scaune ca să vedem căreia din noi i se adresează.

— Emily, aud că vorbești cu cineva de la *Post*? a zis ea și s-a uitat în direcția mea.

Adevărata Emily a părut ușurată și s-a așezat la loc.

— Da, Miranda, tocmai am închis telefonul. De fapt, am vorbit cu trei persoane de acolo și insistă cu toții că nu au publicat nici un articol despre vreun restaurant asiatic din Manhattan în ultima săptămînă. Poate a fost săptămîna trecută?

Am înaintat acum pînă aproape de biroul ei, cu capul plecat suficient ca să mă pot zgîli la

pantofii negri Jimmy Choo cu barete pe gleznă și toc de zece centimetri pe care Jeffy mi-i dăduse arborînd un aer de superioritate.

— Manhattan? A părut nelămurită și ofuscată în același timp. A zis cineva ceva de Manhattan?

Era rîndul meu să fiu confuză.

— Ahn-dre-ah, ți-am spus de cel puțin cinci ori că articolul era despre un restaurant nou din *Washington*. Întrucît o să fiu acolo săptămîna viitoare, vreau să-mi faci o rezervare.

Și-a înclinat capul într-o parte și buzele ei au format ceva care poate fi descris doar drept zîmbet veninos:

— Ce anume în sarcina asta de serviciu ți se pare atît de dificil?

Washington? Îmi spusese de cinci ori că restaurantul era în *Washington*? Nu prea cred. Clar, ori era pe punctul de a-și pierde mințile, ori îi făcea o plăcere sadică să mă vadă pe mine pierzîndu-mi-le. Dar eu fiind idioata drept care mă lua, am vorbit iar pe negîndite:

— O, Miranda, sînt foarte sigură că *The New York Post* nu scrie articole despre restaurantele din Washington. Se pare că ei nu vizitează și nu scriu articole decît despre localuri situate în New York.

— Și tu îți inchipui că e amuzant ce spui, Ahn-dre-ah? Asta numești tu simț al umorului?

Zîmbetul îi dispăruse și se aplecase înainte în scaun, cu înfățișarea unui vultur flămînd care se rotește nerăbdător în jurul prăzii.

— Aă, nu, Miranda, m-am gîndit doar că...

— Ahn-dre-ah, după cum ți-am explicat de zece ori deja, articolul pe care îl caut e în *Washington Post*. Ai auzit de ziarul acela mititel, nu? Așa cum New York-ul are *The New York Times*, tot așa Washington D.C. are, la rîndul lui, ziarul propriu. Vezi cum merg treburile?

Vocea ei era deja dincolo de batjocură: era incredibil de disprețuitoare, părea la un pas de a-mi vorbi pe silabe, cum te-ai adresa unui bebeluș.

— Ți-l aduc imediat, am declarat eu cît am putut de calm și am ieșit în tăcere din birou.

— Oh, și, Ahn-dre-ah?

Mi-a sărit inima din piept, iar stomacul meu s-a întrebant dacă va fi în stare să suporte o nouă „surpriză“.

— Mă aștept să fii diseară la petrecere, ca să întîmpini oaspeții. Asta-i tot.

M-am uitat la Emily, care părea absolut, total uluită, iar fruntea ei încrețită dovedea că sarcina asta constituise pentru ea o surpriză la fel de mare ca și pentru mine.

— Am auzit eu bine? i-am șoptit lui Emily, care nu a putut decît să dea din cap și să-mi facă semn să vin la biroul ei.

— Mi-a fost teamă că o să se întîmple asta, a șoptit ea cu gravitate, ca un chirurg care spune familiei îngrijorată că a descoperit ceva teribil de grav după ce a deschis cavitatea toracică a bolnavului.

— Imposibil, nu vorbește serios. E vineri și e ora patru. Petrecerea începe la ora șapte. E o petrecere la țol festiv, pentru numele lui Dumnezeu – nu poate să creadă că pot veni.

M-am uitat din nou la ceas fără a-mi crede ochilor și m-am străduit să-mi reamintesc cu exactitate cuvintele ei.

— O, vorbește foarte serios, a zis ea și a ridicat receptorul. Te ajut și eu, OK? Tu du-te și caută articolul acela în *Washington Post* și dă-i un exemplar înainte să plece. Uri o să vină cît de curînd să o ducă acasă pentru machiaj și coafat. Îți găsesc eu o rochie și tot ce-ți mai trebuie pentru diseară. Nu-ți face griji. Ne descurcăm noi.

A început să formeze cu iuțeală numere de telefon și să șoptească instrucțiuni care păreau extrem de urgente. Eu am rămas acolo holbindu-mă la ea, dar ea a fluturat o mină în direcția mea, fără a ridica însă privirea, și așa am revenit la realitate.

— Du-te, a șoptit ea și s-a uitat la mine cu o rară expresie de simpatie.

Și m-am dus.

14

— Nu poți să apari într-un taxi, mi-a spus Lily în timp ce eu mă dădeam disperată pe gene cu noul rimel Maybelline Great Lash. E o petrecere la țol festiv. Cheamă o mașină de serviciu, pentru numele lui Dumnezeu.

S-a uitat la mine încă vreun minut sau două, după care mi-a luat rimelul din mină și mi-a făcut semn să închid ochii.

— Presupun că ai dreptate, am oftat, dar încă refuzam să cred că seara mea de vineri avea să fie irosită într-o rochie de gală la Met, în întîmpinarea unor tipi-bogați-dar-tot-țopîrlani din Georgia și Carolina de Sud, cu o grămadă de zimbete false pe fața mea prost machiată.

Anunțul îmi lăsase numai trei ore ca să găsesc o rochie, să cumpăr o trusă de machiaj și să-mi refac planurile pentru weekend, așa că, în toată nebunia asta, uitasem să rezolv și problema transportului.

Din fericire, faptul de a lucra la una dintre cele mai mari reviste de modă din țară (locul de muncă pentru care un milion de fete ar face moarte de om!) îmi avea avantajele lui, așa că la 4:40 p.m. eram faloasa purtătoare a unei rochii negre Oscar de la Renta lungă pînă la pămînt, oferită cu amabilitate de Jeffy, îngrijitor al Dulapului și iubitor al tuturor articolelor vestimentare de damă („Fetișo, dacă e să fie țol festiv, ia aici o rochie Oscar și cu asta, basta. Și acum, lasă rușinea

deoparte, scoate pantalonii de pe tine și încearcă rochia asta, de dragul lui Jeffy." Am început să desfac nasturii pantalonilor, iar el a strîmbat din nas. L-am întrebat dacă găsea trupul meu, pe jumătate dezgolit, chiar atît de respingător, la care el mi-a răspuns că nu, bineînțeles; doar conturul vizibil al chiloților prin pantaloni i se părea dezgustător). Asistenții de modă comandaseră deja o pereche de pantofi argintii Manolo mărimea mea și cineva de la accesorii îmi și alesese o foarte elegantă poșetă argintie Judith Leiber, cu un lănișor lung, care clinchetea delicat. Eu îmi exprimam preferința pentru o poșetă Calvin Klein, prea puțin apreciată la valoarea ei, sugestie la care ei au pufnit de indignare și mi-au înmînat produsul Judith. Ștef încă stătea pe gînduri dacă trebuie să port un colier sau un pandantiv, iar Allison, nou-promovată redactor de frumusețe, vorbea la telefon cu manichiurista care venea la birou în situații de urgență.

— O să-ți se facă machiajura în sala de ședințe la ora 4:45, mi-a comunicat Allison cînd am răspuns la telefon. Porți o rochie neagră, nu? Insistă să-ți dea cu oje Chanel nuanța Ruby Red. Spune-i să factureze pe departamentul nostru.

Întreg biroul lucrase într-un ritm aproape frenetic spre a mă face să arăt acceptabil pentru festivitatea de mare gală din seara aceea. Și făcuseră asta, desigur, nu pentru că mă adorau într-atît încît să se omoare cu ajutorul, ci pentru că știau că Miranda autorizase transformarea și erau nerăbdători să-i demonstreze nivelul ridicat al bunului-gust și al clasei lor.

Lily și-a terminat acțiunea caritabilă într-ale machiajului, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă nu cumva arătam ridicol într-o rochie Oscar de la Renta pînă la pămînt și dată cu ruj roz-bombon

Bonne Belle. De bună seamă, dar refuzasem toate ofertele privind trimiterea unei experte în machiaj la mine acasă. Întreg personalul încercase să insiste – nici unul prea subtil –, dar refuzasem cu obstinație. Pînă și eu aveam niște limite.

M-am bălăbănit în dormitor pe pantofii mei Manolo cu tocuri de zece centimetri și l-am sîrutat pe frunte pe Alex. El abia dacă și-a ridicat privirea de pe revista pe care o citea.

— Ajung sigur acasă înainte de năsprezece, așa că o să putem merge pe undeva să cinăm sau să bem ceva, OK? Îmi pare rău că s-a-ntîmplat așa, zău îmi pare rău. Dacă te hotărăști să te duci pe undeva cu băieții, sună-mă și vin și eu mai tirziu, OK?

Venise, așa cum promisese, direct de la școală ca să petrecem seara împreună și nu fusese deloc încîntat atunci cînd ajunsesem și eu acasă cu vestea că el n-are decît să-și facă planuri despre cum să petreacă o seară relaxantă acasă, dar că eu nu aveam să fac parte din planurile cu pricina. Acum stătea pe balcon, citea un exemplar din revista *Vanity Fair* adus de mine de la birou și bea berea pe care Lily o păstra în frigider pentru eventualii oaspeți. Abia după ce îi explicasem că trebuie să lucrez în seara aceea, observasem că Lily nu e acolo.

— Unde e? l-am întrebat. Nu are ore și toată vara nu lucrează vinerea.

Alex a tras o dușcă din berea blondă și a ridicat din umeri.

— Presupun că e aici. Ușa ei e închisă, dar am văzut mai devreme un tip pe-aici.

— Un tip? Poți să vorbești ceva mai la obiect? Ce tip?

M-am întrebat dacă nu cumva intrase cineva prin efracție, sau dacă Băiatul Freudian fusese, în cele din urmă, invitat acasă.

— Nu știu, dar arată ceva de speriat. Tatuaie, inele și belciuge prin tot corpul, tricou fără mineci, mă rog, tot tacîmul. Nu-mi pot închipui unde l-a agățat și pe-asta.

Și a mai tras, nonșalant, o dușcă de bere.

Nici eu nu-mi puteam închipui unde îl agățase, ținînd cont de faptul că o lăsasem, în seara din ajun, la ora unsprezece, în compania unui tip foarte politicos pe nume William, care, citîmi dădusem eu seama, nu era genul tatuaie-și-tricouri-fără-mineci.

— Alex, hai să vorbim serios! Adică îmi spui că un criminal îmi umblă prin apartament — criminal care s-ar putea să fi fost invitat aici sau nu — și ție nu-ți pasă? Dar e ridicol! Trebuie să facem ceva, am zis eu, după care m-am ridicat de pe scaun și m-am întreb, ca întotdeauna, dacă nu cumva mișcarea asta avea să producă desprinderea balconului și prăbușirea lui în abis.

— Andy, stai liniștită. Omul, în mod clar, nu e un criminal. A răsfoit revista și a continuat: O fi el un golan și-un ciudat, dar nu e criminal.

— Grozav, asta e chiar al dracului de grozav. Și acum, ai de gînd să vii să vedem ce se petrece, sau o să stai acolo toată noaptea?

El a refuzat în continuare să mă privească și așa am înțeles cit îl enervase modificarea programului acelei seri. Lucru de înțeles, firește, dar și eu eram la fel de enervată că trebuie să lucrez și nu puteam face absolut nimic în privința asta.

— Ce-ar fi să mă chemi doar dacă ai nevoie de mine?

— Foarte bine, am pufnit eu și am făcut ceva paradă de iritare. Dar să nu ai muștrări de conștiință dacă-mi vei găsi trupul dezmembrat pe pardoseala de la baie. Nu e mare scofală, zău așa...

M-am uitat prin apartament, în căutarea unor indicii care să dovedească prezența tipului. Singurul obiect care părea neobișnuit era sticla goală de Ketel One din chiuvetă. Chiar reușise ea să cumpere, să deschidă și să bea de una singură o sticlă întreagă de votcă azi-noapte, după ora douăsprezece? Am bătut la ușă. Nici un răspuns. Am bătut ceva mai insistent și am auzit o voce de bărbat afirmînd faptul extrem de evident că cineva bate la ușă. Cînd am constatat că tot nu răspunde nimeni, am apăsât pe clanță.

— Alo? E cineva acolo? am întrebat eu și am încercat să nu mă uit înăuntru, dar nu am reușit să rezist mai mult de cinci secunde.

Privirea mea a trecut la repezeală peste două perechi de jeans aruncate grămadă pe podea, peste un suțian agățat de scaunul de la birou și peste scrumiera care se răsturnase, ceea ce făcea ca întreaga cameră să pută ca o cameră de cămin studențesc, după care s-a îndreptat direct spre pat, unde cea mai bună prietenă a mea era lungită pe-o parte, cu spatele la mine, goală pușcă. Un tip cu aspect bolnăvicios, cu buza de sus transpirată și părul slinos, se amalgamase în cearșafurile ei: zecile de tatuaie înspăimîntătoare care se întindeau și se învîrtejeau pe tot corpul îi ofereau un camuflaj perfect pe plapuma ei verde cu bleu. Avea un belciug prins de o sprinceană, o grămadă de obiecte metalice îi atîrnau de urechi și două țepușe îi ieșeau din bărbie. Din fericire, avea pe el niște chiloți, dar păreau atît de vechi și răpciugoși, încît aproape — aproape — că mi-am dorit să nu-i fi avut nici pe-ăștia. A scos țigara din gură, a expirat îndelung și a adresat aproximativ în direcția mea un salut din cap.

— Salut, a zis el și mi-a făcut un semn de salut cu țigara. Ești amabilă să închizi ușa aia, pr'etino?

Ce? „Pr'etino”? Australianul ăsta slinos chiar își permitea să fie obraznic cu *mine*?

— Fumezi cumva iarbă? am întrebat eu, fără să mă mai intereseze bunele maniere și altele asemenea și fără să fiu deloc speriată.

Era mai scund decât mine și nu putea cântări mai mult de șaiszeci de kilograme — din câte îmi dădeam eu seama, cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla era să mă atingă. M-am scuturat de scîrbă imaginîndu-mi mile de feluri în care el o atinsese deja pe Lily, care dormea încă adînc în umbra lui protectoare.

— Cine dracu' îți închipui tu că ești? ăsta este apartamentul *meu* și aș dori să pleci. Acum! am adăugat eu, cu o infuzie de curaj dată de grabă: aveam la dispoziție exact o oră ca să devin superbă pentru cea mai stresantă seară din cariera mea, iar caraghiosul ăsta nu făcea parte din planul meu de acțiune.

— *Faaaatăăă!* Șezi blindă, a zis el și a inhalat din nou din țigară. Se pare că pr'etina ta nu vrea să plec...

— Ar vrea să pleci dacă AR FI, DIN ÎNTÎMPLARE, TREAZĂ, NENOROCITULE! am urlat eu, oripilată de ideea că Lily făcuse — fără doar și poate — sex cu tipul ăsta. Te asigur că vorbesc în numele amindurora atunci cînd îți zic să IIEȘI DRACULUI DIN APARTAMENTUL NOSTRU!

Am simțit o mină pe umăr, m-am răsucit rapid pe călcie și am dat de Alex, care arbora o expresie preocupată și analiza din ochi situația.

— Andy, ce-ar fi să te duci tu să faci un duș și să mă lași pe mine să mă ocup de treaba asta, OK?

Deși nimeni nu-l putea considera un tip solid, părea un veritabil luptător profesionist în comparație cu scîrboșenia aceea emaciată care acum

își freca metalele faciale de spinarea nuda a prietenei mele.

— VREAU. SĂ. PLECE., am precizat eu, ca să fiu sigură că am fost bine înțeleasă, DIN. APARTAMENTUL. MEU.

— Da, știu, și cred că el e deja gata de plecare, nu-i așa, amice? a întrebat Alex cu vocea aceea liniștitoare pe care ai folosi-o ca să-i vorbești unui ciine turbat pe care ți-e teamă să nu-l enervezi.

— *Aaaaaaaaamiiiiiceeeee*, nici o problemă. Mă distrăm și eu un pic cu Lily, atîta tot. Ea m-a agățat aseară la Au Bar — întreabă pe oricine, or să-ți spună că așa e. M-a implorat să vin cu ea.

— Nu mă îndoiesc, a continuat Alex liniștit. Cînd vrea, e o fată foarte prietenoasă, dar uneori se îmbată prea tare ca să mai știe ce face. Așa că, în calitate de prieten al ei, va trebui să te rog să pleci acum.

Ticătosul și-a stins țigara și și-a săltat cu un gest teatral brațele în aer, prefăcîndu-se că se predă.

— Nici o problemă, amice. Fac doar un dușuleț rapid, îmi iau ca lumea la revedere de la micuța mea Lily și pe urmă o iau din loc.

Și-a dat picioarele jos din pat și s-a întins după un prosop atîrnat lîngă biroul ei.

Alex a înaintat, i-a luat rapid prosopul din mîini și l-a privit drept în ochi.

— Nu. Cred că ar trebui să pleci acum. În clipa asta.

Și, într-un fel în care nu l-am văzut niciodată acționînd în cei aproape trei ani de cînd ne cunoșteam, s-a proptit drept în fața Băiatului Hidos și a făcut în așa fel ca înălțimea lui să insinueze amenințarea pe care o intenționaseră cuvintele.

— Amice, nici o problemă. Am șters-o d'acia, a cîrîit el, după ce i-a aruncat o privire lui Alex și a realizat că e nevoit să-și sucească gîtul ca să se uite în sus la fața lui. Mă îmbrac acușica și ies pe ușă afară.

Și-a luat jeansii de pe podea și și-a dibuit tricoul trențaros sub trupul încă dezgolit al lui Lily. Ea s-a mișcat cînd tipul a tras tricoul și, citeva secunde mai tîrziu, a reușit să-și deschidă ochii.

— Acoper-o! a poruncit Alex cu asprime, pe un ton care arăta în mod clar că îi place deja rolul de bărbat-autoritar-aflat-la-cîrmă.

Și, fără comentarii, Băiatul Hidos a tras pătura pînă peste umerii ei, în așa fel încît au rămas la vedere numai buclele negre.

— Ce se petrece aici? a întreat Lily cu voce răgușită, străduindu-se să-și mențină ochii deschiși.

S-a întors și m-a văzut pe mine tremurînd de furie în pragul ușii, pe Alex în diversele lui posturi de autoritate masculină și pe Băiatul Hidos care se precipita să-și lege șireturile adidașilor lui Diadora albastru cu galben-cămar, ca să iasă dracului de acolo înainte ca lucrurile să ia cu adevărat o întorsătură urîtă. Prea tîrziu. Privirea ei s-a oprit asupra Băiatului Hidos.

— Tu cine dracu' ești? l-a întreat ea și s-a ridicat în capul oaselor, fără măcar să-și dea seama că rămăsese goală pușcă.

Alex și cu mine ne-am întors instinctiv privirile în timp ce ea și-a adunat, șocată, pătura pe ea, dar Băiatul Hidos a rinjit lasciv și s-a holbat poficios la sinii ei.

— Iubito, vrei să spui că acu' nu-ți mai aduci aminte cine sînt? a întreat el, iar accentul lui

australian mi se părea din ce în ce mai puțin adorabil. Ai știut foarte bine cine sînt azi-noapte.

S-a dus la pat și mi s-a părut că e pe punctul de a se așeza lîngă ea, dar Alex l-a înhățat de braț și l-a ridicat la verticală.

— Afară. Acum. Altfel o să mă văd nevoit să te car chiar eu afară, a poruncit el, arborînd o mină dură și foarte drăgălașă și, nu în mică măsură, mîndră de propria persoană.

Băiatul Hidos și-a zvîrlit brațele în aer și a scos un chițait.

— Am plecat d'acia. Sună-mă, Lily. Ai fos' grozavă azi-noapte.

A pornit rapid spre ieșire, cu Alex pe urmele lui.

— Mă frate, da' arzoaică mai e fata asta, l-am auzit spunîndu-i lui Alex chiar înainte ca el să îi trîntească ușa în nas, dar se pare că Lily nu a auzit. Și-a tras un tricou pe ea și a reușit să se extragă din pat.

— Lily, cine dracu' e asta? E cel mai mare dobitoc pe care l-am văzut în viața mea, ca să nu mai spun că e și absolut *dezgustător*.

Ea a clătinat încet din cap și părea că se concentrează foarte profund în încercarea de a-și aduce aminte cum anume intrase tipul în viața ei.

— Dezgustător. Ai dreptate, e absolut *dezgustător* și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întîmplat. Îmi aduc aminte că tu ai plecat aseară și că eu am rămas să stau de vorbă cu un tip foarte drăguț, care purta un costum — beam Jaeger, n-aș putea să spun de ce — și asta e tot.

— Lily, îți dai seama ce beată trebuie să fi fost ca să accepți nu numai să faci sex cu cineva care arată în halul ăsta, dar să-l și aduci în apartamentul nostru?

Mie mi se părea că spun ceva de-a dreptul evident, dar ochii ei s-au mărit cînd și-a dat, brusc, seama ce se petrecuse.

— Crezi că am făcut sex cu el? a întrebat ea cu glas moale, refuzînd să accepte un fapt care părea cert.

Cele spuse de Alex în urmă cu cîteva luni mi-au revenit în minte: Lily bea, într-adevăr, mai mult decît de obicei — totul dovedea asta. Lipsea în mod regulat de la cursuri, fusese arestată, iar acum adusese acasă cel mai înspăimîntător avorton pe care îl văzusem în viața mea. Și mi-am amintit și mesajul pe care unul dintre profesorii ei îl lăsase pe robotul nostru imediat după examenele finale, în care zicea că lucrarea de sfîrșit de an a lui Lily fusese cam abulică, lipsise de prea multe cursuri și predase totul prea tîrziu ca să mai poată primi calificativul „A”, pe care l-ar fi meritat altminteri. Am decis că trebuie să discut cu mare grijă cu ea.

— Lil, scumpa mea, nu cred că tipul ăsta e problema. Cred că băutura a dus la toate astea.

A început să își perie părul și abia atunci mi-am dat seama că era ora șase în acea după-amiază de vineri și că ea abia la acea oră se dădea jos din pat. Nu a protestat, așa că am continuat.

— Nu că așa avea ceva împotriva băuturii, am zis și m-am străduit să păstrez calm tonul conversației. În mod clar, nu sînt contra băuturii. Mă întreb doar dacă lucrurile nu au scăpat un picuț de sub control în ultima vreme, mă înțelegi? Totul e OK la cursuri?

A deschis gura să spună ceva, dar Alex și-a băgat capul pe ușă și mi-a înmînat telefonul, care suna strident.

— Ea e, a zis el și a ieșit din nou.

Aihhh! Ce talent avea femeia asta să-mi distrugă viața!

— Iartă-mă, i-am zis lui Lily și m-am uitat cum pe ecran se vedeau cuvintele MP MOBIL. Nu îi trebuie decît o secundă ca să mă umilească sau să mă bălăcărească pentru ceva, așa că ține minte ce voiai să spui.

Lily a pus jos peria și s-a uitat la mine cum răspund.

— Biroul Mira...

Răspunsesem din nou de ca și cum aș fi fost la birou.

— Andrea la telefon, m-am corectat și m-am pregătit de atac.

— Andrea, știi că te aștept acolo diseară la ora șase și jumătate, nu-i așa? a lătrat ea la telefon, fără o vorbă de salut sau de identificare.

— Ăă, păi... înainte ai spus ora șapte. Mai trebuie să...

— Am spus șase și jumătate înainte și o spun din nou. *Șaaseee și iii jumăddătaate*. Ai priceput?

Clic. Închisese telefonul. M-am uitat la ceas. 6:05 p.m. Ei da, asta era o problemă.

— Vrea să fiu acolo peste douăzeci și cinci de minute, m-am adresat eu nimănui anume.

Lily părea ușurată că ceva îmi distrăgea atenția de la discuție.

— Atunci, hai să te pregătesc de plecare, OK?

— Eram în toiul unei conversații și discutam despre ceva important. Ce voiai să spui mai înainte?

Cuvintele erau cele potrivite, dar ne era clar amîndurora că gîndurile mele se aflau deja la un milion de kilometri depărtare. Știam că nu mai aveam timp de duș, așa că acum dispuneam de cincisprezece minute ca să mă îmbrac de gală și să urc într-o mașină.

— Vorbesc serios, Andy, trebuie să pleci. Du-te și te pregătește — stăm mai târziu de vorbă.

Și, din nou, nu mi-a rămas de făcut decît să mă mișc repede, cu inima bătînd să-mi spargă pieptul, așa că am intrat rapid în rochie, mi-am dat cu peria prin păr și m-am străduit să asociez cîteva nume la pozele pe care Emily mi le scosese la imprimantă în cursul zilei. Lily urmărea toate astea cu un vag aer amuzat, dar știam că își face griji în legătură cu incidentul cu Băiatul Hidos, iar eu mă simțeam teribil de prost pentru că nu mă puteam ocupa imediat de treaba asta. Alex vorbea la telefon cu fratele lui mai mic și se chinuia să îl convingă că era într-adevăr prea tînăr ca să meargă la film de la ora nouă seara și că mama lor nu dădea dovadă de cruzime atunci cînd îi interzicea asta.

L-am sărutat pe obraz, iar el a fluierat după mine și mi-a spus că probabil o să cinez pe undeva cu cîțiva prieteni, dar să-l sun mai târziu dacă voiam să ne vedem, apoi m-am repezit — în măsura în care așa ceva e posibil pe pantofi cu toc cui — în living, unde Lily ținea în mîini o pelerină superbă de mătase neagră. M-am uitat întrebător la ea.

— Ceva cu care să te acoperi în seara ta de mare gală, a fredonat ea și a scuturat-o ca pe un cearșaf. Vreau ca Andy a mea să arate la fel de sofisticată ca toți țopirlanii ăia plini de bani din Carolina, pe care o să-i servească în seara asta ca ultima chelneriță. Bunica mi-a cumpărat-o cu ani în urmă, ca să o port la nunta lui Eric. Nu mă pot hotărî dacă e superbă sau oribilă, dar e destul de festivă și e Chanel, așa că o să se potrivească.

Am îmbrățișat-o.

— Promite-mi doar că dacă Miranda mă omoară pentru că spun ceva care nu trebuie spus, o să arzi rochia asta și o să mă îngropi în pantalonii mei maro de trening. Promite-mi!

Ea a înhățat rimelul și a început să mă machieze.

— Arăți grozav, Andy, zău că da. N-am crezut niciodată că o să te văd într-o rochie Oscar la una dintre petrecerile Mirandei Priestly, dar, ce pot să spun, ai look-ul potrivit.

Mi-a înminat poșeta Judith Leiber, enervant de strălucitoare și cu lanțul prea lung, și mi-a deschis ușa:

— Distracție plăcută!

Mașina mă aștepta la intrarea în clădire, iar John — care începea să devină un veritabil pervers de mină-ntîi — a fluierat admirativ în timp ce șoferul îmi deschidea portiera.

— Fă-i praf pe toți, gagico, a strigat după mine și mi-a făcut exagerat cu ochiul. Ne vedem diseară târziu.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde mă duceam, firește, dar era liniștitor faptul că măcar își închipuia că o să mă întorc acasă. *Poate n-o să fie chiar așa de rău, am gîndit eu și m-am lăsat pe spate pe bancheta moale a mașinii de la firmă. Dar chiar atunci rochia mi s-a ridicat pînă peste genunchi și picioarele au luat contact cu pielea rece ca gheața, așa că am sărit în sus. Sau poate o să fie oribil, exact cum îmi închipui?*

*
* *

Șoferul a sărit din locul lui și a alergat să îmi deschidă portiera, dar cînd a ajuns acolo eu eram deja în picioare pe trotuar. Mai fusesem o dată la Met, cînd făcusem o excursie la New York cu

mama și cu Jill ca să vizităm câteva obiective turistice. Nu-mi aminteam nici unul dintre expozitiile văzute în ziua aceea – numai că mă dureau picioarele din cauza pantofilor noi –, dar îmi aminteam foarte bine treptele albe și nesfârșite de la intrare și faptul că durase o veșnicie până le urcasem.

Treptele erau acolo unde le știam, dar arătau altfel în lumina crepusculară a apusului. Încă obișnuită cu zilele scurte și oribile de iarnă, mi s-a părut straniu că cerul abia acum se întuneca, deși era deja ora șase și jumătate. În seara aceea treptele arătau cu adevărat regește. Erau mai frumoase decât Treptele Spaniole sau decât cele de la biblioteca Universității Columbia, chiar mai ceva decât cele timorante de la clădirea Capitoliului din Washington. Abia după ce am urcat cam o zecime din splendorile acelea, am început să le urăsc cu înverșunare. Ce individ crud și sadic putuse condamna o femeie în rochie lungă până la pământ, mulată pe corp și cu tocuri cui să urce un asemenea deal infernal? Dat fiind că nu îl puteam urî pe arhitect sau pe cel care îl angajase, m-am văzut nevoită să o urăsc pe Miranda, care de regulă putea fi blamată pentru orice lucru care genera, direct sau indirect, toată nefericirea și relele din viața mea.

Aveam senzația că mă aflu la un kilometru depărtare de finalul ascensiunii și gândul mi-a zburat la orele de rezistență pe care le frecventasem pe vremea când aveam timp de o sală de sport. O nazistă de instructoră, călare pe o bicicletă, lătra niște ordine în ritm absolut militar: „Aleargă, aleargă și respiră, respiră! Sus, oameni buni, sus pe dealul ăsta. Aproape ați ajuns pe culme! Nu vă lăsați tocmai acum! Urați să vă salvați viața!” Am închis ochii și am încercat

să-mi închipui că pedalez, cu părul în vînt, că o calc pe instructoră, dar urc, urc întruna. Oh, orice, numai să uit durerea înfricoșătoare care mă săgeta din cap până-n picioare. Încă zece trepte, atât mai aveam, zece trepte, o, Doamne, umezeala pe care o simțeam în pantofi era cumva singe? Trebuia oare să mă prezint în fața Mirandei într-o rochie Oscar scâldată în sudoare și cu picioarele înșingerate? Te rog, o, te rog, spune-mi că aproape am ajuns și... iată! Sfârșitul treptelor. Sentimentul victoriei nu era mai mic decât cel resimțit de o alergătoare de nivel mondial care tocmai a câștigat prima ei medalie de aur. Am inspirat adînc, mi-am înleștat pumnii ca să-mi înving tentația de a aprinde o țigară întru sărbătorirea victoriei și mi-am mai dat o dată cu rujul de buze roz-bombon. Era timpul să fiu o lady.

Un paznic mi-a deschis ușa, s-a înclinat ușor și a zîmbit. Își închipuia, probabil, că sînt vreun invitat.

— Bună seara, domnișoară, trebuie să fii Andrea. Ilana a spus să iei loc aici, vine și ea într-o clipă.

S-a întors și a vorbit discret într-un microfon vîrit în mincă și a dat din cap cînd a auzit răspunsul în receptorul înfîpt în ureche.

— Da, ia loc aici, domnișoară. Vine imediat ce poate.

M-am uitat la ușile enorme, dar nu aveam chef să îmi aranjez rochia pentru operațiunea solicitantă de a mă așeza. Și-apoi, cînd voi mai avea eu ocazia să mă aflu în Muzeul Metropolitan de Artă după ora închiderii, și din cîte se pare singură-singurică? Ghișeele de bilete erau goale și galeriile de la parter întunecate, dar sentimentul de istorie și cultură era grandios. Tăcerea însăși era asurzitoare.

După aproape cincisprezece minute de plimbare, avind grijă să nu mă îndepărtez prea mult de acel agent în devenire al serviciilor secrete, o fată cu înfățișare comună, îmbrăcată într-o rochie lungă bleumarin, a traversat foaierul uriaș și a venit spre mine. Am fost foarte surprinsă să constat că o fată care are un loc de muncă atât de strălucit putea fi atât de simplă și m-am simțit dintr-o dată ridicolă, parcă eram o fată dintr-un orașel de provincie care încearcă să se îmbrace pentru o petrecere simandicoasă din capitală — și, ironia sorții, asta și eram. Ilana, pe de altă parte, părea că nici nu se obosise să-și schimbe hainele ei obișnuite de lucru și, după cum am aflat ulterior, într-adevăr nu se obosise.

— De ce să o fac? risese ea. Doar oameniiăștia nu vin aici ca să se uite la mine.

Părul ei castaniu era curat și drept, dar pieptănat fără un stil anume, iar pantofii maro fără toc nu erau ciuși de puțin în ton cu moda. Dar ochii albaștri erau strălucitori și blinzi și mi-am dat seama instantaneu că aveam să o plac.

— Tu trebuie să fii Ilana, am zis eu și am simțit că, în situația dată, mă aflam într-o oarecare poziție de superioritate și că ea se aștepta ca eu să preiau comanda. Pe mine mă cheamă Andrea. Sint asistenta Mirandei și sint aici ca să ajut în orice fel posibil.

A părut atât de ușurată, încît m-am întrebat instantaneu ce-o fi putut să-i spună Miranda. Posibilitățile în domeniu erau nelimitate, dar mi-am închipuit că fusese, de bună seamă, ceva legat de vestimentația Ilanei, inspirată de *Ladies' Home Journal*. M-am scuturat de oroare cînd m-am întrebat ce răutăți i-o fi spus unei fete atât de drăguțe și m-am rugat să nu începă să plîngă. Însă, în loc de asta, ea a întors spre mine ochii aceia mari, nevinovați și a declarat pe șleau:

— Șefa ta e cea mai mare scîrbă.

M-am holbat la ea o clipă, după care mi-am revenit.

— Nu-i așa? am zis eu și am izbucnit amîndouă în ris. Ce am de făcut? Miranda o să-mi remarcă prezența în vreo zece secunde, așa că ar trebui să par că fac ceva util.

— Hai să-ți arăt masa, a zis ea și a pornit-o pe un coridor întunecat, care ducea spre expozitele egiptene. E trăsnet.

Am ajuns într-o galerie mai mică, cam de dimensiunea unui teren de tenis, în mijlocul căreia trona o masă cu douăzeci și patru de scaune în jurul ei. Robert Isabell își merita faima, asta era clar. El era organizatorul sindrofiilor din New York, unicul capabil să nimerescă specificul adecvat fiecăreia, cu atenție extremă la detalii: în ton cu moda, dar nu extravagant, luxos, dar nu ostentativ, unic, dar nu exagerat. Miranda insistase ca Robert să facă totul, dar singura dată cînd mai văzusem rezultatul muncii lui fusese cu ocazia petrecerii organizate de ziua lui Caroline și Cassidy. Știam că e capabil să transforme livingul în stil colonial al Mirandei într-o încăpere șic, intimă (inclusiv cu un bar pentru răcoritoare — în pahare de Martini, firește — cu bănuțe în perete și un ring de dans încălzit pe balcon, acoperit cu o pinză de cort pictată în stil marocan) pentru niște copii de zece ani, dar aici era ceva de-a dreptul spectaculos.

Totul era în alb. Alb luminos, alb mat, alb strălucitor, alb texturat și alb luxuriant. Buchetele de bujori albi, crescute parcă direct din masă, erau delicioș de bogate, dar destul de scunde pentru ca oaspeții să poată vorbi pe deasupra lor. Farfurii albe ca fildeșul (cu model alb în relief) se odihneau pe o față de masă albă apretată,

iar scaunele albe cu spetează înaltă, din stejar, erau acoperite cu piele întoarsă albă (ce periculos !), întreg acest mobilier odihnindu-se pe un covor alb cu țesătură deasă, așternut special pentru evenimentul serii. Luminări votive albe, așezate în suporturi simple, albe, de porțelan, dădeau o lumină albă, delicată și iluminau ușor de dedesubt bujorii (dar fără a-i face să pară cuprinși de flăcări) și împrăștiu o lumină subtilă și discretă în jurul mesei. Singurele pete de culoare din întreaga încăpere proveneau de la tablourile care atârnau pe pereți de jur-împrejur, în nenumărate nuanțe de albastru și verde și auriu, care înfățișau vremuri de mult apuse din Egipt. Contrastul deliberat dintre masa albă și picturile detaliate și neprețuite era senzațional.

Cînd am întors capul ca să analizez în detaliu contrastul dintre acele culori și alb („Robert ăsta chiar că e un geniu“), o siluetă de un roșu intens mi-a atras atenția. Într-un colț, dreptă ca un băț, sub un tablou enorm stătea Miranda în rochia ei roșie Chanel cu mărgelile, comandată, croită, probată și curățată chimic doar pentru seara asta. Și, chiar dacă aș exagera spunînd că meritasă fiecare cent (dat fiind că toți cenții ăștia alcătuiau o cifră de zeci de mii de dolari), arăta de-ți tăia răsufierea. Ea însăși era un *objet d'art*, cu bărbia ridicată, cu mușchii perfect întinși, un adevărat basorelief neo-clasic în mărgelile roșii pe mătase Chanel. Nu era frumoasă – avea ochii prea mici, părul pieptănat prea sever și fața avea trăsături prea dure, dar era uluitoare într-un fel pe care nu-l puteam defini prea exact și, oricît încercam să par calmă și să mă prefac că admir încăperea, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Ca de obicei, sunetul vocii ei mi-a întrerupt reveria.

— Ahn-dre-ah, cunoști numele și chipurile tuturor oaspeților din această seară, nu-i așa? Presupun că ai studiat ca lumea fotografiile lor. Sper să nu mă umilești azi și să nu îți amintești numele lor atunci cînd îi vei întîmpina, m-a anunțat ea fără a privi în vreo direcție anume, doar folosirea numelui meu indicînd faptul că mi se adresase.

— Ăă, da, m-am ocupat de asta, am răspuns eu, abținîndu-mă cu greu să o salut, și mi-am dat seama că mă holbez la ea. Acum o să stau cîteva minute pe aici, ca să mă asigur că totul e în ordine.

S-a uitat la mine ca pentru a-mi spune *Sigur că o să stai, idioato*, iar eu m-am străduit să îmi întorc privirea în altă parte și să ies din galerie. Ilana a venit imediat după mine.

— Ce tot spune? a șoptit ea și s-a aplecat spre mine. Fotografii? E neună?

Ne-am așezat pe o băncuță incomodă din lemn de pe un coridor întunecos, simțînd amîndouă nevoia copleșitoare de a ne ascunde.

— A, da. Păi, în mod normal, aș fi petrecut toată săptămîna trecută în căutarea fotografiilor oaspeților de astă-seară și le-aș fi memorat figurile ca să îi pot întîmpina rostindu-le numele, i-am explicat Ilanei, care mă privea oripilată, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dar, dat fiind că abia azi mi-a cerut să vin, am avut la dispoziție doar cîteva minute, în mașină, ca să mă uit la poze. Și ce, am zis eu, tu crezi că *asta* e ciudat? În fine. Asta e procedura standard la petrecerile Mirandei.

— Păi, eu credeam că nu o să fie nici un personaj faimos aici diseară, a zis ea, referindu-se la petrecerile din trecut de la Met.

Dat fiind că era o contribuabilă de bază, Mirandei i se acorda adesea privilegiul de a închiria micul și neînsemnatul MUZEU METROPOLITAN DE ARTĂ pentru petreceri și cocktail-uri private. Nu fusese nevoie decât ca domnul Tomlinson să o roage o singură dată, și Miranda se și scremuse să organizeze pentru cumnatul ei cea mai selectă petrecere pe care o văzuse Met-ul vreodată. Și-a pus în gând să îi impresioneze pe sudiștii ăia bogați și pe nevestele lor de bani gata făcându-le cinste la Met. Și reușise.

— Mda, nu o să fie nimeni ușor de recunoscut, doar o grămadă de miliardari care locuiesc sub linia Mason-Dixon. De obicei, când am de memorat chipurile oaspeților, e mai ușor să îi găsesc pe Internet, sau în *Womens' Wear Daily* sau așa ceva. Normal, e ușor de găsit o poză de-a reginei Noor sau a lui Michael Bloomberg sau a lui Yohji Yamamoto dacă ai nevoie de ea. Dar să încerci să dai de domnul și doamna Packard, care locuiesc într-o suburbie de bogătași din Charleston, nu e așa de ușor. Cealaltă asistentă a Mirandei i-a căutat pe oamenii ăștia în vreme ce toți ceilalți m-au pregătit pe mine, și i-a găsit în cele din urmă în rubricile mondene ale ziarelor din propriile lor orașe, sau pe diverse pagini de web ale companiilor lor, dar a fost extrem de enervant.

Ilana continua să se holbeze la mine. Cred că pe undeva, în adîncul minții mele, realizez că vorbesc ca un robot, dar nu mă puteam opri. Șocul ei mă făcea doar să mă simt mai prost.

— E doar un cuplu pe care nu l-am identificat încă, așa că, de bună seamă, o să-l recunosc prin eliminare, am continuat.

— Vai de capul tău. Nu știu cum faci asta. Pe mine mă enervează pînă și simplul fapt că trebuie să fiu aici vineri seara, dar nu-mi pot închipul

cum aș putea să am jobul tău. Zău așa, cum suporti? Cum suporti să ți se vorbească și să fii tratată în felul ăsta?

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama că întrebarea mă prinsese cu garda jos: nimeni nu-mi spusese vreodată ceva negativ despre serviciul meu. Îmi închipuisem întotdeauna că eu sînt singura persoană – dintre milioanele de fete imaginare care „ar face moarte de om” pentru serviciul meu – care vedea ceva cit de cit nelalocul lui în toată situația în care mă găseam. Mi s-a părut mai înspăimîntător să văd șocul din ochii ei decît să fiu martora sutelor de lucruri ridicole pe care le vedeam zilnic la birou; modul în care mă privea cu mila aceea pură, neprefăcută, a trezit în sufletul meu simțăminte amestecate. Și am făcut ceea ce nu făcusem niciodată în atîtea luni de muncă în condiții subumane, pentru o șefă inumană, ceva ce reușisem întotdeauna să țin sub control și să amîn pentru un moment mai potrivit. Am izbucnit în plîns.

Ilana a părut mai șocată ca oricînd.

— O, draga mea, vino încoace! Îmi pare atît de rău! Nu am vrut să spun nimic rău. Ești o adevărată sfință că o suporti pe vrăjitoarea asta, mă auzi? Vino cu mine.

M-a luat de mînă și m-a condus pe un alt coridor întunecat către un birou.

— Hai, stai jos aici un minut și uită cum arată toți proștii ăia.

Mi-am tras nasul și am început să mă simt ridicol.

— Și să nu te simți prost, mă auzi? Am senzația că ții toate astea în tine de multă, multă vreme și din cînd în cînd trebuie să mai și plîngi, să te descarci.

S-a apucat să caute ceva într-un sertar în timp ce eu mă străduiam să-mi șterg rimelul de pe față.

— Uite, a exclamat ea cu mîndrie. Am de gînd să distrug poza asta imediat după ce o vezi, iar dacă-ți trece măcar prin gînd să spui cuiva despre ea, îți distrug viața. Aruncă o privire doar, e formidabilă.

Mi-a înmînat un plic, sigilat cu o etichetă, pe care scria „Confidențial”, și a zîmbit.

Am rupt eticheta și am scos din plic un dosar verde. Înăuntru era o fotografie — chiar o fotografie color — înfățișînd-o pe Miranda întinsă pe bancheta unui restaurant. Am recunoscut imediat fotografia făcută de un faimos fotograf al înaltei societăți în timpul unei petreceri de ziua de naștere a Donnei Karan, la Paris. Apăruse deja în paginile revistei *New York* și era clar că urma să tot apară și prin alte publicații. Purta pardesiul ei maro cu alb, din piele de șarpe, care mie mi se păruse dintotdeauna că o face să arate chiar ca un șarpe.

Ei bine, nu eram singura căreia i se păruse așa ceva, pentru că în versiunea de față a fotografiei cineva atașase — în chip expert — o coadă de șarpe cu clopoței exact acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele. Efectul era o interpretare senzațională a Mirandei în chip de șarpe: își odihnea cotul pe bancheta de piele, cu bărbia dură proptită în palmă, iar coada cu clopoței, îndoită în semicerc, îi atîrna peste marginea banchetei. Era perfectă.

— Nu e grozavă? m-a întrebat Ilana și s-a aplecat peste umărul meu. Linda a venit în biroul meu într-o după-amiază. Își petrecuse toată ziua la telefon cu Miranda, ca să aranjeze în ce galerie va da un dineu. Linda insistase pentru o galerie

anume, care era de departe cea mai spațioasă și mai frumoasă, dar Miranda îi ordonase să se organizeze în cea de lângă magazinul cu suveniruri. Au discutat și iar discutat pînă cînd, în cele din urmă, după zile întregi de negocieri, Linda a obținut permisiunea Consiliului Director al muzeului să organizeze dineul în galeria dorită de Miranda și, surescitată și încîntată, a sunat-o pe Miranda să-i dea vestea cea mare. Ghici ce s-a întîmplat cînd...

— S-a răzgîndit, evident, am zis eu cu voce domoală și am ghicit iritarea ei. A decis să facă exact ceea ce sugerase Linda de la bun început, dar numai după ce s-a asigurat că toată lumea s-a dat cu capul de toți pereții pentru ea.

— Exact. Ei bine, asta m-a enervat îngrozitor. N-am văzut în viața mea muzeul ăsta dat peste cap pentru nimeni — păi, Sfinte Sisoe, nici dacă președintele Statelor Unite ar suna și ar cere să se țină un dineu al Departamentului de Stat aici, nu i-ar da voie! Iar șefa asta a ta își inchipuie că poate să dea buzna aici, să dea ordine tuturor și să ne facă viața iadul pe pămînt zile în șir. Ei, în fine, așa că am făcut poza asta, pe post de cadou de consolare pentru Linda. Și știi ce a făcut? A xeroxat-o și a făcut-o micuță, ca să-i încapă în portofel! M-am gîndit că o să te distrezi dacă o vezi. Fie și numai ca să-ți amintești că nu ești singură. Ție ți-e cel mai greu, dar în mod clar nu ești singură.

Am pus poza înapoi în plicul confidențial și i-am înapoiat-o Ilanei.

— Ești nemaipomenită, i-am zis și i-am pus mîna pe umăr. Îți sînt cu adevărat recunoscătoare și promit să nu spun niciodată nimănui de unde o am, dar vrei te rog să mi-o trimiți? Nu cred că încapă în poșeta mea Leiber, dar aș da orice să mi-o trimiți acasă. Se poate?

A zîmbit și mi-a făcut semn să-mi scriu adresa de acasă, după care ne-am ridicat amîndouă și ne-am dus (eu una m-am bălăbănit pe tocuri) înapoi în holul muzeului. Era aproape ora șapte și oaspeții urmau să sosească din clipă în clipă. Miranda și B-DAD stăteau de vorbă cu fratele lui, oaspete de onoare și ginerică, care părea să fi jucat fotbal, rugby, golf și fotbal american la școala lui din Sud – una în care fusese înconjurat în permanență de blonde sclifosite. Blonda sclifosită de vreo douăzeci și șase de ani care urma să-i devină mireasă stătea tăcută de-a dreapta lui și îl privea în adorație. Ținea în mină un pahar de ceva și chicotea la glumele lui.

Miranda stătea la brațul lui B-DAD, arborînd cel mai fals zîmbet imaginabil. Nici nu aveam nevoie să aud ce spune ca să-mi dau seama că nu face decît să rostească un minim de cuvinte potrivite în momente potrivite. Conversația de salon nu era punctul ei forte și avea prea puțină răbdare să stea la taclale lipsite de importanță – dar știam că în seara aceasta avea să se poarte frumos și că avea să îi puze pe toți în fund. Ajunsesem să înțeleg că toți „prietanii” ei erau împărțiți în două categorii. De o parte, erau cei pe care îi considera „deasupra” ei și care trebuiau impresionați. Lista acestora era scurtă și includea nume precum Irv Ravitz, Oscar de la Renta, Hillary Clinton și orice stea de cinema de primă mărime. De cealaltă parte se situau cei de „sub” ea, care trebuiau tratați de sus și umiliți, ca să nu uite unde le e locul, iar în categoria asta intra cam toată lumea: toți angajații de la *Runway*, membrii propriei familii, părinții tuturor prietenilor copiilor ei – excepție făcînd cazurile în care aceștia făceau întîmplător parte din categoria

numărul unu –, aproape toți creatorii de modă și editorii altor reviste și orice persoană din domeniul serviciilor publice, atît din țară, cit și din străinătate. Seara asta promitea să fie amuzantă, pentru că urma să aibă de-a face cu oameni din categoria a doua, care trebuiau tratați precum cei din prima din unicul motiv că erau rude și prieteni ai domnului Tomlinson și ai fratelui acestuia. Îmi făceau întotdeauna plăcere rarele ocazii în care o vedeam pe Miranda încercînd să-i impresioneze pe cei din jurul ei, cu atît mai mult cu cit ea nu era o persoană încîntătoare de felul ei.

I-am simțit pe primii oaspeți înainte de a-i vedea. Tensiunea din încăpere era palpabilă. Mi-am amintit pozele de pe Internet, m-am repezit la primul cuplu și m-am oferit să iau haina de blană a cucoanei.

— Domnule și doamnă Wilkinson, vă mulțumesc foarte mult că ați venit în seara aceasta. Vă rog să-mi permiteți să vă iau haina. Iar Ilana vă va conduce în atrium, unde se servesc cocktailurile.

Speram că voi reuși să nu mă holbez în timpul monologului, dar spectacolul era de-a dreptul atroce. Văzusem femei îmbrăcate ca prostituatele, și bărbați îmbrăcați ca femeile, și fotomodele îmbrăcate cu mai nimic la petrecerile Mirandei, dar nu văzusem în viața mea oameni îmbrăcați în halul ăsta. Știam că nu voi avea de-a face cu oameni în pas cu moda, din New York, dar mă așteptasem să arate ca în *Dallas*; în loc de asta, arătau ca într-o variantă ceva mai acătării a protagoniștilor din *Deliverance*.

Fratele domnului Tomlinson, foarte distins, cu părul lui grizonat, făcuse greșeala oribilă de

a purta un frac alb – și asta în luna mai – cu o batistă în buzunarul de la piept și baston. Logodnica lui purta un coșmar din tafta, verde smarald. Rochia se strîngea și se aduna și se învîrteja împrejurul corpului ei, împingîndu-i bustul enorm în sus și dînd impresia că fata o să piară sufocată de propriii sine de silicon. Diamante cît pumnul îi atîrnau din urechi și unul și mai și îi scinteia pe încheietura mîinii stîngi. Părul îi era decolorat cu perhidrol, ca și dinții, iar tocurele îi erau atît de înalte și de subțiri, încît păsă de parcă ar fi jucat fundaș în NFL¹ în ultimii doisprezece ani.

— Dhraagii mei, sint *aatit* de încîntaată că aați putut veni la mica noastrăă petrecere! Tuturor le plaac petrecerile, nu-i aașaa? a cîntat Miranda în falset.

Viitoarea doamnă Tomlinson părea în pragul leșinului. Chiar acolo, în fața ei, se afla Miranda Priestly, unica și măreața Miranda Priestly! Fascinația ei ne-a umplut pe toți de jenă și toată grămada aia amărită de oameni s-a îndreptat spre atrium, cu Miranda în frunte.

Tot restul serii s-a desfășurat cam cum a început. Am recunoscut numele tuturor oaspeților și am reușit să nu scap nimic prea penibil pe gură. Parada fracurilor albe, a rochiilor de sifon, a coafurilor uriașe, a bijuteriilor și mai mari și a femeilor abia trecute de adolescență a încetat să mă amuze pe măsură ce treceau orele, dar nu mă săturam tot privind-o pe Miranda. Ea era o veritabilă lady și constituia obiectul invidiei tuturor femeilor din muzeu în seara aceea. Și,

măcar că înțelegeau că toți banii din lume nu puteau cumpăra rasa și eleganța ei, nu au încetat nici o clipă să și le dorească.

I-am adresat un zîmbet sincer atunci cînd m-a expediat acasă, cam pe la jumătatea dîneului, fără măcar un „mulțumesc” sau un „la revedere” – ca de obicei („Ahn-dre-ah, nu vom mai avea nevoie de tine astă-seară. Poți pleca.”). Am căutat-o pe Ilana, dar ea o ștersese deja. Mașinii de la firmă nu i-au trebuit decît vreo zece minute să ajungă după ce am chemat-o – mă gîndisem în treacăt să iau metroul, dar nu eram prea sigură de rezistența rochiei Oscar sau a picioarelor mele în metrou – și m-am cufundat extenuată, dar calmă, pe bancheta din spate a mașinii.

Cînd am trecut pe lîngă ghereta lui John, în drum spre lift, el a băgat mîna sub birou și a scos de acolo un plic sigilat.

— Tocmai l-am primit acum cîteva minute. Scrie „Urgent” pe el.

I-am mulțumit și m-am așezat pe un scaun de pe hol, întrebîndu-mă cu mirare cine putea să-mi trimită ceva prin curier vineri la ora zece noaptea. Am deschis plicul și am scos de acolo un bilețel:

Draga mea Andrea,

Mi-a făcut mare plăcere să fac cunoștință cu tine în seara asta! Vrei să ne vedem săptămîna viitoare, să mîncăm, poate, un sushi împreună? Ți-am lăsat plicul ăsta în drum spre casă – m-am gîndit că ți-ar prinde bine ceva care să te consoleze după o seară ca asta de care tocmai am avut noi parte. Distracție plăcută.

*Pupici,
Ilana*

1. National Football League – Liga Națională de Fotbal American.

Înăuntru era poza cu Miranda în chip de Șarpe, dar Ilana o mărise la douăzeci și cinci pe treizeci și trei de centimetri. M-am uitat cu atenție la ea câteva minute în timp ce îmi frecaam picioarele pe care mi le extrăsesem în sfârșit din pantofii Manolo. În poză părea timorantă și rea, exact ca vrăjitoarea la care mă uitam în fiecare zi. Dar în seara asta, la petrecere, mi se păruse tristă și destul de însingurată. Chiar dacă aș fi pus poza asta pe frigider ca adaos la colecție și aș fi făcut haz de ea cu Lily și Alex, picioarele nu m-ar durea mai puțin și nimeni nu mi-ar putea da înapoi seara pierdută de vineri. Am rupt-o bucăți și am pornit-o împletit pe scări în sus.

15

— Andrea, sint eu, Emily, am auzit o voce spartă la telefon. Mă auzi?

Trecuseră luni întregi de cind Emily nu mă mai sunase acasă atît de tîrziu, așa că mi-am dat imediat seama că e vorba de ceva grav.

— Bună, da, te aud. Vocea ta sună ca dracu', i-am zis eu, m-am ridicat în capul oaselor în pat și m-am întrebat dacă îi spusese cumva Miranda ceva care o făcea să vorbească așa.

Ultima dată cind Emily îmi telefonase așa de tîrziu fusese cind Miranda o sunase la unsprezece noaptea într-o simbătă, cerîndu-i să găsească un avion particular pentru a-i aduce pe ea și pe domnul Tomlinson acasă din Miami, pentru că zborul lor fusese anulat din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile. Emily tocmai se pregătea să-și serbeze ziua de naștere cind a sunat telefonul, iar ea mă sunase imediat pe mine și mă implorase să mă ocup de treaba asta. Eu nu găsisem mesajul pe robot decît a doua zi și cind, în sfîrșit, o sunasem, încă plîngea.

— Am lipsit de la ziua mea de naștere, Andrea, mi s-a vîicărit în clipa în care a ridicat receptorul. Am lipsit de la ziua mea de naștere pentru că a trebuit să le găsesc un avion particular!

— Nu puteau să doarmă și ei la un hotel în noaptea aia și să vină a doua zi, ca oamenii normali? am întrebat eu ceva cu răspuns evident.

— Crezi că mie nu mi-a trecut așa ceva prin cap? Le rezervasem apartamente de lux la Shore

Club, la Albion și la Delano la mai puțin de șapte minute după ce m-a sunat prima dată, m-am gândit că nu putea să vorbească serios – păi, Doamne ia-mă, era simbătă seara. De unde dracu' să găsească cineva un avion particular simbătă seara?

— Presupun că nu a tentat-o ideea? am întrebat eu liniștit și m-am simțit realmente inovată că nu fusesem acolo să o ajut, dar și extaziată de fericire că evitasem glonțul cu pricina.

— Nu. N-a tentat-o cîtuși de puțin. M-a sunat din zece în zece minute ca să mă întrebe de ce n-am găsit încă ceva și a trebuit să-i pun pe toți să aștepte la telefon pînă vorbesc cu ea, și cînd reveneam la convorbirea cu ei, constatam că închiseră telefonul.

A înghițit zgomotos.

— A fost un adevărat coșmar.

— Și ce s-a întîmplat pînă la urmă? Aproape că mi-e frică să întreb.

— Ce s-a întîmplat pînă la urmă? Dar ce *nu* s-a întîmplat pînă la urmă? Am sunat absolut toate companiile de zbor particulare din statul Florida și, așa cum poți să-ți închipui, nu prea răspundeau la telefon simbătă seara. Am sunat pe celular piloți particulari, am sunat la companii aeriene interne să află dacă au ceva sugestii, am reușit chiar să dau de un responsabil cu nu știu ce de la Aeroportul Internațional Miami. I-am spus că am nevoie de un avion într-o jumătate de oră ca să transporte doi oameni la New York. Știi ce a făcut?

— Ce?

— A ris. Cu hohote. M-a acuzat că lucrez pentru teroriști, pentru traficanți de droguri, de toate pentru toți. Mi-a zis că am mai multe șanse să mă lovească trăsnetul de douăzeci de ori la rînd

decît să găsesc un avion și un pilot la ora aia – oricît aș fi dispusă să plătesc. Și că dacă îl mai sun, o să se vadă nevoit să-mi facă legătura direct la FBI. Poți să crezi așa ceva?

Urla deja:

— Îți vine să crezi dracului așa ceva? La FBI!

— Și presupun că Mirandei i-a plăcut chestia asta, nu?

— O, da, i-a plăcut *la nebuniiiiiie* chestia asta. A petrecut următoarele douăzeci de minute refuzînd să creadă că nu există nici măcar un singur avion disponibil. Am asigurat-o că asta se întîmplă nu pentru că ar fi toate ocupate, ci doar pentru că era dificil la ora aceea tîrzie să închiriezi un avion.

— Și ce s-a întîmplat?

Nu-mi puteam închipui un sfîrșit fericit la povestea asta.

— Pe la unu jumate a acceptat în sfîrșit ideea că n-o să ajungă acasă în noaptea aceea – nu că ar fi avut vreo importanță, că fetele oricum erau la tatăl lor, iar bona era prin preajmă toată diminea dacă era nevoie de ea –, așa că m-a pus să îi cumpăr bilete pentru prima cursă de dimineață.

Treaba mi se părea aiurea. Păi, dacă zborul fusese anulat, era de presupus că respectiva companie îi aranjează să zboare cu prima cursă din dimineața următoare, mai ales ținînd cont de statutul ei de călătoare-frecventă-cu-statut-de-VIP, prin firmă, ca să nu mai vorbim de costul inițial al biletului ei la clasa întîi. Așa că am întrebato asta pe Emily.

— Mda, păi da, compania Continental le-a aranjat să plece cu prima cursă, care era la 6:50 a.m. Dar cînd Miranda a auzit că nu știu care reușise să găsească un zbor cu compania Delta la 6:35 a.m., a turbat. M-a făcut idioată incompetentă,

mă tot întreba ce fel de asistentă mai sint dacă nu-s în stare să fac ceva atît de simplu precum găsirea unui avion particular.

S-a fonfănit puțin și a tras un gît de ceva, probabil cafea.

— Dumnezeule, știu ce-o să spui. Spune-mi că n-ai făcut ce cred eu că ai făcut!

— Am făcut.

— Nu se poate. Tu glumești. Pentru cincisprezece minute?

— Am făcut-o! Parcă aveam de ales. Era nemulțumită de mine – cel puțin așa dădeam impresia că fac ceva util. A costat încă vreo două miare – nu era mare scofală. Era aproape *fericită* cînd a închis telefonul. Ce altceva mi-aș fi putut dori?

De-acum începusem să ridem amîndouă. Știam și fără să-mi spună Emily – iar ea știa că eu știam – că le cumpărase încă două bilete la cursa companiei Delta numai ca să îi închidă gura Mirandei, pentru ca pretențiile și insultele acelea neconținute să înceteze în sfîrșit.

În momentul acela aproape că mă înecam de ris.

— Stai așa. Deci, cînd ai aranjat în sfîrșit să trimiți o mașină după ei la Delano...

— ...era cu puțin înainte de ora trei dimineața și mă sunase pe celular de exact douăzeci și două de ori de la unsprezece noaptea. Șoferul a așteptat pînă au făcut duș și s-au schimbat, după care i-a dus înapoi la aeroport tocmai la timp ca să prindă zborul de mai *devreme*.

— Oprește-te, mă prăpădeam eu de ris, îndoită de șale, la auzul acestei înșiruii minunate de evenimente. Nu se poate să se fi întîmplat așa ceva.

Emily s-a oprit din ris și a făcut-o pe serioasa.

— Zău? Și tu-ți inchipui că asta e tare? Încă nu ți-am spus partea cea mai grozavă.

— Hai, spune-mi, spune-mi!

Eram absolut încîntată că Emily și cu mine găsisem, pentru prima dată, ceva amuzant în același timp. Mi-a făcut plăcere să fac parte și eu dintr-o echipă, să fiu jumătate dintr-un întreg angajat în luptă împotriva opresorului comun. Și atunci mi-am dat seama, pentru prima dată, ce diferit putea fi anul ăsta pentru mine dacă Emily și cu mine am fi reușit să fim prietene, dacă ne-am fi acoperit și protejat una pe alta și am fi avut încredere una în alta atît cît să o înfruntăm pe Miranda, făcînd front comun. Poate că situația nu ar mai fi fost atît de insuportabilă, dar, cu excepția unor astfel de rare ocazii, noi nu reușeam să fim de acord aproape în nici o prîvință.

— Partea cea mai grozavă?

Apoi a tăcut ca să prelungească momentul de distracție pe care îl trăiam împreună.

— Ea nu și-a dat seama, evident, dar, deși cursa cu Delta a decolat mai devreme, a aterizat la opt minute după cea inițială, cu Continental!

— Nu se poate, am ris mai-mai să mă-nec, încîntată de acest nou fragment delicios de informație. Spune-mi că glumești.

Cînd a închis în cele din urmă telefonul, am constatat cu surprindere că stătusem de vorbă mai bine de o oră ca niște adevărate prietene. Am revenit, firește, la ostilitatea obișnuită luni, dar simțămintele mele față de Emily au fost întotdeauna ceva mai afectuoase după weekendul cu pricina. Asta pînă acum, evident. Nu o plăceam îndeajuns pentru a asculta cu drag lucrul – cu siguranță enervant sau inoportun – pe care se pregătea să mi-l debiteze.

— Vorbesc serios, vocea ta sună oribil. Ești cumva bolnavă?

Am încercat, plină de vitejie, să strecor în voce o nuanță de compasiune, dar întrebarea mea a sunat agresiv și acuzator.

— O, da, a răspuns ea, după care a apucat-o un acces violent de tuse. Foarte bolnavă.

Nu prea credeam când cineva îmi spunea că e foarte bolnav: în absența unui diagnostic foarte oficial desemnând o boală potențial mortală, oricine era destul de sănătos ca să lucreze la *Runway*. Așa că, atunci când Emily și-a încheiat accesul de tuse și a repetat că e foarte bolnavă, nici prin cap nu mi-a trecut că nu va veni la birou luni. În fond, trebuia să plece la Paris ca să se întâlnească acolo cu Miranda pe 18 octombrie, adică în weekendul următor. Și-apoi, eu, una, reușisem să ignor vreo două infecții în gât, câteva debuturi de bronșită, o toxiinfecție alimentară îngrozitoare și permanenta tuse tabacică, plus o răceală în toată regula, și nu stătusem nici o zi acasă pe caz de boală de aproape un an.

Reușisem să trag o fugă la doctor o singură dată, eram disperată să capăt o rețetă pentru antibiotice când mă alesesem cu una dintre infecțiile în gât de care am pomenit mai înainte (mă strecurasem în biroul doctorului și ordonasem secretarei să vină un doctor imediat să mă vadă, atunci când Miranda și Emily își închipuiau că sînt în căutare de mașini noi pentru domnul Tomlinson), dar nu avusesem niciodată timp să previn vreo boală. Deși fusesem de mai bine de zece ori la Marshall să mă vopsesc, deși mă alesesem cu un număr impresionant de masaje la saloane al căror personal era încîntat să o aibă clientă pe asistenta Mirandei și deși avusesem

parte și de nenumărate manichiuri, pedichiuri și tratamente cosmetice, de un an de zile nu ajunseseam la vreun dentist sau ginecolog.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat-o și m-am străduit să par calmă, în vreme ce creierul mi se frămînta în căutarea motivului pentru care mă sunase doar ca să-mi spună că nu se simte bine.

După cum prea bine știam amîndouă, chestia asta era total și cu desăvîrșire lipsită de importanță. Avea să fie la serviciu luni, fie că se simțea bine, fie că nu.

A cuprins-o un nou acces de tuse și am auzit cum i se zbate flegma în plămîni.

— Aă, păi, da. Doamne sfinte, nu-mi vine să cred că mi se întîmplă așa ceva!

— Ce? Ce ți se-ntîmplă?

— Nu pot să mă duc cu Miranda în Europa. Am mononucleoză.

— Ce?

— M-ai auzit foarte bine. M-a sunat doctorul azi să-mi dea rezultatele analizei sanguine și, începînd din clipa asta, nu am voie să ies din apartament timp de trei săptămîni.

Trei săptămîni! Sper că glumea. Nu aveam timp să o compătimesc — tocmai îmi comunicase că nu poate pleca în Europa, iar ideea asta în sine — ideea că Miranda și Emily vor lipsi din viața mea — fusese singura care îmi dăduse puteri în ultimele două luni.

— Em, o să te omoare cu zile — trebuie să pleci! Ea a aflat?

S-a lăsat o liniște mormîntală la celălalt capăt al firului.

— Aă, da, știe.

— Ai sunat-o?

— Da. L-am pus și pe doctor să o sune, pentru că ea nu a crezut că mononucleoza reprezintă un motiv suficient pentru a mă considera bolnavă, așa că el a trebuit să îi spună că așa putea să o infectez și pe ea și pe toți ceilalți din jurul meu și, oricum...

S-a oprit, dar tonul ei sugera că ceva mult, mult mai rău se putea întâmpla.

— Și oricum, ce?

Instinctul meu de autoconservare intrase în viteză a cincea.

— Și oricum... ea vrea să mergi tu cu ea.

— Vrea să merg eu cu ea, da? Foarte drăguț. Dar ce a spus? Te-a amenințat că te dă afară fiindcă te-ai îmbolnăvit?

— Andrea, vorbesc...

A podidit-o din senin o tuse din rărunchi, expectorantă, și am avut impresia că avea să moară exact în clipa aceea, vorbind la telefon cu mine.

— ...serios. Absolut, cit se poate de serios. A zis ceva de genul că asistentele care i se dau în străinătate sînt idioate și că pînă și tu ai fi mai bună decît ele.

— Ei, sigur, dacă așa stau lucrurile, mă duc imediat! Nimic nu se compară cu un asemenea supercompliment cînd e vorba să mă convingă să fac ceva. Zău așa, nu era cazul să spună ceva atît de drăguț. Îmi vine să roșesc.

Nu prea știam dacă ar trebui să mă concentrez asupra faptului că Miranda voia să mă duc cu ea la Paris, sau a faptului că mă voia numai pentru că mă considera o idee mai puțin neghioabă decît acele anorexice clone franțuzoaice ale... ei bine, ale propriiei mele persoane.

— O, mai taci naibii din gură, a cîrît ea printre accesele de tuse devenite de-acum enervante. Ești persoana cel mai afurisit de norocoasă din

lume. Eu aștept de doi ani călătoria asta – de peste doi ani, de fapt – și acum nu mă pot duce. Ironia sorții e extrem de dureroasă – îți dai seama de asta, nu-i așa?

— Bineînțeles că da! E o gigantică ironie: călătoria asta reprezintă unica rațiune a existenței tale și e blestemul existenței mele, și totuși eu mă duc și tu nu. Viața e amuzantă, nu? Mă apucă un ris atît de năprasnic, că abia îl pot opri, am zis eu pe un ton abrupt și cituși de puțin amuzat.

— Mda, ei bine, și eu cred că e o porcărie, dar ce să-i faci? L-am sunat deja pe Jeffy, ca să se apuce să comande haine pentru tine. Va trebui să cari o tonă de țoale după tine, că-ți trebuie o toaletă diferită pentru fiecare prezentare de modă la care te duci și, firește, una specială pentru petrecerea dată de Miranda la Hotelul Costes. Allison o să te ajute cu machiajul. Vorbește cu Stef, de la accesorii, pentru poșete și pantofi și bijuterii. Nu ai decît o săptămînă la dispoziție, așa că apucă-te de pregătiri miine dis-de-dimineață, OK?

— Tot nu-mi vine să cred că ea vrea ca eu să fac treaba asta.

— Ei bine, să crezi, sînt sigură că nu glumea. Dat fiind că eu nu o să pot să vin nici la birou săptămîna asta, tu va trebui și să...

— Ce? Nu o să vii nici la birou?

E drept că eu nu-mi luasem nici o zi liberă pe caz de boală, sau măcar o oră liberă cît timp Miranda era la birou, dar nici Emily nu lipsise. Fusesc cît pe ce o singură dată – cînd îi murise un străbunic –, dar reușise să dea o fugă pînă acasă, la Philadelphia, să meargă la înmormîntare și să se întoarcă la birou fără să lipsească un minut de la serviciu. Așa mergeau treburile

la noi. Scurt. În afara cazurilor de deces (al rubedeniilor apropiate), a dezmembrării (a ta proprie), sau a unui război nuclear (numai dacă guvernul S.U.A. confirma că acesta afectează Manhattan-ul în mod direct), trebuia să fim acolo. Povestea asta avea să reprezinte o schimbare radicală în regimul totalitar Priestly.

— Andreea, am mononucleoză. E o boală extrem de molipsitoare. E foarte grav. Nu am voie să îmi părăsesc apartamentul nici măcar cit să-mi cumpăr o cafea, darămite să mă duc la birou o zi întreagă. Miranda înțelege treaba asta, așa că tu va trebui să muncești pentru amândouă. O să fie multe de făcut ca să pregătești călătoria la Paris pentru voi două. Miranda pleacă miercuri la Milano, iar tu urmează să te întâlnești cu ea la Paris marțea următoare.

— Ea înțelege treaba asta? Fii serioasă! Spune-mi ce a zis de fapt.

Refuzam să cred că ea acceptă ca un lucru atît de normal precum mononucleoza să reprezinte un pretext pentru absența de la serviciu.

— Ei hai, fă-mi plăcerea asta. În fond, viața mea o să fie iadul pe pămînt în următoarele cîteva săptămîni.

Emily a oftat și am simțit prin telefon cum își dă ochii peste cap.

— Ei bine, nu a fost prea încîntată. De fapt, eu n-am vorbit cu ea, dar doctorul meu a zis că la-a tot întrebat dacă mononucleoza e o boală „adevărată”. Dar cînd el a asigurat-o că e, s-a arătat foarte înțeleghătoare.

Am ris în gura mare.

— Sint convinsă că așa a fost, Em, sint convinsă. A zis să nu-ți faci probleme, da? Să ai grijă doar să te faci bine și că ea o să se ocupe de toate.

— Îți trimit prin e-mail o listă cu ce ai de făcut, ca să nu uiți nimic.

— N-o să uit nimic. A mai fost în Europa de patru ori anul ăsta, știu ce am de făcut. Ridic numerarul de la banca de la subsol, schimb cîteva miiare în euro, cumpăr niște cecuri de călătorie de alte cîteva miiare și confirm de cîte trei ori toate orele ei de la coafor și cosmeticiană pe toată durata călătoriei. Altceva? A, da, o să mă asigur că de data asta Hotelul Ritz îi dă celularul care trebuie și o să vorbesc cu șoferii ca să îi fac din timp să înțeleagă că nu au voie să o lase să aștepte. Mă gîndesc deja la toți oamenii care vor avea nevoie de fotocopii după înținerul ei — pe care îl scot la imprimantă, nici o problemă — și o să am grijă să îl pun în circulație. Și, bineînțeles, ea va dispune de programul detaliat al orelor de școală ale gemenelor, al materiilor de studiu, antrenamentelor, al pieselor în care joacă la școală și de programul detaliat al orelor de lucru ale personalului ei casnic. Așa că, după cum vezi, nu trebuie să-ți faci nici o grijă — mă descurc eu cu toate.

— Nu uita de catifea, m-a dăscălit ea, iar aceste ultime cuvinte sunau de parcă trecuse pe pilot automat. Și de eșarfe!

— Bineînțeles! Toate astea sint deja pe lista mea.

Înainte ca Miranda să împacheteze pentru te miri ce călătorie — sau, mai degrabă, înainte ca fata din casă să împacheteze — Emily sau eu cumpăram uriașe baloturi de catifea de la un magazin de textile și le aduceam la apartamentul Mirandei. Acolo lucram împreună cu fata pentru a o croi exact după forma și mărimea fiecărui articol de îmbrăcăminte pe care avea de gînd să îl ia cu ea și le împachetam pe fiecare în

catifeaua moale. Coletele individuale din catifea erau apoi puse în zeci de valize Louis Vuitton, cu asemenea compartimente suplimentare pentru momentul în care ea arunca, inevitabil, o primă tranșă după ce le despacheta. În plus, de regulă, jumătate dintr-o valiză era ocupată de vreo două duzini de cutii portocalii de la Hermès, fiecare conținând cite o eșarfă albă care își aștepta răbdătoare rîndul să fie pierdută, uitată, rătăcită sau pur și simplu aruncată.

* * *

Am închis telefonul după ce am făcut un efort sincer să par grijulie și am dat cu ochii de Lily: stătea întinsă pe canapea, fuma o țigară și bea un lichid incolor, care sigur nu era apă, dintr-un pahar de cocktail.

— Parcă era vorba că nu fumăm în apartament, i-am zis eu și m-am trîntit lingă ea, aburcîndu-mi picioarele pe măsufa de lemn pe care mi-o dăduseră ai mei. Nu că mi-ar păsa cine știe ce, dar era regula impusă chiar de tine.

Lily nu era o fumătoare înrăită ca subsemnata, ea fuma de regulă numai cînd era beată și nici măcar nu cumpăra cite un pachet întreg de țigări. Acum am văzut capătul unui pachet nou-nouț de Camel Special Light ițindu-se din buzunarul de la piept al bluzei cu guler prins în nasturi. Am împuns-o în pulpă cu papucul și am arătat spre țigări. Mi le-a dat împreună cu o brichetă.

— Știam eu că nu te superi, a zis și a mai tras calmă un fum. N-am chef să m-apuc de treabă și asta mă ajută să mă concentrez.

— Ce treabă amîni? am întrebat-o și mi-am aprins și eu o țigară, după care i-am aruncat înapoi bricheta.

Voia să facă șaptesprezece credite semestrul ăsta, în efortul de a-și ridica media generală după notele mediocre pe care le luase în primăvară. M-am uitat la ea cum trage încă un fum și o dușcă din băutura ei care-nu-era-apă. Nu părea să se afle pe drumul cel bun.

A oftat din greu și a lăsat țigara să îi atîrne în colțul gurii în timp ce a vorbit. Țigara care i se mișca în sus și în jos, amenințînd să cadă din clipă în clipă, împreună cu părul vilvoi, nespălat și machiajul minjit, au făcut-o să arate – pentru o clipă – ca un inculpat din *Judge Judy*¹ (sau, poate, un reclamant, că arătau întotdeauna aidoma – fără dinți, cu ochi timpi și o veșnică tendință de a folosi dubla negație).

— Un articol pentru o revistă total lipsită de importanță și esoterică pe care nu o citește nimeni niciodată, dar pe care tot trebuie să îl scriu numai ca să pot spune că am publicat ceva.

— Asta chiar că e enervant. Cînd trebuie să îl predai?

— Miine.

Nonșalanță totală. Nici urmă de nelinește.

— Miine? Vorbești serios?

Mi-a aruncat o privire amenințătoare, ca să-mi reamintească rapid că trebuia să fiu de partea ei.

— Da. Miine. Și e nasol, că Băiatul Freudian e cel care redactează articolul. Nimănuui nu pare să-i pese că el studiază psihologia, nu literatura rusă, dar ei sînt cei care redactează doar articolele scurte, așa că al meu e. Nu am *nici o șansă* să îi predau articolul la timp. Să-l ia naiba.

A mai dat niște lichid pe gît, străduindu-se să nu îl guste, și s-a strîmbat.

1. Serial TV avînd ca protagonistă o judecătoare.

— Lil, ce s-a ntmplat? Ce-i drept, au trecut cteva luni, dar ultima dat cind mi-ai vorbit despre el spuneai c v hotăriserăți să luați lucrurile ușurel și că totul era perfect. Sigur, asta era înainte de povestea de-atunci, cind l-ai adus pe ala acasă, dar...

Încă o privire amenințătoare, urmată de data asta de o sclipire de încpăținare. Încercasem să vorbesc cu ea despre Băiatul Hidos de cteva zeci de ori, dar se pare c nu eram niciodată singure și nici una din noi nu prea avusese timp în ultima vreme pentru discuții de suflet. Iar ea schimba subiectul de cite ori aduceam vorba despre asta. Îmi dădeam seama că era vorba mai ales de un sentiment de jenă; recunoscuse că tipul fusese oribil, dar refuza să participe la orice fel de discuție cu privire la faptul c de vină pentru întreg incidentul era consumul excesiv de alcool.

— Mda, s-ar părea c l-am sunat la un moment dat în cursul serii de la Au Bar și l-am implorat să vină acolo să mă vadă, a zis ea și a evitat să mă privească în ochi, preferînd în schimb să se concentreze asupra telecomenzii ca să pornească din nou CD-ul ei preferat cu muzică jalnică interpretată de Jeff Buckley, care părea să răsune încontinuu în apartament în ultima vreme.

— Și? A venit și te-a văzut vorbind cu... ăă... altcineva?

Mă străduiam să nu mi-o îndepărtez și mai mult cu opinii prea critice. Evident, multe gînduri o frămîntau – problemele de la cursuri, alcoolismul și bărbații care păreau să tot apară la nesfîrșit în viața ei – și doream ca ea să își deschidă sufletul în fața cuiva. Nu îmi ascunsese niciodată ceva pînă acum, fie și numai pentru că nu mă avea decit pe mine, dar nu-mi mai spunea

aproape nimic în ultima vreme. Mi s-a părut dintr-o dată bizar că nu catadicsisem să discutăm incidentul acela decit patru luni după consumarea lui.

— Nu, nu tocmai, a zis ea cu amărăciune. A venit tocmai din Morningside Heights numai ca să constate c nu sînt acolo. Se pare c m-a sunat pe celular și a răspuns Kenny, iar lucrurile nu s-au desfășurat tocmai plăcut.

— Kenny?

— Aia pe care l-am adus-o acasă la începutul verii, nu mai ții minte?

A spus-o pe un ton sarcastic, dar de data asta zîmbea.

— Aha. Și presupun c Băiatul Freudian nu a fost prea încîntat, nu?

— Nu prea. În fine. Cum a venit, așa s-a dus, nu?

S-a tîrît la bucătărie cu paharul gol și am văzut cum își toarnă dintr-o sticlă pe jumătate plină de Ketel One. A adăugat o picătură de apă minerală, după care s-a întors pe canapea.

Eram gata s-o întreb cu delicatețe de ce se îmbibă cu votcă, din moment ce avea de predat un articol a doua zi, dar tocmai atunci a sunat interfonul.

— Cine e? l-am întrebat pe John, cu degetul pe buton.

— Domnul Fineman a venit la domnișoara Sachs, a anunțat el pe un ton oficial, așa cum făcea cînd erau alții de față.

— Da? Aă, păi spune-i să urce.

Lily s-a uitat la mine ridicînd din sprîncene, și mi-am dat seama că, pentru a doua oară, nu aveam să ducem discuția la bun sfîrșit.

— Pari cam nevricooasă, a zis ea cu sarcasm evident. Nu ești tocmai încîntată că ți-a venit prietenul pe neașteptate, este?

— Ba da, bineînțeles că sînt încîntată, m-am apărât eu și am știut amîndouă că mint.

Relațiile dintre mine și Alex erau cam încordate de cîteva săptămîni încoace. Foarte încordate. Ne vedeam pe apucate și ne prefăceam foarte bine că lucrurile merg perfect: după aproape patru ani știam clar ce vrea celălalt să audă sau ce vrea să facă. Dar el compensase timpul pe care eu îl petreceam la serviciu devenind încă și mai samaritean la școală — se oferise să antreneze echipe sportive, să dea meditații, să îndrume elevi în mod direct și să prezideze orice fel de activitate imaginabilă —, iar cînd ne întîlneam, era cam la fel de excitant cum ar fi fost după treizeci de ani de căsnicie. Aveam înțelegerea tacită să așteptăm doar pînă cînd anul meu de sclavie lua sfîrșit, dar nici nu voiam să mă gîndesc încotro se putea îndrepta relația noastră după aceea.

Și totuși. Erau deja două persoane foarte apropiate din viața mea — mai întîi Jill (care îmi atrăsese atenția telefonic asupra acestei situații neplăcute cu cîteva zile în urmă), iar acum Lily — care observaseră amîndouă că în ultima vreme Alex și cu mine arătam nu tocmai adorabil împreună și trebuia să recunosc că Lily, în felul ei buimac, dar dotată cu simț de observație, văzuse că nu eram prea fericită de venirea lui Alex. Mă oripila gîndul că trebuie să-i spun că plec în Europa, nu mă încînta ideea unei care va urma, ceartă pe care aș fi dorit nespuse să o amîn vreodată cîteva zile. Ideal ar fi fost să aflu totul abia după ce ajungeam în Europa. Dar nu aveam eu așa noroc, acum că bătea deja la ușă.

— Bună! am zis eu cu un entuziasm cam exagerat cînd am deschis ușa și mi-am aruncat brațele pe după gîtul lui. Ce surpriză grozavă!

— Nu te deranjează că am trecut pe aici, nu? Am fost cu Max la un pahar după colț și m-am gîndit să trec pe aici să văd ce mai faci.

— Bineînțeles că nu mă deranjează, prostuțule! Sînt încîntată. Intră, intră.

Știam că tonul meu sună cam exaltat și orice psihiatru pe probleme de cuplu și-ar fi dat seama că entuziasmul meu exterior era menit să compenseze sentimentele lipsă din interior.

Și-a luat o bere, a sărutat-o pe Lily pe obraz și s-a instalat pe fotoliul portocaliu pe care ai mei îl păstraseră de prin anii '70 în ideea că într-o bună zi îl vor lăsa cu mîndrie moștenire vreunei din progenituri.

— Ei, cum merg treburile pe aici? a întrebât și a arătat din cap spre combină, de unde se jeluia o variantă a melodiei *Hallelujah*.

Lily a ridicat din umeri.

— Amîn să mă apuc de treabă. Ce altceva?

— Ei, eu am o veste mare, am zis și m-am străduit să par plină de entuziasm, ca să îl conving pe Alex, dar să mă conving și pe mine că evenimentul era pozitiv.

El se ocupase cu atîta plăcere de organizarea reuniunii colegilor de facultate — iar eu îl susținusem cu atîta elan — încît părea de-a dreptul o cruzime să anulez totul tocmai acum, cu mai puțin de o săptămînă și jumătate înaintea reuniunii. Petrecuserăm amîndoi o noapte întreagă gîndindu-ne pe cine să invităm la micul dejun de duminică și știam exact unde și cu cine o să stăm la taclale înainte de meciul Brown-Dartmouth de sîmbătă.

S-au uitat amîndoi la mine ușor neliniștiți, pînă cînd Alex a reușit să întrebe:

— Da? Ce anume?

— Ei bine, tocmai am primit un telefon – plec la Paris pentru o săptămână!

Am rostit fraza cu exuberanța cu care aş fi comunicat unui cuplu infertil că urma să aibă gemeni.

— Pleci... unde? a întrebat Lily, cu o expresie nedumerită şi distrată pe faţă, fără a părea foarte interesată.

— Pleci... de ce? a întrebat Alex în aceeaşi clipă, cu expresia la fel de încântată pe care ar fi avut-o dacă l-aş fi anunţat că am sifilis.

— Emily tocmai a aflat că are mononucleoză şi Miranda vrea să mă duc cu ea la prezentările de modă. Nu că e nemaipomenit? am zis eu cu un zîmbet vesel pe faţă.

Toată istoria asta era de-a dreptul epuizantă. Mi-era silă că trebuie să mă duc, dar faptul că trebuia să îl conving pe el că pentru mine asta era o mare şansă era de zece ori mai scirbos.

— Nu înţeleg. Nu se duce la prezentările astea de o mie de ori pe an? a întrebat el.

Am dat afirmativ din cap.

— Şi atunci, de unde nevoia asta subită ca tu să te duci cu ea?

Lily a încetat să mai asculte şi a părut să se afunde în lectura unui număr vechi din *The New Yorker*. Păstrasem toate numerele de cinci ani încoace.

— Dă o mare petrecere la prezentarea colecţiei de primăvară de la Paris şi îi place să aibă cu ea una din asistentele ei americane. Pleacă întâi la Milano şi după aceea eu o întilnesc la Paris. Ca să supraveghez totul, mă înţelegi.

— Iar asistenta americană cu pricina eşti tu, ceea ce înseamnă că nu poţi să vii la reuniune, a rostit el pe un ton rece.

— Păi, de regulă lucrurile nu se întâmplă aşa. Dat fiind că treaba asta este considerată un mare privilegiu, asistenta principală este cea care merge, dar cum Emily e bolnavă, ei bine, da, eu trebuie să plec. Plec marţea viitoare, aşa că nu pot merge în Providence în weekendul respectiv. Îmi pare foarte, foarte rău.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am dus să stau lângă el pe canapea, dar el s-a retras instantaneu.

— Deci, chestiunea e simplă pentru tine, nu? Adică eu am plătit deja camera ca să păstrez preţul cât de cât mai mic. Nu contează că eu mi-am rearanjat tot programul meu ca să fiu cu tine în weekendul respectiv. I-am spus mamei să găsească o bonă pentru că tu vrei să mergi la reuniune. Nu e mare scofală pentru tine, nu? E doar o obligaţie ca oricare alta faţă de *Runway*.

În toţi anii de cînd ne cunoaşteam nu îl văzusem niciodată atît de furios. Pînă şi Lily şi-a ridicat privirea din revistă atît cît să se scuze şi să iasă naibii din cameră înainte ca totul să degenereze într-un război total.

Am încercat să mă aşez în braţele lui, dar el şi-a încrucişat picioarele şi a dat din mină.

— Vorbesc serios, Andrea – îmi spunea aşa numai cînd era foarte nervos –, toate astea chiar merită? Fii sinceră cu mine o clipă. Chiar merită tot efortul?

— Care toate astea? Să lipsesc de la o reuniune ca atitea altele care vor urma ca să-mi îndeplinesc o obligaţie de serviciu? Un serviciu care îmi va deschide uşi pe care nu credeam vreodată că e posibil să intru şi mai curînd decît aş fi putut visa? Da! Merită.

Şi-a lăsat capul în piept şi am avut o clipă impresia că plînge, dar cînd şi l-a ridicat din nou, pe faţa lui nu se putea citi decît minie.

— Nu crezi că aş prefera să fiu cu tine decât să mă duc ca să fiu sclava cuiva douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile din şapte, timp de o săptămână întreagă? am ţipat eu, uitînd că e şi Lily pe undeva prin apartament. Poţi să te gîndeşti şi tu o clipă măcar că poate nici eu nu vreau să mă duc, dar că nu am de ales?

— Nu ai de ales? Ai foarte multe *de ales*! Andy, serviciul ăsta nu mai e doar un serviciu — în caz că nu ai observat, a pus stăpînire pe întreaga ta viaţă! a ţipat la rîndul lui, iar roşeaţa din obraji i s-a întins spre gît şi urechi.

În mod normal aş fi considerat chestia asta extrem de sexy, dar în acea seară nu voiam decât să mă duc la culcare.

— Alex, ascultă-mă, ştiu că...

— Nu, *tu* să mă ascuţi pe mine! Lasă-mă pentru moment pe mine deoparte — nu că asta ar necesita cine ştie ce efort din partea ta —, dar să lăsăm faptul că noi doi nu mai apucăm să ne vedem deloc din cauza veşnicilor situaţii de criză de la serviciul tău. Dar cu părinţii tăi cum rămîne? Cînd i-ai văzut ultima dată? Dar sora ta? Înţelegi că tocmai a născut primul copil, iar tu nu ţi-ai văzut încă propriul nepot? Asta chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

A coborît vocea şi s-a plecat mai aproape de mine. Am crezut că o să-şi ceară scuze, dar el a continuat:

— Dar cu Lily cum rămîne? Tu chiar nu ai observat că prietena ta cea mai bună a ajuns o alcoolică înrăită?

Trebuie să fi părut total şocată, pentru că el a urmat:

— Să nu-mi spui că nici măcar nu ţi-ai dat seama, Andy. E lucrul cel mai vizibil din lume.

— Da, bineînţeles că bea. La fel şi tu, la fel şi eu, la fel toţi cei pe care îi cunoaştem. Lily e studentă şi aşa fac toţi studenţii, Alex. Ce e aşa de ciudat?

Am părut încă şi mai jalnică cînd am rostit fraza cu glas tare, iar el a clătinat doar din cap. Am tăcut amîndoi cîteva minute, după care el a vorbit:

— Nu pricep şi pace, Andy. Nu prea ştiu exact cum am ajuns aici, dar am senzaţia că nu te mai recunosc. Cred că avem nevoie de o pauză.

— Ce? Ce tot spui? Vrei să ne despărţim? am întrebat şi mi-am dat seama, mult prea tîrziu, că el vorbea foarte, foarte serios.

Alex era atît de înţelegător, de drăguţ, de disponibil, încît începusem să iau de bună ideea că el va fi întotdeauna lîngă mine ca să mă asculte sau să mă liniştească după o zi grea, sau să mă înveselească în timp ce restul lumii era liberă să-şi vadă de viaţa ei. Singura problemă era că eu nu îmi îndeplinisem partea mea de obligaţii.

— Nu, deloc. Nu să ne despărţim, să facem doar o pauză. Cred că ne-ar fi de folos amîndurora să reevaluăm ce vrem. Tu nu pari multumită de mine în ultima vreme, iar eu nu pot să spun că sînt încîntat de tine. Poate că o scurtă perioadă în care să nu ne vedem ar fi ceva bun pentru amîndoi.

— Ceva bun? Tu crezi că ne-ar fi „de folos amîndurora”? mi-a venit să ţip la auzul cuvintelor lui atît de banale, la ideea că „o scurtă perioadă în care să nu ne vedem” ar contribui la o mai mare apropiere între noi.

Mi se părea egoist din partea lui să facă asta tocmai acum, cînd mă apropiam de sfîrşitul sentinţei mele de un an de la *Runway* şi cu puţine

zile înaintea celui mai dificil pas din cariera mea. Orice vagă tendință spre tristețe sau îngrijorare care mă împunsese câteva minute mai devreme a fost brusc înlocuită de iritare.

— Foarte bine, atunci. Hai să „facem o pauză“, am zis eu sarcastic, cu răutate. Un scurt răgaz. Pare o idee strașnică.

M-a privit cu ochii aceia mari, căprui, cu o expresie de uimire mută și durere, după care și i-a închis ca pentru a alunga din ei imaginea chipului meu.

— OK, Andy. Te eliberez din evidenta ta nefericire și plec. Îți urez distracție plăcută la Paris, sincer. Mai vorbim.

Și, înainte să-mi dau prea bine seama ce se petrece, m-a sărutat pe obraz ca pe Lily sau pe mama și a pornit spre ușă.

— Alex, nu crezi că ar trebui să discutăm despre asta? am zis eu, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă, și m-am întrebat dacă el chiar avea de gând să plece.

S-a întors, a zîmbit trist și a zis:

— Hai să nu mai discutăm în seara asta, Andy. Ar fi trebuit să discutăm de câteva luni încoace, de *un an* încoace, nu să încercăm să spunem totul într-o singură zi. Gîndește-te la toate astea, bine? Te sun eu peste vreo două săptămîni, după ce te întorci și te liniștești. Și baftă la Paris — știu că o să te descurci de minune acolo.

A deschis ușa, a ieșit și a închis-o binișor în urma lui.

Am dat fuga în camera lui Lily ca s-o aud spunîndu-mi că reacția lui fusese exagerată, că era obligatoriu să plec la Paris pentru că așa era cel mai bine pentru viitorul meu, că ea nu era alcoolică și că eu nu eram o soră denaturată

pentru că plecam din țară după ce Jill tocmai născuse primul copil. Dar ea adormise peste plapumă complet îmbrăcată, iar paharul gol de cocktail trona pe masă. Laptop-ul Toshiba era deschis lîngă ea pe pat și m-am întrebat dacă reușise să scrie măcar un cuvînt. M-am uitat. Bravo! Inserase întreg antetul, inclusiv numele, grupa, numele profesorului și titlul, probabil provizoriu, al articolului: „Ramificațiile psihologice ale posibilității de a te îndrăgosti de propriii cititori“. Am ris cu glas tare, dar ea nu a mișcat, așa că am pus calculatorul înapoi pe birou, i-am potrivit deșteptătorul să sune la ora șapte și am stins lumina.

Celularul meu a sunat imediat ce am intrat în dormitor. După cele cinci secunde de palpații inițiale — pe care le înduram de fiecare dată cînd suna, de teamă că putea fi Ea — am răspuns imediat, gîndind că, fără doar și poate, era Alex. Știam eu că nu putea lăsa lucrurile așa, în coadă de pește. În fond, el era omul care nu putea să adoarmă fără să mă sărute și fără să-mi ureze somn ușor; nici vorbă să dispară așa, mulțumit cu ideea că nu o să mai vorbim timp de cîteva săptămîni.

— Bună, iubittle, am șoptit și am simțit că deja mi-e dor de el, dar fericită să-i vorbesc măcar la telefon, fără a fi nevoită să discutăm față în față toate problemele noastre.

Mă durea capul, aveam senzația că umerii mi se lipiseră de urechi și nu doream decît să îl aud spunîndu-mi că totul nu fusese decît o mare greșeală și că o să mă sune mîine.

— Mă bucur că ai sunat.

— Iubittle? O-ho-ho! Facem progrese, nu-i așa, Andy? Vezi că o să încep să cred că mă dorești, a zis Christian cu un zîmbet pe care

aproape că îl sesizam prin telefon. Și eu mă bucur că am sunat.

— A, tu ești.

— Ei bine, nu e cel mai călduros răspuns pe care l-am primit vreodată! Ce s-a întâmplat, Andy? M-ai cam evitat în ultima vreme, așa e?

— Bineînțeles că nu, am mințit eu. Doar că am avut o zi proastă. Ca de obicei. Ce mai faci?

A ris.

— Andy, Andy, Andy. Haide, lasă. N-ai nici un motiv să fii atât de nefericită. Ai o carieră în plină ascensiune. Și apropo de asta, te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să vii mâine la premiile PEN-Clubului urmate de o seară de lectură a scriitorilor. Or să fie mulți oameni interesați acolo și nu te-am văzut de multă vreme. O invitație pur profesională, se-nțelege.

Pentru o fată care citise în *Cosmo* atât de multe articole intitulate „Cum să-ți dai seama dacă el e pregătit pentru o relație serioasă”, era normal să se aprindă câteva becuțe de alarmă la auzul unei asemenea fraze. Și chiar s-au aprins – numai că eu am decis să nu le bag în seamă. Fusese o zi extrem de lungă, așa că mi-am permis să cred – doar pentru câteva clipe – că el poate, poate, POATE, e sincer. La naiba. Îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu un bărbat care nu mă critica măcar câteva minute, chiar dacă refuza să accepte că eram ocupată. Știam că nu am de gând să îi accept invitația, dar câteva minute de flirt telefonic inocent nu puteau face rău nimănui.

— Zău? am întrebat eu pe un ton jucăuș. Povestește-mi.

— Am să-ți înșirui toate motivele pentru care trebuie să vii cu mine, Andy – și primul este și cel mai simplu. Știi ce e bine pentru tine. Punct.

Doamne, cât era de arogant. De ce găseam eu asta atât de atrăgător?

Am intrat în joc. Am început o conversație amuzantă și în câteva minute călătoria la Paris, uritul nărav al lui Lily de a bea votcă și ochii triști ai lui Alex s-au pierdut în abisul pălăvrăgelii mele vădit-nesănătoase-și-periculoase-din-punct-de-vedere-emoțional-dar-extrem-de-sexy-și-plăcute cu Christian.

Conform planificării, Miranda urma să se afle în Europa vreme de o săptămână înainte ca eu să vin. Acceptase să folosească niște asistente locale la prezentările de modă de la Milano – după care urma să ajungă la Paris în aceeași dimineață cu mine, ca să punem la punct amănuntele petrecerii, ca niște bune prietene ce ne aflam. Vezi să nu. Compania Delta a refuzat să schimbe biletul pe numele lui Emily cu unul cu numele meu, așa că, în loc să mă enervez și să mă stresez mai mult decît o făcusem deja, am cumpărat pur și simplu alt bilet. Două mii două sute de dolari, pentru că era săptămîna modei, iar eu cumpărasem în ultimul moment. Am zăbovit preț de o clipă înainte de a scoate cartea de credit a firmei. *În fine*, mi-am zis. *În fond*, Miranda cheltuiește cam tot atîta într-o săptămînă doar pe coafat și machiaj.

În calitate de asistentă secundară a Mirandei eram pe cea mai joasă treaptă ierarhică din *Runway*. Dar dacă accesul înseamnă într-adevăr putere, atunci Emily și cu mine eram cele mai puternice personalități din lumea modei: noi decideam cine primește audiență la Miranda, cînd trebuie să vină (dis-de-dimineață era cel mai bine, atunci machiajul era proaspăt și hainele neșifonate) și ale cui mesaje ajungeau la ea (dacă numele tău nu era în Buletin, nici nu existai).

Așa că, oricînd aveam noi nevoie de ajutor, ceilalți angajați erau obligați să pună umărul.

Ei da, sigur că erai cam descurajat la gîndul că, dacă nu ai fi lucrat pentru Miranda Priestly, aceiași angajați n-ar fi avut nici o remușcare să te calce cu mașinile lor de serviciu cu șofer. Dar, în formula actuală, ei alergau și răspundeau la comandă ca niște cățeluși bine dresați.

Toate proiectele la care lucrau angajații revistei au încremenit și tot poporul s-a repezit să mă ajute să plec la Paris pregătită corespunzător. Trei flusturate de la departamentul de modă au adunat la repezeală o garderobă care cuprindea orice articol de îmbrăcăminte de care puteam avea nevoie pentru orice eveniment la care Miranda m-ar obliga să particip. Cînd am plecat acasă în ziua aceea, Lucia, directoarea departamentului, mi-a promis că voi avea nu numai un sortiment de haine adecvate pentru orice ocazie, ci și un carnețel cu schițe realizate profesionist despre toate felurile posibile de împerechere a respectivelor haine, pentru a scoate cît mai mult în evidență stilul și a minimiza șansele de a face combinații penibile. Cu alte cuvinte: nu poate fi lăsat nimic la alegerea mea, altfel nu am nici cea mai mică șansă de a fi prezentabilă.

Trebuia să o însoțesc pe Miranda la vreun bistrou și să stau ca o mumie într-un colț, în vreme ce ea sorbea dintr-un pahar de Bordeaux? O pereche de pantaloni Theory culoarea cărbunelui cu un pulover negru de mătase pe gît de la Celine. Trebuia să merg cu ea la clubul de tenis unde primea lecții particulare, ca să o aprovizionez cu apă sau, la nevoie, cu eșarfe albe în caz că transpira? O toaletă sportivă din cap pînă-n picioare, care cuprindea pantaloni de trening, jachetă cu glugă și fermoar (scurtă, ca să mi se vadă abdomenul, sic!), un tricou fără mînci de o sută optzeci și cinci de dolari pe dedesubt și

adidași – toate de la Prada. Și dacă, cine știe, chiar ajungeam să stau în rîndul întii la vreo paradă, așa cum jurau cu toții că o să se întîmple? Opțiunile erau nelimitate. Cea pe care o preferam eu (și nu era decît luni după-amiaza) era o fustă plisată ca de școlăriță de la Anna Sui cu o bluză Miu Miu cu multe volănașe și de un alb orbitor, cu o pereche de cizmulite obrăznicuțe Christian Laboutin pînă la jumătatea gambei, cu o jachetă de piele Katayone Adeli atît de mulată încît părea aproape obscenă. Jeanșii mei Express și tenișii Franco Sarto erau îngropați sub un strat gros de praf în șifonierul meu de luni de zile și trebuie să mărturisesc că nu le simțeam lipsa.

Și descoperisem că Allison, acum redactor de frumusețe, își merita titlatura, pentru că ea chiar *era*, la propriu, personificarea industriei de înfrumusețare. În mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce fusese anunțată că o să am nevoie de ceva articole de machiaj și de un număr apreciabil de sfaturi, crease Trusa-Cu-Care-Poți-Să-Fii-Oricine-Poți-Să-Faci-Orice. În interiorul „trusei de machiaj” Burberry de dimensiuni gigantice (semăna mai degrabă cu una dintre valizele acelea pe roțițe, ceva mai mare decît cele permise ca bagaj de mînă în avion) aflai orice sortiment imaginabil de lotiune, cremă, pudră, ruj, rimel și alte articole de machiaj. Rujurile erau unele strălucitoare, altele mate, altele rezistente, altele aproape transparente. Șase nuanțe diferite de rimel – în culori care mergeau de la bleu pînă la negru-smoală – erau însoțite de un ondulator de gene și de două pieptănașe pentru gene, în caz că (ferească sfîntu’) se formau gîlme pe ele.

Pudrele, care păreau să formeze jumătate din conținutul produselor și care erau menite a

acoperi/accentua/ascunde pleoapele, nuanța tenului și a obrazilor, erau într-o varietate de culori mai complexă și mai subtilă decît cea din paleta unui pictor: unele te făceau să pari bronzată, altele deschideau culoarea, iar altele te făceau îmbufnată, rumenă sau palidă. Aveam de unde alege dacă voiam să adaug bujori sănătoși pe obraji folosind un material solid, lichid sau de consistența pudrei, sau o combinație a celor sus-menționate. Fondul de ten era cel mai impresionant: părea că cineva chiar prelevase o mostră de piele de pe fața mea și o folosise ca să creeze ceva potrivit pentru ea. Fie că „adăugam luciul” sau „acoperam petele”, fiecare sticlută se potrivea cu nuanța tenului meu mai bine decît... ei, bine, decît propriul meu ten. Într-o cutie ceva mai mică se aflau accesoriile: bucăți de vată, pătrățele de bumbac, bețișoare cu capete de vată, bureței, vreo două duzini de pămătufuri de diverse mărimi, două tipuri diferite de cremă pentru demachiatul ochilor (emolient și *oil-free*) și nu mai puțin de douăsprezece – DOUĂSPREZECE – tipuri de cremă (de față, de corp, de întreținere, cu factor de protecție 15, unele strălucitoare, altele de culoare mai închisă, cu parfum, fără parfum, antialergice, cu alfa-hidroxiid, antibacteriene și – în caz că soarele acela dăunător de octombrie din Paris mă arde – cu aloe vera).

Într-un buzunăraș al valizei se aflau pagini A4 cu niște fețe imprimate pe ele, mai cît pagina. Pe fiecare față era trasat un machiaj impresionant. Allison chiar machiasa chipurile de pe hîrtie cu produsele din valiză. O față era etichetată „Elegantă relaxată de seară”, dar avea o nota bene dedesubt, cu litere negre de-o șchioapă: „NU SE POTRIVEȘTE PENTRU OCAZII EXTREM DE FESTIVE!!! PREA CASUAL!!!” Fața cea

casual avea pe ea un strat subțire de fond de ten mat, o nuanță subtilă de pudră care adăuga bronz, o idee de bujori realizată cu blush lichid sau cremă, niște gene foarte sexy, cu mult dermatograf și fard de pleoape, adumbrite de genele date cu rimel negru ca smoala și ceva care părea a fi o idee de lip-gloss. Când îi mărturisisem în șoaptă lui Allison că toate astea or să fie absolut imposibil de ținut minte, a părut exasperată.

— Păi, să sperăm că n-o să fie nevoie de ele, a zis ea cu o voce care părea atît de stresată, încît am avut impresia că e pe cale să se prăbușească sub povara ignoranței mele.

— Nu? Atunci de ce am aproape două duzini de „fețe” care îmi explică în ce fel să folosesc toate chestiile astea?

Privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o a fost demnă de Miranda.

— Andrea. Fii serioasă. Asta e doar pentru cazuri de urgență, dacă Miranda îți cere în ultima clipă să te duci undeva cu ea, sau în cazul în care cei care se ocupă de coafura și machiajul tău nu pot să vină. A, da, să nu uit, hai să-ți arăt unde am împachetat accesoriile pentru păr.

În timp ce Allison îmi arăta cum să folosesc cele patru tipuri de perii circulare cu care să-mi usuc părul în așa fel încît să rămînă drept, eu mă străduiam să pricep ce îmi spusese. Se ocupă cineva și de coafura și machiajul meu? Eu nu făcusem aranjamente pentru mine atunci cînd mă ocupasem de treaba asta pentru Miranda, deci cine o făcuse? A trebuit să întreb.

— Biroul de la Paris, a oftat ea. Tu reprezintă revista *Runway*, iar Miranda e foarte sensibilă la asta. O să participi la cele mai prestigioase evenimente din lume alături de Miranda Priestly. Doar nu-ți inchipui că o să fii în stare să te ocupi singură de look-ul tău, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Sigur că e mai bine să am un ajutor profesionist. Mulțumesc.

Pe urmă, Allison m-a ținut încă două ore pînă s-a asigurat că, în cazul în care vreuna dintre cele paisprezece ședințe de coafură și machiaj programate în cursul săptămînii nu se concretiza, nu o s-o umilesc pe șefa noastră dîndu-mi cu rimel pe buze, rîzîndu-mi părțile laterale ale capului și ridicîndu-mi restul de păr ca să arăt ca o căpetenie de trib indian. Cînd am terminat, am sperat că o să am și eu parte de o clipă de odihnă ca să dau fuga la cantină și să cumpăr o supă plină de calorii, dar Allison a ridicat telefonul lui Emily – care fusese al ei cîndva – și a sunat-o pe Stef de la departamentul de accesorii.

— Bună, am terminat cu ea și e chiar aici, lingă mine. Vrei să vii încoace?

— Stai așa! Trebuie să mă duc să mînc ceva înainte ca Miranda să se întoarcă!

Allison și-a dat ochii peste cap exact ca Emily. M-am întrebat dacă are ceva anume postul respectiv care inspira astfel de demonstrații experte de iritare.

— Foarte bine. Nu, nu, vorbeam cu Andrea, a zis ea la telefon și a ridicat din sprîncene cu ochii la mine – ce mare surpriză – exact ca și Emily. Se pare că ti e foame. Știu. Da, știu. Asta i-am spus și eu, dar ea pare hotărîtă să... mîncînce.

Am plecat din birou și am cumpărat o caserolă mare de supă de broccoli cu cașcaval, m-am întors în trei minute și am dat de Miranda, care stătea la biroul ei, cu telefonul la cinci centimetri de față, de parcă era acoperit cu căpușe. Trebuia să plece la Milano în seara aceea, dar nu eram prea sigură că eu aveam să supraviețuiesc pînă atunci.

— Telefonul sună, Andrea, dar cînd ridic receptorul – că se pare că tu nu ai chef să o faci – nu

vorbește nimeni. Poți să explici un asemenea fenomen? a întrebat ea.

Bineînțeles că puteam să îl explic, dar nu ei. În rarele ocazii în care Miranda era singură în biroul ei, ridica uneori telefonul când suna. Firește, interlocutorii ei erau atît de șocați să îi audă vocea la celălalt capăt al firului, încît închideau imediat. Oamenii nu erau pregătiți să vorbească cu ea atunci cînd sunau, dat fiind că șansele de a li se face legătura cu ea erau aproape nule. Primisem după cite un asemenea eveniment zeci de e-mail-uri de la redactori sau asistenți care mă informau – de parcă eu nu știam – că Miranda răspunsese din nou la telefon: „Unde sînteți, fetelor??” Mesajele panicate ziceau, unul după altul: „Răspunde chiar ea la telefon!!!!”

Am murmurat ceva cum că și mie mi se încheie uneori telefonul în nas, dar Miranda își pierduse deja interesul. Se holba nu la mine, ci la caserola mea cu supă. Cîțiva stropi din lichidul verzui începuseră să se prelingă pe margine. Și-a întors privirea, plină de dezgust, atunci cînd a realizat că nu numai că aveam în mînă ceva comestibil, dar chiar aveam de gînd să consum acel ceva.

— Scapă imediat de chestia aia! a lătrat ea de la cinci metri depărtare. Doar mirosul pe care-l emană e destul să mă îmbolnăvească.

Am aruncat supa cea ofensatoare la gunoi și am privit plină de regret la hrana mea pierdută, dar vocea ei m-a readus, brutal, la realitate.

— Sînt gata pentru vizionare! a țipat ea și s-a așezat mai liniștită pe scaunul ei, acum că mîncarea pe care o văzuse la *Runway* fusese aruncată. Și în clipa în care terminăm, programează ședința de redacție.

Fiecare cuvînt al ei îmi provoca un nou val de adrenalină în sînge, pentru că nu eram niciodată sigură ce îmi cere, așa că nu știam dacă voi putea rezolva problema sau nu. Dat fiind că fusese treaba lui Emily să programeze repetițiile și ședințele săptămînale, a trebuit să dau fuga la biroul ei să mă uit pe carnetul de ședințe. În spațiul rezervat orei trei, scrisese: *Vizionarea hainelor pentru ședințele foto Sedona, Lucia/Helen*. Am format la ıuțea lîmînă Luciei și am vorbit imediat ce ea a răspuns la telefon.

— Ea e gata, am declarat eu, ca un comandant pe frontul de bătălie.

Helen, asistenta Luciei, a închis telefonul fără o vorbă și am știut că și ea și Lucia erau deja pe la mijlocul coridorului. Dacă nu veneau în mai puțin de douăzeci-douăzeci și cinci de secunde, eu eram trimisă să alerg după ele și să le reamintesc în persoană – în caz că ar fi uitat – că dacă eu sunasem cu treizeci de secunde în urmă și le spuseseam că Miranda era gata atunci, asta însemna *exact* atunci. În general, treaba asta era doar vag iritantă, era doar unul dintre motivele pentru care pantofii înguști, cu toc înalt, îmi făceau viața un infern. Să alergi prin toate birourile căutînd cu frenezie pe cineva care, foarte probabil, se ascundea de Miranda nu era niciodată o treabă prea plăcută, dar era absolut mizerabilă atunci cînd persoana cu pricina era, întîmplător, la baie. Dar, indiferent ce ar fi avut de făcut cineva în toaleta femeilor sau a bărbatilor, nu reprezenta o scuză acceptabilă pentru a nu fi disponibil exact atunci cînd prezența ta era solicitată, iar eu trebuia să năvălesc înăuntru – și mă uitam uneori pe sub ușa ca să văd dacă nu recunoșteam pantofii persoanei căutate – și să cer, cu toată umilința de care eram în stare,

ca el sau ea să termine ce aveau de făcut și să se ducă în biroul Mirandei. Imediat.

Din fericire pentru toată lumea, Helen a venit în câteva secunde împingând un rastel plin ochi de haine înaintea ei și trăgând un altul după ea. A ezitat o clipă în fața ușii franțuzești de la biroul Mirandei, după care a primit un gest aproape imperceptibil din partea ei și a început să împingă cele două rasteluri pe covorul gros.

— Asta e tot? Două rasteluri? a întrebat Miranda, aproape fără să-și ridice privirea de pe hirtia pe care o citea.

Helen a fost extrem de surprinsă că i se vorbea, dat fiind că Miranda nu vorbea din principiu cu asistentele altora. Dar Lucia încă nu sosise cu rastelurile ei, așa că a trebuit să răspundă.

— Ăă, nu, Lucia vine și ea într-o clipă. Ea le aduce pe celelalte două. Doriți să, ăă, încep să vă arăt ce am comandat? a întrebat Helen neliniștită și și-a tras în jos topul dantelat peste fusta de piele.

— Nu.

După care mi s-a adresat mie:

— Ahn-dre-ah! Găsește-o pe Lucia. După ceasul meu, e ora trei. Dacă nu e pregătită, atunci am lucruri mai bune de făcut decît să stau aici să o aștept pe ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, pentru că citea în continuare o hîrtie și nu trecuseră decît vreo treizeci și cinci de secunde de cînd dădusem telefon. Dar nu aveam de gînd să îi spun eu una ca asta.

— Nu e nevoie, Miranda, sînt aici, a ciripit Lucia, care abia mai respira, căci intrase cu două rasteluri după ea exact în clipa în care mă ridicam în picioare să pornesc în căutarea ei. Îmi pare foarte rău. Am așteptat o ultimă haină de la cei de la YSL.

S-a apucat să aranjeze hainele, puse după sortiment (cămăși, pardesie, fuste, pantaloni și rochii) într-un semicerc în fața biroului Mirandei și i-a făcut semn lui Helen că poate să plece. După care Miranda și Lucia au trecut în revistă fiecare articol de îmbrăcăminte în parte și s-au ciondănit cu privire la prezența sau absența fiecăruia dintre ele la ședința foto care urma să aibă loc în Sedona, Arizona. Lucia prefera un gen de aspect stil „cowgirl șic de la oraș”, care, gîndea ea, s-ar fi potrivit perfect pe fundalul munților stîncoși, dar Miranda îi tot replica sarcastic că ea prefera să fie „șic, pur și simplu”, pentru că noțiunea de „cowgirl șic” era, evident, o contradicție în termeni. Probabil că se plictisise pînă peste cap de „cowgirl șic” la petrecerea fratelui lui B-DAD. Am reușit să nu le bag în seamă pînă cînd Miranda m-a strigat pe nume și mi-a comandat de data asta să îi chem pe cei de la accesorii pentru vizionare.

M-am uitat imediat pe carnețelul lui Emily, dar lucrurile stăteau exact așa cum mă așteptam: nu fusese programată nici o vizionare cu cei de la accesorii. M-am rugat ca Emily să fi uitat doar să o înscrie pe carnețel și l-am sunat pe Stef ca să îi spun că Miranda era gata de vizionarea pentru Sedona.

Nu aveam eu norocul ăsta. Nu fusese programată nici o vizionare cu cei de la accesorii decît a doua zi după-amiaza tîrziu și cel puțin un sfert din lucrurile de care aveau nevoie nu sosiseră încă de la firmele unde fuseseră comandate.

— Imposibil. Nu pot, m-a anunțat Stef, dar sunetul vocii ei era mult mai nesigur decît ar fi sugerat cuvintele în sine.

— Și ce mama dracului vrei să îi spun? am șoptit în receptor.

— Spune-i adevărul: că vizionarea nu era programată decît pentru mine şi că o grămadă de chestii nu au ajuns încă. Păi, zău aşa! Aşteptăm o poşetă de seară, trei genţi cu franjuri, patru perechi de pantofi, două coliere, trei...

— OK, OK, îi spun. Dar aşteaptă lingă telefon şi ridică receptorul imediat dacă te sun din nou. Şi dacă aş fi în locul tău, m-aş pregăti cu ce am. Pun pariu că nu îi pasă cîtuşi de puţin cînd a fost programată vizionarea.

Stef a închis telefonul fără vreun alt cuvînt, iar eu m-am apropiat de uşa Mirandei şi am stat acolo răbdătoare, să mă observe. Cînd s-a uitat în direcţia mea şi a aşteptat să vorbesc, i-am spus:

— Miranda, tocmai am vorbit cu Stef, a spus că, dat fiind că vizionarea fusese programată doar pentru mine, sînt cîteva articole care nu au fost încă livrate. Dar or să ajungă toate înainte de...

— Ahn-dre-ah, nu pot, pur şi simplu nu pot să-mi inchipui cum or să arate fotomodelele astea în hainele lor şi fără pantofi, poşete sau bijuterii, iar mine o să fiu în Italia. Spune-i lui Stef să îmi arate ce are în stoc şi să-mi prezinte fotografiile cu ce nu a fost încă livrat!

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Lucia şi s-au apucat iarăşi de analiza hainelor.

Cînd i-am transmis mesajul cu pricina lui Stef, am înţeles cum se născuse expresia „nu-l împuşca pe mesager“, că ea s-a repezit să mă desfiinţeze.

— Nu pot să adun un împruţit de rastel plin de chestii în treizeci de secunde, mă înţelegi? E imposibil, fir-ar al dracului! Patru dintre cele cinci asistente ale mele nu sînt aici şi singura pe care o am e o nenorocită şi o timpită. Andrea, ce mama dracului să fac?

Era cuprinsă de isterie, dar nu prea aveam ce să-i fac.

— OK, grozav, i-am zis eu cu un zîmbet angelic, cu ochii la Miranda, care avea un dar special de a auzi totul. O să-i spun Mirandei că vii imediat.

Am închis telefonul exact înainte ca ea să izbucnească în plîns.

Nu am fost surprinsă cînd am văzut-o pe Stef, care a venit două minute şi jumătate mai tîrziu împreună cu singura ei nenorocită şi timpită de asistentă, cu o asistentă de la departamentul de modă şi cu James, împrumutat şi el de la departamentul de frumuseţe, avînd cu toţii o înfăţişare îngrozită, cu braţele încărcate de coşuri pline cu diverse obiecte. Au rămas speriaţi lingă biroul meu pînă cînd Miranda le-a făcut un semn aproape imperceptibil, moment în care au început să se tîrască înainte şi să facă exerciţii de genuflexiuni. Dat fiind că Miranda refuza să îşi părăsească vreodată biroul, ea pretindea ca toate rastelurile pline ochi de haine, pantofi şi alte accesorii să îi fie tirite dinainte.

Cînd cei de la accesorii au reuşit în sfîrşit să îşi aşeze toate catrafusele ordonat pe covor, pentru ca ea să le inspecteze, biroul Mirandei s-a metamorfozat într-un bazar de-al beduinilor — care semăna, din întîmplare, mai mult cu un magazin de pe Madison Avenue decît cu Sharm-el-Sheik. Un redactor îi arăta o curea de piele de şarpe de vreo două mii de dolari, în timp ce un altul încerca să-i vîndă o geantă mare Kelly. Un al treilea îi flutura prin faţa ochilor o fustă scurtă Fendi de cocktail, iar altcineva încerca să o convingă de valoarea şifonului. Stef reuşise să realizeze o prezentare aproape perfectă cu un preaviz de numai treizeci de secunde şi cu o grămadă de piese lipsă; am observat că umpluse golurile cu

articole din sedințele foto mai vechi și i-a explicat Mirandei că accesoriile pe care urmau să le primească erau asemănătoare, dar mai frumoase. Erau cu toții experți în domeniul lor de activitate, dar Miranda le era superioară de departe. Ea era pe post de consumatoare rezervată, care trece indiferentă de la un obiect la altul fără a manifesta nici cel mai vag interes. Cind s-a hotărât, în sfârșit, ce să aleagă, a arătat în direcția respectivelor obiecte și a comandat (cam ca un arbitru la un concurs de frumusețe canin: „Bob, ea a ales cățelul border collie...”), iar redactorii au dat supuși din cap („Da, excelentă alegere”, „O, da, în mod clar o alegere excelentă”), după care și-au adunat catrafusele și au șters-o rapid înapoi spre departamentele lor înainte ca ea să se răzgîndească, așa cum făcea de obicei.

Întreg coșmarul a durat doar cîteva minute, dar cind s-a terminat eram cu toții epuizați din cauza sperieturii. Ne anunțase deja de dimineață că o să plece mai devreme, pe la patru, ca să petreacă vreo două ore împreună cu fetele înaintea lungii călătorii, așa că am anulat ședința cu cei de la frumusețe, spre ușurarea întregului departament. Exact la ora 3:58 p.m. s-a apucat să-și facă bagajul ca să plece, activitate nu prea extenuantă, dat fiind că dacă se întimpla să uite ceva cit de cit important, eu urma să i-l aduc la apartament înainte de a porni spre aeroport. Tot ce a făcut ea a fost să arunce portofelul Gucci și telefonul celular Motorola în geanta aceea Fendi pe care o tot chinuia. În ultimele cîteva săptămîni, splendoarea în valoare de zece mii de dolari slujise pe post de ghiozdan de școală pentru Cassidy și multe dintre perlele brodate pe ea – ca să nu mai vorbim de unul din minere – căzușe. Miranda mi-o pusese într-o zi pe birou și îmi comandase să o dau la reparat sau, dacă era

imposibil de reparat, să o arunc pur și simplu la gunoi. Rezitasem cu mindrie tentației de a-i spune că geanta fusese imposibil de reparat, ca să o pot lua eu, și o dădusem la reparat în schimbul modestei sume de douăzeci și cinci de dolari.

Cind a plecat în cele din urmă, am întins instinctiv mîna spre telefon ca să-l sun pe Alex și să mă plîng ce zi grea am avut. Abia după ce am format cam jumătate din numărul de telefon mi-am adus aminte că făceam pauză în relația noastră. Și mi-am dat seama că azi avea să fie prima zi după mai bine de trei ani cînd nu stăteam de vorbă. Am rămas acolo, înțepenită, cu mîna pe telefon și cu ochii ațintiți pe un e-mail pe care îl promisem de la el în ajun, semnat „te iubesc...” și m-am întrebant dacă nu cumva făcusem o greșeală îngrozitoare cînd mă declarasem de acord cu pauza asta. Am format numărul din nou, hotărîtă ca de data asta să îi spun că trebuie să stăm de vorbă despre toate, ca să ne dăm seama unde greșisem, că o să îmi asum răspunderea pentru rolul pe care îl jucasem în destrămarea lentă și constantă a relației noastre. Dar înainte de a apuca să termin de format numărul, m-am pomenit cu Stef lîngă mine, cu Planul de Război în domeniul accesoriilor pentru Paris, surescitată de succesul vizionării cu Miranda. Adusese cu ea poșete și curele și bijuterii și ochelari de soare care trebuiau discutate, așa că am pus receptorul în furcă și am încercat să fiu atentă la instrucțiunile ei.

*
* *

Gîndind logic, un zbor de șapte ore în pantaloni de piele strînși pe corp, sandale cu breteleuțe și un blazer peste un top ar fi reprezentat

culmea lipsei de confort în condiții de călătorie. Dar n-a fost așa. Cele șapte ore de zbor au fost cele mai odihnitoare din câte îmi aduceam eu aminte. Dat fiind că și Miranda și eu eram în drum spre Paris în același timp, dar în avioane diferite – ea de la Milano, eu de la New York – se pare că mă aflu în unica situație în care nu mă putea suna vreme de șapte ore la rînd. Timp de o întreagă și binecuvîntată zi, faptul că eram inaccesibilă nu era din vina mea.

Din motive de neînțeles, părinții mei nu fuseseră nici pe departe cît mă așteptam eu de încințați cînd le povestisem despre călătorie.

— Zău? întrebasese mama în felul acela al ei special, care voia să spună mult mai mult decît acest singur cuvînt. Pleci la Paris tocmai acum?

— Cum adică „tocmai acum”?

— Păi, vreau să spun doar că acum nu e cel mai potrivit moment de a o șterge tocmai la Paris, a zis ea în chip vag, și mi-am dat seama că o adevărată avalanșă de sentimente de vinovăție din partea unei mame evreice e pe punctul de a începe să alunece binișor spre mine.

— De ce anume? Și cînd anume ar fi momentul potrivit?

— Nu te supăra, Andy. Voiam doar să spun că nu te-am văzut de luni întregi – nu ne plîngem, doar tata și cu mine știm amîndoi cît de grea e slujba ta –, dar chiar nu vrei să-ți vezi nepoțelul? Are deja cîteva luni și tu nici nu ai făcut cunoștință cu el!

— Mamă! Nu mă face să mă simt vinovată. Mor de nerăbdare să îl văd pe Isaac, dar știi bine că nu pot să las toate și să...

— Știi că tata și cu mine o să-ți plătim biletul pînă la Houston, nu?

— Da! Mi-ai spus-o deja de patru sute de ori. Știi și vă mulțumesc, dar nu e vorba de bani. Nu pot să-mi iau nici o zi liberă de la serviciu, iar acum, că Emily e bolnavă, nu pot să las totul baltă și să plec – nici măcar în weekend. Ți se pare logic să zbor tocmai în capătul celălalt al țării numai ca să trebuiesc să mă întorc imediat dacă sună Miranda sîmbătă dimineața să mă duc să-i iau hainele de la curățătorie? Chiar ți se pare logic?

— Bineînțeles că nu, Andy, am crezut doar – noi am crezut – că ai să poți să te duci să îi vizitezi în următoarele două săptămîni, pentru că Miranda urma să plece, și dacă te duceai tu, mergeam și eu cu tata. Dar acum tu pleci la Paris.

A spus-o într-un fel din care reieșea ce gîndea de fapt. „Dar acum tu pleci la Paris” se putea traduce prin „Dar acum tu o roiești în Europa ca să scapi de obligațiile de familie”.

— Mamă, stai să-ți explic ceva foarte, foarte clar. Nu plec în vacanță. Nu a fost decizia mea să plec la Paris și să nu îmi văd nepoțelul. Nu a fost cituși de puțin decizia mea, după cum bine știi, dar refuzi să accepți. Realitatea e de fapt foarte simplă: plec cu Miranda peste trei zile pentru o săptămînă, altfel sint dată afară. Vezi vreo alternativă la toată povestea asta? Dacă da, aș vrea să o aud și eu.

A tăcut o clipă, apoi a zis:

— Nu, bineînțeles că nu, scumpa mea. Știi foarte bine că noi te înțelegem. Sper doar – ei bine, sper că ești mulțumită de felul în care merg lucrurile.

— Asta ce mai vrea să însemne? am întrebat cu răutate.

— Nimic, nimic, s-a grăbit ea să spună. Nu înseamnă nimic altceva decât ce am spus: taică-tău și cu mine nu vrem decât să fii fericită și am impresia că ai muncit din răputeri în ultima vreme. Sint toate OK cu tine?

M-am mai înmuiat puțin, văzind că ea se străduiește atât de mult să mă mulțumească.

— Da, mamă, toate sint OK. Nu sint deloc încântată să plec la Paris, ca să știi și tu. O să fie o săptămână de iad, muncă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Dar anul meu o să se încheie curînd și o să pot să termin și eu cu modul ăsta de viață o dată pentru totdeauna.

— Știu, scumpa mea, știu că a fost un an foarte greu pentru tine. Sper doar că o să merite efortul în cele din urmă. Asta-i tot.

— Știu. Și eu la fel.

Ne-am despărțit în termeni buni, dar nu m-am putut debarasa de simțămîntul că propriii mei părinți erau dezamăgiți de mine.

Ridicarea bagajelor la aeroportul De Gaulle a fost ceva de coșmar, dar după ce am ieșit de la vamă am găsit un șofer îmbrăcat elegant care flutura o pancartă cu numele meu și, în clipa în care ne-am urcat în mașină, mi-a înmînat un celular.

— Domnișoara Priestly a cerut să o suni imediat după sosire. Mi-am permis să programez numărul de la hotel în memoria telefonului. Se află în apartamentul Coco Chanel.

— Ăă, da, OK. Mulțumesc. Cred că o să o sun chiar acum, l-am informat eu cam fără să fie nevoie.

Dar înainte să apăs pe primul buton, telefonul a sunat și un becul de un roșu înspăimîntător a prins să clipească. Dacă nu l-aș fi văzut pe

șofer privindu-mă curios, aș fi oprit soneria și m-aș fi prefăcut că nu văd becul, dar am rămas cu impresia certă că i se comandase să mă țină sub observație. Ceva din expresia lui sugera că nu era în interesul meu să ignor apelul cu pricina.

— Alo? Andrea Sachs la telefon, am zis eu cu un ton cît mai profesionist cu putință, deși făceam deja pariuri cu mine însămi privitor la șansele ca telefonul să fie de la oricine altcineva afară de Miranda.

— Ahn-dre-ah! Ce oră arată ceasul tău în acest moment?

Era oare o întrebare-capcană? O prefață ca să mă acuze că am întîrziat?

— Ăă, păi să văd. De fapt, ceasul meu arată ora cinci și un sfert dimineața, dar, evident, nu l-am potrivit încă după ora Parisului. Așa că ceasul meu ar trebui să arate unsprezece și un sfert dimineața, am zis eu cu veselie, în speranța că o să încep călătoria pe o notă cît mai plăcută cu putință.

— Mulțumesc pentru povestea asta nesfîrșită, Ahn-dre-ah. Și aș putea să te întreb pe unde ai fost în ultimele treizeci și cinci de minute?

— Păi, Miranda, avionul a aterizat cu o întîrziere de cîteva minute, și pe urmă a trebuit să...

— Pentru că, în conformitate cu itinerarul pe care l-ai scris *chiar tu* pentru mine, eu citesc aici că avionul tău a aterizat la zece și treizeci și cinci azi dimineața.

— Da, atunci ar fi trebuit să ajungă, dar vezi tu...

— Nu accept să-mi spui tu ce trebuie să văd, Ahn-dre-ah. Un asemenea comportament este în mod clar inacceptabil pe durata săptămîinii următoare, ai înțeles?

— Da, bineînțeles. Iartă-mă.

Înima mea a început să bată cu putere și am avut impresia că o face cu un milion de bătaii pe secundă, iar fața mi s-a înroșit de umilință. De umilință că mi se vorbea în asemenea fel, dar, mai mult decât orice altceva, de rușinea că acceptam toate astea. Tocmai îmi cerusem iertare — foarte sincer — pentru faptul că nu reușisem să fac ca avionul meu internațional să aterizeze la timp și pentru că nu fusesem destul de isteț ca să găsesc o metodă de a evita cu totul vama franceză.

Mi-am sprijinit fața, într-un fel cam necioplit, de geam și m-am uitat afară în timp ce limuzina își croia drum pe străzile agitate ale Parisului. Femeile păreau mult mai înalte, iar bărbații mult mai plăcuți la înfățișare și aproape toți trecătorii păreau bine îmbrăcați, supli și cu o alură regală. Fusesem o singură dată la Paris pînă atunci, dar venisem cu rucsacul în spinare și stătusem la un motel ieftin în partea cealaltă a orașului, și ceea ce văzusem atunci nu se compara nici de departe cu buticurile șic de confecții și cu aceste cafenele adorabile cu măsute la stradă, văzute acum de pe bancheta din spate a unei limuzine. *Chiar m-aș putea obișnui cu toate astea*, am gândit eu în timp ce șoferul a cotit ca să-mi arate de unde pot să cumpăr citeva sticle de apă, dacă aș fi dorit așa ceva.

Cînd mașina a tras la intrarea în hotel, un domn cu înfățișare distinsă, care purta ceva care părea a fi un costum făcut la comandă, mi-a deschis portiera.

— Mademoiselle Sachs, ce plăcere să te cunosc în sfîrșit. Eu sînd Gerard Renaud.

Avea o voce plăcută și care inspra încredere, dar părul argintiu și fața adînc brăzdată de riduri

îmi arătau că e mult mai bătrîn decât mi-l închipuiam eu atunci cînd vorbeam cu el la telefon.

— Monsieur Renaud, mă bucur enorm să te cunosc în sfîrșit!

Dintr-o dată, tot ce mi-am dorit a fost să mă tirăsc într-un pat frumos și moale și să dorm ca să-mi revin după schimbarea fusului orar, dar Renaud mi-a spulberat rapid toate speranțele.

— Mademoiselle Andrea, Madame Priestly dorește să te vadă în camera dumneaei imediat. Înainte ca tu să te instalezi într-a ta, din păcate.

Avea pe față o expresie de regret și, pentru un scurt moment, mi-a părut mai rău pentru el decât pentru mine. Era clar că nu-i plăcea cine știe ce să-mi dea o asemenea veste.

— Grozav al dracului, am bombănit eu, după care am observat ce nefericit a părut Monsieur Renaud.

Mi-am lipit pe față un zîmbet cuceritor și am început din nou:

— Vă rog să mă scuzați, a fost un zbor teribil de lung. Îmi poate arăta cineva unde o pot găsi pe Miranda?

— Bineînțeles, Mademoiselle. E în apartamentul ei și, din cîte mi-am putut da seama, foarte doritoare să te vadă.

Cînd m-am uitat la Monsieur Renaud mi s-a părut că detectez vag cum și-a dat ochii peste cap și, cu toate că pînă atunci îmi făcuse impresia că e enervant de politico la telefon, poate că trebuia să-mi reconsider opinia. Deși omul era mult prea profesionist ca să-i transpară ceva pe față, cu atît mai puțin să spună ceva, mi-a trecut acum prin minte că s-ar putea chiar ca lui să-i fie la fel de lehamite de ea ca și mie. Nu că aș fi avut vreo dovadă în privința asta, pur și simplu pentru că era imposibil să îți închipui că exista cineva care să nu o urască.

Ușa de la lift s-a deschis, iar domnul Renaud mi-a zîmbit și mi-a făcut semn să intru. I-a spus ceva franțuzește băiatului care urma să mă conducă la etaj. Renaud și-a luat rămas-bun, iar băiatul m-a condus pînă la apartamentul Mirandei. A bătut la ușă, după care a șters-o, lăsîndu-mă singură cu Miranda.

M-am întrebat preț de o clipă dacă Miranda avea să răspundă personal, dar asta mi se părea ceva inimaginabil. În cele unsprezece luni în care îi intrasem și ieșisem din apartament nu o văzusem măcar o dată făcînd ceva care să semene cît de cît a muncă, nici măcar chestii atît de banale precum a răspunde la telefon, a scoate o haină din șifonier, sau a-și turna un pahar de apă. Se purta de parcă în fiecare zi era *Sabat*, ea era din nou o evreică religioasă, iar eu eram, firește, *servitoarea goi*.

O cameristă drăguță, îmbrăcată într-o uniformă, cu ochii triști și umezi ațîntiți în pămînt, mi-a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru.

— Ahn-dre-ah! am auzit de undeva din fundul celei mai minunate sufragerii pe care o văzusem în viața mea. Ahn-dre-ah, costumul Chanel trebuie călcat pentru diseară, s-a mototolit atît de tare în timpul zborului, că e aproape distrus. Aș fi crezut că compania Concorde se pricepe să minuiască valizele, dar lucrurile mele arată oribil. Și sună-l pe Horace Mann și confirmă că fetele au ajuns cu bine la școală. Ai să faci treaba asta în fiecare zi — nu am nici o încredere în această Annabelle. Vezi să vorbești și cu Caroline, și cu Cassidy în fiecare seară și fă-mi o listă cu temele lor pentru acasă și cu extemporalele pe care or să le aibă. Îmi dai raportul în scris în fiecare dimineață înainte de micul dejun. A, da, fă-mi legătura imediat cu senatorul Schumer. E

urgent. Și, în ultimul rînd, vreau să vorbești cu timpitul ăla de Renaud și să-i spui că doresc să-mi pună la dispoziție personal competent pe durata șederii mele și că dacă treaba asta se va dovedi prea dificilă pentru el, sînt sigură că directorul va fi în măsură să mă ajute. Timpita asta pe care mi-a trimis-o e retardată mintal.

Privirea mi s-a îndreptat spre fata cea tristă care se ascundea în hol, cu o înfățișare la fel de înspăimîntată ca un hamster încolțit, și care tremura din toate încheieturile și se chinuia să nu izbucnească în plîns. Am presupus că înțelege englezește, așa că i-am aruncat privirea cea mai încărcată de simpatie de care eram capabilă, dar ea a continuat să tremure. M-am uitat prin cameră și m-am străduit cu disperare să țin minte tot ce turuise Miranda.

— E-n regulă, am zis eu în direcția aproximativă de unde îi auzisem vocea — dincolo de varianta ceva mai mică a unui pian de concert și de aranjamentul floral cu șaptesprezece tipuri diferite de flori, așezat plin de dragoste în apartamentul de mărimea unei case întregi. Mă întorc imediat cu tot ce ai cerut.

Am aruncat o ultimă privire prin odaia magnifică. Era, fără doar și poate, cea mai elegantă, cea mai luxoasă cameră pe care o văzusem vreodată, cu perdele de brocart, cu covoare groase, de culoarea vaniliei, cu o cuvertură țesută peste patul imens și cu figurine aurii plasate discret pe rafturile și mesele de mahon. Numai un televizor cu ecran extraplat și un casetofon modern, argintiu, indicau faptul că întreg apartamentul nu fusese creat și conceput stilistic în secolul trecut de către meseriași de mare artă care doreau să-și demonstreze uriașul talent.

M-am strecurat pe lângă camerista tremurîndă și am ieșit pe hol. Băiatul îngrozit și-a făcut din nou apariția.

— Poți să mă conduci, te rog, în camera mea? l-am întrebat cît am putut mai blînd, dar el a crezut că, în mod evident, și eu aveam să îl bruftuluiiesc, așa că a șters-o din nou înaintea mea.

— Aici, Mademoiselle. Sper să fie acceptabil.

Cam cincisprezece metri mai încolo era o ușă fără număr înscris pe ea. Cînd am intrat am văzut un apartament mic, aproape identic cu al Mirandei, dar cu o sufragerie mai mică și un pat de dimensiuni mai mici. Un birou mare de mahon pe care se aflau un telefon de secretariat, un calculator modern, o imprimantă cu laser, un scanner și un fax înlocuia pianul, altminteri însă camerele păreau remarcabil de asemănătoare prin decorul lor bogat și liniștitor.

— Domnișoară, ușa aceasta duce într-un hol care leagă camera dumneavoastră de cea a domnișoarei Priestly, a explicat el și s-a dus să deschidă ușa.

— Nu! Nici o problemă, nu am nevoie s-o văd. E suficient doar să știu că e acolo.

M-am uitat la eticheta cu numele, țesută pe buzunarul de la pieptul uniformei lui bine călcate.

— Mulțumesc, ăă, Stephan.

M-am scotocit prin poșetă să găsesc ceva mărunțiș de bacșiș, dar abia atunci mi-am dat seama că nu îmi trecuse prin cap să schimb dolarii mei americani în euro și nici nu trecusem încă pe la un bancomat.

— Ăă, îmi pare rău, dar nu am la mine decît dolari americani. E OK?

Fața i s-a făcut stacojie de jenă și a început să se scuze profund:

— O, nu, domnișoară, vă rog să nu vă faceți griji în privința asta. Domnișoara Priestly se ocupă personal de asemenea chestiuni la plecare. Dar, pentru că veți avea nevoie de monedă locală atunci cînd ieșiți pe poarta hotelului, dați-mi voie să vă arăt asta.

S-a dus la biroul-mamut, a deschis sertarul de sus și mi-a înmînat un plic cu antetul franțuzesc al revistei *Runway* pe el. În plic era un vraf de bancnote de euro, în valoare de vreo patru mii de dolari. Biletul, scris de mină de Briget Jardin, editorul care se ocupase de cele mai multe dintre problemele vizînd organizarea și planificarea călătoriei și a petrecerii Mirandei, zicea așa:

Andrea, draga mea, sînt încîntată că ai venit la noi! În plic se află niște euro pe care să îi folosești cît timp ești la Paris. Am vorbit cu Monsieur Renaud și el va fi la dispoziția Mirandei douăzeci și patru de ore pe zi. Mai jos se află o listă a numerelor lui de telefon de la serviciu și de acasă, ca și telefoanele bucătă-rului-șef, instructorului de fitness, șefului autobazei și, firește, al directorului. Ei sînt la curent cu nevoile Mirandei pe durata șederii ei aici cu ocazia prezentărilor de modă și nu cred să se ivească vreo problemă. Firește, și pe mine mă poți găsi oricînd la birou sau, la nevoie, pe celular, la telefonul de acasă sau pe pager, dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu ne vedem înainte de marea serată de simbătă, aștept cu mare plăcere să fac cunoștință cu tine atunci. Cu multă dragoste, Briget.

Pe o hîrtie cu antet de *Runway*, sub bancnote, erau aproape o sută de numere de telefon ale tuturor persoanelor de care ar fi avut cineva

nevoie la Paris, de la un creator de aranjamente florale pînă la un chirurg pentru situații de urgență. Aceleași numere de telefon se aflau pe ultima pagină a itinerarului amănunțit pe care îl alcătuisem pentru Miranda, folosindu-mă de informațiile pe care mi le trimisese Briget zilnic prin fax, așa că la ora actuală se părea că nu exista nici un motiv – exceptînd, firește, un război mondial – pentru care Miranda să nu poată asista la prezentările colecțiilor de primăvară cu cea mai redusă cantitate de stres, neliniște sau griji.

— Mulțumesc foarte mult, Stephan. Asta e foarte util, am zis eu și am vrut să-i dau totuși vreo două bancnote din vraf, dar el s-a prefăcut politicos că nu vede și s-a retras, numai plecăciuni, pe hol.

Am constatat cu satisfacție că părea mult mai puțin terorizat decît fusese cu cîteva minute mai devreme.

Am reușit cumva să îi fac legătura cu toți cei cu care dorise să vorbească și mi-am zis că dispun de cîteva minute ca să-mi odihnesc capul pe fața de pernă din sute și sute de fire țesute de mină, dar telefonul a sunat exact în clipa în care am închis ochii.

— Ahn-dre-ah, vino imediat în camera mea, a lătrat ea, după care a trînit receptorul în furcă.

— Da, firește, Miranda, mulțumesc că m-ai rugat așa de amabil. Plăcerea e de partea mea, am zis eu fără a mă adresa cuiva anume.

Mi-am smuls de pe pat trupul obosit de diferența de fus orar și m-am căznit să nu-mi încălesc vreun toc în covorul holului care lega camera mea de a ei. Din nou, o cameristă a fost cea care mi-a deschis.

— Ahn-dre-ah! Una dintre asistentele lui Briget tocmai m-a sunat să mă întrebe cît de lung e discursul meu de la dineul de azi, m-a anunțat ea.

Răsfoia ediția din acea zi a revistei *Women's Wear Daily* pe care cineva de la birou – probabil Allison, care, după atîția ani în slujba ei, îi cunoștea obiceiurile cotidiene – i-o trimisese prin fax, în vreme ce doi bărbați superbi îi făceau unul coafura, celălalt, machiajul. Un platou cu brînzeturi trona pe măsuta antică de lîngă ea.

Discurs? Ce discurs? Singura activitate planificată pentru azi, în afara prezentărilor de modă, era un soi de dineu oficial pentru acordarea unor premii, unde Miranda probabil avea de gînd să stea numai cincisprezece minute, ca de obicei, înainte de a țîșni afară din cauza plictiselii.

— Iartă-mă. Ai spus cumva discurs?

— Da.

A închis cu grijă publicația, a împăturit-o calm în două, după care a trînit-o furioasă pe covor, mai să-l nimerască pe unul din cei doi, îngennuncheat în fața ei.

— De ce dracului nu am fost informată că voi primi un nenorocit de premiu la dineul de azi? a șuierat ea, iar fața i s-a contorsionat de o furie cum nu văzusem vreodată.

Neplăcere? Sigur. Insatisfacție? Tot timpul. Enervare, frustrare, nefericire generalizată? Firește, în fiecare minut din fiecare zi. Dar nu o văzusem niciodată atît de total *cătrănită*.

— Ăă, Miranda, îmi pare foarte rău, dar biroul lui Briget a fost cel care te-a anunțat în legătură cu evenimentul de azi și ei nu mi-au spus că...

— Încetează! Încetează în clipa asta să vorbești! Tot ce îmi oferi tu sînt pretexte și nimic mai mult. Tu ești asistenta mea, tu ești persoana

pe care am ales-o eu să rezolve treburile la Paris, tu ești cea care ar trebui să mă ții la curent cu toate astea.

Tipul care-i făcea machiajul a întrebat-o cu glas domol, în englezește, dacă dorește să rămână singură cu mine câteva momente, dar ea nici nu l-a băgat în seamă.

— Este ora douăsprezece acum și trebuie să plec peste patruzeci și cinci de minute. Vreau să am până atunci în camera mea un discurs concis, succint și coerent tastat la calculator. Dacă nu ești în stare să faci atita lucru, te duci acasă. Pentru totdeauna. Asta-i tot.

Am plecat în zbor pe coridor, mai repede decât fugisem vreodată pe tocuri și am deschis celularul înainte de a ajunge în camera mea. A fost aproape imposibil să formez numărul lui Briget, așa de tare îmi tremurau mâinile, dar am reușit cumva să îl formez până la urmă. A răspuns una dintre asistentele ei.

— O vreau pe Briget! am urlat eu, iar vocea mi-a sunat răgușit. Unde e? Unde e? Vreau să vorbesc cu ea. Acum!

Fata a părut pentru moment șocată și a amuțit.

— Andrea? Tu ești?

— Da, eu sînt și am nevoie de Briget. E o situație de criză – unde dracu' e?

— E la o prezentare de modă, dar nu-ți face griji, are întotdeauna celularul la ea. Ești la hotel? Îi zic să te sune imediat.

Telefonul a sunat câteva secunde mai târziu, dar mie mi s-a părut că a trecut o săptămână întreagă.

— Andrea, a cîntat ea, cu accentul acela franțuzesc încîntător. Ce s-a întîmplat, dragă? Monique zice că păreai disperată la telefon.

— Disperată? Da, la naiba, bineînțeles că sînt disperată! Briget, cum ai putut să-mi faci una ca asta? Biroul tău a făcut aranjamentele pentru nenorocitul ăsta de prînz și nimeni nu s-a obosit să-mi spună și mie nu numai că o să primească un premiu, dar că va trebui și să țină un discurs!

— Andrea, liniștește-te. Sînt sigură că ți-am spus și...

— Iar eu trebuie să îl scriu! Mă ascuți? Am la dispoziție patruzeci și cinci de minute ca să compun un discurs de acceptare a unui premiu despre care nu știu nimic, într-o limbă pe care nu o vorbesc. Altfel sînt terminată. Ce mă fac?

— Bine, nici o problemă, îți explic eu ce și cum. În primul rînd, ceremonia va avea loc aici, la Ritz, într-unul din saloane.

— În ce? Care salon?

Nu avusesem încă ocazia să dau o raită prin hotel, dar eram aproape sigură că nu era nici un salon de bar pe acolo.

— Așa se spune în franțuzește la... ăă, cum se numesc ele la voi? Sală de ședințe. Așa că ea trebuie doar să coboare la parter. E din partea Consiliului Francez al Modei, o societate din Paris care organizează întotdeauna decernarea premiilor pe durata prezentărilor de modă, pentru că atunci toată lumea e în oraș. Runway va primi un premiu pentru felul în care publică subiecte legate de modă. Nu e, ăă, cum se spune, mare scofală, aproape o formalitate.

— Strașnic, cel puțin acum știu pentru ce primește premiul. Și ce trebuie să scriu? Ce-ar fi să-mi dictezi tu ceva în engleză și să-l pun eu pe Monsieur Renaud să traducă, OK? Începe. Sînt gata.

Vocea mea își recîstigase ceva încredere, dar abia eram în stare să țin pixul în mînă. Combinația

de stres, extenuare și foame făcea să am dificultăți în a-mi concentra privirea pe hirtia cu antet de Ritz care era pe birou.

— Andrea, ai baftă din nou.

— Zău? Nu mă simt prea băftoasă în clipa asta, Briget.

— Sindrofiile astea se desfășoară mereu în engleză. Nu e nevoie să traduci nimic. Poți să scrii discursul, da?

— Da, da, o să îl scriu, am mormăit eu și am pus telefonul în furcă.

Nici nu am avut timp să iau în considerare faptul că asta era prima mea ocazie să îi arăt Mirandei că sint capabilă să fac și ceva mai sofisticat decât să-i aduc cafeaua.

După ce am închis telefonul și m-am apucat să tacez la calculator cu șazece de cuvinte pe minut – dactilografia fusese unica materie folosită din întreg liceul – mi-am dat seama că Mirandei nu-i vor trebui mai mult de două, poate trei minute ca să citească întreg discursul. Abia dacă îmi rămăsese timp să trag o dușcă din apa San Pellegrino și să devorez cele câteva căpșuni pe care mi le lăsase cineva, cu mare amabilitate, în micul bar din apartament. *Ce bine ar fi fost să-mi fi lăsat un cheeseburger*, am gândit eu. Mi-am adus aminte că îmi pusesem o ciocolată Twix în geamantanul care fusese aranjat ordonat într-un colț, dar nu aveam timp să o caut. Trecuseră exact patruzeci de minute de când primisem ordinul de atac. Era momentul să văd dacă trecusem examenul.

O altă – dar la fel de îngrozită – cameristă mi-a deschis ușa și mi-a făcut semn să intru în living. Ar fi trebuit, firește, să rămân în picioare, dar pantalonii de piele pe care îi purtam încă din ziua precedentă păreau să mi se fi lipit permanent

de pulpe, iar baretele sandalelor, care nu mă deranjaseră prea mult în avion, începeau să îmi dea senzația că port niște lame lungi și flexibile care îmi taie călcâiele și degetele de la picioare. Am decis să mă așez pe canapeaua plină de perne, dar în clipa în care genunchii mi s-au îndoit și fundul meu a făcut contact cu perna, ușa de la baia ei s-a deschis, iar eu am sărit instantaneu în picioare.

— Unde e discursul meu? a întrebat ea automat, în timp ce o altă cameristă venea după ea cu un cercel în mină, pe care Miranda uitase să și-l pună. Ai scris ceva, nu?

Putra unul dintre costumele ei clasice Chanel – cu guler rotund și cu margini îmblănite – și avea un șirag de perle extraordinar de mari.

— Bineînțeles, Miranda, am zis eu cu mândrie. Cred că va fi ce trebuie.

M-am dus la ea, după ce am băgat de seamă că nu face nici un efort să vină să îl ia de la mine, dar înainte de a putea să-i înmînez hîrțile, mi le-a smuls din mînă. Pînă cînd ochii ei au început să se miște dintr-o parte în alta de-a lungul rîndurilor, nici nu mi-am dat seama că îmi ținusem tot timpul răsufierea.

— Bine. E bine. Sigur, nimic de excepție, dar e bine. Hai să mergem.

A luat o poșetă Chanel, asortată perfect cu costumul, și i-a pus lăntîșorul pe umăr.

— Poftim?

— Am zis hai să mergem. Tîmpita asta de ceremonie începe peste cincisprezece minute și, dacă avem puțin noroc, poate ajungem în douăzeci. Urîsc de moarte chestiile astea.

Era limpede că folosisese persoana întîii plural: se aștepta să mă duc cu ea. Am aruncat o privire la pantalonii mei de piele și la jacheta mulată pe

corp și m-am gândit că, dacă pe ea nu o deranjează toaleta mea – și mi-ar fi spus imediat dacă așa ar fi stat lucrurile – atunci ce conta? Probabil că aveau să fie acolo regimente întregi de asistente care se ocupau de șefele lor și de bună seamă că nimănui nu-i prea păsa ce purtam noi.

„Salonul” era exact așa cum spusese Briget – o sală de ședință tipică de hotel, cu citeva mese rotunde și un mic podium pentru cei care țineau discursuri. Eu am rămas lângă peretele din spate împreună cu alți cîțiva angajați de tot felul și am privit cum președintele consiliului ne-a prezentat un chip incredibil de anost, neinteresant și totalmente neinspirat despre modul în care lumea modei afectează viețile tuturor. Alți cîțiva oameni au venit la microfon în cursul următoarei jumătăți de oră, după care, înainte de decernarea vreunui premiu, o armată de chelneri s-a apucat să aducă salate și să umple paharele cu vin. Am privit-o precaut pe Miranda, care părea total plictisită și iritată, și am încercat să mă fac cît mai mică după copacul din ghiveciul de care mă rezemam ca să nu adorm de-a-npicioarelele. Nu știu sigur cît timp ochii mei au rămas închiși, dar exact în momentul în care pierdusem controlul asupra mușchilor gîtului, iar capul meu pornise să se aplece înainte, am auzit vocea ei.

— Ahn-dre-ah! Nu am timp de prostiile astea, a șoptit ea destul de tare ca să le facă pe citeva Tocătoare din jur să ridice privirile. Nu mi s-a spus că o să primesc un premiu și nu am fost pregătită pentru așa ceva. Plec.

Și s-a întors pe călcîie și a pornit-o spre ieșire.

Am luat-o, bălăbănindu-mă pe picioare, după ea, dar am avut prezența de spirit să nu o înșfac de umăr.

— Miranda? Miranda?

Evident că nu avea de gînd să mă bage în seamă.

— Miranda? Cine dorești să primească premiul în numele revistei *Runway*? am șoptit eu pe cît am putut de încet, dar în așa fel încît să mă audă totuși.

S-a întors pe călcîie și s-a uitat drept în ochii mei.

— Tu chiar crezi că îmi pasă? Du-te înapoi și primește-l tu!

Și pînă să spun un alt cuvînt, dusă a fost.

O, Doamne. Nu se poate să se petreacă așa ceva. Eram sigură că aveam să mă trezesc în patul meu propriu, neatrăgător, cu perne nețesute de mină, peste un minut și că aveam să constat că întreaga zi – la naiba, de fapt, întregul an – nu fusese decît un coșmar absolut oribil. Nu se poate ca femeia asta chiar să creadă că eu, asistenta *secundară*, se poate duce acolo și accepta un premiu pentru felul în care presa prezintă moda! M-am uitat disperată prin încăpere să văd dacă mai era cineva de la *Runway* la prinzul cu pricina. De unde atîta baftă. M-am prăbușit pe un scaun și m-am gîndit să o sun pe Emily sau pe Briget să le cer un sfat, sau să plec pur și simplu, dat fiind că Mirandei, evident, nu-i păsa defel de onoarea cu pricina. Tocmai formam numărul de la biroul lui Briget (care, speram eu, putea să ajungă la timp ca să primească afurisitul de premiu chiar ea), cînd am auzit cuvintele:

—... să exprim cea mai profundă recunoștință revistei americane *Runway* pentru prezentarea exactă, amuzantă și mereu informată a lumii modei. Vă rog să îi urați bun venit faimoasei ei editoare, adevărată legendă vie, domnișoara Miranda Priestly!

Încăperea s-a pornit să aplaude frenetic exact în clipa în care am simțit cum inima mea își încetează bătăile.

Nu aveam timp să gîndesc, să o blestem pe Briget pentru că permisesese să se întîmple toate astea, să o blestem pe Miranda pentru că plecase și luase discursul cu ea, sau să mă blestem pe mine însămi pentru că acceptasem locul ăsta de muncă. Picioarele mele au început să se miște cu de la sine putere, *sting-drept, sting-drept* și am urcat treptele spre podium fără vreun incident. Dacă nu aș fi fost total șocată, aș fi observat cum aplauzele entuziasate au făcut loc unei tăceri stranie, în timpul căreia toată lumea se străduia să își dea seama cine eram eu. Dar n-am observat nimic din toate astea. O putere divină m-a ajutat să zîmbesc, să iau placheta din mîinile președintelui cu înfățișare severă și să o pun, cu mîini tremurătoare, pe pupitrul din fața mea. Abia cînd am ridicat fruntea și am văzut sutele de perechi de ochi care mă priveau – ochi curioși, cercetători, nedumeriți cu toții – mi-am dat seama că aveam, cît de curînd, să încetez a mai respira și că voi muri chiar acolo, pe loc.

Cred că nu am rămas așa decît vreo zece sau cincisprezece secunde, dar tăcerea era atît de copleșitoare, de atotcuprinzătoare, încît m-am întrebat dacă nu cumva murisem deja. Nimeni nu a rostit un cuvînt. Nici o furelucă nu s-a lovit de vreo farfurie, nici un pahar nu a clînchetit, nimeni nici măcar nu și-a întrebat în șoaptă vecinul cine era persoana care îi luase locul Mirandei Priestly. M-au privit doar cu toții, clipă după clipă, și nu mi-a rămas altceva de făcut decît să vorbesc. Nu mi-am adus aminte un singur cuvînt din discursul pe care îl scrisesem cu o oră în urmă, așa că eram pe cont propriu.

— Bună ziua, am început eu, iar vocea mi-a reverberat în propriile urechi.

Nu îmi dau seama dacă era din cauza microfonului sau din cauza singelui care îmi vijiiia în cap, dar nu conta. Singurul lucru pe care mi-l amintesc cu claritate este că tremuram incontrolabil.

— Numele meu e Andrea Sachs și sînt asistentă Mi... ăă, lucrez la *Runway*. Din păcate, Miranda, ăă, domnișoarei Priestly a trebuit să plece pentru moment, dar aș dori să primesc acest premiu în numele domniei sale. Și, firește, în numele tuturor celor de la *Runway*. Mulțumesc, ăă – nu-mi aminteam în ruptul capului cum se numea consiliul sau președintele lui – tuturor celor prezenți pentru, ăă, această mare onoare. Știu că vorbesc în numele tuturor celor de la revistă atunci cînd spun că sîntem cu toții onorați.

Timpidă ce eram! Mă bilbiiam, trăgeam întruna la „ăă...”-uri și tremuram din toate încheieturile și deveneam deja conștientă că mulțimea începuse să se agite. Fără un alt cuvînt, am coborît de o manieră cît mai demnă de pe podium și abia după ce am ajuns la ușa din spate mi-am dat seama că uitasem placheta. O angajată a consiliului a alergat după mine pînă în hol, unde mă prăbușisem pe o banchetă din cauza umilînței și a extenuării, și mi-a înmînat-o. Am așteptat pînă cînd a plecat, după care am rugat un om de serviciu să îl arunce. El a ridicat din umeri și l-a pus într-un coș de gunoi.

Căfeaua! am gîndit eu, prea furioasă și oboșită că să inventez alte insulte mai inspirate sau metode noi de a-i pune capăt vieții. A sunat telefonul și, știind că ea era, l-am închis și am comandat unui om de la biroul lor un gin tonic.

— Vă rog. Vă rog, trimiteți pe cineva să-mi aducă un gîn tonic aici. Vă rog.

Femeia mi-a aruncat o privire, apoi a dat din cap. Am sorbit întreg paharul din două înghițituri, apoi m-am dus la etaj să văd ce vrea. Nu era decît ora două din prima mea zi la Paris și voiam deja să mor. Atîta că nu aveam voie să mor.

17

— Camera Mirandei Priestly, am răspuns eu din noul meu birou parizian.

Cele patru mult rîvnite ore care voiau să se numească noaptea mea de somn fuseseră întrerupte de un apel telefonic disperat de la una dintre asistentele lui Karl Lagerfeld la ora șase dimineața, și exact acela a fost momentul în care mi-am dat seama că toți cei care o sunau pe Miranda erau în mod automat redirecționați la telefonul din camera *mea*, ca să răspund eu. Se pare că întreg orașul și toate suburbiile acestuia erau la curent cu faptul că Miranda locuia acolo pe durata prezentărilor de modă, așa că telefonul meu sunase încontinuu din clipa în care intrasem în cameră. Ca să nu mai vorbim de cele două duzini de mesaje care-mi fuseseră deja lăsate pe robot.

— Bună, eu sînt. Ce face Miranda? Toate sînt OK? S-a întîmplat ceva rău pe acolo? Unde e și de ce nu ești cu ea?

— Bună, Em. Mulțumesc că te gîndești la mine. Dar, apropo, tu cum te mai simți?

— Ce? O, bine. Puțin slăbită, dar ceva mai bine. În fine. *Ea* cum e?

— Mda, mă rog, și eu fac bine, mulțumesc de întrebare. Da, a fost un zbor lung pînă aici și n-am reușit să dorm decît vreo douăzeci de minute fără întrerupere, pentru că telefonul sună întruna și sînt sigură că nu are de gînd să se oprească

vreodată și, a, da! Am prezentat un discurs absolut ad-hoc – după ce l-am scris ad-hoc – pentru un grup de oameni care doreau să se bucure de compania Mirandei, dar care se pare că nu s-au dovedit suficient de interesați ca să aibă parte de ea. Am apărut ca cretină amărită, ca să fiu sinceră până la capăt, și era cit pe ce să fac un atac de cord cu ocazia asta, dar nici o problemă, în afară unor asemenea mici detalii, lucrurile stau nemaipomenit.

— Andrea! Fii serioasă! Am fost extrem de îngrijorată cu privire la toată povestea asta. Nu ai avut prea mult timp să te pregătești de călătorie și știi foarte bine că dacă ceva nu iese bine acolo, tot pe mine o să dea vina.

— Emily. Te rog să nu te superi, dar nu pot să stau de vorbă cu tine în momentul ăsta. Pur și simplu nu pot.

— De ce? E ceva în neregulă? Cum a mers sedința de ieri? A ajuns la timp? Ai tot ce-ți trebuie? Ai grijă să te îmbraci ca lumea? Ține minte, reprezintă *Runway*, așa că trebuie să arăți întotdeauna corespunzător.

— Emily. Trebuie să închid telefonul.

— Andrea! Sint îngrijorată. Spune-mi ce ai făcut.

— Păi, stai să vedem. În timpul meu liber, mi-am făcut vreo jumătate de duzină de masaje, două tratamente cosmetice și citeva manichiuri. Miranda și cu mine ne-am împrietenit la cataramă pe durata acestor tratamente. E foarte plăcut. Ea se străduiește din răspuț să nu-mi ceară prea multe, zice că vrea ca eu să mă bucur de Paris, dat fiind că e așa un oraș nemaipomenit și că am norocul să mă aflu aici. Așa că n-am făcut decît să ne plimbăm și să ne distrăm. Am

băut vin împreună. Am fost la cumpărături. Mă rog, știi tu, cum face toată lumea.

— Andrea! Ce spui tu nu e deloc amuzant, OK? Și acum, spune-mi ce dracu' se petrece acolo.

Cu cit ea părea mai iritată, cu atît buna mea dispoziție creștea cu cite un grad.

— Emily, nu prea știi ce pot să-ți spun. Ce vrei să auzi? Cum a fost pînă acum? Păi, să vedem. Deocamdată mi-am petrecut cea mai mare parte din timp străduindu-mă să găsesc o modalitate de a dormi în condițiile în care telefonul sună neîntrerupt și de a îndesa destulă mîncare pe gît între ora două și șase dimineața ca să supraviețuiesc în următoarele douăzeci de ore. Aici parc-ar fi un nenorocit de Ramadan, Em – nu se mănîncă pe timpul zilei. Mda, chiar că e cazul să-ți pară rău că nu ai fost în locul meu.

Cealaltă linie a început să clipească și am pus-o pe Emily pe *hold*. De fiecare dată cînd suna, gîndul îmi zbura rapid, incontrollabil spre Alex și mă întrebam dacă nu cumva o să mă sune ca să-mi spună că totul e-n regulă. Îl sunasem de două ori de pe linia internațională de cînd venisem și el răspunsese de fiecare dată, dar, ca școlărița pusă pe șotii care fusesem în liceu, închisem telefonul în clipa în care îi auzisem vocea. Perioada asta de timp fusese cea mai lungă în care nu vorbisem și voiam să aflu ce se petrece, dar nici nu mă puteam debarasa de senzația că viața devenise mult mai simplă de cînd scăpasem de veșnica cicăleală și de sentimentul de vinovăție. Și totuși, mi-am ținut răsufarea – pînă cînd am auzit vocea Mirandei care a cîrît la capătul celălalt al firului:

— Ahn-dre-ah, cînd trebuie să vină Lucia?

— A, bună, Miranda. Stai să verific itinerarul ei. A, da, iată-l. Să vedem, scrie aici că vine

astăzi direct de la ședința foto de la Stockholm. Trebuie să fi ajuns deja la hotel.

— Fă-mi legătura.

— Da, Miranda, o clipă, te rog.

Am pus-o să aștepte și am revenit la Emily.

— Ea a fost la telefon, stai așa. Miranda? Am găsit numărul Luciei. Îți fac legătura acum.

— Stai, Ahn-dre-ah. Plec de la hotel peste douăzeci de minute pentru tot restul zilei. O să am nevoie de cîteva eșarfe înainte de a mă întoarce și de un nou bucătar. Trebuie să aibă o experiență de minimum zece ani, în principal în bucătărie franțuzească, și să fie disponibil patru seri pe săptămînă pentru cine în familie și de două ori pe lună pentru dineuri. Acum fă-mi legătura cu Lucia.

Știm că ar fi trebuit să mă șocheze ideea că Miranda voia ca, în vreme ce mă aflam la Paris, să-i angajez un bucătar în New York, dar nu mă mai puteam gândi decît la faptul că pleca din hotel – fără mine și pentru tot restul zilei. Am preluat din nou linia lui Emily și i-am comunicat că Miranda voia un nou bucătar.

— O să mă ocup eu de asta, Andy, m-a anunțat ea printre accese de tuse. O să fac o selecție preliminară și cînd vii poți să stai de vorbă cu cîțiva finaliști. Vezi doar dacă Miranda vrea să aștepte pînă ajunge acasă ca să îi întîlnească sau preferă să faci aranjamentele necesare să-i aduci acolo ca să se vadă cu ea acum, OK?

— Nu se poate să vorbești serios.

— Bineînțeles că vorbesc serios. Miranda a angajat-o pe Cara cînd era la Marbella, anul trecut. Bona dinainte tocmai demisionase și ea m-a pus să le trimit pe cele trei finaliste acolo ca să poată găsi imediat pe cineva. Întreb-o, OK?

— Sigur, am murmurat. Și mulțumesc.

Numai faptul că vorbisem despre masajele acelea și îmi trezise pofta, așa că m-am hotărît să mă programez și eu la unul. Nu exista nici o oră liberă decît spre seară, așa că am sunat la recepție și am comandat un mic dejun complet. Cînd băiatul de serviciu mi l-a adus, mă îmbrăcasem din nou într-unul dintre capotele acelea de catifea, îmi puseseam și o pereche de papuci din același material și eram pregătită să mă înfrupt cu omletă, cornuri, prăjituri, brișe, cartofi, pufuleți și clătite, care au venit însoțite de o aromă amețitoare. După ce am devorat toată mîncarea și două cești de ceai, m-am împleticit înapoi spre pat și am adormit atît de rapid, încît m-am întrebant dacă nu cumva îmi pusese cineva un somnifer în suc de portocale.

Masajul a reprezentat un mod perfect de a încheia ceea ce fusese o zi binecuvîntat de relaxată. Toată lumea lucra în locul meu, iar Miranda mă sunase și mă trezise din somn o singură dată – o singură dată! – ca să îmi ceară să-i fac o rezervare la prînz pentru a doua zi. *Asta nu e prea rău*, am gândit eu, în timp ce mîinile puternice ale femeii îmi masau mușchii contorsionați și încordați ai gîtului. Nu era rău deloc. Dar exact cînd să ațipesc din nou, a sunat, cu un țîriit persistent, celularul pe care îl adusesem cam împotriva voinței după mine.

— Alo? am zis eu energic, de parcă nu aș fi zăcut goală pe o masă, unsă cu ulei pe tot corpul și pe jumătate adormită.

— Ahn-dre-ah. Schimbă-mi programarea pentru coafură și machiaj cu o oră mai devreme și spune-le celor de la Ungaro că nu pot să vin diseară acolo. O să merg la un mic cocktail și vreau să vii cu mine. Fii gata de plecare peste o oră.

—Ăă, da, ăă, sigur, m-am bilbiit și am încercat să prelucrez în creier faptul că trebuia să plec undeva cu ea.

Un flash-back din ziua precedentă – cînd mi se spusese în ultima clipă că trebuie să merg undeva cu ea – mi-a inundat creierul și am avut senzația că mă sufoc. I-am mulțumit femeii și i-am spus să adauge tratamentul la factura came-rei, deși nu beneficiasem decît de primele zece minute de masaj, și m-am repezit la etaj ca să găsesc o modalitate de a mă descurca cu acest nou obstacol. Chestia începea să devină de-a dreptul obositoare. Foarte obositoare.

Mi-au trebuit doar cîteva minute ca să îi sun pe cei care se ocupau de părul și machiajul Mirandei (care, apropo, nu erau aceleași persoane care mă aveau pe mine în grijă – eu eram prelucrată de o femeie cu o expresie veșnic minioasă, a cărei privire disperată, cînd mă văzuse pentru prima dată, mă urmărea încă, în vreme ce Miranda avea doi homosexuali care păreau descinși direct din paginile revistei *Maxim*) și să schimb ora la care trebuiau să vină.

—Nici o problemă, a chițait Julien cu pronunțat accent franțuzesc. O să fim acolo, cum se spune la voi? Plini cu entuziasm! Noi am făcut program cu nimic tot săptămînul în caz că Madame Priestly trebuie la noi oricînd!

Am sunat-o din nou pe Briget și am rugat-o să se ocupe ea de cei de la Ungaro. Era momentul să plonjez în garderobă. Carnețelul cu schițe ale diverselor mele „look-uri” era pus la vedere pe noptiera de la capul patului, în așteptarea unei biete victime a modei, cum eram eu, care să apeleze la el pentru a primi îndrumarea spiri-tuală necesară. Am trecut în revistă numeroa-sele titluri și subtitluri și m-am străduit să înțeleg ceva din toate astea.

Prezentări de modă:

1. Pe timpul zilei
2. Seara

Mese oficiale:

1. Mic dejun
2. Prînz
 - A. Relaxat (la hotel sau bistro)
 - B. Elegant (la Espadon, Ritz)
3. Cină
 - A. Relaxat (bistro, sau cu mîncare adusă în cameră)
 - B. Eleganță medie (restaurant bun, dineu relaxat)
 - C. Elegant (restaurantul Le Grand Vefour, dineu oficial)

Petrecheri:

1. Relaxat (mic dejun cu șampanie, ceai de după-amiază)
2. Stilat (cocktail cu oameni nu foarte impor-tanți, lansări de carte, „întîlnire la un pahar”)
3. Extrem de elegant (cocktailuri organizate de persoane foarte importante, orice care are loc într-un muzeu sau galerie, petrecheri de după prezentări de modă, oferite de echipa de designeri)

Diverse:

1. Către și de la aeroport
2. Evenimente sportive (lecții, concursuri etc.)
3. Cumpărături
4. Diferite drumuri
 - A. La croitorie
 - B. La magazine și buticuri foarte șic
 - C. La magazine cu produse alimentare și/sau saloane de cosmetică sau tratament

Se pare că nu exista nici o sugestie cu privire la ce trebuia să port atunci când nu eram în stare să stabilesc importanța sau lipsa de importanță a gazdelor unui eveniment. În mod clar, se ivise ocazia să fac o greșeală capitală: puteam să încadrez situația la capitolul „Petreceri”, ceea ce reprezenta un prim pas foarte bun, dar aici lucrurile intrau în zona cenușie. Urma petrecerea asta să fie un simplu număr 2, în care puteam să pun ceva șic, sau era de fapt un număr 3, în care caz trebuia să aleg ceva din variantele mai elegante oferite? Nu exista nici o trimitere la ce să fac în caz de „zonă cenușie” sau „incertitudine”, dar cineva adăugase o notiță scrisă de mină, către sfârșitul carnetelului: *Cînd nu ești sigură (și ar trebui să fii sigură întotdeauna), e mai bine să fii îmbrăcată în stil nu prea elegant în ceva splendid, decît îmbrăcată prea elegant în ceva splendid*. Ei bine, OK, se pare că acum situația se încadra în categoria petreceri, subcategoria stilat. M-am uitat la cele șase schițe de ținute vestimentare pe care Lucia le desenase pentru subcategoria cu pricina și am încercat să ghicesc ce anume ar arăta cel mai puțin ridicol odată pus pe mine.

După o întâlnire jenantă cu un tank top îmblănit și o pereche de cizme de piele pînă la pulpe (adică, da, pînă peste genunchi), m-am hotărît în cele din urmă să port toaleta de la pagina treizeci și trei, o bluză ușoară, colorată, de la Roberto Cavalli, cu o fustă mini și o pereche de cizme negre de la D&G, gen puștoaică-de-umbăla-cu-motocicliști. La modă, sexy, stilat – dar nu excesiv de elegant –, fără însă a mă face să arăt ca un struț, ca o reminiscență de prin anii '80 sau ca o prostituată. Ce altceva mai puteam dori? Tocmai cînd mă străduiam să îmi aleg o poșetă

asortată, a venit femeia care îmi făcea machiajul și coafura și și-a început încruntările și tentativele de a mă face să par măcar pe jumătate atît de oribilă cît credea în mod vădit că arăt.

— Aă, păi, puteți să-mi faceți machiajul de sub ochi ceva mai deschis? am întrebat-o cu mare grijă, încercînd cu disperare să nu par că îi critic treaba.

Poate ar fi fost mai bine să îmi fac singură machiajul, aveam mai multe preparate și instrucțiuni de utilizare decît oamenii de știință de la NASA care urmau să construiască o navă spațială, dar Gestapovista-de-la-Machiaj venea oricîs-ar fi-timpilat, fie că îmi plăcea, fie că nu.

— Nu! a lătrat ea, pentru că, pare-se, nu avea aceleași sensibilități ca mine. Arată mai bine așa.

A terminat de tras o linie groasă, neagră deasupra genelor mele și a dispărut la fel de repede cum apăruse; mi-am înhățat poșeta (o geantă Gucci gen bowling, din piele de aligator) și am pornit-o spre hol cu cincisprezece minute mai devreme decît momentul estimat pentru plecare, ca să mă asigur că șoferul era gata. Tocmai discutam cu Renaud dacă Miranda ar prefera ca noi două să mergem în mașini separate ca să nu trebuiască să discute cu mine sau să riște să contacteze vreo maladie din cauză că stă pe aceeași banchetă cu asistenta ei, cînd ea și-a făcut apariția. M-a analizat din cap pînă-n picioare fără grabă, iar privirea i-a rămas pasivă și indiferentă. Trecusem examenul! Era pentru prima oară de cînd lucram împreună că nu mă pricopsisem cu o privire de dezgust total sau, în cel mai bun caz, cu vreo remarcă răutăcioasă, iar pentru asta nu fusese nevoie decît de o echipă de intervenție formată din redactori de modă din New York, o

trupă de hair stylist-i și makeup stylist-i parizieni și o selecție de mare clasă din cea mai stilată și scumpă garderobă din lume.

— A venit mașina, Ahn-dre-ah?

Arăta superb, într-o rochie scurtă, încrețită, din catifea.

— Da, domnișoară Priestly, a intervenit Monsieur Renaud și ne-a condus pe lângă un grup care părea format din editori americani, veniți tot pentru prezentările de modă.

O tăcere încărcată de deferență s-a lăsat peste grupul superscic de über-tocători cînd am trecut pe lângă el, cu Miranda la doi pași înaintea mea, cu silueta ei zveltă și elegantă și cu o expresie foarte, foarte nefericită pe chip. Aproape că a trebuit să alerg ca să țin pasul cu ea, deși era cu vreo cincisprezece centimetri mai scundă decît mine, apoi am așteptat pînă cînd mi-a aruncat o privire de genul: „Ce dracu' mai aștepți?“, după care m-am strecurat lângă ea pe bancheta din spate a limuzinei.

Din fericire, șoferul știa unde să me ducă, pentru că mă apucase o adevărată paranoia de o oră încoace, înspăimîntată că ea o să se întorcă spre mine și o să mă întrebe unde are loc petrecerea de care nu avusesem habar. S-a întors, ce-i drept, spre mine, dar nu a spus nimic și s-a pus la taclale cu B-DAD pe celular, i-a spus și i-a repetat întruna că voia ca el să ajungă devreme, ca să aibă timp să se schimbe și să bea un pahar înaintea marii petreceri de sîmbătă seara. El urma să vină cu avionul particular al firmei și discutau acum dacă e cazul să le aducă și pe Caroline și Cassidy, dat fiind că el nu se întorcea acasă decît luni, iar ea nu voia ca fetele să lipsească o zi de la școală. Abia cînd mașina a tras în fața unei locuințe gen duplex de pe Boulevard

Saint Germain m-am întrebat ce anume trebuia să fac eu acolo toată seara. Se pricepuse întotdeauna să nu ne jignească pe Emily sau pe mine sau pe vreo altă angajată în public, lucru care dovedea — cel puțin pînă la un anumit nivel — că știa ce face atunci cînd ne jignește. Așa că, dacă nu îmi putea comanda să îi aduc băuturile sau să îi trimit ceva la curățătorie cînd eram acolo, ce aveam de făcut?

— Ahn-dre-ah, petrecerea asta e organizată de un cuplu cu care m-am împrietenit cînd am locuit la Paris. Ei mi-au cerut să aduc o asistentă care să îi țină de urît fiului lor, pe care evenimentele de acest gen îl cam plictisesc. Sint sigură că voi doi o să vă înțelegeți foarte bine.

A așteptat pînă cînd șoferul i-a deschis portiera, apoi a ieșit grațioasă cu pantofii ei perfecți Jimmy Choo. Înainte ca eu să apuc să-mi deschid portiera, ea urcase deja cele trei trepte și îi înmîna haina unui valet, care se afla acolo, evident, în așteptarea ei. M-am prăbușit pentru cîteva clipe înapoi pe bancheta moale din piele ca să prelucrez mintal această nouă bijuterie informațională pe care abia mi-o servise. Toată povestea asta cu coafura, cu machiajul, cu rearanjarea programului, consultarea panicată a dosarului privind garderoba, cizmele de puștoaică-de-umblă-cu-motocicliști, toate astea fuseseră numai ca să îmi petrec seara cu copilul îngîmfat al unui cuplu de bogătași? Mai mult, cu un copil *francez* îngîmfat.

Am petrecut trei minute întregi reamîntindu-mi că *The New Yorker* era la numai vreo două luni distanță, că anul meu de sclavie era pe punctul de a fi răscumpărat, că puteam cu siguranță să rezist încă o seară de chin ca să ajung la locul de muncă al viselor mele. Dar asta nu m-a ajutat. Brusc, nu mi-am dorit decît să mă

ghemuiesc pe canapeaua părinților și să o rog pe mama să-mi încălzească o ceaie în cuptorul cu microunde, în timp ce tata să pregătească jocul de Scrabble. Jill și Kyle ar fi venit și ei în vizită, cu bebelușul Isaac, care are gînguri și mi-ar zîmbi, iar Alex m-ar suna să-mi spună că mă iubește. Nimănui nu i-ar păsa că pantalonii mei de trening erau pătați sau că nu aveam pedichiura făcută sau că mîncam un ecler mare și dolofan cu ciocolată. Nimeni nu ar avea cea mai mică idee că pe undeva, dincolo de Atlantic, se desfășura o paradă a modei și nici măcar nu i-ar interesa să audă despre așa ceva. Dar toate astea păreau incredibil de îndepărtate, la distanță de o viață întreagă, pe cînd acum trebuia să am de-a face cu un regiment întreg de oameni care trăiau și mureau pentru prezentările de modă. Și probabil cu un băiețuș rîzgîiat care vorbea o franțuzească de neînțeles.

Cînd mi-am extras, în cele din urmă, trupul înveșmîntat sumar, dar stilat, din limuzină, valedul nu mai era în așteptarea nimănui. Se auzea muzică interpretată live de o orchestră și se simțea miros de luminări parfumate, care venea printr-o fereastră situată deasupra unei mici grădini. Am inspirat adînc și am întins mîna să bat la ușă, dar aceasta s-a deschis larg. Cred că pot să spun, fără teama de a greși, că niciodată în tinăra mea viață nu am fost mai surprinsă decît în seara aceea: Christian îmi zîmbea.

— Andrea, draga mea, mă bucur foarte mult că ai putut să vii, a zis el, s-a aplecat și m-a sărutat pe gură — gest cam intim, dat fiind că gura mea era deschisă de uluire.

— Ce cauți aici?

A zîmbit și și-a dat la o parte veșnica buclă de pe frunte.

— Nu ar trebui să-ți pun și eu aceeași întrebare? Dat fiind că mă urmărești pretutindeni, trebuie să presupun că vrei să te culci cu mine.

M-am îmbujorat și, ca o adevărată doamnă, am pufnit sonor.

— Mda, cam așa ceva. De fapt, nu am venit în calitate de oaspete, sînt doar o bonă foarte bine îmbrăcată. Miranda mi-a cerut să vin și nu mi-a spus decît în ultima clipă că trebuie să am grijă în seara asta de progenitura rîzgîiată a gazdelor. Așa că, scuză-mă, dar cred că trebuie să mă duc să văd dacă are destul lapte și creioane colorate.

— O, se simte foarte bine și sînt sigur că nu are nevoie decît de încă un sărut de la bona lui.

Și mi-a prins fața în mîini și m-a sărutat din nou. Am deschis gura să protestez, să îl întreb ce naiba se petrece aici, dar el a interpretat gestul drept entuziasm și și-a strecurat limba în gura mea.

— Christian! am șuierat eu încet și m-am întreat cît de repede ar reuși Miranda să mă concedieze dacă m-ar prinde giugulindu-mă cu un tip oarecare la una dintre petrecerile ei. Ce naiba faci? Dă-mi drumul!

M-am zbătut să mă îndepărtez, dar el a continuat să îmi zîmbească în felul acela adorabil al lui.

— Andy, dat fiind că te prinzi cam greu, îți spun eu: asta e casa *mea*. Părinții *mei* sînt gazdele petrecerii, iar eu am fost destul de deștept ca să le cer să o roage pe Miranda să te aducă cu ea. Ți-a spus cumva că am zece ani, sau ai decis treaba asta așa, de capul tău?

— Tu glumești. Spune-mi că glumești — te rog.

— Nicidecum. Nostim, nu? Nu reușesc să pun mîna pe tine în nici un alt fel, și m-am gîndit că

așa poate merge. Mama mea vitregă și Miranda au fost prietene când Miranda a lucrat la redacția pariziană a *Runway* – e fotograf și face din când în când ședințe foto pentru revistă –, așa că nu a trebuit decît să o rog să-i spună Mirandei că insinguratul ei de fiu ar avea nevoie de compania uneia din asistentele ei arătose. A mers la fix. Hai să-ți dau ceva de băut.

Mi-a pus mîna pe spate și m-a condus spre un bar masiv din stejar, aflat în living, unde trei barmani în uniformă ofereau pahare de martini, whisky și șampanie.

— Stai să văd dacă am înțeles eu bine: nu trebuie să dădăcesc pe nimeni astă-seară? Nu ai nici un frate mai mic sau așa ceva, nu?

Mi se părea de neimaginat că venisem la o petrecere cu Miranda Priestly și că nu aveam nimic de făcut toată seara decît să stau cu un scriitor-în-vogă-și-deștept. Poate mă chemaseră ca să mă pună să dansez sau să cînt ca să distrez oaspeții, sau aveau o chelneriță lipsă la apel și se gîndiseră că eu eram înlocuitoarea cel mai la îndemînă. Sau poate că ne îndreptam spre garderobă, unde urma să o înlocuiesc pe fata care stătea acolo, cu o expresie plictisită și obosită pe chip. Mîntea mea refuza să se muleze pe povestea debitată de Christian.

— Păi, eu nu spun că nu trebuie să mă dădăcești toată seara, pentru că am de gînd să-ți solicit foarte multă atenție. Dar am impresia că o să fie o seară mai plăcută decît ai crezut. Așteaptă aici.

M-a sărutat pe obraz și a dispărut în mulțimea de oaspeți, majoritatea bărbați cu înfățișare distinsă și femei elegante, cu aer intelectual, la vreo patruzeci-cincizeci de ani, îmbrăcați după ultima modă, care păreau a lucra la bănci sau reviste,

plus un număr apreciabil de designeri, fotografi și fotomodele, așa, ca să facă melanjul mai picant. În spatele casei se zărea o terasă mică și elegantă din piatră, luminată toată cu luminări albe, unde un violonist cînta încetșor, și am aruncat o privire afară. Am recunoscut-o imediat pe Anna Wintour¹, care arăta absolut trăsnet în rochița crem și cu sandalele Manolo cu mărgele. Vorbea animat cu un bărbat pe care îl bănuiam a fi prietenul ei, dar uriașii ochelari de soare Chanel pe care îi purta nu îmi permiteau să-mi dau seama dacă e amuzată, indiferentă sau dacă plînge. Ziariștii obișnuiau să compare obiceiurile și atitudinea Annei cu cele ale Mirandei, dar mie mi se părea imposibil să existe ceva la fel de insuportabil ca șefa mea.

În spatele ei se afla un grup de oameni, care bănuiam că sînt redactori la *Vogue* și care o priveau obosiți și precauți pe Anna, așa cum Tocătorii noștri o priveau pe Miranda, iar alături de ei stătea Donatella Versace, cu o înfățișare de-a dreptul tipătoare. Fața îi era atît de încărcată de farduri și hainele îi erau atît de mulate pe corp, încît părea caricatura propriei persoane. Ca atunci cînd vizitasem Elveția pentru prima dată și nu putusem scăpa de impresia că seamănă cu decorul din EPCOT², Donatella se mîna mai degrabă cu personajul din *Saturday Night Live* decît cu propria-i persoană.

Am sorbit din paharul cu șampanie (și eu care crezusem că nu o să pot bea șampanie deloc!) și am stat la taclale cu un italian – unul dintre primii italieni urți pe care i-am văzut la viața

1. Editarea revistei *Vogue*. Autoarea, Lauren Weisberger, a lucrat o vreme ca asistentă personală a acesteia.
2. Centru de recreere din Florida.

mea – care descria în termeni înflorați admirația înăscută pe care o avea față de trupul feminin, până când Christian și-a făcut din nou apariția.

— Hai cu mine o clipă, a zis el și m-a condus din nou, binisor, prin mulțime.

Purta hainele lui obișnuite: jeansi perfect respălați, un tricou alb, o jachetă sport închisă la culoare și pantofi Gucci și se amesteca cu ușurință în mulțime.

— Unde mergem? am întrebat, cu ochii cit cepele după Miranda care, în pofida celor spuse de Christian, se aștepta de bună seamă să stau într-un colț și să trimit documente prin fax sau să actualizez itinerarul.

— Mai întâi, îți dau încă un pahar de băutură și poate îți iau și eu unul. Pe urmă te învăț să dansezi.

— Ce te face să crezi că nu știu să dansez? Întimplător, sînt o bună dansatoare.

Mi-a înmînat încă un pahar de șampanie, apărut parcă din senin, și m-a condus în livingul oficial al părinților lui, în nuanțe superbe de maro închis. O orchestră de șase instrumentiști cînta muzică ultima modă, firește, și vreo două duzini de oameni sub treizeci și cinci de ani se adunaseră acolo. Și, ca la un semnal, orchestra a început să cînte melodia *Let's Get It On* a lui Marvin Gaye, iar Christian m-a tras lingă el. Mirosea discret a colonie scumpă, ceva de modă veche, gen Polo Sport. Șoldurile i se mișcau firesc în ritmul muzicii, instinctiv, așa că am dansat împreună pe ringul improvizat, iar el mi-a fredonat ușurel în ureche. Restul încăperii a devenit nedeșlășit – realizăm, la modul foarte vag, că mai dansau și alții și pe undeva, că cineva toasta pentru ceva, dar în momentul acela singurul lucru clar și deslășit era Christian. Undeva, în

negura minții, ceva îmi reamintea că trupul ăsta lipit de al meu nu era al lui Alex, dar nu conta cituși de puțin. Nu în clipa asta, nu în seara asta.

Abia după ora unu noaptea mi-am reamintit că venisem aici împreună cu Miranda; trecuseră ore întregi de cînd o văzusem ultima oară și eram sigură că uitase cu totul de mine și plecase înapoi la hotel. Dar cînd m-am ridicat, în sfîrșit, de pe canapeaua din biroul tatălui lui, am văzut-o stînd fericită la taclale cu Karl Lagerfeld și Gwyneth Paltrow și părea să nu le pese cituși de puțin vreunuia dintre ei că aveau să se scoale peste abia cîteva ore ca să se ducă la parada modei de la Christian Dior. Stăteam la indoială dacă să mă apropii de ea sau nu, cînd m-a văzut.

— Ahn-dre-ah, vino încoace, mi s-a adresat ea, iar vocea îi suna aproape veselă în atmosfera cordială a petrecerii, care devenise în mod vizibil mai festivă în ultimele cîteva ore.

Cineva micșorase puțin luminile și era cît se poate de clar că cei trei chelneri zîmbăreți se ocupaseră de toți cei rămași la petrecere. Modul enervant în care îmi pronunța numele nici nu mă mai deranja din cauza aburilor călduți și plăcuți ai șampaniei. Deși nu credeam că lucrurile se pot îmbunătăți în seara asta pentru mine, ea mă chemase, evident, ca să mă prezinte prietenilor ei celebri.

— Da, Miranda? am ciripit eu cu cel mai recunoscător ton, mulțumesc-că-m-ai-adus-în-locul-ăsta-nemaipomenit.

Ea nici măcar nu s-a uitat în direcția mea.

— Adu-mi un pahar de San Pellegrino și pe urmă ai grijă ca șoferul să fie la scară. Sînt gata de plecare acum.

Cele două femei și bărbatul care stăteau lângă ea au chicotit și am simțit cum mă înroșesc toată.

— Sigur că da. Mă întorc imediat.

Am adus apa, pe care a primit-o fără să zică mulțumesc, și mi-am croit drum prin mulțimea rărită spre mașină. M-am gândit inițial să mă duc la părinții lui Christian să le mulțumesc, dar m-am răzgândit și m-am îndreptat direct spre ieșire, unde el se sprijinea de tocul ușii, cu o expresie increzută și satisfăcută pe față.

— Ei, micuță Andy, te-am distrat bine astă seară? s-a bilbiit el ușurel din cauza băuturii, și în momentul acela mi s-a părut absolut adorabil.

— A fost bine, desigur.

— Doar bine? Am vaga impresie că ai fi dorit să te duc în dormitor la etaj, nu-i așa, Andy? Toate la timpul lor, dragă prietenă, toate la timpul lor.

L-am plesnit în glumă peste braț.

— Nu te flata singur, Christian. Mulțumește părinților tăi din partea mea.

Și, pentru prima dată, m-am apropiat de el și l-am sărutat pe obraz, înainte ca el să poată face altceva.

— Noapte bună.

— Ești o jucăușă! a zis el, tot ușor bilbiit. Ești o jucăușă mică. Dar prietenului tău îi place treaba asta, nu?

Zimbea acum, dar fără cruzime. Pentru el, toate făceau parte din acel joc al flirtului, dar apropoul la Alex m-a trezit oarecum la realitate. Îndeajuns ca să-mi dau seama că mă distrasem mai bine în seara asta decît îmi aminteam să o fi făcut de ani de zile. Băutura și dansul și miinile lui pe spatele meu, cînd m-a apropiat de el, făcuseră să mă simt mai vie decît în toate acele nesfîrșite luni de cînd lucram la *Runway*, luni

care fuseseră încărcate doar de frustrare și umilințe și de o extenuare care îmi amorțea trupul. Poate că de aceea făcea Lily ce făcea, am gândit eu. Bărbații, petrecerile, simpla bucurie de a-ți da seama că ești tinăra și că respiri. Abia așteptam să o sun ca să îi povestesc totul.

Miranda s-a urcat cu mine pe bancheta din spate la limuzinei și părea de-a dreptul fericită. O clipă m-am întrebat dacă nu cumva era beată, dar am decis că e imposibil: cea mai mare cantitate de alcool pe care o văzusem bînd vreodată fusese o înghițitură de una sau alta – și asta numai pentru că așa cerea conjunctura. Prefera apă Perrier sau San Pellegrino în locul șampaniei, sau un lapte sau o cacao în loc de un pahar de Cosmo, așa că posibilitatea ca ea să fie beată acum era aproape nulă.

După ce m-a tocat vreo cinci minute la cap cu privire la itinerarul zilei (din fericire, mă gîndisem să pun un exemplar în poșetă), s-a răsucit spre mine și m-a privit pentru prima dată în seara aceea.

— Emily, ăă, Ahn-dre-ah, de cît timp lucrezi pentru mine?

Întrebarea a picat din senin, așa că mintea mea nu a reușit să lucreze îndeajuns de rapid ca să înțeleagă motivul care se ascundea în spatele ei. Mîi s-a părut straniu să fiu obiectul vreunei întrebări de-ale ei, alta decît una care să se refere explicit la motivul pentru care eram o timpită așa de nenorocită fiindcă nu făcusem sluj, nu găsiseam sau nu trimiseseam ceva prin fax suficient de rapid. Nu mă întrebases niciodată ceva referitor la persoana mea pînă acum. În afară de cazul în care își amintea de interviu, cînd mă angajase – dar asta părea greu de crezut, ținînd cont de faptul că mă privise cu niște ochi

lipsiți de expresie și interes în prima mea zi de lucru —, nu știa nici ce facultate făcusem sau dacă făcusem vreo facultate, dacă locuiam în Manhattan, sau ce anume făceam, dacă făceam ceva, în cele citeva prețioase ore zilnice în care nu alergam în slujba ei. Și, cu toate că întrebarea conținea un element specific Mirandei, intuiția îmi spunea că astă-seară, poate, poate, conversația va fi despre mine.

— Luna viitoare se împlinește un an, Miranda.

— Și crezi că ai învățat cite ceva care te va ajuta în viitor?

M-a privit, iar eu mi-am suprimat pe loc tentația de a-i descrie pe larg puhoiul de lucruri pe care le „învățasem”: cum să gășesc un anume magazin sau un restaurant cu foarte puține indicii, sau nici unul, despre ele; cum să fac sluj în fața preadolescentelor care aveau deja mai multă experiență de viață decît ambii mei părinți la un loc; cum să pledez, să țip, să conving, să exercit presiuni, să influențez sau să cuceresc pe oricine, de la emigrantul care-și aducea hrană la pachet pînă la editorul vreunei publicații de prim rang ca să obțin exact ce voiam, atunci cînd o voiam; și, firește, cum să execut orice sarcină în mai puțin de o oră, dat fiind că expresii genul „nu prea știu cum” sau „imposibil” nu puteau fi rostite. Da, fusese un an plin de învățăminte.

— O, firește, m-am lingușit eu. Am învățat mai mult într-un an de cînd lucrez pentru tine decît aș fi putut spera să învăț oriunde în altă parte. A fost ceva cu adevărat fascinant să văd cum una dintre cele mai importante reviste — cea mai mare, de fapt — funcționează, ciclul de producție, care sînt diversele posturi. Și, firește, am putut să observ modul în care tu conduci

totul, deciziile pe care le iei — a fost un an uimitor. Sînt atît de recunoscătoare, Miranda!

Atît de recunoscătoare că doi molari mă dureau de două săptămîni încoace, dar nu reușisem încă să mă duc la un stomatolog în timpul serviciului, dar, în fine. Noile mele cunoștințe privind arta creatoare a casei Jimmy Choo meritase toată durerea.

Reușeau oare să sune plauzibil toate astea? Am aruncat o privire scurtă în direcția ei și am văzut că părea să mă creadă, pentru că dădea grav din cap.

— Ei bine, tu știi, Ahn-dre-ah, că dacă fetele mele se comportă bine timp de un an, le consider pregătite pentru promovare.

Mi-a sărit inima în piept. Chiar se întîmpla asta în sfîrșit? Urma oare să-mi spună că îmi făcuse deja rost de un post la *The New Yorker*? Ce contează că ea habar n-avea că eram capabilă de crimă ca să ajung acolo. Poate că își dăduse seama și singură că asta vreau doar pentru că ținea la mine.

— Am indoielile mele în privința ta, firește. Să nu crezi că nu am observat lipsa ta de entuziasm, sau suspinele, sau mutrele tale atunci cînd îți cer să faci ceva pe care în mod evident nu prea ai chef să îl faci. Sper că e vorba doar de un semn de lipsă de maturitate din partea ta, pentru că altminteri pari rezonabil de competentă. Ce anume te interesează să faci în viitor?

Rezonabil de competentă! Era ca și cum m-ar fi informat că eram cea mai inteligentă, sofisticată, superbă și capabilă tînără pe care avusese vreodată plăcerea să o întîlnească. Miranda Priestly tocmai îmi spusese că sînt rezonabil de competentă!

— Păi, de fapt, nu că nu îmi place lumea modei, pentru că îmi place, firește. Cui nu i-ar plăcea? m-am grăbit să adaug, cu ochii fixați cu mare atenție pe chipul ei, care, ca de obicei, rămânea lipsit de expresie. Doar că mi-am dorit dintotdeauna să scriu și sperasem că asta ar fi, ăă, un domeniu pe care l-aș putea explora în viitor.

Și-a împreunat miinile în poală și s-a uitat pe fereastră. Era clar că această conversație de patruzeci și cinci de secunde începea să o plictisească, așa că trebuia să fac foarte rapid mutarea următoare.

— Ei bine, nu prea sînt sigură dacă poți să scrii vreun cuvînt sau nu, dar nu am nimic împotrivă să te pun să scrii cîteva scurte articole pentru revistă ca să aflu asta. Poate analiza unei piese de teatru sau ceva mic pentru pagina mondenă. Atîta timp cît nu încurcă în vreun fel sarcinile tale de serviciu pentru mine și o faci în timpul tău liber, firește.

— Bineînțeles, bineînțeles. Ar fi minunat!

Stăteam de vorbă, comunicam între noi și încă nu pomenisem cuvintele „mic dejun” sau „curățătorie chimică”. Lucrurile mergeau prea bine ca să nu bag artileria grea, așa că am zis:

— Visul meu e să lucrez la *The New Yorker* într-o bună zi.

Vorbele mele au părut a-i capta din nou atenția care era pe punctul să-i scape și m-a privit din nou.

— De ce vrei să faci așa ceva? E total lipsit de strălucire, doar chestii anoste.

Nu mi-am dat seama dacă întrebarea era retorică, așa că am gîndit că e mai bine să-mi țin gura.

Mai aveam vreo douăzeci de secunde înainte ca timpul pe care îl aveam la dispoziție să expire, pentru că ne apropiam de hotel și pentru că interesul ei trecător față de persoana mea era pe punctul de a dispărea definitiv. S-a uitat pe mesele lăsate pe celular, dar a reușit să spună în modul cel mai liniștit și relaxat din lume:

— Hmm, *The New Yorker*. Condé Nast.

Am dat cu putere din cap, dar ea nu se uita la mine.

— Cunos, firește, o mulțime de oameni acolo. O să vedem cum merge restul călătoriei și poate o să dau la întoarcere un telefon cuiva de acolo.

Mașina a tras la intrare și un Monsieur Renaud cu o expresie extenuată i-a luat-o înainte băiatului din parcare și i-a deschis personal portiera Mirandei.

— Doamnelor! Sper că v-ați distrat bine în seara asta, s-a lingușit el într-o admirabilă strădanie de a zimbi în pofida oboselii.

— O să avem nevoie de mașină mîine dimineață ca să mergem la prezentarea de la Christian Dior. Am o întîlnire la micul dejun la opt și jumătate în holul hotelului. Vezi să nu mă deranjeze nimeni pînă atunci, a lătrat ea și orice urmă a umanității ei anterioare s-a evaporat ca apa scursă pe un trotuar supraîncins.

Și, înainte de a mă gîndi cum să închei conversația avută cu ea sau cel puțin să o mai lingușesc puțin pentru că mă binecuvîntase astfel, ea a pornit spre lift și a dispărut în el. Așa că am aruncat o privire obosită și plină de înțelegere în direcția lui Monsieur Renaud și m-am urcat și eu într-un lift.

Ciocolățelele, aranjate cu mult gust pe platoul de la capul patului meu, nu au făcut decît să sublinieze perfecțiunea acestei serii. Într-o seară

oarecare, neașteptată, mă simțisem ca un fotomodel, petrecusem cu cel mai în vogă tip pe care îi cunoscusem vreodată personal și Miranda Priestly îmi spusese că eram rezonabil de competentă. Aveam impresia că toate se legau în sfârșit, că anul de sacrificii arăta primele semne ale unei posibile răsplăți. M-am prăbușit pe plapumă, îmbrăcată complet și am rămas cu ochii în tavan, nevenindu-mi a crede că îi spusese pe șleau Mirandei că vreau să lucrez la *The New Yorker* și ea nu îmi risese în nas. Și nu țipase la mine. Și nu o apucaseră nici un fel de istericale. Nici măcar nu mă certase și nu îmi spusese că e ridicol să nu vreau o promovare pe undeva, în cadrul revistei *Runway*. Era ca și când – poate că deja băteam cimpii, dar nu prea credeam că o fac – ea m-ar fi ascultat și m-ar fi înțeles. M-ar fi înțeles și ar fi fost de acord. Era aproape prea mult de înțeles aici.

M-am dezbrăcat agale, cu grija de a savura fiecare minut din seara care abia se încheiase, cu gândul mereu la modul în care Christian mă condusese dintr-o cameră în alta, la modul în care mă privea cu ochii aceia adumbriți de genele lungi, cu bucla lui insistente pe frunte, la felul în care Miranda dăduse aproape imperceptibil din cap atunci când îi spusese că, de fapt, ceea ce vreau eu este să scriu. O seară cu adevărat nemaipomenită, trebuie să mărturisesc, una dintre cele mai reușite de o bună bucată de vreme. Era deja ora trei și jumătate dimineața ora Parisului, ceea ce înseamnă că era ora nouă și jumătate seara la New York, moment perfect ca să o prind pe Lily înainte de a pleca pe undeva. Deși ar fi trebuit să formez numărul fără să acord importanță beculețului care clipea cu insistență ca să mă anunțe – vai, ce surpriză – că aveam mesaje,

am scos totuși cu veselie un carnețel cu antet de Ritz și m-am pregătit să le transcriu. În mod sigur erau liste lungi de cereri iritante din partea unor oameni iritanți, dar nimeni nu-mi putea lua bucuria acestei seri ca a Cenușăresei.

Primele trei mesaje erau de la Monsieur Renaud și de la asistenții lui: îmi confirmau prezența diversilor șoferi și organizarea diverselor întâlniri pentru a doua zi și de fiecare dată își aminteau să îmi ureze noapte bună, de parcă eram chiar o persoană adevărată, nu doar o sclavă, lucru pe care îl apreciam. Cam între al treilea și al patrulea mesaj m-am pomenit dorindu-mi ca unul dintre mesaje să fie de la Alex și am fost, drept urmare, încântată și neliniștită în același timp când am constatat că al patrulea mesaj era de la el.

— Bună, Andy, eu sînt. Uite ce e, îmi pare rău că te deranjez acolo, sînt sigur că ești incredibil de ocupată, dar trebuie să vorbesc cu tine, așa că, te rog, sună-mă pe celular imediat ce primești mesajul. Nu contează cit e de târziu, sună-mă, OK? Ăă, OK. Pa.

Era ciudat că nu spusese că mă iubește sau că abia așteaptă să mă întorc, dar probabil că așa ceva intra în categoria „nepotrivit” atunci când doi oameni se hotărăsc să „facă o pauză”. Am apăsât pe buton să șterg mesajul și am decis, cam arbitrar, că lipsa de insistență din vocea lui însemna că puteam aștepta pînă a doua zi – nu aș fi putut să îndur o lungă conversație despre „stadiul relației noastre” la ora trei dimineața, mai ales după o seară atît de minunată.

Ultimul mesaj era de la mama și suna și el straniu și ambiguu.

— Bună, scumpo, mama la telefon. E cam ora opt ora noastră, nu știi prea bine cit e la tine. Uite

ce e, nu e nimic urgent – totul e-n regulă –, dar ar fi nemaipomenit dacă m-ai putea suna cînd primești mesajul. O să rămînem trei o vreme, așa că oricînd poți să suni e bine, dar astă-seară ar fi sigur mai bine decît mîine. Sperăm amîndoi că te distrezi bine și vorbim mai tîrziu. Te iubesc!

Asta era de-a dreptul ciudat. Și Alex, și mama mă sunaseră la Paris înainte de a apuca eu să-i sun și amîndoi îmi ceruseră să îi sun indiferent de ora la care primesc mesajul. Ținînd cont de faptul că părinții mei defineau termenul „tîrziu” după cum reușeau sau nu să rămînă trei la monologul de la începutul show-ului lui Letterman, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Dar nici unul nu părase cine știe ce panicat sau neliniștit. Poate o să fac o baie lungă, cu spuma oferită de Hotelul Ritz, și o să-mi adun încet-încet forțele necesare ca să sun pe toată lumea; seara asta fusese prea grozavă ca să o stric vorbind cu mama despre cine știe ce problemă mărunță, sau cu Alex despre „cum stăm”.

Baia a fost fierbinte și incîntătoare, așa cum te și așteptai să fie în apartamentul adiacent elegantului apartament Coco Chanel din Hotelul Ritz din Paris, și am petrecut alte cîteva minute ca să mă ung pe tot corpul cu crema discret parfumată. Apoi, înfășurată în cel mai moale capot de catifea pe care îl pusesem vreodată pe mine, m-am așezat să dau telefon. Fără să mă gîndesc, am format mai întîi numărul părinților, ceea ce probabil că a fost o greșeală: chiar și acel „Bună” rostit de mama a sunat extrem de stresat.

— Bună, eu sint. Sint toate OK? Aveam de gînd să vă sun mîine, dar treburile au fost cam aiurite pe aici. Dar stai să vă povestesc cum a fost seara asta!

Știam deja că aveam de gînd să omit partea romantică legată de Christian, dat fiind că nici prin cap nu-mi trecea să mă apuc să povestesc părinților tot ce se petrecuse între mine și Alex, dar eram convinsă că vor fi amîndoi incîntați să audă că Miranda părase a răspunde atît de pozitiv cînd adusesem vorba de *The New Yorker*.

— Scumpo, nu vreau să te întrerup, dar s-a întîmplat ceva. Am primit azi un telefon de la Spitalul Lenox Hill, de pe 77th Street, cred, se pare că Lily a fost implicată într-un accident.

Și, măcar că expresia asta este cea mai uzi-tată în orice limbă, pot să spun sincer că inima mea s-a oprit o clipă în loc.

— Ce? Ce tot spui? Ce fel de accident?

Ea făcuse deja trecerea la stilul mamă-îngrijo-rată și se străduia vizibil să își păstreze vocea normală și cuvintele raționale, probabil ca urmare a sugestiei tatălui meu de a-mi transmite mie un sentiment de calm și control.

— Un accident de mașină, scumpo. Unul foarte grav, mă tem. Lily era la volan – și mai era un bărbat cu ea în mașină – cineva de la facultate, parcă, așa mi s-a spus – și ea a virat undeva pe contrasens pe o stradă cu sens unic. Se pare că a intrat drept într-un taxi cu o viteză de peste șazeci de kilometri la oră pe o stradă aglomerată din oraș. Poliștistul cu care am vorbit a zis că e mare minune și că mai e în viață.

— Nu înțeleg. Cînd s-a întîmplat? O să se facă bine?

Începusem deja să plîng cu sughituri pentru că, oricît se străduia mama să rămînă calmă, realizam gravitatea situației după grija cu care își alegea cuvintele.

— Mamă, unde e Lily acum și o să se facă bine?

Abia în acel moment mi-am dat seama că și mama plîngea, dar încetîșor.

— Andy, Ți-l dau pe tata. El a vorbit cu doctorei în ultima vreme. Te iubesc, scumpo.

Ultimele cuvinte abia s-au auzit, erau mai mult o șoaptă.

— Bună, scumpo. Ce mai faci? Îmi pare rău că te sunăm cu asemenea vești.

Vocea lui era adîncă și liniștitoare și am avut impresia trecătoare că totul o să fie bine. El urma să-mi spună că ea și-a fracturat un picior, poate și o coastă, două și că cineva chemase un chirurg plastician ca să îi repare citeva tăieturi de pe față. Dar că urma să se facă bine.

— Tată, vrei te rog să-mi spui ce s-a nîmplat? Mama a zis că Lily era la volan și a lovit în mare viteză un taxi. Nu înțeleg. Nu are nici o logică. Lily nu are mașină și nici nu-i place să conducă. Ea nu ar accepta în ruptul capului să umble cu mașina prin Manhattan. De unde ai auzit tu toate astea? Cine te-a sunat? Și în ce stare e ea acum?

Începusem din nou să mă isterizez, dar, din nou, vocea lui a fost foarte autoritară și liniștitoare în același timp.

— Respiră adînc – Ți spun imediat tot ce știu. Accidentul a avut loc ieri, dar noi am aflat abia azi.

— Ieri! Cum se poate să fi avut loc ieri și să nu mă sune nimeni? Ieri!

— Scumpo, ai fost sunată. Doctorul a spus că Lily completase prima pagină din agenda ei personală și te desemnase pe tine drept persoană de contactat în caz de urgență, pentru că bunica ei nu o duce prea bine. În fine, cei de la spital te-au sunat acasă și pe celular, dar, firește, tu nu ai verificat mesajele de pe nici unul. Cînd au

constatat că nimeni nu îi sună și nu apare în decurs de douăzeci și patru de ore, s-au uitat din nou în agenda ei și au constatat că noi avem același nume de familie ca și tine, așa că cei de la spital ne-au sunat ca să ne întrebe dacă știm cum să dăm de tine. Mama și cu mine nu ne-am putut aminti unde stai, așa că l-am sunat pe Alex ca să ne spună numele hotelului.

— O, Doamne, asta a fost cu o zi în urmă. Și ea a fost singură în tot acest timp? Și e tot în spital?

Nu puteam pune întrebările pe cit de repede aș fi vrut, dar tot aveam impresia că nu capăt nici un răspuns concret. Tot ce știam sigur era că Lily mă desemnase pe mine ca fiind cea mai importantă persoană din viața ei, persoana de contact pe care trebuie să o treci peste tot, lucru pe care nimeni nu îl ia vreodată în serios. Și iată că ea avusese nevoie de mine – și nici nu avea pe altcineva pe lume –, iar eu nu fusesem de găsît nicăieri. Sughiturile încetaseră, dar lacrimile continuau să îmi curgă pe obraji ca niște riuri fierbinți, minioase, și aveam impresia că cineva îmi zgîriase gîtul cu piatră ponce.

— Da, e tot în spital. O să fiu foarte sincer cu tine, Andy. Nu sîntem prea siguri că o să-și revină.

— Ce? Ce tot spui acolo? Vrei să-mi spui în sfîrșit ceva concret?

— Scumpo, am vorbit deja de vreo zece ori cu doctorul și sînt convins că primește cea mai bună îngrijire posibilă. Dar Lily e în comă, draga mea. Bine, doctorul m-a asigurat că...

— În comă? Lily e în comă?

Nimic nu mai avea logică, vorbele refuzau să se lege și să formeze fraze coerente.

— Scumpo, încearcă să te liniștești. Știu că e șocant pentru tine și nu-mi place deloc să discutăm

despre așa ceva la telefon. Ne-am gândit inițial să nu-ți spunem nimic pînă te întorci, dar, cum mai e o jumătate de săptămînă pînă atunci, ne-am gândit că trebuie să afli. Dar să știi că mama și cu mine facem tot ce ne stă în puteri ca să ne asigurăm că Lily are tot ce trebuie ca să se facă bine. Ea a fost întotdeauna ca o fiică pentru noi, știi bine, așa că nu o să fie singură.

— O, Doamne, trebuie să mă întorc acasă. Tată, trebuie să vin acasă! Nu are pe nimeni pe lume, numai pe mine mă are, și eu sînt dincolo de Atlantic. Oh, dar nenorocita aia de petrecere e poimîine seară și e singurul motiv pentru care m-a tîrît după ea, și o să mă dea cu siguranță afară dacă nu sînt acolo. Stai să mă gîndesc! Trebuie să mă gîndesc!

— Andy, e tîrziu la voi, acolo. Cred că cel mai bine ar fi să dormi puțin, apoi să reflectezi. Sigur, mi-am dat seama că o să vrei să vii imediat acasă, așa ești tu, dar ține cont de faptul că Lily nu e conștientă în momentul de față. Doctorul ei m-a asigurat că are șanse excelente să își revină în următoarele patruzeci și opt sau șaptezeci și două de ore, el spune că organismul ei folosește starea asta ca pe un somn prelungit și profund care o va ajuta să se vindece. Dar nu e nimic sigur, a adăugat el încetîșor.

— Și dacă nu își revine? Presupun că ar putea avea tot felul de traume cerebrale sau paralizii oribile sau alte cele? O, Doamne, nu pot să suport.

— Încă nu se știe. Ei zic că picioarele îi răs-pund la stimuli, ceea ce e un indiciu că nu e paralizată. Dar are mari contuzii la cap și nu vom ști nimic sigur pînă își revine din comă. Trebuie să așteptăm.

Am vorbit încă vreo cîteva minute înainte de a închide brusc telefonul, după care am sunat la celularul lui Alex.

— Bună, eu sînt. Ai văzut-o? am întrebat fără măcar să-l salut. Mă transformasem într-o mini-Miranda.

— Andy, bună. Deci ai aflat?

— Da, am vorbit adineauri cu ai mei. Ai văzut-o?

— Da, sînt la spital chiar acum. Nu vor să mă lase să intru la ea, pentru că nu e oră de vizită și nu fac parte din familie, dar am vrut să fiu aici în caz că își revine.

Părea foarte, foarte departe, pierdut în propriile gînduri.

— Ce s-a întîmplat? Mama mi-a spus ceva, cum că ea era la volan și a lovit un taxi, sau așa ceva. Nu are nici o noimă.

— Oh, e un întreg coșmar, a oftat el, vizibil nefericit că nimeni nu îmi spusese încă totul. Nu prea știu precis ce s-a întîmplat de fapt, dar am stat de vorbă cu tipul cu care era atunci în mașină. Îl ții minte pe Benjamin, tipul cu care era în facultate și peste care a dat în timp ce el și-o trăgea în trei cu fetele alea?

— Bineînțeles, lucrează în aceeași clădire cu mine. Îl văd din cînd în cînd. Ce dracu' mai căuta ea cu ăsta? Lily nu poate să-l sufere – nu și-a revenit niciodată total după ce i-a făcut atunci.

— Știu, așa credeam și eu, dar se pare că au fost pe ici, pe colo în ultima vreme și că au fost împreună aseară. El zice că aveau bilete la un concert Phish¹ la Nassau Coliseum și au mers acolo cu mașina. Probabil că Benjamin trăsese cam multă marijuana și a decis că nu ar fi bine să conducă el spre casă după concert, așa că Lily s-a oferit să conducă ea. Au ajuns în oraș fără probleme, dar pe urmă Lily a trecut pe roșu la

1. Grup de muzică rock, format în 1983.

un stop și a virat greșit pe Madison, drept în traficul de pe contrasens. S-au izbit în plin de un taxi, pe partea șoferului și, ăă, mă rog, știi ce a urmat.

S-a oprit gîtuț de emoție și mi-am dat seama în acel moment că lucrurile stăteau mai prost decît mă lăsase toată lumea să înțeleg.

În ultima jumătate de oră nu făcusem decît să pun întrebări – întii mamei, pe urmă tatei și acum lui Alex –, dar nu reușeam să îmi adun puterile ca să pun întrebarea cea mai importantă: de ce trecuse Lily pe roșu și încercase apoi să meargă spre sud pe o stradă pe care puteai merge numai spre nord? Dar nu a fost nevoie să întreb, Alex, ca întotdeauna, știa exact ce gîndesc.

— Andy, concentrația de alcool din sîngele ei era aproape dublă față de limita legală.

A rostit cuvintele astea cu simplitate, avînd grijă să nu se bilbiie ca să nu îi cer să le repete.

— O, Doamne.

— Dacă – vreau să spun cînd – își revine, o să aibă mai multe griji decît sănătatea: o să aibă probleme serioase. Din fericire, taximetristul n-a pățit nimic, doar cîteva contuzii, iar Benjamin are un picior complet zdrobit, dar o să se facă bine. Va trebui doar să așteptăm ca Lily să își revină. Cînd vii acasă?

— Poftim?

Încercam încă să mă obișnuiesc cu ideea că Lily „se vedea” cu un tip pe care crezusem întotdeauna că îl urăște și că era în comă pentru că se îmbătase cu el.

— Am întrebat cînd vii acasă.

Eu am tăcut o clipă, așa că a continuat:

— Pentru că vii acasă, nu? Doar n-ai de gînd să rămii acolo în timp ce prietena cea mai bună

pe care o ai pe lumea asta zace pe un pat de spital, nu?

— Ce vrei să sugerezi, Alex? Vrei să sugerezi că totul s-a petrecut din vina mea, pentru că nu am știut că se va petrece? Că ea zace pe un pat de spital din cauză că eu sînt la Paris în momentul ăsta? Că dacă eu aș fi știut că ea se vede din nou cu Benjamin, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut? Ce? Ce anume încerci să îmi spui? am zberlat eu, și toate emoțiile nedesluite pe care le încercasem în seara aceea s-au adunat laolaltă și s-au transformat în nevoia simplă și imperativă de a zbiera la cineva.

— Nu, n-am spus nimic de genul ăsta. Tu ai spus. Am presupus doar în mod firesc că tu o să vii acasă pentru a fi alături de ea cît mai curînd posibil. Nu te judec, Andy – știi prea bine. Și mai știu și că e foarte tîrziu la tine și că nu poți face nimic în următoarele două ore, așa că ce-ar fi să mă suni cînd o să știi cu ce avion te întorci? Te iau de la aeroport și putem merge de acolo direct la spital.

— Foarte bine. Îți mulțumesc că ești acolo cu ea. Apreciez foarte mult gestul și știu că și Lily îl va aprecia. Te sun cînd o să știu ce am de făcut.

— OK, Andy. Mi-e dor de tine. Și știu că o să ieși decizia potrivită.

A venit tonul înainte să apuc să răspund.

Să iau decizia potrivită? Decizia *potrivită*? Ce naiba voia să însemne asta? Nu puteam înghiți ideea că el presupunea că o să sar în primul avion și o să dau năvală acasă numai pentru că așa îmi spusese el. Nu puteam înghiți tonul lui superior și suficient care mă făcuse imediat să mă simt ca unul dintre elevii lui prins că vorbește în timpul orei. Nu puteam înghiți ideea că el era cel care se afla acolo, cu Lily, deși ea era

prietena mea, că el acționa ca om de legătură între mine și ai mei, că el era din nou insul superior din punct de vedere moral și îmi explica mie ce am de făcut. Duse erau zilele de odinioară, când închideam telefonul liniștită că el există, știind că depășim toate greutățile împreună, nu ca niște facțiuni războinice. Când ajunseseră lucrurile în halul ăsta?

Nu mai aveam energia să-i explic ceva evident, și anume că, dacă plecam acasă mai devreme, aveam să fiu dată afară și atunci tot acest an de sclavie ar fi trecut în zadar. Reușisem să suprim ideea oribilă care prinsese a căpăta formă în mintea mea: aceea că prezența sau absența mea nu însemna absolut nimic pentru Lily în clipa asta, că ea zăcea inconștientă și nesimțitoare pe un pat de spital. Opțiunile au început să mi se învîrtă în creier. Poate ar trebui să rămîn aici doar cît să ajut la organizarea petrecerii, după care să încerc a-i explica Mirandei ce s-a întîmplat și să pledez pentru slujba mea. Sau, dacă Lily își revenea și devenea conștientă de ceea ce se petrece, cineva putea să-i explice că o să vin cît pot de repede, probabil peste vreo două zile. Și, deși ambele variante păreau rezonabile la ora întunecată a acelei nopți tirzii, după o seară lungă, plină de dans și multe pahare de șampanie și după o convorbire telefonică în care mi se comunicase că prietena mea cea mai bună e în comă pentru că se așezase beată la volan, undeva, în adîncul conștiinței mele, știam – știam – că nu erau deloc rezonabile.

*
*
*

— Ahn-dre-ah, lasă un mesaj la școala Horace Mann și spune acolo că fetele or să lipsească luni pentru că sînt la Paris cu mine și ai grijă să faci

o listă cu temele pentru acasă ca să recupereze absența. Și amină întîlnirea mea pentru dîneul de la opt jumătate și, dacă nu sînt mulțumiți de aminare, anulează-o cu totul. Ai găsit un exemplar din cartea pe care ți-am cerut-o ieri? Am nevoie de patru exemplare – două în franceză și două în engleză – înainte de a mă întîlni cu ei la restaurant. A, da, și vreau o copie actualizată a meniului pentru petrecerea de mine seară, ca să mă gîndesc la schimbările pe care le-am făcut. Ai grijă să nu fie sushi de nici un fel, mă auzi?

— Da, Miranda, am zis eu și am scris totul cît am putut de repede în carnețelul Smythson pe care cei de la departamentul de accesorii îl puseseră în valiza mea, laolaltă cu mormanul de poșete, pantofi, curele și bijuterii.

Eram în mașină, în drum spre prezentarea de la Dior – prima prezentare pe care o vedeam – și Miranda mitralia instrucțiuni, fără a ține cont de faptul că dormisem mai puțin de două ore. Unul dintre receptionerii lui Monsieur Renaud îmi bătuse la ușă la ora 7:45 a.m., venit acolo ca să se asigure personal că mă va trezi și că aveam să fiu îmbrăcată în timp util ca să mă duc la prezentare cu Miranda, care decisese cu șase minute mai devreme că avea nevoie de ajutorul meu. El ignorase politicos faptul că la intrarea lui zăceam terminată pe patul care nici nu fusese desfăcut și stinsese cîteva dintre luminile care arseseră toată noaptea. Aveam la dispoziție douăzeci de minute să fac un duș, să consult dosarul cu schițe, să mă îmbrac și să mă machiez singură, dat fiind că femeia care îmi făcea machiajul nu fusese programată la o oră atît de matinală.

M-am trezit cu o ușoară mahmureală cauzată de șampanie, dar adevărata împunsătură dureroasă m-a pătruns atunci cînd convorbirile

telefonice din noaptea precedentă mi-au revenit în minte. Lily! Trebuia să îl sun pe Alex sau pe ai mei ca să aflu dacă se întâmplase ceva în ultimele două ore – Doamne sfinte, parcă trecuse o săptămână de atunci –, dar acum nu mai aveam timp.

Cînd liftul a ajuns la parter, hotărisem că trebuie să stau încă o zi, o singură nenorocită de zi ca să fiu la petrecerea asta, după care să plec acasă ca să fiu cu Lily. Poate o să-mi iau chiar un scurt concediu după ce se întoarce Emily, ca să stau puțin cu Lily, să o ajut să-și revină și să se ocupe de problemele care, inevitabil, aveau să suvină accidentului. Părinții mei și Alex puteau să se ocupe de toate pînă mă întorc – *doar nu era absolut singură*, mi-am spus eu. Iar asta era viața mea. Cariera mea, întreg viitorul meu erau puse sub semnul întrebării și nu vedeam cum două zile puteau conta în așa măsură pentru cineva care nici măcar nu-și recăpătase cunoștința. Pentru mine, în schimb – și în mod clar și pentru Miranda – contau extraordinar de mult.

Am reușit cumva să ajung pe bancheta din spate a limuzinei înaintea Mirandei și, deși ochii ei se fixaseră pe fusta mea de șifon, nu făcuse încă nici un comentariu cu privire la vreunul dintre articolele mele vestimentare. Tocmai pusesem la loc carnețelul Smythson în poșeta Bottega Venetta, cînd noul meu celular internațional a sunat. Mi-am dat brusc seama că nu sunase nicio dată în prezența Mirandei, așa că m-am repezit să închid sunetul imediat, dar ea mi-a comandat să răspund.

— Alo?

Am rămas cu un ochi în direcția Mirandei, care răsfoia itinerarul zilei respective și se prefăcea că nu trage cu urechea.

— Andy, bună, scumpo. Era tata: Am vrut doar să te țin pe scurt la curent cu situația.

— OK.

Încercam să rostesc un minimum de cuvinte, dar mi se părea incredibil de straniu să vorbesc la telefon în fața Mirandei.

— Doctorul tocmai m-a sunat ca să-mi spună că Lily dă semne că s-ar putea să-și revină curînd din comă. Nu că e grozav? M-am gîndit că ai vrea să știi.

— Grozav. Absolut grozav.

— Te-ai hotărît dacă vii acasă sau nu?

— Ăă, nu, nu m-am hotărît. Miranda are petrecerea aceea miine seară și are nevoie de ajutorul meu, așa că... Uite ce e, tată, îmi pare rău, dar acum nu e momentul potrivit. Pot să te sun eu mai tîrziu?

— Sigur, oricînd.

S-a străduit să pară indiferent, dar am simțit dezamăgirea din vocea lui.

— Grozav. Mulțumesc de telefon. Pa.

— Cine a fost? a întrebat Miranda, cu ochii tot pe itinerar.

Începuse să plouă și abia am auzit ce spune din cauza ploii care picura pe capota limuzinei.

— Ăă. A fost tata. Din America.

De unde îmi veniseră vorbele astea timpite? Auzi acolo, din America.

— Și ce voia să faci care ar intra în contradicție cu activitatea ta pentru petrecerea de miine seară?

Mi-au venit în minte, preț de două secunde, un milion de minciuni pe care le-aș fi putut debita, dar nu aveam timp să elaborez detaliile. Mai ales că ea își fixase întreaga atenție asupra mea. Nu mi-a rămas altceva de făcut decît să spun adevărul.

— O, nimic important. O prietenă de-a mea a avut un accident. E în spital. În comă, de fapt. Și tata m-a sunat ca să-mi spună ce face și să mă întrebe dacă vin acasă.

Ea a rămas o clipă pe gânduri, a dat încet din cap, apoi a luat exemplarul din *International Herald Tribune* pe care șoferul îl pusese, grijuliu, pe banchetă.

— Înțeleg.

Nu tu „îmi pare rău“, sau „și cum se mai simte prietena ta?“, doar un cuvânt rece ca gheața, vag, și o privire care denota absolută neplăcere.

— Dar nu plec, în nici un caz nu plec acasă. Înțeleg ce important e să fiu mine la petrecerea aceea și o să fiu acolo. M-am gândit mult și vreau să știu că am de gând să onorez angajamentul pe care mi l-am asumat față de tine și față de locul meu de muncă, așa că rămân.

La început, Miranda n-a spus nimic. Apoi însă a zimbit ușor și a zis:

— Ahn-dre-ah, sînt foarte mulțumită de decizia ta. Este în mod clar decizia potrivită și apreciez faptul că tu realizezi asta. Ahn-drea-ah, trebuie să mărturisesc că am avut îndoieli în privința ta. Tu, evident, nu știi nimic despre lumea modei și, mai mult, nici nu prea pare să-ți pese. Și să nu crezi că nu am observat toate modalitățile abundente și variate în care îmi transmiți neplăcerea atunci cînd îți cer să faci ceva pe care ai prefera să nu îl faci. Competența ta a fost adecvată, dar atitudinea ta a fost la nivel sub-standard, în cel mai bun caz.

— O, Miranda, te rog, dă-mi voie să...

— Acum eu vorbesc! Și aveam de gând să-ți spun că așa fi mai mult decît doritoare să te ajut să ajungi unde vrei să ajungi, acum că ai demonstrat că îmi ești devotată. Ar trebui să fii mîndră de tine, Ahn-dre-ah.

Tocmai cînd simțeam că sînt pe cale să leșin din cauza lungimii și profunzimii și conținutului discursului ei – de bucurie sau de durere, nu eram prea sigură – ea a mers încă mai departe. Cu un gest profund necaracteristic la orice nivel pentru această femeie, ea și-a pus o mîna pe mîna mea, așezată pe banchetă, între noi, și mi-a spus:

— Îmi amintești de mine la vîrsta ta.

Și, înainte ca eu să pot articula o singură silabă din răspuns, șoferul a oprit cu scrișnet mașina în fața clădirii Carrousel du Louvre și a sărit afară ca să deschidă portiera. Mi-am înhățat poșeta – și pe a ei – și m-am întrebat dacă acesta era momentul cel mai falcic sau cel mai umilitor din viața mea.

*
* *

Prima prezentare de modă la care am asistat vreodată a rămas cam încețoșată în amintirea mea. Era întuneric, asta îmi amintesc, iar muzica părea mult prea tare pentru asemenea eleganță distinsă, dar singurul lucru care a rămas foarte clar în acea fereastră de două ore spre lumea bizarului e propriul meu disconfort intens. Cizmele Chanel pe care Jocelyn le împachetase cu atîta dragoste ca să se potrivească vestimentației – un pulover Malo elastic, și deci mulat pe corp, din cașmir, care venea peste o fustiță de șifon – îmi făceau picioarele să se simtă ca niște documente confidențiale îndesate în aparatul de tăiat hîrtii. Capul mă durea din cauza unei combinații între mahnireală și angoasă, iar stomacul meu gol protesta cu valuri de greață. Stăteam în picioare în fundul încăperii împreună cu reporterii de mîna a treia și cu alți indivizi care nu

fuseseră considerați destul de importanți spre a primi un scaun, cu un ochi pe Miranda și cu celălalt în căutarea locului cel mai puțin umilitor în care m-aș fi putut rezezi să vomit dacă se ivea nevoia. *Îmi amintești de mine la vîrsta ta. Îmi amintești de mine la vîrsta ta. Îmi amintești de mine la vîrsta ta.* Cuvintele îmi reverberau întruna în cap, în ritmul durerii care îmi pulsa în frunte.

Miranda reușise să nu mi se adreseze timp de aproape o oră, dar apoi a urmat o întreagă nebunie. Deși se afla în aceeași încăpere cu mine, m-a sunat pe celular ca să îmi ceară un pahar de San Pellegrino. Din clipa aceea, telefonul a sunat cam la vreo zece-douăsprezece minute și fiecare apel îmi transmitea un nou val de durere direct în căpătîină. *Țîrrr. „Fă-mi legătura cu domnul Tomlinson la telefonul lui din avion” (am constatat că B-DAD nu răspunde la telefonul lui din avion după ce am sunat de șaisprezece ori). Țîrrr. „Vorbește cu redactorii de la Runway care se află la ora actuală la Paris și amintește-le că numai pentru că sînt aici nu înseamnă că își pot neglija răspunderile de acasă – vreau ca totul să fie predat conform datei stabilite inițial!” (cei doi redactori Runway pe care îi găsisem pe la diversele lor hoteluri din Paris îmi riseră în nas și închiseră telefonul). Țîrrr. „Cumpără-mi imediat un sandwich simplu cu carne de curcan – m-am săturat de toate șuncile astea” (am umblat mai bine de trei kilometri cu cizmele acelea chinuitoare și cu stomacul făcut praf, dar n-am găsit curcan pe nicăieri. Sînt convinsă că ea știa asta, pentru că nu-mi ceruse niciodată un sandwich cu carne de curcan în America – deși acolo le găsești, evident, la orice colț de stradă). Țîrrr. „Vreau să am gata dosarele celor mai buni trei bucătari pe care i-ai găsit pînă acum în camera*

mea atunci cînd mă întorc de la parada asta” (Emily a tușit, s-a smiorcăit și a înjurat de mama focului, dar a promis că o să-mi trimită prin fax toate informațiile obținute despre candidații de pînă acum, iar eu urma să transform hirtile respective în „dosare”). *Țîrrr. Țîrrr. Țîrrr. Îmi amintești de mine la vîrsta ta.*

Prea îngreșoasă și îndurerată ca să mă uit la parada fotomodelelor anorexice, m-am strecurat afară să trag un fum de țigară Firește, în clipa în care am aprins bricheta, celularul meu a țipat din nou.

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Unde ești? Unde dracului ești în clipa asta?

Am aruncat țigara neaprinșă și m-am repezit înapoi, cu stomacul arzîndu-mi atît de violent, încît mi-am dat seama că aveam să vomit – chestiunea era doar unde și cînd.

— Sînt în fundul încăperii, Miranda, am zis eu, m-am strecurat pe ușă și m-am sprijinit cu spatele de perete. Chiar în stînga ușii. Mă vezi?

Am văzut-o sucindu-și capul dintr-o parte într-alta pînă cînd ochii ei au dat în cele din urmă de mine. Era cît pe ce să închid telefonul, dar ea încă mai șoptea în el.

— Nu mișca, ai înțeles? Nu face nici o mișcare! S-ar putea zice că asistenta mea înțelege că se află aici ca să mă asiste, și nu că să se plimbe pe afară cînd eu am nevoie de ea. Așa ceva e inacceptabil, Ahn-dre-ah!

Cînd a reușit să ajungă, în sfîrșit, în fundul încăperii și să se plaseze drept în fața mea, o femeie îmbrăcată într-o rochie argintie pînă la pămînt plutea pe podium, în mijlocul mulțimii de oameni care o priveau admirativ, iar muzica s-a schimbat dintr-o bizară incantație gregoriană într-un soi de heavy metal gălăgios. Durerea

mea de cap a început să pulseze din nou, în ritmul muzicii bubuitoare. Miranda nu a încetat să șuiere cînd a ajuns lângă mine, dar a închis, în sfîrșit, celularul. Am făcut și eu la fel.

— Ahn-dre-ah, avem o problemă foarte serioasă aici. Tu ai o problemă foarte serioasă. Tocmai am primit un telefon de la domnul Tomlinson. Se pare că Annabelle i-a adus la cunoștință faptul că pașaportul gemenelor a expirat săptămîna trecută.

Se holba la mine, dar eu nu mă puteam gîndi decît cum să fac să nu vomit.

— Chiar așa? a fost tot ce am reușit să îngaim, dar, evident, nu a fost răspunsul potrivit.

Mîna i s-a încheștat pe mînerul poșetei, iar ochii au prins să-i iasă din orbite de furie.

— *Chiar așa?* m-a imitat ea cu un urlat ca de hienă. Oamenii au început să ne țintuiască cu privirile. Chiar așa? Asta e tot ce ai de spus? Chiar așa?

— Nu, ăă, firește, Miranda. Nu asta am vrut să spun. Pot să fac ceva să te ajut?

— *Pot să fac ceva să te ajut?* m-a imitat din nou, dar de data asta vocea îi suna ca a unui copil smiorcîit.

Dacă ar fi fost oricine altcineva pe lumea asta, aș fi întins brațul și aș fi palmuit-o.

— Bineînțeles că poți să ajuti naibii, Ahn-dre-ah. Dat fiind că ești, evident, incapabilă să rezolvi din timp asemenea treburi, va trebui să găsești o modalitate de a le reînnoi pașapoartele înainte ca ele să urce diseară în avion. Nu vreau ca fiicele mele să lipsească de la petrecerea de miine seară, mă înțelegi?

Dacă o înțelegem? Hmm. Bună întrebare. Nu reușeam în ruptul capului să înțeleg cum anume pașaportul fiicelor ei în vîrstă de zece ani

expirase din vina mea, ținînd cont că ele aveau, cel puțin teoretic vorbind, doi părinți, un tată vitreg și o bonă non-stop, care ar fi trebuit cu toții să se ocupe de treburile astea, dar înțelegem și că asta nu avea nici o importanță. Dacă ea credea că era vina mea, a mea era. Înțelegem că ea nu avea să priceapă cînd o să-i spun că fetele acelea nu aveau să se urce în nici un avion în seara aceea. Nu era absolut nimic de făcut, de aranjat, sau de rezolvat, pentru că a obține documente de la guvernul federal în mai puțin de trei ore, și asta în timp ce mă aflam pe alt continent, nu era posibil. Și basta. Îmi cerea, în sfîrșit, după aproape un an întreg, să fac ceva imposibil de făcut, și indiferent cît lătra, sau pretindea, sau intimidă, tot imposibil rămînea. *Îmi amintești de mine la vîrsta ta.*

S-o ia dracu'. Să-l ia dracu' de Paris, să le ia dracu' de prezentări de modă și jocuri maraton de „sînt-asa-de-grasă”. Să-i ia dracu' și pe toți cei care își inchipuiau că purtarea Mirandei era acceptabilă numai pentru că era în stare să cupleze un fotograf talentat cu cîteva zdrențe scumpe și să facă niște coperte frumoase de revistă. S-o ia dracu' și pe ea, pentru că mă credea la fel. Și, mai ales, s-o ia dracu' pentru că avea dreptate să mă creadă la fel. De ce naiba stăteam acolo să mă las chinuită și umilită și abuzată verbal de diavolița asta lipsită de bucuria vieții? Și, cine știe, poate că tot așa aveam și eu să vin la un asemenea eveniment, însoțită doar de o asistentă care mă urăște de moarte și înconjurată de o armată de oameni care se prefac că mă plac doar pentru că erau obligați să o facă.

Mi-am scos celularul din poșetă și am tastat cîteva cifre, cu ochii la Miranda, care devenea din ce în ce mai lividă de furie.

— Ahn-dre-ah! a şuiert ea, dar era prea lady ca să facă un scandal în public. Ce-ţi închipui că faci? Eu îţi spun că fiecele mele au nevoie de paşaport imediat, iar tu decizi că acum e momentul cel mai nimerit să stai la taclale la telefon? Ai cumva impresia greşită că de asta te-am adus la Paris?

Mama a ridicat receptorul după ce a sunat de trei ori, dar nici n-am dat bună ziua.

— Mamă, vin cu primul avion. Te sun când ajung la aeroportul JFK. Vin acasă.

Am închis telefonul înainte ca ea să apuce să răspundă şi am ridicat privirea spre Miranda, care părea sincer uluită. Am simţit cum un zîmbet vag străbate spre faţa mea prin valurile de durere şi greaţă atunci când mi-am dat seama că o lăsaşem, pentru moment, fără grai. Din nefericire, şi-a revenit rapid. Exista posibilitatea foarte vagă să nu mă dea afară dacă mă milogeam imediat de ea şi îi explicam şi renunţam la atitudinea sfidătoare, dar nu păream în stare să găsec înlăuntrul meu cea mai infimă cantitate de auto-control.

— Ahn-dre-ah, îţi dai seama ce faci, nu? Ştii foarte bine că dacă pleci aşa, pur şi simplu, va trebui să...

— Du-te dracului, Miranda. Du-te dracului.

A gîfîit atît de sonor încît am auzit-o şi eu, iar mina i-a zburat spre gură din cauza şocului, şi am văzut un număr apreciabil de Tocători întorcîndu-se spre noi ca să afle ce se petrece. Tipii au început să arate spre noi şi să şuşotească, la fel de şocaţi ca Miranda însăşi de faptul că o asistentă de nimic îndrăznise să-i spună aşa ceva — şi nu tocmai încet — uneia dintre cele mai cunoscute legende în viaţă din lumea modei.

— Ahn-dre-ah!

M-a înhăţat de braţ cu o mînă ca o gheară de vultur, dar eu mi l-am smuls din strînsoare şi i-am adresat un zîmbet larg. Şi m-am gîndit şi că era momentul să nu mai vorbesc în şoaptă, să spun tuturor micul nostru secret.

— Îmi pare foarte rău, Miranda, am anunţat-o eu cu o voce normală care, pentru prima dată de cînd aterizasem la Paris, nu tremura incontrollabil, dar nu cred că voi putea să fiu prezentă la petrecerea de mîine seară. Înţelegi, nu-i aşa? Sînt convinsă că va fi o petrecere minunată, aşa că te rog să te bucuri de ea. Asta-i tot.

Şi, înainte ca ea să-mi poată răspunde, mi-am aruncat poşeta pe umăr, am ignorat durerea care mă săgeta din cap pînă-n picioare şi am ieşit pe uşă ca să chem un taxi. Nu-mi amintesc vreun moment al vieţii mele în care să mă fi simţit mai bine ca în clipa aceea. Mergeam acasă.

— Jill, nu mai striga după soră-ta! a zbirat mama, fără să îmbunătățească situația. Cred că încă mai doarme.

După care o voce s-a auzit și mai tare din josul scărilor.

— Andy, mai dormi? a zbirat ea în direcția aproximativă a camerei mele.

Am întredeschis un ochi și m-am uitat la ceas. Opt și un sfert dimineața. Doamne sfinte, ce-și închipuiau oamenii ăștia?

M-am mai legănat de pe o parte pe alta câteva clipe înainte de a găsi puterea să mă ridic în capul oaselor și, când am reușit să o fac, întreg trupul meu s-a rugat să mai aibă parte de încă puțin, numai puțin somn.

— Neața, mi-a zîmbit Lily, iar fața ei s-a ivit la cîțiva centimetri de a mea. Lumea chiar că se trezește devreme în casa asta.

Dat fiind că Jill și Kyle cu bebelușul lor veniseră acasă de Ziua Recunoștinței, Lily trebuise să elibereze fosta cameră a lui Jill și să se mute în partea de jos a patului meu suprapus din copilărie, care fusese scos de la păstrare și era acum aproape lipit de patul meu.

— De ce te plîngi? Pari încîntată să fii trează la ora asta și zău dacă înțeleg de ce.

Stătea proptită într-un cot, citea un ziar și sorbea dintr-o ceașcă de cafea pe care o tot ridica și o puneă înapoi pe podea, lângă pat.

— Sînt trează de o veșnicie, ascult cum plînge Isaac.

— A plîns? Zău?

— Nu pot să cred că nu l-ai auzit. A plîns fără încetare de pe la șase și jumătate. Drăguț copil, Andy, dar chestia asta cu gălăgia cu noaptea-n cap trebuie să înceteze odată.

— Fetelor! a țipat din nou mama. E careva treaz pe acolo? Oricine! Nu-mi pasă dacă mai dormiți, dar spuneți-mi cum stau lucrurile ca să știu cite clătite să fac!

— Să-i spun cum stau lucrurile? O omor, Lil.

După care am strigat în direcția ușii mele, încă închisă:

— Încă dormim, nu-ți dai seama? Dormim tun, probabil pentru încă vreo cîteva ore. Nu auzim copilul sau pe tine țipînd și nu auzim nimic altceva! și m-am prăbușit înapoi în pat.

Lily a ris.

— Liniștește-te, a zis ea într-un stil absolut necaracteristic. Sînt încîntați doar că ești acasă, iar eu aia sînt fericită că mă aflu aici. Și-apoi, mai avem doar vreo două luni și n-o să ne mai avem decît una pe alta. Situația nu e prea rea.

— Încă două luni? A trecut doar una, deocamdată și sînt gata să-mi trag un glonț în cap.

Mi-am tras cămașa de noapte peste cap – un fost tricou de antrenament de-al lui Alex – și mi-am pus un pulover. Aceiași jeanși pe care îi purtam în fiecare zi de cîteva săptămîni încoace zăceau grămadă pe podea, lângă șifonier; cînd mi i-am tras pe șolduri, am constatat că sînt ceva mai strîmți. Acum, că nu mai eram nevoită să dau pe gît o supă ca să nu mor de foame și cînd nu mai subzistam exclusiv cu țigări și cafea Starbucks, trupul meu se ajustase la schimbare și pusesem la loc cele cinci kilograme pe care le

pierdusem când lucrasem la *Runway*. Și faptul nici nu mă îngrozise; chiar îi *credeam* pe Lily și pe părinții mei când îmi spuneau că acum arăt ca o persoană sănătoasă, nu grasă.

Lily și-a tras un trening peste boxerii în care dormise și și-a prins buclele ciufulte cu o bențiță. Cu părul tras de pe față, dungile roșii, furioase, care marcau locul în care fruntea ei se izbise de cioburile mari din parbriz, erau mai vizibile, dar îi scosese rădăcinile deja ațele, iar doctorul promisesse că cicatricile vor fi foarte discrete.

— Haide, a zis ea și a înhățat cirjele care se sprijineau de perete peste tot unde se ducea. Pleacă toți astăzi, așa că poate o să dormim ca lumea diseară.

— Mama nu o să înceteze cu zbieretele pînă nu coborîm, este? am bombănit eu și am ținut-o de cot ca să o ajut să se ridice în picioare.

Ghipsul de pe glezna ei dreaptă fusese semnat de toată familia mea, iar Kyle chiar făcuse niște desene enervante, ca din partea lui Isaac.

— Nici vorbă.

Soră-mea a apărut în prag cu bebelușul în brațe, bebeluș care saliva pe toată bărbia dolo-fană, dar gîngurea fericit.

— Uite pe cine am eu aici, a ciripit ea în stilul acela caracteristic oamenilor care se adresează unui bebeluș și l-a zgîlțit pe băiețușul încîntat. Isaac, spune-i mătușicii Andy să nu se mai poarte în halul ăsta cu noi, dat fiind că noi plecăm foarte, foarte curînd. Poți tu să faci asta pentru mămica ta, scumpișor? Poți?

Isaac a trîntit un strănut foarte drăgălaș de bebeluș, iar Jill a arătat de parcă ăla micu' toc-mai se desprinsese, bărbat matur, din brațele ei și recitase cîteva sonete de Shakespeare.

— Ai văzut, Andy? Ai *auzit*? O, băiețușul meu e cel mai drăgălaș din lume!

— Bună dimineața, am zis eu și am sărutat-o pe obraz. Știi foarte bine că nu vreau să pleci, nu? Iar Isaac e binevenit dacă găsește o metodă de a dormi între miezul nopții și zece dimineața. La naiba, chiar și Kyle poate să rămîne, dacă promite să nu deschidă deloc gura. Vezi? Avem o atmosferă foarte relaxată aici.

Lily a reușit să schiopăteze pe scări în jos și să le dea bună dimineața alor mei, care erau amîndoi îmbrăcați de serviciu și își luau rămas-bun de la Kyle.

Mi-am făcut patul și l-am împins pe al lui Lily dedesubt, după ce am avut grijă să-i bat bine perna înainte de a o pune în șifonier pentru restul zilei. Își revenise din comă înainte ca eu să cobor din avionul cu care sosisem de la Paris și, după Alex, eu fusesem prima persoană pe care o văzuse la trezire. I-au făcut un milion de teste de tot felul pe tot corpul, dar, cu excepția citorva cusături pe față, pe gît și piept și a gleznei fracturate, era perfect sănătoasă. Arăta ca dracu', firește – cum te și puteai aștepta să arate cineva care dansase la sentiment cu un vehicul –, dar reușea să umble binîșor și părea chiar enervant de bine dispusă pentru cineva care trecuse prin ce trecuse ea.

Fusee ideea tatei să subînchiriem apartamentul nostru în noiembrie și decembrie și să stăm cu ei. Deși ideea nu mă atrăsese cîne știe ce, salariul meu, care se redusese la zero, mă lăsase fără prea multe argumente. Și pe urmă, Lily părăse încîntată de ideea de a pleca din oraș pentru o bucată de vreme și a lăsa în urmă toate întrebările și birfele cu care ar fi trebuit să se confrunte ori de cîte ori s-ar fi întîlnit cu vreun

cunoscut. Dădusem un anunț despre apartament pe Internet, la craigslist.org, și îl descriam ca fiind un perfect „apartament de închiriat pe durata vacanței de iarnă” care să permită vizitarea New Yorkului și, spre surpriza și uluirea amindurora, un cuplu de suedezi mai vîrstnici, ai căror copii locuiau în oraș, plățiseră prețul pe care îl cerusem – cu șase sute de dolari pe lună mai mult decît plăteam noi. Cele trei sute de dolari de căciulă ne ajunseseră să supraviețuim amîndouă, ținînd cont de faptul că dormeam, mincam și spălam rufe gratis la ai mei, ba puteam și să folosim mașina lor uzată Camry. Suedezii urmau să plece în săptămîna de după Anul Nou, adică tocmai la timp pentru ca Lily să înceapă un nou semestru, iar eu să, în fine, să fac și eu ceva.

Emily fusese cea care mă dăduse, în mod oficial, afară. Nu că aș mai fi avut vreun dubiu cu privire la situația locului meu de muncă după mica mea criză de nervi, dar Miranda fusese îndeajuns de furioasă ca să-mi trimită o ultimă înțepătură. Toată problema se rezolvase în nu mai mult de trei sau patru minute și se desfășurase cu acea eficiență lipsită de scrupule caracteristică revistei *Runway* și care îmi plăcea mie așa de mult.

Abia apucasem să mă sui într-un taxi și să-mi trag cizma stîngă de pe piciorul care pulsa de durere cînd a sunat telefonul. Firește, inima mi-a sărit instinctiv din piept, dar cînd mi-am adus aminte că îi spuseseam Mirandei ce poate să facă ea cu acel *Îmi amintești de mine la vîrsta ta*, mi-am dat seama că nu putea fi ea. Am făcut repede numărătorea minutilor scurse de atunci: unul pentru ca Miranda să închidă gura care îi rămăsese căscată și să-și recapete calmul de dragul Tocătorilor care se uitau la ea, un altul ca să-și

găsească celularul și să o sune acasă pe Emily, un al treilea ca să-i transmită toate detaliile sordide ale accesului meu neașteptat de minie și un ultim minut pentru ca Emily să o asigure pe Miranda că „se va ocupa personal ca totul să se rezolve imediat”. Da, deși pe ecran nu scria decît „Număr necunoscut”, ca întotdeauna în cazul unui apel internațional, nu aveam cea mai mică îndoială cu privire la persoana care mă suna.

— Bună, Em, ce mai faci? mai că ai fredonat eu și îmi frecam piciorul gol pe care mă străduiam să nu îl las să se atingă de podeaua murdară a taxiului.

Ea a părut uimită de tonul meu bine dispus.

— Andrea?

— Da, bună, eu sînt. Care e treaba? Mă cam grăbesc, așa că...

M-am gîndit să o întreb direct dacă mă sunase ca să mă dea afară, pe urmă însă am decis să mă port și eu o dată frumos cu ea. M-am pregătit sufletește pentru tirada căreia eram convinsă că urma să-i dea drumul – cum ai putut să mă dezamăgești pe mine, pe ea, revista *Runway*, întreaga lume a modei, bla, bla, bla –, dar tirada nu a venit.

— A, da, firește. Ăă, am vorbit adineauri cu Miranda...

A amuțit, de parcă spera că voi continua eu, ca să-i explic că toată povestea fusese doar o mică neînțelegere și să nu-și facă griji, că rezolasem eu totul în cele patru minute care trecuseră de atunci.

— Și presupun că ai auzit ce s-a-ntîmplat, nu?

— Ăă, da! Andy, ce se petrece acolo?

— Eu sînt cea care ar trebui să pună întrebarea asta, nu?

Tăcere.

— Uite ce e, Em, am impresia că m-ai sunat ca să mă dai afară. Dacă așa stau lucrurile, e OK; știu că nu a fost decizia ta. Deci, ți-a cerut să mă suni și să scapi de mine?

Și, deși mă simțeam mai liniștită decît mă simțisem vreodată de luni de zile încoace, tot m-am pomenit ținîndu-mi respirația și m-am întrebat dacă nu cumva, printr-un noroc chior sau poate spre ghinionul meu, Miranda primise cu respect decizia mea de a-i spune pe față să se ducă dracului în loc să fie furioasă.

— Da. Mi-a cerut să-ți spun că angajamentul tău a luat sfîrșit pe loc și că ea ar dori să plece de la Ritz înainte să se întoarcă de la prezentare.

A spus-o cu voce domoală și cu o nuanță de regret, pricinuit poate de ideea numeroaselor ore și zile și săptămîni pe care trebuia acum să le petreacă în căutarea și instruirea unei noi asistente, dar aveam impresia că, nu știu cum, parcă se ascundea mai mult în spatele regretului.

— O să-ți fie dor de mine, nu-i așa, Em? Ei haide, spune-mi. E OK, n-o să spun nimănui. În ce mă privește, această convorbire nu a avut niciodată loc. Ai prefera să nu plec, nu-i așa?

Minunea minunilor, ea a izbucnit în ris.

— Ce i-ai spus? Ea n-a făcut decît să repete la nesfîrșit că ai fost vulgară și te-ai comportat necorespunzător pentru o doamnă. N-am reușit să aflu nimic mai concret de-atît.

— O, asta probabil din cauză că i-am spus să se ducă dracului.

— Nu se poate!

— M-ai sunat ca să mă dai afară. Te asigur că spun adevărul, asta am făcut!

— O, Doamne!

— Mda, aș minți dacă ți-aș spune că nu a fost momentul cel mai minunat din jalnica mea viață. Sigur, am fost dată afară de cea mai puternică femeie din lumea publicisticii. Nu numai că mi-am cheltuit aproape tot creditul și nu am cum să pun banii la loc, dar șansele de a găsi o altă slujbă la o revistă arată cam jalnic. Poate ar trebui să încerc să mă angajez la vreun dușman de-al ei? Că doar ei ar fi încințați să mă angajeze, nu crezi?

— Sigur. Trimite un *curriculum vitae* Annei Wintour – ele nu s-au plăcut niciodată.

— Hmm. Mă mai gîndesc. Uite ce e, Em, nu rămîi cu nici un resentiment în privința mea, OK?

Știam amîndouă că nu aveam un singur lucru în comun în afară de Miranda Priestly, dar, dacă tot ne înțelegeam așa de grozav, m-am gîndit să joc și jocul ăsta.

— Sigur, bineînțeles, a mințit ea cam anapoda, pentru că știa foarte bine că eram de-acum cea mai de pe urmă paria.

Șansele ca Emily să recunoască măcar că m-a cunoscut vreodată erau minime, dar totul era OK. Poate peste vreo zece ani, cînd ea avea să stea în rîndul întîii la o paradă a modei de la Michael Kors, iar eu aveam să-mi fac cumpărăturile tot la Filene's și aveam să iau masa tot la Benihana, aveam să ridem de toată treaba asta. Dar probabil că nu.

— Ei bine, mi-ar face plăcere să mai stau la taclale cu tine, dar sînt cam în pom la ora asta, nu prea știu ce să fac. Trebuie să găsesc o modalitate de a ajunge acasă cît mai curînd posibil. Crezi că pot folosi biletul de întoarcere? Nu se poate să mă dea afară și să mă lase cu ochii-n soare într-o țară străină, nu?

— Păi, bineînțeles că ar avea dreptate dacă ar face-o, Andreea, a zis ea.

Aha! O ultimă înțepătură. Era plăcut să constat că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— În fond, tu ești cea care și-a părăsit locul de muncă – tu ai obligat-o să te dea afară. Dar nu, nu cred că e răzbunătoare. Pune prețul schimbării datei biletului de întoarcere pe cartea de credit a firmei și găsesc eu o modalitate de a o deconta.

— Mulțumesc, Em, îți sint recunoscătoare. Și noroc și ție. Într-o bună zi, o să fii un fantastic redactor de modă.

— Zău? Chiar crezi? a întrebat ea surescitată și încântată.

De ce anume conta părerea mea, a celei mai ratate persoane pe care o cunoscuse vreodată lumea modei, nu-mi dădeam seama, dar ea părea extrem de mulțumită.

— Absolut. Nu am nici un fel de îndoială în privința asta.

Christian m-a sunat în clipa în care am închis telefonul după convorbirea cu Emily. El auzise, fapt deloc surprinzător, ce se petcuse. Incredibil. Dar plăcerea pe care a resimțit-o la auzul detaliilor sordide, precum și promisiunile și invitațiile de tot felul pe care mi le-a oferit mi-au readus greața. I-am spus, cit de calm am putut, că am multe pe cap în clipa asta, așa că îl rog să nu mă mai sune deocamdată, că o să-l caut eu când și dacă o să am dispoziția necesară.

Dat fiind că, în chip miraculos, nu aflaseră că îmi pierdusem postul, Monsieur Renaud și gașca s-au dat cu toții peste cap să mă ajute când au auzit că o situație de urgență cerea să mă întorc imediat acasă. A durat doar o jumătate de oră ca mica armată de slujbași ai hotelului să îmi facă

o rezervare la următorul zbor spre New York, iar eu să îmi fac bagajele și să mă așez pe bancheta din spate a limuzinei care dispunea de bar, în drum spre aeroportul de Gaulle. Șoferul era vorbăreț, dar eu nu am răspuns mai nimic: voiam să mă bucur de ultimele momente petrecute în calitate de cel mai prost plătit, dar bine tratat asistentă din întreaga lume liberă. Mi-am turnat un ultim pahar de șampanie seacă și am sorbit îndelung, încet și cu poftă. Îmi trebuiseră unsprezece luni, adică patruzeci și patru de săptămâni, adică vreo trei mii optzeci de ore de muncă pentru a-mi da seama – o dată pentru totdeauna – că ideea de a mă transforma în imaginea identică a Mirandei Priestly nu era, în mod clar, chiar așa de bună.

În locul vreunui șofer în uniformă care să mă aștepte la ieșirea din vamă, cu un carton cu numele meu pe el, la aeroport am dat chiar de părinții mei, care au părut extrem de încințați să mă vadă. Ne-am îmbrățișat și, după șocul inițial provocat de hainele pe care le purtam (jeanși D&G prespălați, mulați pe corp, cu pan-tofi cu toc cui și o bluză total transparentă – păi era trecut la categoria diverse, subcategoria către și de la aeroport și era vestimentația cea mai potrivită pentru avion pe care mi-o puseseră în bagaj), mi-au dat vestea cea bună: Lily era trează și conștientă de ce se petrece în jur. Ne-am dus direct la spital, unde Lily însăși mi-a adresat câteva comentarii răutăcioase cu privire la garderoba mea imediat ce am intrat în rezerva ei.

Fărăste, au existat probleme cu legea, cu care a trebuit să se confrunte; în fond, condusese cu viteză excesivă în sensul opus sensului unic, beată moartă. Dar cum nimeni altcineva nu fusese grav rănit, judecătorul dăduse dovadă de o clemență

uluitoare și, cu toate că avea să rămână mereu cu ștampila „conducere sub influența alcoolului” pe carnet, fusese condamnată doar la niște ședințe obligatorii de terapie anti-alcool și un număr care părea a însuma trei decenii de muncă în folosul comunității. Nu am vorbit prea mult despre asta – ei tot nu-i plăcea încă să recunoască faptul că are probleme –, dar o dușesem cu mașina la prima ei ședință de terapie în grup în East Village și la ieșire recunoscuse că nu fusese prea „lacrimogenă”. „Al naibii de enervantă”, a numit-o ea de fapt, dar când am ridicat o sprinceană și i-am aruncat o privire încruntată – à la Emily – ea a catadicsit să spună că au fost pe-acolo, ce-i drept, și cițiva tipi drăguți și n-ar muri dacă s-ar vedea și ea o dată în viață cu un tip care nu e bețiv. Destul de rezonabil. Părinții mei o convinseseră să facă, în cadrul programului de muncă în foloșul comunității, curățenie în biroul decanului de la Universitatea Columbia, ceea ce i se părea un adevărat coșmar, dar care s-a dovedit pînă la urmă o mutare bună. El nu numai că a fost de acord să o lase pe Lily să se retragă fără să pice în mijlocul semestrului, dar a semnat chiar aprobarea pentru biroul de burse și i-a zis că poate să facă o nouă cerere de finanțare în primăvara următoare.

Viața lui Lily și prietenia noastră au părut a se întoarce din nou pe făgașul cel bun. Nu la fel s-au petrecut lucrurile cu Alex. Stătuse cu ea la spital pînă am ajuns noi, dar în clipa în care l-am văzut mi-am dorit ca ai mei să nu se fi retras, în mod diplomatic, să aștepte lîngă automobilul pentru cafea. Ne-am dat bună ziua cam stingaci, după care ne-am agitat mult în jurul lui Lily, dar, după o jumătate de oră, cînd și-a aruncat jacheta pe el și a fluturat din mîină în

semn de rămas-bun, nu vorbisem de fapt nimic unul cu altul. L-am sunat cînd am ajuns acasă, dar a răspuns doar robotul. Pe urmă am mai sunat de cîteva ori și am închis înainte ca el să răspundă, ca o puștoaică pusă pe șotii, și am mai încercat o dată înainte de culcare. A răspuns, dar părea extrem de circumspect.

— Bună, am zis eu și am încercat să par adorabil și bine adaptată.

— Bună.

E clar că el nu accepta stilul meu gen fată adorabilă.

— Uite ce e, știu că e și prietena ta și că ai fi făcut asta pentru oricine, dar nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ce ai făcut pentru Lily. M-ai găsit pe mine, i-ai ajutat pe ai mei, ai stat cu ea ore întregi. Zău.

— Nici o problemă. Sint lucruri firești pe care le-ar face oricine cînd o cunoștință de-a lor e grav rănită în spital. N-a fost cine știe ce.

Ideea în tot răspunsul ăsta era că așa ar face oricine, cu excepția cuiva care e din împlinire fenomenal de egocentric, asaltat de priorități aiurite, precum subsemnata.

— Alex, te rog, nu vrei să stăm de vorbă ca niște...

— Nu. Zău că nu putem să stăm de vorbă despre nimic în clipa asta. Am tot stat pe lîngă tine de un an încoace și am așteptat să stau de vorbă cu tine – ba uneori chiar te-am implorat –, dar pe tine nu părea să te intereseze prea mult. La un moment dat, pe parcursul anului trecut, am pierdut-o pe Andy de care mă îndrăgostisem. Nu prea știu cum s-a întimplat asta și nu îmi dau seama cînd, dar tu în mod clar nu mai ești persoana care ai fost înainte de locul ăsta de muncă. Andy a mea nu s-ar fi gîndit niciodată să

pună o petrecere sau o prezentare de modă înaintea necesității de a fi alături de o prietenă care a avut mare, mare nevoie de ea. Vorbesc serios, a avut *mare* nevoie de ea. Sigur, mă bucur că ai decis să vii acasă – că ți-ai dat seama că asta e decizia potrivită –, dar acum am nevoie de ceva timp ca să înțeleg ce se petrece cu mine, cu tine, cu relația noastră. Asta nu e o noutate, cel puțin nu pentru mine. Se petrece de foarte, foarte multă vreme – numai că tu ai fost prea ocupată ca să realizezi asta.

— Alex, nu mi-ai acordat nici o secundă ca să stăm jos, față în față, și să încerc să-ți explic ce s-a petrecut. Poate că ai dreptate, poate că sînt, într-adevăr, o persoană cu totul diferită. Dar nu cred – chiar dacă m-am schimbat, nu cred că *toată* schimbarea a fost spre mai rău. Chiar ne-am îndepărtat atât de mult unul de altul?

Mai mult chiar decît Lily, el era cel mai bun prieten al meu, dar nu mai fusese iubitul meu de foarte, foarte multe luni. Mi-am dat seama că aveam dreptate: și era momentul să i-o spun și lui.

Am inspirat adînc și am spus ceva care știam că e adevărat, deși nu mi-a plăcut cine știe ce să îl spun în momentul acela.

— Ai dreptate.

— Am? Chiar ești de acord cu mine?

— Da. Am fost într-adevăr egoistă și nedreaptă față de tine.

— Și acum, ce facem? a întrebat el cu voce resemnată, dar nu disperată.

— Nu știu. Ce putem face acum? Încetăm cu totul să ne mai vorbim? Încetăm să ne mai vedem? Nu prea știu ce se face în asemenea situații. Dar vreau să faci parte din viața mea și nu pot să-mi închipui cum ar fi să nu mai fac eu parte dintr-ata.

— Nici eu. Dar nu prea sînt sigur că putem face asta încă foarte, foarte multă vreme. Nu am avut parte de o simplă prietenie înainte de a deveni iubiți și mi se pare imposibil să fim doar prieteni acum. Dar, cine știe? Poate după ce o să dispunem de mult timp ca să realizăm ce se petrece...

Am închis telefonul în acea primă seară de cînd revenisem acasă și am plîns, nu doar pentru Alex, ci și pentru tot ceea ce se schimbase iremediabil în timpul acestui ultim an. Intrasem în firma Elias-Clark ca o puștoaică neștiutoare și prost îmbrăcată și mă împleticisem afară din firmă o femeie pe jumătate maturizată, ușor blazată și tot prost îmbrăcată (ce-i drept, una care acum își dădea seama cît e de prost îmbrăcată). Dar între timp trecusem prin destule ca să mă pot angaja într-o sută de locuri de muncă. Și, cu toate că promisem pe *curriculum vitae* o notă patru mare și lată, scrisă cu creion roșu, cu toate că iubitul mă părăsise, cu toate că nu mă alesesem cu nimic concret, în afară de o geantă (mă rog, patru valize Louis Vuitton burdușite cu haine superbe la comandă) – poate că meritase efortul?

Am decuplat telefonul, am scos un carnețel vechi de prin sertarul de jos al biroului meu și am început să scriu.

*
* * *

Tata se refugiase deja în birou, iar mama era în drum spre garaj cînd am coborît la parter.

— Neața, scumpo. N-am știut că te-ai trezit! Trebuie să fug. Am întîlnire cu un elev la ora nouă. Avionul lui Jill e la prînz, așa că ar trebui să plece cît mai rapid, mai ales că o să fie oră de

virf. O să am celularul deschis, dacă se ivesc ceva probleme. Apropo, o să fiți acasă, tu și Lily, la cină?

— Nu știu sigur. Abia m-am trezit și încă nu mi-am băut cafeaua. Crezi că putem să decidem în legătură cu cina ceva mai tirziu?

Dar ea nu stătuse acolo ca să-mi audă răspunsul obraznic – era deja în drum spre ieșire înainte să apuc eu să deschid gura. Lily, Jill, Kyle și bebelușul stăteau la masa din bucătărie și citeau în tăcere diverse rubrici din *The Times*. Pe masă erau o farfurie cu clătite umede, total neapetisante, o sticlă de sirop Aunt Jemima și un pachet de unt scos direct din congelator. Singurul lucru pe care păruse a-l servi cineva pînă la ora aceea fusese cafeaua pe care o cumpăraseră tata în călătoria lui matinală la Dunkin Donuts, tradiție pe care o instituisese ca urmare a lipsei lui firești de dorință de a se hrăni cu orice fusese gătit personal de către mama. Am pus o clătită în farfuria de plastic și am vrut să o tai, dar ea s-a transformat instantaneu într-un morman inform de făină.

— Chesita asta e imposibil de mîncat. A cum-părat tata ceva gogoși azi?

— Da, le-a ascuns în debaraua de lîngă biroul lui, a zis Kyle tărăgănat. N-a vrut să le vadă mama ta. Vrei să aduci toată cutia încoace dacă te duci acolo?

Telefonul a sunat exact cînd eram în drum să aduc cutia din ascunzătoare.

— Alo? am răspuns eu cu cea mai iritată voce de care eram în stare.

Reușisem, în sfîrșit, să nu mai răspund la telefon cu „Biroul Mirandei Priestley”.

— Bună dimineața. Aș putea să vorbesc cu Andrea Sachs, vă rog?

— La telefon. Pot să întreb cu cine vorbesc?

— Bună, Andrea, sînt Loretta Andriano, de la revista *Seventeen*.

Mi-a sărit inima din piept. Scrisesem o povestioară de „ficțiune” de două mii de cuvinte despre o adolescentă atît de ocupată cu admiterea la facultate, încît își ignoră familia și prietenii. Nu-mi trebuieră decît vreo două ceasuri ca să scriu prostioara cu pricina, dar mi se păruse că nime-risem binișor combinația necesară de umor și emoție.

— Bună! Ce mai faci?

— Fac bine, mulțumesc. Uite ce e, povestea ta a ajuns la mine la redactare și trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut la nebunie. Are nevoie de unele modificări, firește, iar limbajul mai trebuie ajustat pe ici, pe colo – cititorii noștri sînt, în cea mai mare parte, adolescenți și preadolescenți –, dar aș vrea să o public în numărul din februarie.

— Serios?

Nu-mi venea să cred. Trimisesem povestirea la o duzină de reviste pentru adolescenți, după care adaptasem o variantă ceva mai matură și o trimisesem la aproape două duzini de reviste pentru femei, dar nu mă sunase încă nimeni.

— Absolut. Plătim un dolar cincizeci pe cuvînt și vreau doar să vii să completezi cîteva formulare pentru impozite. Ai mai scris povestiri pentru reviste, nu?

— De fapt, nu, dar am lucrat la *Runway*.

Nu știu de ce mi-am închipuit că treaba asta putea să-mi fie de ajutor – mai ales că singurele îndeletniciri scriitoricești realizate acolo fuseseră niște scrisori menite a-i intimida pe alții –, dar Loretta nu a părut a băga de seamă gaura uriașă din logica mea.

— Zău? Primul meu loc de muncă la terminarea facultății a fost de asistentă de modă la *Runway*. Am învățat mai mult în anul petrecut acolo decât în următorii cinci.

— A fost o adevărată experiență. Am fost norocoasă să lucrez acolo.

— Ce ai făcut acolo?

— Păi, de fapt, am fost asistenta Mirandei Priestly.

— Zău? Sărăcuța de tine, nici nu mi-am dat seama. Ia stai puțin – nu ai fost cumva chiar tu fata care a fost dată afară nu de mult, la Paris?

Mi-am dat seama, prea târziu, că făcusem o mare greșală. Se publicase un articol destul de mărișor în *Page Six* despre toată nebunia aceea la câteva zile după ce ajunseseam acasă, probabil în urma relatării făcute de unul dintre Tocătorii aflați de față la explozia mea de proaste maniere. Ținând cont de faptul că mă citaseră foarte exact, nu-mi puteam închipui de unde putuse presa să afle decît de la ei. Cum de uitasem că și alții puteau să citească ziarul acela?

— Aă, da. Lucrurile nu au fost atît de urite cît au părut. Totul a fost exagerat în articolul acela din *Page Six*. Zău.

— Ei bine, sper că nu! Cineva trebuia de mult să-i spună femeii ăleia să se mai ducă dracului și dacă tu ai fost aceea, îmi scot pălăria în fața ta! Femeia aia mi-a făcut viața iadul pe pămînt tot anul acela cît am lucrat pentru ea și nici măcar n-a fost nevoie pentru asta să schimb un singur cuvînt cu ea. Uite ce e, trebuie să mă duc acum la un prînz oficial, dar ce-ar fi să stabilim o întîlnire? Trebuie să vii să completezi formulele acelea și oricum mi-ar face plăcere să te cunosc. Adu orice altceva care crezi că ar putea fi publicat în revista noastră.

— Grozav. Nemaipomenit.

Am căzut de acord să ne vedem vinerea următoare la ora trei și eu am închis telefonul încă nevenindu-mi să cred în ceea ce se petrece. Kyle și Jill lăsaseră bebelușul cu Lily și se duseseră să se îmbrace și să împacheteze, iar copilul începuse un soi de văicăreală care părea la citeva secunde de o veritabilă criză de isterie. L-am scos din scaunul lui și l-am aburcat pe-un umăr, după care m-am apucat să îl frec pe spinare prin pijămăluță și, fapt remarcabil, a tăcut.

— N-o să crezi dacă-ți spun cine a fost la telefon adineauri, am dansat eu cu Isaac în brațe. A fost o redactoare de la *Seventeen* – mi se publică o povestire!

— Nu mai spune! Ți se publică povestea vieții?

— Nu e povestea vieții mele – e a vieții lui „Jennifer“. Și nu are decît două mii de cuvinte, așa că nu e cine știe ce, dar e un început.

— Da, sigur, sigur. Despre o fată prea prinsă de nu știu ce realizări și care sfîrșește prin a da în bară în relațiile cu toți cei care contează în viața ei. Viața lui Jennifer. Mda, mă rog.

Lily zîmbea și își dădea ochii peste cap în același timp.

— Ei, astea sînt doar detalii, nimic altceva. Principalul e că mi se publică povestea în numărul din februarie și că-mi plătesc trei mii de dolari pentru ea. Ce zici de nebunia asta?

— Felicitări, Andy. Vorbesc serios, e ceva extraordinar. Și de-acum o să-ți poți face reclamă pe chestia asta, nu?

— Exact. Ce-i drept, nu e *The New Yorker*, dar nu e rău ca prim pas. Dacă pot să mai fac rost de citeva chestii din astea, poate și în alte reviste, s-ar putea să ajung undeva. Am o întîlnire

cu tipa vineri și mi-a zis să aduc și alte povestiri pe care le-am scris. Și nici nu m-a întrebat dacă vorbesc franceza. Și o urăște pe Miranda. Cred că pot să lucrez bine cu femeia asta.

Am condus gașca de Texas la aeroport, am cumpărat cite un Burger King, bun și plin de grăsime, pentru Lily și pentru mine, ca să completăm restul de gogoși rămase de la micul dejun și am petrecut restul zilei – și următoarea zi – la birou, ca să lucrez la cite ceva ce putea fi arătat Lorettei cea absolut anti-Miranda.

19

— Un cappuccino mare cu vanilie, vă rog, am cerut unei vinzătoare pe care nu o recunoșteam, la cafeneaua Starbucks de pe 57th Street.

Trecuseră aproape cinci luni de când fusesem aici ultima oară și mă căznisem să țin în echilibru tava cu cafele și snack-uri ca să mă întorc la Miranda înainte să mă dea afară pentru că îndrăzneam să respir. Dacă stăteam să mă gîndesc, fusese mult mai bine că mă dăduse afară pentru că strigasem la ea să se ducă dracului decît pentru că adusesem două pachetele cu zaharină în loc de două cuburi de zahăr. Același rezultat, dar alt joc.

Cine și-ar fi putut închipui că personalul se schimba cu atîta repeziciune la Starbucks? Nu era nici măcar o singură persoană care să mi se pară cît de cît cunoscută, ceea ce făcea ca timpul pe care îl petrecusem acolo să-mi pară mult mai îndepărtat. Mi-am netezit pantalonii negri bine croiți, dar nu de firmă, și m-am uitat în spate ca să mă asigur că nu adunasem cumva pe turul lor ceva din noroiul orașului. Știam că există pe undeva un întreg personal de redacție care nu ar fi fost de acord cu mine, dar eu mă gîndeam că arăt al naibii de bine pentru doar al doilea interviu din viața mea. Acum nu numai că știam că nimeni nu poartă deux-pièces la redacții, dar cite ceva, pe undeva, cumva, după un an întreg de învîrtit prin lumea modei la superlativ – probabil

printr-un simplu proces de osmoză – îmi pătrunsesese în cap.

Cappuccino-ul era aproape prea fierbinte, dar mi-a picat fantastic de bine în ziua aceea friguroasă și umedă. Cerul întunecat al după-amiezei tirzii părea să învăluie orașul ca un con enorm de înghețată. În mod normal, o asemenea zi m-ar fi deprimat. În fond, era una dintre cele mai deprimante zile din cea mai deprimantă lună (februarie), genul de zi în care chiar și cei optimiști preferă să se strecoare sub plapumă, iar pesimiștii nu au nici o șansă să reziste fără un pumn de antidepresive. Dar cafeneaua Starbucks era luminată și încălzită și populată de un număr apreciabil de oameni, iar eu m-am ghemuit într-unul dintre uriașele fotolii verzi și am încercat să nu mă gândesc cine-și frecase părul murdar de el înaintea mea.

În ultimele trei luni, Loretta devenise mentorul meu, campioana mea, salvatoarea mea. Ne înțelesesem de minune de la prima întâlnire și totul decursese nemaipomenit între noi de atunci încoace. Imediat ce am intrat în biroul ei spațios, dar aglomerat și am văzut că era – văleu! – grasă, am avut senzația stranie că aveam să ne înțelegem de minune. Mi-a spus să mă așez și să îi citesc fiecare cuvânt din tot ce scrisesem săptămîna trecută: povestioare pișichere despre prezentări de modă, câteva chestii dure despre ce înseamnă să fii asistenta unei celebrități, o povestire – sper – plină de sensibilitate despre cum poți să distrugi o relație de trei ani cu un om pe care îl iubești, dar alături de care nu poți să fii. A fost de-a dreptul formidabil, incredibil chiar cît de bine ne-am înțeles, cu cîtă ușurință ne-am împărțășit una alteia coșmarurile legate de *Runway* (eu le mai aveam din cînd în cînd: unul

cu precădere îngrozitor, în care părinții mei erau împușcați mortal de un polițist parizian de modă pentru că purtaseră pantaloni scurți pe stradă, iar Miranda reușise cumva să mă adopte legal), cît de repede ne-am dat seama că eram de fapt una și aceeași persoană, cu numai șapte ani diferență între noi.

Întrucît avusesem ideea strălucită de a duce toate hainele mele de la *Runway* la unul dintre magazinele acelea de mare clasă de pe Madison Avenue, eram acum o femeie bogată – îmi puteam permite să scriu pe mai nimic; orice, numai să am ceva publicat. Am tot așteptat ca Emily sau Jocelyn să mă sune ca să-mi spună că or să trimită un mesager după hainele acelea, dar nu m-a sunat nimeni. Așa că erau toate ale mele. Am împachetat majoritatea garderobei, dar am lăsat afară rochia Diane Von Furstenburg. Cînd m-am uitat prin lucrurile care fuseseră în biroul meu și pe care Emily mi le trimisese prin poștă, am dat peste scrisoarea de la Anita Alvarez, cea în care își exprimase adorația față de tot ce însemna *Runway*. Tot avusesem de gînd de atunci să îi trimit o rochie nemaipomenită, dar nu găsisem niciodată destul timp. Am împachetat rochia în foiță subțire, am pus acolo și o pereche de pantofi Manolo și am falsificat un bilețel ca din partea Mirandei – talent pe care am constatat cu tristețe că încă îl mai posed. Fata asta trebuie să aștepte – măcar o dată în viața ei – cum e să ai un obiect frumos de îmbrăcăminte. Și, încă mai important, trebuie să creadă că există pe undeva cineva căruia îi pasă de ea.

Cu excepția rochiei, a unei perechi foarte mulate și sexy de jeansi D&G și de poșeta cu aspect clasic, căptușită cu blană, cu lăncișor metallic, pe care o dădusem cadou mamei („O, scumpo,

dar e superbă. Și ce marcă ziceai că e?”), am vindut toate topurile transparente, toți pantalonii de piele, toate cizmele cu toc cui, toate sandalele cu breteleuțe. Casiera a chemat-o pe proprietara magazinului și au decis amândouă că ar fi mai bine să închidă magazinul pentru citeva ore, până cînd evaluează marfa. Setul de voiaj Louis Vuitton – cele două sacoșe enorme, geanta de mărime medie și un geamantan – îmi adusese doar el șase miare, iar cînd au încetat, în sfîrșit, să șoptească, să examineze și să chicotească, am ieșit de acolo cu un cec de peste treizeci și opt de mii de dolari în mînă. Ceea ce, după calculele mele, însemna că puteam să plătesc chiria și să mă hrănesc timp de un an întreg pînă găseam o cale să scriu și să public. Și exact atunci apăruse Loretta în viața mea și mi-a îmbunătățit-o imediat încă mai mult.

Loretta se declarase deja de acord să cumpere patru povestiri – o narațiune scurtă, cu puțin mai lungă decît un paragraf de carte, două povestiri de cinci sute de cuvinte fiecare și povestirea inițială, cea de două mii de cuvinte. Dar și mai grozavă a fost obsesia ei bizară de a mă ajuta să obțin contracte, dorința ei de a contacta oameni de la alte reviste care ar putea fi interesați de o persoană independentă care scrie. Tocmai asta mă adusese la cafeneaua Starbucks în după-amiaza aceea întunecată de iarnă – mă duceam din nou în Elias-Clark Building. Trebuise să ducă destulă muncă de lămurire ca să mă convingă că Miranda nu avea să mă vîneze din clipa în care intram pe ușă și nu o să mă doboare cu o săgeată otrăvită, dar tot mă simțeam neliniștită. Nu paralizată de teamă ca în zilele de odinioară, cînd simplul sunet al unui celular era destul să îmi facă inima să îmi sară din piept, dar destul de neplăcut la

ideea – oricît de improbabilă – de a da cu ochii de ea. Sau de Emily. Sau de oricine altcineva, în fond, în afară de James, cu care păstrasem legătura.

Într-o bună zi, pentru nu se știe ce motiv, Loretta o sunase pe fosta ei colegă de cameră din facultate, care era, din întîmplare, redactorul paginii de evenimente diverse de la *The Buzz*, și i-a spus că a descoperit viitoarea „senzație” a lumii scriitoricești. Aceea, pasămite, eram eu. Aranjase să am un interviu cu ea astăzi și chiar o prevenise în prealabil că Miranda îmi desfăcuse pe loc contractul de muncă, dar femeia risese și spusese că, dacă ar fi să refuze pe cineva numai pentru că fusese dat afară de Miranda, nu ar mai avea nici un scriitor.

Mi-am terminat cafeaua și, cu un nou val de energie, mi-am adunat portofoliul cu diverse articole scrise, m-am îndreptat – calmă de data asta, fără un telefon în mînă care să sune continuu și fără o grămadă de cafele după mine – spre Elias-Clark Building. După o clipă sau două de analiză de pe trotuarul de vizavi, ca să mă asigur că nu există nici un grup de Tocători de la *Runway* în hol, am împins ușile turnante. Nu se schimbase nimic în cele cinci luni de cînd plecasem : îl vedeam pe Ahmed la chioscul de ziare și un afiș mare care anunța că *Chic* urma să găzduiască o petrecere la Lotus în acest weekend. Deși ar fi trebuit, teoretic, să semnez de intrare, m-am îndreptat instinctiv către ușile turnante. Imediat am auzit vocea binecunoscută care a strigat : „*I can't remember if I cried when I read about her widowed bride, but something touched me deep inside, the day, the music died. And we were singing...*” Era melodia *American Pie* ! Ce drăguț din partea lui, am gîndit eu. Fusese cîntecul de rămas-bun pe

care nu apucasem să îl cînt. M-am întors și l-am văzut pe Eduardo, la fel de uriaș și transpirat ca întotdeauna, care zîmbea. Dar nu spre mine. În fața ușilor turnante din imediata lui apropiere era o fată înaltă și slăbănoagă, cu păr negru ca smoala și ochi verzi, care purta o pereche trăsnet de pantaloni strînși pe corp și un top care-i lăsa stomacul la vedere. Purta în mîini o mică tavă cu trei cafele Starbucks, o sacoșă enormă cu ziare și reviste, trei umerase cu cite un costum complet pe fiecare și o sacoșă cu monograma „MP” pe ea. Celularul ei a sunat exact în momentul în care mi-am dat seama ce se întîmplă, și ea a părut atît de speriată, încît am avut impresia că avea să izbucnească în plîns. Dar cînd ușa tot nu s-a deschis după ce s-a izbit de cîteva ori de ea, a oftat din rărunchi și a început să cînte: *„Bye, 'bye, Miss American Pie, drove my Chevy to the levee, but the levee was dry, and good old boys were drinking whisky and rye, singing this will be the day that I die...”* Și cînd m-am uitat la Eduardo, el mi-a zîmbit și mi-a făcut cu ochiul. Și, în timp ce bruneta drăguță termina de cîntat strofa respectivă, el mi-a deschis ușa ca unei persoane importante.